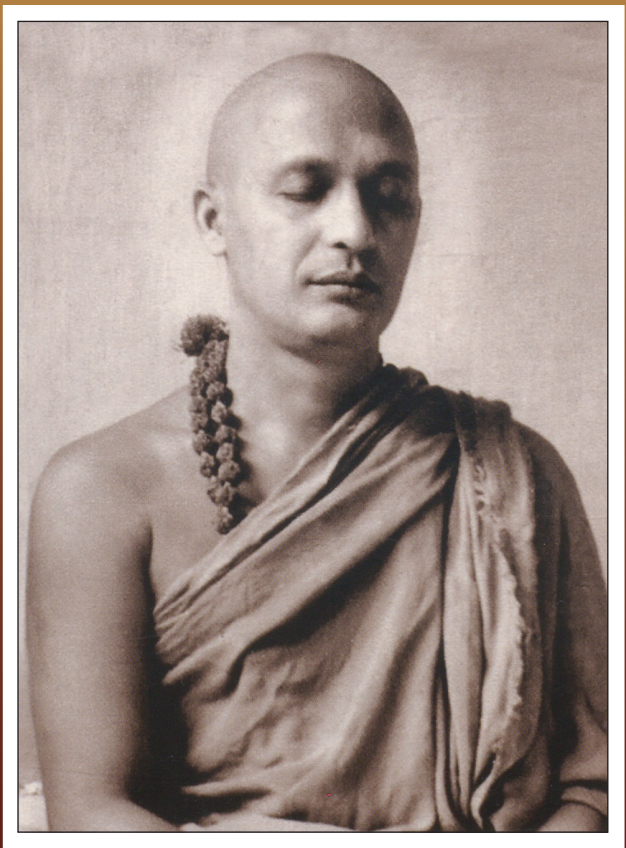
MAGYAR

Méré árádhja

Szeretett Gurum

Swami Dharmashakti Saraswati

Yoga Publications Trust, Munger, Bihar, India

Méré árádhja

Szeretett Gurum

Méré árádhja

Szeretett Gurum

Swami Dharmashakti Saraswati

Yoga Publications Trust, Munger, Bihar, India

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Swami Dharmashakti Saraswati: Mere Aradhya – My Beloved Guru

© Bihar School of Yoga 2011

Minden jog fenntartva. E könyv egyetlen részlete sem másolható, közölhető vagy tárolható adathordozón semmilyen formában és semmilyen eszközzel a Yoga Publications Trust írásos engedélye nélkül.

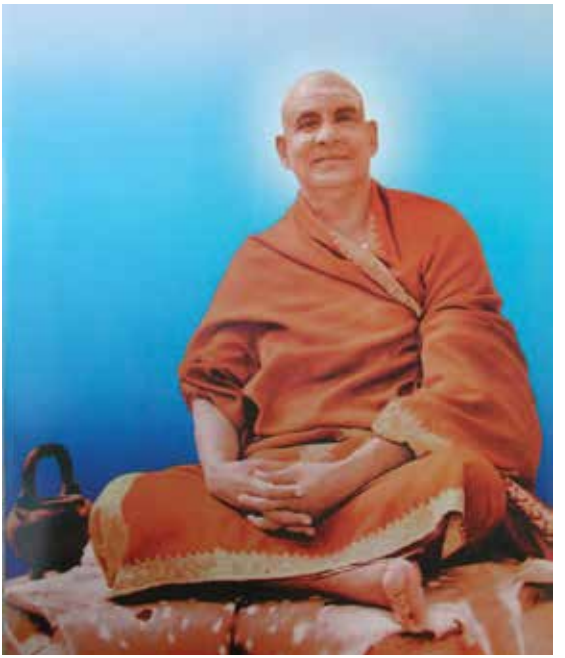
A Satyananda Yoga® és a Bihar Yoga® kifejezések az International Yoga Fellowship Movement (IYFM) által bejegyzett védjegyek. Használatuk ebben a könyvben engedéllyel történik, és semmilyen módon nem érinti a védjegyek érvényességét.

Kiadó: Yoga Publications Trust
Első kiadás: 2011
Újranyomva: 2013

ISBN:

Kiadó és terjesztő: Yoga Publications Trust, Ganga Darshan,
Munger, Bihar, India
Internet: www.biharyoga.net

Magyar kiadó: Satyananda Yoga Magyarországon Alapítvány
Első kiadás: 2022
Internet: www.satyananda.hu

Felajánlás

Alázattal ajánljuk ezt a könyvet
Swami Sivananda Saraswatinak, aki beavatta
Swami Satyananda Saraswatit a jóga titkaiba.

Felajánlás

Gurunknak, Swami Satyananda Saraswatinak,
aki továbbra is inspirál és vezet minket a spirituális utunkon.

Tartalomjegyzék

Felajánlás *ix*

Pillanatképek Srí Szvámídzsí gyermekkorából 1

Pillanatképek a gurukul életmódból 31

Pillanatképek a parivrádzsaka életmódból 87

Egy ásram és egy szervezet kezdete 197

A misszió terjeszkedése és megszilárdulása 349

A látnok víziójának beteljesedése 397

Swami Dharmashakti versei 467

Szójegyzék 498

Felajánlás

Alázatosan ajánlom fel e néhány szót, melyet sikerült megírnom, szeretett Gurudévám, Swami Satyananda Saraswati, jógamester és páratlan gjání lábainál, aki azon fáradozik, hogy feltárja a jóga áldásos hatásait az egész emberiség javára, és arra törekszik, hogy az egyetemes szeretet és testvériség elpusztíthatatlan kötelékeivé alakítsa át a kettősség-nélküliség és az egység védántikus elveit.

1953. április 3-án láttam először Srí Szvámídzsít, és azon nyomban felismertem, hogy ő a számomra elrendelt guru. Azóta mélységeiben és részletesen megismertem Srí Szvámídzsí gondolatait, tetteit, terveit és vízióit. Néha elgondolkodom azon, hogy vajon egy emberi lény valóban képes-e az isteni transzcendencia olyan magaslataira emelni magát, mint Srí Szvámídzsí. Ő testesíti meg a *marjádá purusa,* az ideális emberi lény tulajdonságait, aki számára a tjága, a tapaszja, a jóga és a szannjásza-életforma.

Srí Szvámídzsí teljesen egyedül indult spirituális küldetésére, és útjaink valahol véletlenül keresztezték egymást. Ő avatott be az önátadásnak, a szolgálatnak és az áldozathozatalnak szentelt életbe. A férjem, a fiam és én magam teljesen Srí Szvámídzsí nagyszerű küldetésének szenteltük magunkat. Izzadságunk és vérünk minden egyes cseppje, elménk minden egyes gondolata, szívünk minden egyes érzése, pránánk minden egyes rezgése az övé. Elhatároztuk, hogy életünket a szent

dharma terjesztésének szenteljük, amelyet Srí Szvámídzsí egész életében követett.

A férjem, Swami Satyavratananda, kezdetben gurutestvérként kapcsolódott Srí Szvámídzsívei. Satyavratdzsí miután elkötelezte magát Srí Szvámídzsí küldetésének, gurujaként tisztelte őt. A guru és a tanítvány két testként, de egy lélekként működött. Az a gondolat, hogy a guru számára teljes hittel és önátadással végzett munkán túl bármi más is létezhetne, soha nem fordult meg a tanítvány fejében.

Satyavratdzsí saját szavaival élve: „Rendkívül szerencsésnek tartom magam, hogy Jagadguru Swami Sivanandától kaptam a beavatást, és az ő kegyelméből megtaláltam a pontos mását Swami Satyananda személyében, aki gjána gurum és szannjásza gurum lett. Amit Swami Sivananda beavatása után éreztem, leírhatatlan. És ahogyan most látom és értem Swami Satyanandát, azt egy napon a világ is meg fogja ismerni. Ma a világ talán még nem ismeri fel az értékét, de biztosan eljön majd az idő, amikor a világ elismeri és tiszteli őt azért, ami valójában. Akár megérem azt a napot, akár nem, a lelkem biztosan látni fogja, bárhol is legyen."

És egy ilyen odaadó tanítványról Srí Szvámídzsí ezt mondta: „Életemben csak egyetlen emberrel találkoztam, aki olyannyira elmerült guruja szolgálatában, hogy maga is példaképpé vált a guru számára. Olyannyira, hogy a guru legbelül elismerte őt saját gurujának! Ez az ember Satyavrat volt, akit a legnagyobb tiszteletben és becsben tartottam. Tökéletesen megértettük egymást. Senki sem közelíti meg a kölcsönös megértésünk szintjét. És ezért mindig különleges helye lesz a szívemben."

Ugyanezt a kötelességtudatot, a guru iránti teljes önátadást és a küldetése iránti rendíthetetlen elkötelezettséget találjuk Satyavratdzsí képmásában, Swami Niranjanban. Ki Swami Niranjan? A kibontakozó események jelzik számunkra, de a jövőt csak Gurudév ismeri. Swami Niranjan teljes önátadása

guruja iránt, és Srí Szvámídzsí mérhetetlen bizalma és szeretete példamutató eszményt állít a modern civilizáció elé. Az anyának pedig nincs mit mondania; határtalanul áldottnak érzi magát. Srí Szvámídzsí szavaival élve: „Csak az számít méltó anyának, akinek fia odaadó az istenségéhez és tanítójához."

A sok gyötrelem és megpróbáltatás, valamint a saját lázadó természetem és forradalmi gondolataim ellenére, Isten kegyelméből találtam egy nagyszerű gurut, aki lányaként kezelt, tanítványává avatott, és felkészített egy különleges küldetésre. És amint belevágtam ebbe a küldetésbe, a sorsom, amit ő előre látott, elkezdett beteljesedni.

Satyavratdzsí családi és társadalmi körökben jól ismert volt szent és erényes jelleméről. Egyedül az ő inspirációja késztetett arra, hogy rengeteg munkát végezzek a család és a társadalom érdekében. Az ő inspirációjára kezdtem el leveleket és cikkeket írni magazinok számára. Srí Szvámídzsí bátorításával és áldásával az írásművészetem egyre nagyobb lendületet vett. Kiterjedt levelezésének intézése mellett elkezdtem előadásainak átírását és iktatását is.

Egy nap Satyavratdzsí váratlanul megjegyezte: „Meg kell írnod Gurudév életrajzát." Ez a kijelentés megrémített. A feladat messze meghaladta a képességeimet. De ragaszkodása arra sarkallt, hogy az utasításai szerint elkezdjem összeállítani a kapcsolódó anyagot. Rengeteg írásos anyag gyűlt össze a naplóimban, levelezéseimben és irataim között, ezeket újra átnéztem. Srí Szvámídzsí bensőséges beszélgetéseket folytatott Satyavratdzsíval. Amikor a téma Srí Szvámídzsí korai életére terelődött, Satyavratdzsí gyorsírással lejegyezte, én pedig később átírtam a naplómba. Én magam is gyakran beszélgettem Srí Szvámídzsível, és megosztottam vele saját inspirációimat és ötleteimet.

A sors valóban kifürkészhetetlenül rejtélyes. Satyavratdzsí balesete után minden megváltozott; úgy éreztem, mintha az élet véget ért volna… Srí Szvámídzsí eljött és mindent újjászer-

vezett. Az ő lelkesítésével, utasításaival és áldásával a dolgok úgy kezdtek haladni, mint azelőtt. Elkezdtem dolgozni az összes függőben lévő feladaton. A könyvre is gondoltam. Satyavratdzsí szavai hangosan és tisztán csengtek a fülemben: „Tizennyolc Purána van, de ez a Guru-gítá, amelynek megírására kérlek, lehet, hogy a tizenkilencedik lesz."

Srí Szvámídzsí nevetésben tört ki, amikor először hallotta ezt a megjegyzést. „Oké, lássuk, mit írsz végül" – kuncogott.

Elárasztottak ezek az emlékek. A könyv megírásának gondolata úgy zúdult rám, mint tenger hulláma a partra. Úgy éreztem, mintha Satyavratdzsí folyamatosan korholna: „Miért nem kezdted már el a könyvet?" Swami Niranjan is azt akarta, hogy írjak egy számvetést Srí Szvámídzsí kiemelkedő életéről. Azzal is tisztában voltam, hogy magam is gyorsan közeledem életem befejező fejezetéhez. Be kellett fejeznem a Guru-gítámat. A guru és Isten áldását kértem vállalkozásom sikeréhez, és bocsánatot az esetleges hibáimért is, végül elkezdtem írni…

Ez a könyv hat részből áll:

1. Pillanatképek Srí Szvámídzsí gyermekkorából
2. Beszámoló a guruja ásramjában töltött napjairól
3. Bepillantás a vándorló szannjászin életébe
4. A jógamozgalom kezdete
5. A misszió terjedése és megszilárdulása
6. A látnok víziójának beteljesülése.

Arra törekedtem, hogy átfogó és teljes körű beszámolót adjak Srí Szvámídzsí életéről és munkásságáról. Útmutatásait és tanításait több tucatnyi könyvben foglalták össze, és ugyanennyi nyelvre lefordították. Ez a könyv csak egy szerény kiegészítése ennek a gyönyörű és növekvő gyűjteménynek.

Nemcsak reményem, hanem szilárd meggyőződésem is, hogy Srí Szvámídzsí életének e lelki gyöngyszemei megvilágítják minden spirituális kereső útját, aki olvassa. Ha kijelentésem elbizakodottnak és hiúnak hangzik, alázatosan kérem az olvasó szíves elnézését…

Szvámídzsí, te vagy az élet örök szádhanájának megtestesítője. Magasztos tanításaid teljesen eloszlatták a sivár sötétséget az életemből. És ennek az isteni tudásnak az aurájában megpillanthattam az örök, kimeríthetetlen boldogságot, ami arra inspirált, hogy elinduljak az emlékezet útján, és megörökítsem kiemelkedő életed apró, fájdalmas pillanatait és jelentős mérföldköveit. Imádkozom, hogy mindörökké részesülhessek kegyelmedből, szeretetedből és áldásodból.

Valmiki költői zsenialitása felébredt
egy kétségbeesett daru panaszos kiáltására.
A tollam minden korlátot áttör,
ahogy hallgatom az isteni név csilingelő hangjait.

A tavasz kivirágzott az ősz közepén,
Hűvös nektár árad
a perzselő nyár közepén.
A világ örülni fog, ha olvassa tollam firkáit,
ahogy örömében táncol e papíron.

Lehet, hogy tollam erőtlen,
hogy életet leheljen az élettelenbe,
de ó, Istenem, add, hogy újra és újra megírhassa
gurum fenséges és páratlan történetét.

Semmi sem számít, csak gurum lábainak pora,
– Swami Dharmashakti Saraswati

Pillanatképek Srí Szvámídzsí gyermekkorából

ॐ

Amikor a világ sötét tudatlanságba burkolózik, egy nagy szellem száll alá, meggyújtja a tudás lámpását és teljesen elűzi a sötétséget.

Swami Satyananda Saraswati a korszak egyik ilyen spirituális kiválósága. Elkerülte a világ nyújtotta kicsinyes örömöket és szórakozást, és a szenvedélynélküliség, az egyszerűség és a lemondás köntösét választotta. Ő egy olyan gjáni és tjágí, aki Adiguru Shankaracharya nyomdokain jár. A fej, a szív és a kéz kiváló tulajdonságait látva úgy tűnik, mintha Isten elhalmozta volna őt a legválogatottabb ajándékaival. Guruja iránti rendíthetetlen odaadása és kedves, szeretetteljes viselkedése mindenkivel szemben olyan eszményképek, amelyeket érdemes követni.

Anásritah karmaphalam kárjam karma karoti yah
Sza szannjászí csa jógí csa na niragnirna csákrijah.

Aki úgy teljesíti kötelességét, hogy nem függ cselekedeteinek gyümölcsétől – az a szannjászí és jógi, nem pedig az, aki pusztán lemond a tűzről és a cselekvésről.

(Bhagavad-gítá 6:1)

Szvámídzsíben egy nagy aszkétát, egy nagy gjánít és egy kiváló karma jógit látunk, aki megtestesítette a *Bhagavad-gítá* e nagyszerű eszményét. Ő a gjána, a karma és az upászaná tökéletes egyvelege; ő valóban a „Szatjam, Sivam, Szundaram" összegzése.

ॐ

A gyönyörű himalájai hegyvonulatok ölében, a végtelenbe nyúló fenyvesek között fekszik az Almora nevű régió, az ősi kumáóni hagyományok színtere, amely bővelkedik az ősi csandravansi királyok és nepáli származású modern királyok lovagiasságáról és bátorságáról szóló történetekben. Ebbe a mesebeli vidékbe simul bele Bhikiyasen és Gaj Baigan kis középkori birtoka. És ez a birodalom, amelynek sarja Swami Satyananda Saraswati.

Származás

Bhikiyasen és Gaj Baigan feudális földesura a dzsaimini hagyomány szerinti vaisnava követője művelt és kulturált volt, birtoka negyven falura terjedt ki. Felesége jámbor és vallásos tibeti hölgy volt, fiuk, Krishnachandra Nayal pedig jól nevelt és intelligens fiatalember. Felmenői számos templomot építettek a környéken, és a templomi papoknak adott állandó utasítása az volt: neveljék jól a környék gyermekeit; ismerje mindenki a hindit, a szanszkritot, a *Bhagavad-gítá*t és a *Rámájaná*t.

Krishnachandra az iskolái elvégzése után rendőrtiszt lett. Apjához hasonlóan ő is nagy hangsúlyt fektetett az oktatásra, és falvaiban megkezdődött a megfelelő iskoláztatás. Krishnachandra a nepáli királyi családba házasodott be. Felesége a királyi családból származó tudós hölgy volt. Krishnachandra

népes feudális családjában különböző kultúrák keveredtek: apja és anyja tibeti, felesége nepáli volt. Szülei az ortodox szanátana dharma követői voltak, míg Krishnachandra maga modern nézeteket vallott, és árjaszamádzsí volt. A közöttük lévő véleménykülönbségek időről időre felszínre törtek. Végül Krishnachandra elhagyta vidéki birtokát, és Almorában telepedett le. Háza a város Nayalkholi negyedében volt.

Születés

Krishnachandra gyermekei Almorában születtek. Az első gyermek lány lett, a következő pedig fiú. Almora festői tájairól, varázslatos szépségű helyéről sokat lehet mesélni. A szikrázó, hófödte hegyek áldott ölén aranyló fényfolyamok zúdultak e kisgyermek legbelsőbb énjébe, ahol teljesen kivirágoztak, és megáldották, hogy beteljesíthesse a számára kijelölt nagyszerű sorsot.

Almora lenyűgöző hegyei és völgyei között, ahol az éjszakák ezüstösek és a nappalok aranyosak, ahol a hajnalok titokzatos ködbe burkolóznak, ahol a nap aranyló sugarai szikrázó, sokszínű szivárványokat szőnek, ott, a Kajlás-hegy ölében, 1923. december 25-én éjfélkor ez az újszülött gyermek megrebegtette szemhéjait, és ajkáról felhangoztak a szent szavak: „Szatjam, Sivam, Szundaram." Ez a fiú Dharmendra Kumar Nayal volt.

A fiú a fenséges, hófedte hegyvonulatok szépségétől elragadtatva, és rácsodálkozva a számtalan barlang mélyén megbúvó rejtélyre, szakadatlan áhítattal szemlélte a fenséges napfelkeltéket és napnyugtákat. Belső ösztöne arra késztette, hogy feszülten figyelje az őt körülvevő hangokat – a dzsungel madarainak vidám csicsergését, a vadállatok harsogó üvöltését, és mindenekelőtt a távoli hegyekből és völgyekből nosztalgikusan visszhangzó, egy letűnt korszakból származó védikus énekeket.

Dharmendra kezdettől fogva titokzatosnak és tekintélyt parancsolónak találta a természetet. A virágok nyílása, majd elhervadása megmagyarázhatatlan csoda volt. A korai nap-

felkelték és az ezüstös holdfényű éjszakák is örömet okoztak neki. „Ki áll mindezek mögött?" – tűnődött órákon át. Ha néha mégis elkövette azt a hibát, hogy megkérdezte az apját, a megszokott választ kapta: „Hiábavaló ilyesmin töprengeni. Ez egy természeti jelenség, ennyi az egész. Senkinek sem sikerült megmagyaráznia, és soha nem is fog sikerülni senkinek." Ha az édesanyját kérdezné, azt mondaná: „Ez mind Isten *lílá*ja, az ő isteni játéka. Meg tudja ezt bárki valaha is magyarázni? Inkább arra kellene koncentrálnod, hogy nevet és ismertséget szerezz az életben." A gyermek kíváncsisága azonban nem csillapodott, hanem egyre bővült a gondolatok láncolata. „Egy nap biztosan a végére járok mindennek" – határozta el magában.

Gyermekkor

Dharmendra már négyéves volt. Szülei nagy reményeket fűzhettek a koraérett fiukhoz. Rendkívül céltudatos és intelligens volt. Ma már úgy tűnik, hogy gyermekkori játékai és időtöltései mind a jövőjét jelezték előre. Annyira elmerült abban, hogy épületeket és tornyokat építsen színes fakockákból, hogy minden másról megfeledkezett. Egy nap éppen egy hétemeletes épület felhúzásával volt elfoglalva. Apró kezeivel gondosan rakosgatta egymásra a fatömböket, amelyek hamarosan összedőltek. De a fiú soha nem fogadta el a vereséget. Újrakezdte az egészet. A szülei el voltak ragadtatva fiuk szorgalmától. Az apja azt mondta: „A fiunk nagyon szorgalmas és módszeres. Mérnököt faragok belőle." Az anyja azt felelte: „Micsoda képtelenség! Nagy vezető lesz belőle, mint az anyai nagybátyja." A fiú, tudomást sem véve arról, hogy mit tartogat számára a jövő, önfeledten belemerült az aktuális feladatba.

A gyermek nem csak intelligens volt, de elszánt idealista is. Mindig nagyszabású terveket szövögetett a nővérével: „Kórházakat fogunk nyitni és ingyenes gyógyszereket fogunk osztani mindenkinek. Nem marad egyetlen beteg sem a világon."

Vagy: „Templomokat építünk ajtó nélkül, ahová mindenki bemehet és imádkozhat." Vagy: „Konyhákat építünk nagy sütőkkel és hatalmas fazekakban főzzük az ételt. Soha senki nem fog éhezni többé." Vagy: „Felszállunk egy repülőgépre, és bejárjuk vele az egész világot." A beszélgetésük néha tudományos témákra terelődött, máskor pedig annyira elmerültek a körülöttük lévő természeti szépségekben, hogy órákig ültek együtt. Néha furcsa és homályos témákról beszélgettek. Nem féltek attól sem, hogy kivívják édesapjuk nemtetszését.

Nagyanyjuk azonban régimódi nézeteket vallott. Egy négyéves kisfiú, aki tudományról és vallásról gondolkodik és beszél, elég volt ahhoz, hogy megkongassa a vészharangokat. Különböző istenségekhez és istennőkhöz könyörgött, a papokat pedig dzsapára és havanra kérte fel, hogy elhárítsák a fiút fenyegető közelgő szerencsétlenséget. Dharmendra édesanyja is aggódott kissé és bosszankodott a fiú szokatlan viselkedése miatt, de a sok házimunka mellett nem sok ideje maradt másra. Megszállottja volt a tisztaságnak, és ez meggátolta abban, hogy a háztartási munkákat szolgákra bízza. Ezt olyannyira a végletekig vitte, hogy a gyerekeket sem engedte be a konyhába. A konyhaajtón kívül ültek, ő pedig belülről szolgálta ki őket. Jámbor és vallásos asszony volt, aki rendszeresen tanulmányozta a szentírásokat. Felettébb nagylelkű volt, és nagy szíve is volt. Amikor azonban a családi hagyományok kerültek szóba, nem fogadott el semmilyen kompromisszumot. Talán ez volt az egyik oka annak, hogy Dharmendrában lázadó hajlam alakult ki.

Apja az Árja Szamádzs követőjeként rengeteg könyvet tanulmányozott, világiakat és spirituális témájúakat egyaránt, és minden reggel havant tartott. Ksatrija földesúrként fiatal korától kezdve uralkodott alattvalói felett. Aztán a későbbi rendőri munkája még inkább megkeményítette. Ha haragra gerjedt, azt kiabálta: „Ha nem hallgatsz rám, lelőlek." Dharmendra az apjára ütött, ezért sosem ijedt vagy hunyászkodott meg az ilyen

kijelentésektől, hanem egyszerűen visszavágott apjának. Ő is tudott bánni a fegyverrel! Gyakran beszélt arról, hogy vadászni megy és lelő egy tigrist.

Neveltetés

Ahogy a gyerekek idősebbek lettek, a szülők aggódni kezdtek a taníttatásuk miatt. Alapos megfontolás után az otthoni tanítást elvetették. Először is ott volt az otthon fesztelen légköre, aztán a nagymama túlzottan szeretetteljes természete, nem beszélve a közelben élő sok rokonról és családi barátról. Az otthon követett régi szokások is akadályozták volna a modern szemlélet és nevelés elsajátítását. Ezek a megfontolások vezették Krishnachandrát arra, hogy beírassa nyolcéves lányát és hatéves fiát egy nainitáli missziós zárdába. Ez a brit korszak iskolája volt, ahol a tanítás angolul folyt, és ahová csak angol gyerekek, és néhány indiai királyi családból származó gyermek nyerhetett felvételt.

Dharmendra csintalan fiú volt, de szavainak és tetteinek bája mindenkit lenyűgözött. Elbeszélései nagyszerű álmokat szőttek hallgatói fejében. Hamarosan diáktársai megkérdőjelezhetetlen vezetője lett. A zárdában a nővérek is nagyon szerették őt. Otthonától távol teljesen függetlenné és magabiztossá vált. Dinamikus jövőjét jelezte, hogy gondolatai és tettei szabadon és természetesen kezdtek áramlani.

Az angol gyerekek nem szívlelték Dharmendra növekvő népszerűségét, de mindannyian féltek tőle. Ha bármelyik fiú szembeszállt vele vagy meg merte ijeszteni Dharmendrát, az alapos verést kapott. A nővérek megpróbálták jobb belátásra bírni, de neki megvoltak a saját elképzelései. Nem tűrt semmilyen igazságtalanságot.

Első spirituális élmény

Dharmendra az iskolai szünetben hazautazott. Egy nap hirtelen elesett és eszméletét vesztette. Mindenki nagyon megijedt,

de kis idő múlva újra magához tért. Mindazonáltal e rendkívüli tapasztalatai folyatatódtak. Néha teljesen elvesztette testtudatosságát. Máskor viszont tisztán látta kívülről a testét. Ez nem jelentett tartós állapotot, ám a teste ilyenkor alélt állapotban maradt.

Családja egyre jobban aggódott a megmagyarázhatatlan történések miatt. Orvosokhoz, gyógyítókhoz és sámánokhoz vitték, de hiába. Senki sem tudott fényt deríteni ezekre a rejtélyes történésekre. Hogyan tudtak volna megmagyarázni valamit, ami az előző életek szerencsés karmáiból és szamszkáráiból eredt? Dharmendra pontosan tudta, mi történik, de teste és elméje egy hétéves gyermeké volt. Hogyan tudta volna ezt elmagyarázni másoknak? Csak kinevették volna.

Akkoriban a Manszarovar és a Kajlás-hegy felé vezető út Almorán keresztül vezetett. A Kajlás-hoz zarándokló szentek és bölcsek meg szoktak állni Almorában. Dharmendrát sok ilyen szentnek mutatták meg családtagjai.

Egyszer Swami Nityananda, egy idős és tapasztalt, igen nagy képességű szvámí járt arra. A véletlen úgy hozta, hogy Dharmendra éppen ekkor vesztette el ismét eszméletét. A család néhány tagja elment a szvámíhoz és megkérték, hogy nézze meg a fiút. A szvámí puszta kíváncsiságból elment, és ránézett az eszméletlen gyermekre. Nyilvánvalóan felismerte az állapotát, mert elkezdte a fiú fülébe suttogni a Srí Rám, Srí Rám mantrát. Dharmendra hamarosan visszanyerte eszméletét!

Swami Nityananda így szólt a megkönnyebbült szülőkhöz: „Ez a fiú nem szenved semmilyen betegségben. Néha önmagától a tudatosság magas fokára jut, amit a jógában pratjáhára állapotnak neveznek. Ennek a fiúnak spirituális képzésre van szüksége, az csodákat fog tenni vele. Végtére is, ő egy isteni lélek."

Egy figyelmeztetést is hozzátett: „Ne akarjátok a fiút a világi életbe kényszeríteni. Hagyjátok, hogy a jóga útját járja, mert ez a számára elrendelt út." Dharmendrának azt az út-

mutatást adta, hogy kántálja az Óm mantrát, és mesélt neki az Úr Rámáról és hőstetteiről is. Amikor Dharmendra úgy érezte, hogy kezdi elveszíteni testtudatát, az Óm mantrát ismételgette és felidézte magában az Úr Rámát. Ezekben az időtlen pillanatokban rendkívül felszabadultnak és örömtelinek érezte magát. Mekkora csoda! Hatalmas és határtalan tudatosság rejtőzött e kisfiú testében. Talán maga az isteni bújt ebbe a testbe egy nagyszerű küldetés érdekében…

Sokoldalú tehetség

Dharmendrának fiatal korától kezdve sok barátja és társa volt. Tehetséges volt a játékokban és sportokban is. Különösen a vadászatot kedvelte. Nagyon jól tanult, prózát, verseket írt, érdeklődött a különböző művészetek és tudományok iránt. Belső lelki élményei töretlenül folytatódtak sűrű teendői ellenére, mintha ezek a tapasztalások újra és újra emlékeztetni akarták volna arra, hogy gazdag spirituális szamszkárák rejlenek benne, amelyek a jövőben kétségtelenül megnyilvánulnak majd.

Minden tevékenységben és törekvésben messze maga mögött hagyta osztálytársait. Ő volt az osztályelső, és a vitákban és a felszólalásokban is az első helyen állt. Az idősebb diákok irigykedtek rá, de féltek is tőle. Tanárai viszont rendkívül örültek sokoldalú tehetsége kibontakozásának.

Egyszer néhány külföldi pap és méltóság látogatott az iskolába, és tiszteletükre különleges ünnepséget szerveztek. Dharmendrát választották ki a köszöntőbeszéd elmondására, és egy verset is felolvasott a vendégek tiszteletére. A kilencéves kisfiú érzéke és kifinomultsága nem kerülte el a figyelmüket. „Ez a fiú nagy dolgokat fog elérni az életben. Akár nagyszerű politikai vezetőként, akár tehetséges spirituális tanítóként, de mindenképpen nagy dolgokat fog véghez vinni az életben” – jósolták teljes joggal. A zárdában élő nővérek az eseményt követően még jobban megkedvelték Dharmendrát. Folyamatosan bátorították és ösztönözték, hogy kitűnjön az élet minden területén.

Dharmendra édesapját lenyűgözte fia korán megmutatkozó tehetsége. Ugyanakkor szorongott és aggódott a fiú spirituális élményei miatt. Úgy érezte, jobb lenne, ha a fiú a közelében maradna. Ezért visszavitte őt Nainitalból, és Almorában íratta őt be egy jó iskolába. A zárdabeli nővérek szíve összetört, mert nagyon kötődtek hozzá, ezért kérésükre az apa olykor-olykor elküldte Dharmendrát Nainitalba, hogy láthassák egymást.

Almora vidékének uralkodó istenségei örvendeztek a föld e tehetséges fiának tettei miatt. Úgy tűnt, hogy Szaraszvatí istennő jártassággal és hozzáértéssel áldotta meg őt a művészetekben és tudományokban; hangja édes volt, mint a fülemüle dala, személyiségében pedig jelen volt a nap káprázatos ragyogása és a hold megnyugtató hűvössége.

Guru griha gajé padan raghurai, alpakál vidja szab pají – a Rámacsaritamánaszban Tulsidas arról mesél, hogy az Úr Ráma tanulni ment a guruja ásramjába, és ott nagyon hamar elsajátított mindent, amit csak meg lehetett tanulni. Ugyanez történt Dharmendrával is. Az iskolai tárgyak tanulása mellett Dharmendra tehetsége kibontakozott az irodalom, a zene és a képzőművészet iránt is. Különböző álneveken – „Pallav" (a kinyíló levél), „Hridayaheen" (a szívtelen), „Premi" (a rajongó), „Nirala" (az utolérhetetlen) és „Vahi" (Az) – írt verseket, amik az irodalmárok és a laikusok figyelmét egyaránt felkeltették. Az emberek csodálkoztak, amikor megtudták, hogy ezek a gyönyörű és érzékeny művek egy tízéves, még középiskolás fiú tollából származnak. Versei a *Má* (Anya) és más folyóiratokban jelentek meg. A *Má* egy helyi, irodalmi beállítottságú fiatalok által indított folyóirat volt, amely történeteket, cikkeket és verseket közölt. De ami igazán népszerűvé tette a magazint, azok a versek voltak, amelyeket egy magát „Hridayaheen"-nek nevező valaki írt…

Dharmendra édesapja árjaszamádzsí volt, és rendőrtisztként ismerte a fegyelem értékét. Dharmendrának tízéves korától kezdve minden reggel a fürdés után havant kellett végez-

nie. Édesanyja hozzátette: „Végezd el a Gítá éneklését, mielőtt leülsz reggelizni." A nagymama azt mondta: „Ma kedd van, menj el a templomba és imádkozz Hanumándzsíhoz reggeli előtt." Vagy: „Menj el a szolgával a pap házába, és vidd el ezt a praszádot, csak azután reggelizhetsz." Dharmendra csendben teljesítette ugyan ezeket az utasításokat, de azt mondta magának: „Lehet, hogy most teljesítem mindenki parancsát, de ha egyszer felnövök, biztosan nem fogom."

A Gandhi-ideológia hatása

Dharmendra édesanyja mindig nagyon elfoglalt volt. Vagy a szentírásokat olvasta, vagy imádságot tartott, vagy a konyhában szorgoskodott. Akkoriban nagyra értékelték a tisztaságot, ezért minden konyhai munkát ő maga végzett. A kisgyerekekre egy dadus vagy a nagymama vigyázott. Dharmendra édesanyja a zsúfolt napirendje ellenére is talált időt arra, hogy Mahatma Gandhi könyveit olvassa.

Gandhidzsí 1930-ban Almorába látogatott, és Dharmendra anyja részt vett a nyilvános gyűlésein. Ezek nagy hatással voltak rá, és személyesen is találkozott vele. Ez a találkozás hirtelen változást hozott a személyiségében. A tisztaságról alkotott merev elképzelései bizonyos fokig rugalmasabbá váltak. A konyhai munkában egy cselédlány kezdett segíteni. Az így felszabadult idejében Dharmendra édesanyja politikai találkozókra és gyűlésekre járt. Hamarosan aktívan részt vállalt a szabadságmozgalomban. Élen járt a külföldön gyártott ruhát árusító üzletek elfoglalásában és a ruhák hatalmas máglyákon való elégetésében. Gandhidzsít elkísérte más városokba és falvakba is, és ezekre az utakra több bálányi háziszőttes kelmét vitt magával, hogy szétossza.

Krishnachandra Singh felügyelő sokszor letartóztatta őt és más társait britellenes tevékenységért, majd a várostól húsz-huszonöt kilométerre lévő dzsungelben hagyta őket. A környékbeli asszonyok azonban jól ismerték a hegyi utat, ráadásul tele

voltak hazafias buzgalommal. Így aztán hamar hazatértek, és megduplázott lelkesedéssel folytatták lázító tevékenységüket!

A dolgok addig rendben mentek, amíg Gandhidzsí el nem kezdte a rossz hírű nők egyenjogúsításának programját. Ebben Dharmendra édesanyja is aktívan részt vett, elment az ilyen nők otthonába, beszélgetett velük, és még együtt is ettek. Ez a tevékenysége felháborodást szült családja körében, a rokonok nagy ügyet csináltak belőle. Még Krishnachandra fülét is rágták, de ő átlátta a helyzetet. Nem hagyta magát könnyen provokálni, és nyíltan megmondta a rosszakaróknak: „Nem kell aggódnotok a feleségem és a családom miatt. Ő a feleségem, én pedig teljes mértékben megbízom benne. A lelkiismerete szerint, szabadon cselekedhet. Különben is, bármit is tesz, az helyes, én nem találok benne hibát."

Dharmendra édesanyja egyszer Gandhidzsível együtt börtönbe is került. A szomszédok és a rokonok nem tudtak mit mondani az apának, de a nagymamára ráijesztettek azzal a fenyegetéssel, hogy a családját kiközösítik a társadalmi körökből. A nagymama nem tehetett vagy mondhatott semmit az ügyben. Csak eladta a mintegy száz grammnyi arany ékszerét és abból papokat fogadott, hogy végezzenek havanokat annak érdekében, hogy a családban helyreálljon a béke és a józanság. Amikor az apa tudomást szerzett erről, rendkívül bosszús lett. Az egész ügy során tanúsított elvhű és bátor kiállását a fogékony gyerekek is magukba szívták.

Kiváló irodalmár

Dharmendrának két közeli barátja volt: K.C. Joshi (Nanu) és Ashwini Kumar Pant (Aami). Barátságuk szoros és mély volt. Dharmendra példáját követve Aami is írni kezdett a *Ma* magazinnak. Röviddel ezután Dharmendra a *Bharat* című magazin szerkesztője lett, és az ő bátorításával Aami is útjára indított egy folyóiratot *Agragami* néven. A fiúk kézzel sokszorosították a folyóiratok példányait, amiket aztán kivétel nélkül szétosztogattak.

Egyszer Sumitranandan Pant, a költő is ellátogatott Almorába, amely a szülőhelye is volt. A fiúk találkoztak vele, és megmutatták neki a folyóirataik példányait. Sumitranandan Pant nagyon örült, hogy megismerte őket, különösen Dharmendra Singh Nayalt, az akkor kilencedikes diákot. Megdicsérte a fiúkat az igyekezetükért, ugyanakkor azt javasolta, hogy egyesítsék tehetségüket, és hozzanak létre egyetlen közös magazint.

A fiúk megfogadták a tanácsát, és elindították az *Agragami Bharatot*.

Dharmendra Aami többszöri kérése ellenére sem volt hajlandó vállalni a főszerkesztői posztot, amit így barátjának kellett betöltenie. Annak ellenére, hogy Pallav a segédszerkesztő lett, mégis ő volt a magazin motorja és lelke. Ő végezte az összes szerkesztést és korrektúrázást.

Mindenkit lenyűgözött a fiúk igyekezete, akik bátorítást és támogatást kaptak minden oldalról. Sumitranandan Pant nagyon örült, amikor vittek neki egy példányt az új magazinból, és aztán sok verset írt azzal a céllal, hogy a fiúk a folyóiratukban publikálhassák azokat. Mindazonáltal Dharmendra volt a kiadvány szíve és lelke, aki Pallav, Hridayaheen, Nirala, Premi és Vahi néven írt számos történetet, verset és cikket. Még a tanárai is meglepődve látták, hogy milyen könnyedén fejezi ki magát hindi, szanszkrit és angol nyelven. Ez idő tájt kezdett olyan verseket írni, amelyek a hindi költészet különböző versformáit szemléltették. És nagyra törő vállalkozását teljes siker koronázta.

Ekkorra már teljesen kibontakozott Pallav irodalmi tehetsége és költői zsenialitása. Egyszer egy költői felolvasó estet szerveztek Sumitranandan Pant tiszteletére, amelyen a Pallav által írt és előadott verset ítélték a legjobbnak. Az esemény alkalmával Pant megjegyezte: „Ez a fiú minden bizonnyal kivívja majd a helyét a hindi irodalom világában.” Pant jóslata mára beteljesült.

Az egykori kisfiúból, Dharmendrából, Swami Satyananda Saraswati, korunk kimagasló szannjászinja vált, akinek hindi és angol nyelvű könyvei ma már világhírűek.

Dharmendrának a hindi nyelv mellett érzéke volt a szanszkrithoz és az angolhoz is. Elkezdett szanszkritül írni, és hozzálátott egy angol nyelvű magazin megtervezéséhez. Ennyire fiatalon rendkívüli dolognak számított három különböző nyelv és az irodalmi műfajok ilyen magas szintű művelése.

Dharmendra természetének kora gyermekkora óta volt egy szemlélődő és komoly oldala. Mindig kiváló volt a tanulásban, a legjobb jegyeket szerezte hindiből és angolból. Annyira jól írt, hogy a szanszkrit tanárai mondogatták, hogy ha tehetnék, akkor a legmagasabb osztályzat kétszeresét adnák neki.

Az angol iskolákban, ahová Dharmendra járt, a Bibliából is tanítottak a tanárok. Az iskola vezetése felfigyelt rá, mivel ebben a témában is kitűnt élénk intellektusa és kiváló érzéke. Úgy vélték, hogy kiváló prédikátor és misszionárius válhat belőle. A várakozásuk beigazolódott, bár nem pontosan az általuk elképzelt módon. Dharmendra nemcsak szónokká vált, hanem a vallási és spirituális tudományok hiteles szakértője és mestere is lett. Ő csakugyan az ősi indiai spirituális gondolkodás és kultúra modern fáklyahordozója.

Spirituális vonzalom

Dharmendra fokozatosan kezdte elveszíteni az érdeklődését a számára monoton és unalmas iskolai oktatás iránt. Miközben a tanár a számtant és a geometriát magyarázta a táblánál, ő az utolsó sorban ült és verseket írt vagy cikkeket szerkesztett az Agragami Bharat számára. Aamival gyakran messzire elkalandoztak a hegyekbe, ahol egymagukban üldögéltek, és gyönyörködtek az anyatermészet csodálatos szépségében. Dharmendra hamar megfeledkezett saját létezéséről, miközben a Himalája távoli hegycsúcsait nézte. Amikor Aami ezekről az alkalmakról faggatta őt, csak nevetett rajta. Hogyan tudhatták

volna a barátai, hogy Dharmendra azokban a csillogó himalájai hegycsúcsokban saját jövőjének aranyló felvillanásait látta?

Ahogy korábban említettük, a Kajlás-Manszarovar felé utazó szádhuk és szvámík időnként megálltak Almorában. Dharmendra gyakran találkozott velük, és spirituális témákról kérdezgette őket. Azok pedig készségesen meséltek neki a jógáról és a belső életről, mert nagyra értékelték a fiú spirituális hajlamát és vágyakozását. Swami Nityananda minden évben ellátogatott a városba. Tapasztalt krijá jógiként sok mindent elmagyarázott az ászanákkal és a pránájámával kapcsolatban. A hétéves Dharmendra egyszer a fekete mágiáról és a titkos varázslatokról, a szellemekről és koboldokról kérdezte. Swami Nityananda egy kis botot hordott magával. „Ez a varázspálcád?" – kérdezte Dharmendra. A szvámí így válaszolt: „Nos, ez az én jóga dandám, de a tied lehet, ha akarod." A fiatal fiú rendkívül boldog volt. hogy megkapta ezt az értékes ajándékot a szvámítól.

Srí Ráma élete és hőstettei nagyon kedvesek voltak Dharmendra számára. Állandóan ezeken elmélkedett és a felmerülő kétségeit vagy kérdéseit a bölcsek és szvámík elé tárta. Az Úr Ráma jelleme olyannyira jelentős és mélyre ható benyomást gyakorolt a pszichéjére, hogy *istá*jának, választott istenségének fogadta.

Az első tantrikus élmény

Tízéves korában Pallav nemcsak elvont és irodalmi témákkal foglalkozott, hanem a komoly tárgyú könyvek is érdekelni kezdték. Ez idő tájt került a kezébe egy tantráról szóló mű, amit egy környékbeli barátjával közösen alaposan áttanulmányoztak. Úgy döntöttek, hogy utánajárnak a bemutatott technikáknak. Időközben megismerkedtek egy közelben élő idős tantrikus tanítóval is. Gyakran találkoztak vele és a tantra gyakorlati aspektusairól kérdezgették.

Hamarosan elkezdték tantrikus szádhanájukat. Néhány nap múlva úgy döntöttek, hogy elmennek a hamvasztóhelyre, hogy

tökéletesítsék a mantrájukat. Útban a hamvasztóhelyre, kezükben a „varázspálcájukkal" azt mondogatták egymásnak, hogy: „A varázspálca velünk van, mitől kellene félnünk? A mantránk ereje legyőz minden kísértetet. Aztán majd velük fogjuk végeztetni a napi teendőinket."

Dharmendra apja valahogy megneszelte, hogy fia az éjszaka a hamvasztóhelyre készül. Haragra gerjedt és így figyelmeztette Dharmendrát: „Ha ki mersz lépni a házból éjszaka, akkor lelőlek!"

„Nem hagyhatom félbe a mantra szádhanámat – gondolta Dharmendra –, mindenáron be kell fejeznem." A két barát úgy döntött, hogy hazaviszik a hamut a hamvasztóhelyről és Dharmendráék tetőteraszán fejezik be a szádhanát. Másnap reggel elhozták a hamut és egy virágcserépbe tették a tetőn. Este, amikor már mindenki elaludt, Dharmendra lábujjhegyen felosont a tetőre. Ekkor a szomszédos ház teraszáról a barátja is átugrott, és rövidesen elkezdték véghez vinni a tervüket…

Amint a szádhaná a csúcspontjára ért, bizarr dolgok kezdtek történni. Úgy érezték, mintha az egész ház remegne. Dharmendra öccse sírni kezdett, és az édesanyja és a nagymama is nagyon megijedt. Az apja keresni kezdte, de ő elbújt a teraszon, a teraszajtót pedig kívülről bereteszelték. Dharmendra apja percről percre dühösebb lett. „Nyisd ki az ajtót – kiabálta –, különben betöröm és lelőlek." Egészen komor és hátborzongató lett a hangulat. Dharmendra barátja visszaugrott a saját tetőjükre és eltűnt a szem elől. Dharmendra apja torkaszakadtából üvöltött. Dharmendra ledobta a hamut és a többi púdzsá eszközt a tetőről, majd kinyitotta a teraszajtót. Amint kidobta a tantrikus eszközöket, a légkör ismét nyugodttá és békéssé vált. És bár az apja nagyon feldúlt volt, végül ő is megnyugodott, miután átvizsgálta a tetőt, de nem talált semmi szokatlant.

Másnap a fiúk elmentek a tantrikus tanítóhoz és elmesélték neki az egész történetet. „Miért dobtad ki a hamut, amit

a mantra feltöltött? Most a szellem biztosan megharagszik, és valami csúnya dolgot fog tenni veletek" – szólt félelmetes hangon a bábá, az idős tanító.

Dharmendrát azonban nem lehetett egykönnyen megijeszteni. „Áh – mondta gúnyosan –, mit tehet velünk a szellem?" A barátján azonban érződött, hogy fél. A sors pedig úgy hozta, hogy két nappal később baleset érte, és eltörte a lábát. Mondanom sem kell, hogy Dharmendra örökre befejezte a hamvak, holtak és szellemek tantrikus szádhanáját.

A társadalmi környezet

Dharmendra minden alkalommal megtapasztalta a nyomasztó társadalmi környezet hatását, amikor a Gaj vagy Bhikiyasen nevű falvakba látogatott. Azon a környéken igen gyakori volt a gyermekházasság és más régimódi szokás és hagyomány. Dharmendra egy gazdag földbirtokos családból származott, apja pedig rendőrtiszt volt. A helyiek semmit sem mondhattak a szemükbe, de pletykáltak a hátuk mögött. Így beszéltek: „A lányuk már felnőtt. Mi értelme főiskolára küldeni? Mihamarabb férjhez kéne mennie. Ahogyan a fiúnak is, aki szintén házasulandó korban van már. Tanulmányait pedig a házasság mellett is folytathatná." Eközben odahaza a nagymamát is az foglalkoztatta, hogy unokái hamarosan megházasodjanak.

Amikor a társadalmi illendőség néhány önjelölt védelmezője nem bírta tovább elviselni ezt az állapotot, úgy döntöttek, hogy hatni próbálnak Dharmendra apjára. Azonban ő világossá tette számukra: „Nem szükséges aggódnotok a gyermekeim miatt. Én tudom, mi a jó számukra." A gyermekek anyja a Kongresszusi Pártnak dolgozott, és ő sem volt a korai házasság híve. A családban egyedül a nagymamát bántotta a dolog, mivel az összes rokon állandóan őt zaklatta emiatt.

A nagymama aggodalmának volt egy másik oka is. Mégpedig az, hogy ő már akkor megtartotta unokájának ünnepélyes eljegyzését, amikor az még csak kétéves volt! A kumáóniak-

nál az a szokás, hogy a gyerekeket már egy vagy két hónapos korukban eljegyzik, sőt, néha össze is adják őket. Még az is megtörténik, hogy a házasságot már a születésük előtt megkötik! Régi barátok előre eldöntik, hogy ha az egyiküknek fia, a másiknak lánya lesz, akkor össze fogják adni őket. És valóban köttetnek ilyen házasságok.

A nagymama ezt az avítt hagyományt követte, és amint a társadalmi köreiben talált egy Dharmendrához illő lányt, azonnal megtartotta az ünnepélyes eljegyzési ceremóniát. Dharmendra apjának lehetett eltérő véleménye, de az anyjának nem volt más választása.

Amikor Dharmendra a Nainitalban töltött diákévei alatt hazalátogatott a szünidőben, összegyűlt és együtt játszott a környék összes gyereke. Az a lány is köztük volt, akivel eljegyezték. Nagyon csinos volt, mindenki szerette, és Saraswatinak hívták. A gyerekek cukkolták vele Dharmendrát, ő azonban nem értette a tréfálkozás okát. Amikor végül az anyja elmondta neki, nagyon mérges lett.

Saraswati szülei napról napra türelmetlenebbek lettek. Lányuk már eladó korban volt, de a korai házasság kilátásai bizonytalanok voltak. Ezért elmentek Krishnachandrához, hogy megbeszéljék a dolgot. Krishnachandra türelmesen meghallgatta és biztosította őket, hogy hamarosan megoldja az ügyet. Azonban ő is tanácstalan volt. A fia által elszenvedett megmagyarázhatatlan eszméletvesztések, a különös hangulatai és tevékenységei, a bölcsek és szentek rejtélyes jóslatai – nos, a körülmények nem voltak egyszerűek és egyértelműek. Sokszor ő maga mondta neki: „Fiam, a pénznek és a vagyonnak nincs maradandó értéke. Ami az életben számít, az az elv, melyhez ragaszkodunk és az eszmény, amelyre törekszünk. A *vairágja*, a nem-ragaszkodás, a sikerhez vezető királyi út. Ha a saját árnyékodat kergeted, az el fog futni előled, de ha hátat fordítasz neki, engedelmesen követni fog. A világ olyan, mint az árnyékod, és éppen olyan a gazdagság és a luxus is. Ne hajszold eze-

ket. Az egyedüli értelmes élet a vairágja és a szannjásza, vagyis a vágynélküliség és a lemondás követése."

Találkozás egy tantrikus jóginível

Dharmendra élete nainitáli tanulmányai idején vett döntő fordulatot. Egy tantrikus jóginível találkozott, aki felnyitotta belső pszichéjét, és röpke pillanatokra bepillantást nyújtott a transzcendens spirituális birodalmak világába. Álljon itt Dharmendra saját beszámolója erről a csodálatos találkozásról:

Tizenhét-tizennyolc éves koromban véletlenül találkoztam egy tantrikus jóginível Nainitalban. Sokkal idősebb volt nálam. Akkoriban fogalmam sem volt arról, hogy mi a guru-tanítvány kapcsolat. Még csak szannjászin sem akartam lenni. Mint gondtalan, iskolába járó fiatal, engem inkább az iskolai elfoglaltságok és a sportok, például a krikett, a foci és a hoki érdekeltek. Mivel ksatrija családból származom, volt bennem némi büszkeség és hiúság is. Azt képzeltem, bármit megtehetek, amit csak akarok. Azonban a jóginí valahogy felülkerekedett rajtam.

Egy nap, amikor Nainitalban a tó mellett sétáltam, messziről megláttam őt. Egy sziklán ült, és mint egy szannjászinnak, nála volt a csillumja, azaz a pipája. Ültek körülötte néhányan. Nem sok figyelmet szenteltem neki és folytattam az utamat. De ő meglátott és odaszólt: „Hé, fiatalember! Gyere ide!"

Felé fordultam. És valóban, ő hívott engem. Nem voltam hozzászokva, hogy parancsokat kapjak. Életemben nem parancsolt nekem senki.

De az a nő azt kiáltotta: „Hé, gyere ide!" Ezt a legnagyobb gorombaságnak tartottam. A szavai és a hangneme sértették büszkeségemet. Azonban meglepő módon jámbor birkaként engedelmeskedtem neki. Csendesen odasétáltam. Egy edényt adott és azt mondta: „Menj, hozz egy kis tejet. Teát szeretnék inni." Még pénzt sem adott rá.

Akárhogy is, de elmentem a közeli nainitáli piacra, és vettem neki egy kis tejet . „Ülj le" – parancsolt rám, amint visszatértem a tejjel. Ismét alázatosan engedelmeskedtem. Ő felém nyújtotta csillumát, de én azt mondtam: „Nem, én nem dohányzom."

„Micsoda! – kiáltott fel – Ha megkínállak, jobb, ha elfogadod." Kelletlenül ugyan, de hosszan és mélyen beleszippantottam. Egyáltalán nem ízlett. Azt mondtam magamban: „A tea jó, a kávé is jó, még a csokoládé is rendben. De ez a csillum? Ez csak ízetlen füst." Mégis engedelmeskedtem a parancsának és szívtam még néhány slukkot.

Mások is voltak ott, de ők nem voltak iskolázott emberek, csak írástudatlan falusiak. Ő pedig az ágjá csakráról, a kundaliníről és a nádíkról, a lókákról és más ezoterikus témákról mesélt nekik. Akkoriban olyan kimagasló szvámík és szannjászinok által írt könyveket olvastam, mint például Swami Dayananda, Swami Vivekananda és Acharya Satyadev az Árja Szamádzs mozgalomból. A kundaliníről és a csakrákról is olvastam könyveket. Ő pedig részletesen elmagyarázott minden egyes témát, amint ott ültem és hallgattam. A leírásai rendkívül világosak és érthetőek voltak.

„Mi a csodáról beszél?" – tűnődtem. Azt hittem róla, hogy egy faragatlan, ostoba falusi nőszemély, de elképesztő volt az ezoterikus tudományokban való jártassága. Ránéztem. A brahma és a csitriní nádíkról beszélt. Szavai még hazatérésem után is cikáztak a fejemben. Valóban rendkívüli nő volt.

Én, aki egy ksatrija családban születtem és nevelkedtem, és soha senkitől nem fogadtam el semmilyen parancsot, úgy kezdtem engedelmeskedni neki, mint egy öleb. Egészen addig a napig senki sem utasított, hogy tegyem ezt vagy azt. Ha valaki mégis meg merészelte tenni, azt feleltem: „Vigyázz! Ki vagy te, hogy megmondod, hogy mit csináljak?" Mindig is királyként éltem, parancsoltam és utasítottam másokat. Még apámra se hallgattam, ha utasí-

tott valamire. Egyszer azt mondta, hogy tanulmányozzam a Gítát. „Felejtsd el, nem fogom" – válaszoltam. Megpróbált kényszeríteni. Felkaptam egy fegyvert, rászegeztem, és azt mondtam: „Csak akkor fogom elolvasni, ha akarom. Kérlek, ne beszélj erről többet."

És mégis követtem a jóginí minden egyes utasítását. Hívott, én pedig odamentem hozzá. Mondta, hogy hozzak tejet, mire én vittem neki. Megkért, hogy üljek le, és leültem. Átnyújtotta nekem a csillumot, én pedig elvettem. Minden, amit tettem, ellenkezett a természetemmel. Csak hazatérésem után jöttem rá, hogy mennyire erős és uralkodó volt a személyisége.

Másnap ismét felkerestem, és ezzel elkezdődött a találkozásaink sorozata. Minden este meglátogattam, ő pedig elmondta ugyanazokat a dolgokat a múládhára csakráról, az idá és pingalá nádíkról, a pránáról és szvaráról, amikről megannyi szvámí írt a könyveiben. Olykor a tantra különböző ágairól – mint a vámácsára, kaulácsára és daksinácsára – beszélt. Véleménye szerint a *vámácsára,* a balkezes ösvény volt a legjobb. Ezt olyasmi volt, amit nem voltam hajlandó megemészteni, mert ha tényleg a váma márga lenne a legkiválóbb út, akkor mindenkinek, aki a dolgok természetes rendjét követi, meg kellene világosodni. Ezzel szemben viszont senki sem élte át a kundaliní ébredését, hanem csak egyre több és több gyerek született! Számomra nem voltak meggyőzőek az érvei ebben a témakörben.

Egyszer megkérdeztem tőle:

– „Honnan szerezted ezt a sok tudást? Milyen könyveket olvastál?"

–„Könyveket? – vágott vissza. – Azt sem tudom, hogyan kell kézbe fogni egy könyvet!"

Ez tényleg így volt. Teljességgel írástudatlan volt, kinézetre pedig nagyon csúnya; kövér volt, mint egy bivaly és fekete, mint a szén. Rendkívül kellemetlen volt a testszaga. Soha nem fürdött, nem cserélt ruhát és nem mosott fogat.

Beszédmódja nagyon durva és közönséges volt. Minden második mondata káromkodással végződött. A környezetében bárki éles nyelve céltáblájává válhatott. Közben pedig mégis nagy hozzáértéssel beszélt a tantráról, a kundalinírről és a nádíkról. Elmagyarázta a tudatlanság eredetét és végső megszűnését, miközben az önvalóra ébredés különböző szakaszait taglalta. Anélkül beszélt a legmagasztosabb szentírásokban említett dolgokról, hogy ismerte volna azok szentírásbeli eredetét.

– „Tanítasz nekem tantrát?" – kérdeztem tőle egy nap.

– „Igen" – felelte.

– „Váma márgát, a balkezes ösvényt?" – kérdeztem újra.

– „Igen."

– „Smasán tantrát, hamvasztáskor alkalmazott tantrát?"

– „Igen."

– „Kapál tantrát, emberi koponyákkal végzett tantrát?"

– „Igen."

Odamentem apámhoz és elmondtam neki, hogy szeretnék hazahívni egy tantrikus jóginít és tantrát tanulni tőle. „Rendben – mondta –, ahogy akarod." Így hát meghívtam az őseink falujába, ő pedig csakhamar el is jött. A folyó mellett, a birtokunk egyik szegletében lévő gyönyörű barlangban vert tanyát.

Szigorúan megparancsolta, hogy senki ne járjon arra. Már kora este inni kezdett és egész éjszaka italozott, dohányzott és húst evett. Úgy szívta éjjel-nappal a gandzsát (füvet/marihuánát) a csillumjából, mintha az lett volna a lélegzete. Napközben levetett magáról minden ruhát és a szabadban aludt, mint egy hatalmas bivaly. Annyira szörnyű és groteszk volt a megjelenése, hogy szerintem bárki szívrohamot kapott volna, aki ebben az állapotban látja őt.

Miután elintéztem a tartózkodásával kapcsolatos összes teendőt, visszatértem Almorába. Egy héttel később felkerestem és megkérdeztem tőle: „Szóval, mi a terv?"

„Gyere ide éjfélkor! – válaszolta. – És ne hozd magaddal a puskádat!" – tette hozzá.

Kumaon dzsungelében nem szabad puska nélkül sétálni éjszaka. Mindenütt tigrisek, leopárdok, farkasok és más vadállatok kóborolnak. Azon a sötét éjszakán másfél mérföldet kellett gyalogolnom a dzsungelben a puskám nélkül. Nem tudom hogyan, de végül sikerült eljutnom a barlangjához. És azon az éjszakán mély spirituális tapasztalásaim voltak, melyek nem ehhez a létsíkhoz kapcsolódnak, de nem is pusztán álmok, hanem a sakti felébredéséhez köthetőek.

Váma márgát tanultam tőle és körülbelül hat hónapig gyakoroltam. Minden hétvégén ellátogattam hozzá és eközben rendkívüli élményekben volt részem. Elvesztettem testtudatosságomat, és a tudatom a földi síkon túlra szárnyalt, ahol sem a nap, sem a hold nem létezik. Ebben az időszakban körülbelül ötvenszer látogathattam meg. Az egész éjszakát nála töltöttem és reggel tértem haza. Minden este szeszes italt kellett innom. Húsra is szüksége volt, aminek a beszerzése az én feladatom volt.

Habár ebben az időszakban számos hihetetlen élményben volt részem, nem vesztettem el a mentális egyensúlyomat vagy a józanságomat. Megőriztem az önuralmamat. Eljártam az iskolába, megjelentem a vizsgáimon és részt vettem minden egyéb iskolai tevékenységben. Én voltam az osztályfelelős és az iskolai csapat kapitánya is. Sok felelősség hárult rám, a viselkedésem mégis normális maradt és az összes feladatomat megfelelő módon végeztem.

Belsőleg azonban ugyanazt éltem át, mint amit Kaka Bhushundi, amikor belépett az Úr Ráma szájába. Akkor fogtam fel, hogy mi történt velem, miután olvastam Kaka Bhushundiról a *Rámacsaritamánasz*ban. Ugyanabban az élményben volt részem, mint Yashoda Mának, amikor a kisded Krisna kitátotta a száját. Ezt akkor fogtam fel, amikor elolvastam ezt a részt a *Bhagavata-purána*ban.

A jóginí olyan transzcendentális élményben részesített, ami meghaladta a testem határait, az érzékeimet és az elmémet, és túl volt a teljes szótáramban létező valamennyi fogalmon és meghatározáson is. Ezt a élményt többnyire *saktipát*nak nevezik, de ő kegyelemnek hívta.

Rendkívül rátermett tanító volt. Sukhman Girinek hívták és a Dzsuná Akhárá szannjászinja volt.

Egy nap váratlanul azt mondta:

– „Elmegyek."

– „Akkor kérlek, avass be, mielőtt elmész!" – kérleltem.

– „Nem – felelte nyomatékosan. – Senkinek nem adok beavatást. Neked kell megtalálnod a saját gurudat." Majd hozzátette: „Én az vagyok, aki megadta neked ezeket a tapasztalatokat. Nem saját magad szerezted meg őket. Ez csupán bepillantás volt a transzcendentális birodalmakba, amelyeket a törekvőnek át kell élnie a spirituális útja egy adott szakaszában. Most menj, és szerezd meg magad ezeket a tapasztalatokat."

– „Hogyan?" – kérdeztem.

– „Keresd meg a gurudat" – mondta, majd sietve távozott.

Attól kezdve folytonosan azt az embert kerestem és kutattam, aki segít nekem újra rátalálni azokra a megfoghatatlan élményekre…

A testvérek radikális gondolatai

Csak úgy repült az idő. Iskola és főiskola, versek és próza, barátok és rokonok, szentek és bölcsek, lovaglás és vadászat a dzsungelben – mindezek a foglalatosságok tovább folytatódtak. Dharmendrát számos dolog érdekelte és sok hobbija volt, ám ezek egyre inkább értelmetlennek tűntek számára. Lázadó hajlam kezdett kibontakozni benne és a nővérében is. Radikális gondolatok és eszmék foglalkoztatták elméjüket. Megfogadták, hogy nem fognak megházasodni, hanem inkább az olyan társadalmi visszásságok felszámolásáért fognak küzdeni, mint

a gyermekházasság és az érinthetetlenség. Körbejárják a világot, hogy a szegények és szenvedők javát szolgálják, és hogy végül egy új és jobb társadalmi rendet hozzanak létre. Dharmendra és nővére hamarosan kórházakban töltötték a szabadságukat, ahol a betegeket szolgálták. Emberbaráti eszméik így konkrét formát kezdtek ölteni.

Dharmendra mindjobban kiábrándult a világi dolgokból. Néha kellő szorgalommal tanult, máskor viszont csak bámulta a könyveit és a gondolataiba merült. Olykor órákon át szemlélte a környék dzsungeleit, folyóit és hegyeit. Néha a csillagokat kémlelte, és időnként a világi dolgokon, máskor pedig Rámán, Krisnán és Buddhán elmélkedett.

Ebben az időben kezdett gondolkodni a szannjászáról is. „Ha a szannjásza a célom – tűnődött –, akkor talán a közeli Vivekananda Ashramban is felvehetem a szannjásza beavatást." Megkereste az ásram vezetőjét, aki azt tanácsolta neki, hogy előbb fejezze be a tanulmányait. Az elmélkedésének mélysége és intenzitása eközben napról napra nőtt.

Dharmendra apja rendőrtisztként akkoriban nagyon elfoglalt volt. 1940-et írtunk, amikor erősödni kezdett az Indiai Nemzeti Kongresszus által vezetett szabadságmozgalom. Édesanyja, a kongresszus egyik fő vezéreként a mozgalom élére állt. Idejének nagy részét gyűléseken és mozgósítással, a fennmaradót pedig börtönben töltötte. Azokban a napokban igen mozgalmas életet élt a család minden tagja.

Dharmendra ekkor határozta el, hogy a benáreszi egyetemen anatómiát és élettant fog tanulni. Apja nagyon örült ennek. Úgy vélte, hogy a fia most már véglegesen meg fog állapodni. Azonban a sors elrendelését nem lehet egykönnyen felülírni. Dharmendrának olyan adottságai voltak, hogy bármibe is fogott, azt gyorsan elvégezte. Tanulmányait hat hónap alatt teljesítette a benáreszi egyetemen. Cseppet sem érdekelték a vizsgák és az eredmények, de mindent megtanult, amit meg kellett tanulni.

Visszatért Benáreszből, eltöltött néhány napot Almorában, majd ismét útnak indult. Ezalatt az egyik barátja, Ashwini Kumar Pant Benáreszben tanult jogot, míg a másik, K.C. Joshi továbbra is Almorában volt. Mindketten tudták, hogy Dharmendra kivételes személyiség. Joshi azonban aggódott érte, mert Dharmendra hirtelen távozott Almorából. Viszont négy hónappal később váratlanul levelet kapott tőle. A levelet a mukteshwari Állatorvosi Kutatóintézetből írták.

Joshi alig várta, hogy találkozhasson régi barátjával és már másnap elindult Mukteshwarba. Tizennégy mérföldet gyalogolt, mire végül elérte úti célját. Szerencséjére pont időben érkezett, ugyanis Dharmendra éppen Gajba, a négy mérfölddel odébb lévő falujába készült indulni. A következő két napot Mukteshwarban töltötték, majd a két barát együtt tért vissza Almorába. Dharmendra ekkor Joshival volt egy újabb napot, majd visszatért Mukteshwarba, hogy folytassa bakteriológiai tanulmányait.

Nővére halála

Míg Dharmendra Mukteshwarban tanult, elhunyt a nővére. Halála hirtelen és teljesen váratlanul történt. Az egész család megrendült. Dharmendra idealista tervei összeomlottak, és megszakadt a szíve. Az élet mulandósága ismét a szenvedélynélküliség és a lemondás gondolatai felé fordította elméjét. Drága nővérének halála súlyosan megrázta. Félbehagyta tanulmányait és hosszú órákon át töprengett a hogyan továbbon.

Dharmendrát a természet művészi látásmóddal és költői érzékenységgel áldotta meg. Tollából versek végeláthatatlan folyama áradt, melyeket Pallav, Hridayaheen, Premi, Vahi és Nirala művészneveken írt. Ezek közül azonban Pallav személyisége volt a legmeghatározóbb, és lassanként az örök kérdés kezdte foglalkoztatni: „Létezik-e bármi a látható természeten túl?" Ennek a mindent felőrlő elmélkedésnek az első áldozata szívbemarkoló költészete lett. A költő gyengéd elméje egyre inkább az abszolút

és az örökkévaló biztonságára és szilárdságára vágyott, amelynek megvalósítása után semmi nem marad ismeretlen.

Ám jött egy szélvész és vihart kavart a költő szívében. Elveszett nővére utáni vágyakozása elviselhetetlenné vált. Az ember tervez, isten végez. Nővérével közösen szövögetett nagyszerű tervei semmivé foszlottak. Ezek helyét a jövő látomásai vették át, melyek a lelkében kezdtek felvillanni. Bárhogy is próbálta, nem tudott eligazodni az elméjét ostromló folyamatos gondolatfolyamban. Szülei nagyon nyugtalankodtak és aggódtak az állapota miatt. A rokonok közül sokan a házasságot javasolták, mint biztos gyógyírt. Saraswati szülei ugyancsak a korai házasságkötést szorgalmazták. A lány már házasítható korban volt, és az esküvő további elodázása szóbeszédet keltett volna. Dharmendra apja dilemmában volt. Vajon a házasság megfelelő választás-e koraérett fia számára?

Belső nyugtalanság

Dharmendra is ugyanezen a kérdésen vívódott. A jó élet minden kényelme és luxusa rendelkezésére állt. Nem szenvedett hiányt semmiben, azonban minden világi vágya és ambíciója elhagyta őt. A sors kerekei mozgásba lendültek. Az érzékeny költő mély elmélkedésbe merült. Lénye mélyén spirituális áramlások keringtek, mintha végre a megannyi előző életből származó spirituális szamszkárák lehetőséget kaptak volna arra, hogy felüssék fejüket. A lappangó spirituális erők gyors ütemben kezdtek megnyilvánulni. Néha furcsa hangokat hallott, néha rendkívüli jelenségeknek volt szemtanúja. Az isteni erők mindig jóindulatúak voltak vele szemben. Egy négyéves kisfiú tisztán látja kívülről a testét; nyolcévesen mindenkit lenyűgöz hindi, szanszkrit és angol nyelven írt prózai és verses műveivel; tízévesen bátran nekifog a tantrikus szádhanáknak – egy ilyen ember minden bizonnyal isteni erők áldása és vezetése alatt áll.

Néha eltűnődött: „Mit tartogat számomra a sors? Tényleg bele kellene gabalyodnom a világi élet kötelékeibe? Kezdem

már sejteni a számomra elrendelt utat. Ha azt követem, de megmarad néhány világi szamszkára és vágy, nem fognak-e ezek később lehúzni? Másfelől, ha erővel vetem bele magam a világi életbe, ragaszkodni fog-e az elmém azokhoz a világi vájatokhoz? Az én utam világos – a lemondás; az egyetlen megoldásra váró kérdés az, hogy ezt most tegyem-e meg, vagy később az életemben, mint Buddha. Az élet által kínált összes örömöt kiélveztem, mindenféle tapasztalatot szereztem, de most már nincsenek világi vágyaim. A világi emberek által folytatott érzéki élet csalóka és tele van megpróbáltatásokkal. Legyen bármilyen természetű is az érzéki élvezet, a végén csak egyetlen kimenetele lehet…"

Dharmendra érezte, hogy bizonyos szubtilis isteni erők jeleket és támogatást adnak neki. „Ezekkel az isteni erőkkel, melyek velem vannak és aktívan támogatnak, hamarosan döntenem kell – gondolta. Nem akarok híres államférfi, tudós vagy értelmiségi lenni, nem akarok gazdag üzletember vagy hivatalnok lenni. Csak egy igaz emberi lény szeretnék lenni."

„Kisgyermekként – elmélkedett – olyan voltam, mint az agyag, és a szüleim úgy formáltak, ahogyan akartak. De tudták-e, hogy ez a cserépdarab aligha fog víztároló edényként szolgálni? Az égi fazekasmester ezt a csészét talán inkább nektár tárolására formálta…"

Minden esemény és tett a természet törvényei szerint zajlik. Az ember tehetetlen ezekkel szemben. Vajon Yashodhara meg tudta-e állítani Siddharthát az útján? Vajon Ratnavali akadály lehetett-e Tulsidas útjában? Akkor Saraswati hogyan lehetne akadály valaki számára, hogy az Saraswativá váljon? Egy nap ő is hirtelen elhalálozott. Isten mindig gondoskodik a hozzá közel állók és szerettei jólétéről. Úgy alakítja a körülményeket, hogy azok segítsék a helyes út követését az életben.

Repülés a szabadságba

Dharmendra továbbra is töretlenül elmélkedett és töprengett. Bővelkedik a jóban, de nincs vágy benne ez iránt. Az élvezetek

körülveszik, de nincsenek az ínyére. Megkapja a tiszteletet, a tisztességet, tekintélye is van, de nem ragaszkodik hozzájuk. Megszolgálta és kiérdemelte a tudást és bölcsességet, de nem érez emiatt büszkeséget. Ha nem ez a vairágja, akkor mi az? Csak akkor keletkezik ilyen valódi és tartós szenvedélynélküliség, amikor az érzéki vágyak és sóvárgások száraz sziromként hullanak le, és a belső fény elkezdi megvilágítani lényünk legsötétebb zugait.

Ekkorra minden körülmény kedvezővé vált ahhoz, hogy Dharmendra végleg elszakadjon barátaitól és családjától. Édesanyját az 1942-es Quit India elnevezésű megmozdulás idején bebörtönözték. A sors e furcsa fintora folytán az anyai szeretet és ragaszkodás béklyói csendben eltűntek a színről. A nővéréhez fűződő szeretet és ragaszkodás kötelékei már megszakadtak. Nem terhelték egyéb kötelezettségek vagy felelősségek. Egyetlen vékony szál maradt, de a sors egy váratlan rántása azt éppen most szakította el. Immár szabad volt. Az öccse még kiskorában meghalt, két másik testvére pedig középiskolában tanult. Dharmendrát egy láthatatlan húr most egy teljesen eltérő irányba húzta.

A sors kerekei megállíthatatlanok. Életének lapjai vadul peregtek és alig várták, hogy a következő fejezetre forduljanak. Amikor „Hridayaheen" végül eldöntötte, hogy célja a teljes lemondás lesz, a döntését közölte apjával.

Az apja megpróbálta lebeszélni a tervéről: „Jól gondold meg, mielőtt belevágsz. Hová mész? Mit fogsz csinálni?"

„Meglátom – válaszolta Dharmendra. – Talán elmegyek valahová, és szannjászinná válok. Különben is, mi van ezen a világon? Te magad szoktad nekem mondani, hogy az ember életútjának csúcspontja a vairágja és a szannjásza, és sokkal jobban jártál volna, ha szannjászin leszel és nem esel bele a világi élet csapdájába. Akkor most miért állítasz meg?"

Az apja türelmesen érvelt: „Fiam, próbáld meg magad a helyembe képzelni és az én szemszögemből nézni. Mi rosszat

mondok? Te még nem igazán láttad a világ dolgait. Végtére is hány éves vagy?"

„A döntésem végleges – válaszolta határozottan Dharmendra. – Ha tényleg akarsz nekem adni valamit, add az áldásodat. De kérlek, ne állíts meg."

„Dharmendra, mindenem a tiéd, de át kell gondolnod a döntésedet! – felelte az apja. – Nem szabad, hogy az embert az érzelmei befolyásolják az efféle ügyekben. Az életutat gondosan és bölcsen kell megválasztani. Biztos vagyok benne, hogy helyesen fogsz dönteni."

Krishnachandra érett és megfontolt ember volt. Sok mindent tapasztalt és megélt, és ezáltal bölcsebbé vált. Nem próbálta megijeszteni vagy fenyegetni Dharmendrát. Semmilyen nyomást sem gyakorolt rá, hanem inkább szeretetteljesen érvelt. Mélyen legbelül ő is felismerte, hogy Dharmendra nem a világ szokványos útjaira hivatott. „A birtokunk falai nem tudják őt visszatartani. Mindig is a szabadságra vágyott. Szabad és vad madárként a nyílt égbolton kell repülnie…"

Dharmendra egy este váratlanul beugrott bizalmas barátja, K.C. Joshi lakására. Elmondta neki, hogy mindent hátrahagyott. Egy-két napig tartózkodott ott, majd egy fényképet adott a barátjának, és így szólt: „Belevetettem a csónakomat a viharos tengerbe. Lássuk, hová jut el. Most Rishikesh felé veszem az irányt." És ezzel a kijelentéssel távozott. Joshi eléggé letört volt Dharmendra távozása miatt, de aztán azt gondolta: „Talán Isten akarta így."

Joshi néhány hónappal később levelet kapott Rishikeshből. A levélben ez állt: „Kedves barátom, ez az utolsó levelem hozzád. A következő levél csak akkor jön, amikor már igazi emberré váltam."

És a levél egy kétsoros verssel zárult:

E vers az örömöm és kísértő magányom forrása,
Csendes máglya lobog bennem, olyan vagyok, mint egy megszállott…

Pillanatképek a gurukul életmódból

Ó, Te ékkő a lemondottak között!

Bármekkora örömöt is okoz a hallgató és az olvasó számára, amint kiváló tulajdonságaidról és tetteidről hall és olvas, annál is nagyobb nehézséggel szembesül az elbeszélő, amikor elmeséli azokat! Az alázatos elbeszélő egyetlen kívánsága és imája az, hogy örökre őrizze kegyelet megváltó nevedet és inspiráló cselekedeteidet mindenki szívében.

Ó, Te, az igazság és az egyszerűség imádója!

Tanítsd továbbra is a jóga felszabadító tudományát a világnak, vezesd az emberiséget az igazság és a béke útján az eljövendő korokig.

Sántó namraszvabhaví csa suddhavédánta vácsakah
Lékhakó gjánagranthanám nibandhánám vidhájakah

Ó, a béke apostola! Te testesíted meg a nyugalmat és az alázatosságot,
És a védikus egység és egybetartozás időtlen alapelveit.
Határtalan tudást, örömet és gyönyört adtál át
Számtalan, isteni világosságtól ragyogó íráson keresztül.

ॐ

A teremtés teljes tárháza a karma alapkövén nyugszik. A legparányibb hangyától a leghatalmasabb istenig mindenki ide-oda vándorol a karmái következtében. Minden lény végső célja az örök boldogság elérése. Minden lény lelke mélyén ott rejlik a vágy, hogy megszabaduljon a fájdalomtól és a szenvedéstől, de a májá rabul ejti és így örökre nyugtalan és szorongó marad. Megszabadulásuk teljes mértékben Isten, a könyörületes Legfelsőbb Lény kegyelmétől függ. Csak az iránta való rendíthetetlen odaadással felruházottak válhatnak szeretetének és kegyelmének részesévé.

A teremtett lények közül az embert tekintik a legmagasabb rendűnek. Különleges, meghatározó tulajdonsága az intelligenciája. Minden emberi lény tudatossággal és intelligenciával van felruházva, mégsem képes szétszórt elméjét egy adott cél felé irányítani. Olyan, mint egy óceán közepén hánykolódó csónak, amely várja, hogy a révkalauz biztonságba kormányozza. Ez a révkalauz egy megvilágosodott bölcs formájában érkezik. Dharmendra Singh Nayal, aki maga is egy ilyen bölcs, szintén a választott kormányosát keresi.

A kormányos keresése

Dharmendrát immár a számtalan előző életből hozott szamszkárák vezetik. A jóga és a vairágja szelleme nem sze-

rezhető meg egyetlen élet alatt. A vairágja magja végül a móksa gyümölcsét termő fává válik, de csak sok életnyi intenzív tapaszja után csírázik ki. Dharmendrát a lényében rejlő ősrégi és intenzív spirituális hevület késztette arra, hogy lemondjon mindenről. Hátrahagyta édesanyja szeretetét és ragaszkodását, apja vagyonát és tekintélyét, valamint társai barátságát, és elindult az úton, amely szívek millióinak uralkodójává tette.

Elindult és egyre csak haladt, templomokat, mecseteket és gurdvárákat (szikh kegyhely) érintve. A legkülönfélébb szentekkel és bölcsekkel találkozott, akik között voltak hosszú hajúak és borotvált fejűek, és voltak a tantrában jártasak, és olyanok, akik a mantrához értettek. Elidőzött és beszélgetett velük, tanult tőlük, majd továbbment. A világ sokféle arcát látta, változatos tapasztalatokat szerzett, és részletesen megvizsgálta a társadalom minden egyes rétegét. Minden barlangnál megállt, megvizsgálta szikláik szilárdságát, de sehol sem lelte meg végcélját. Nem törődött villámlással és mennydörgéssel, sem hőséggel és hideggel, vagy a felhőkkel és az esővel, csak haladt tovább mérföldkőtől mérföldkőig. És mennyi idős volt? Alig tizenkilenc, amikor a fiatalemberek még mindig gyerekesen viselkednek, nem elég magabiztosak ahhoz, hogy önállóak legyenek, és mindig társakat keresnek minden tervükhöz. Ez a „gyerek" az egész világra saját családjaként tekintett, és soha nem érezte magát elveszettnek vagy magányosnak.

Egyszer egy vándorszerzetes azt mondta neki: „Gyermekem! Töltsd meg a csillumomat, légy jó szolgám. Mindent megkapsz, amire vágysz." Ezekből a szavakból Dharmendra fel tudta mérni a koldus nagyságát és továbbállt.

Néhány szent, miután beszélt vele, azt mondta: „Nem vagyok eléggé képzett ahhoz, hogy tanítsalak téged. Kérlek, keress valaki mást." Az egyik szádhu így szólt: „Fiatalember! Menj Rishikeshbe. Ott majd rátalálsz a megfelelő gurura."

Menekülés a tantrikusok karmai közül

Uttar Pradesh államban is találkozott Dharmendra néhány tantrikussal, akik megpróbálták őt a köreikbe csábítani. Dharmendrát mindig is érdekelte a tantra, ezért elhatározta, hogy belemegy a játékba és megnézi, mit tanulhat ezektől a fickóktól, akik történetesen aghóri tantrikusok voltak. Néhány nap múlva a tantrikusok rájöttek, hogy ez a fiatalember nem marad köztük sokáig. Ekkorra már megismerte néhány titkukat, és tudták, hogy hamarosan megpróbál majd kiszabadulni a karmaik közül.

„Ajánljuk fel emberáldozatként istenségünknek. Senki sem fog bűntényre gyanakodni, mi pedig okkult erőkre teszünk szert ezzel az üzlettel"– határozták el. Aprólékosan megtervezték az áldozathozatal minden részletét, és a cél érdekében különleges eseményt szerveztek. Meggyújtották az áldozati tüzet, majd köré ültek. Mantrákat kántáltak, és közben borozgattak és vacsoráztak.

Dharmendrának az a furcsa érzése támadt, hogy azonnal el kell menekülnie. A bejárati ajtó mindig zárva volt, de aznap a tantrikusok véletlenül elfelejtették magukkal vinni a kulcsot. Dharmendra észrevette, hogy az kilóg a zárból. Magában Istenhez fohászkodott, és gyorsan kilépett az ajtón. Kívülről bezárta, majd egyenesen a vasútállomás felé vette az irányt. Az állomásról éppen akkor indult egy vonat. Gondolkodás nélkül felszállt rá.

A vonat Haridwarba vitte. A városban körbejárva információkat gyűjtött, és végül Rishikesh felé vette az irányt. Ott megszállt a Kali Kamli nevű dharmasálában. A sors kerekei egészen Rishikeshig vitték őt. Immár csak egy kis távolság választotta el végső céljától, és ez a távolság is hamarosan eltűnt.

Találkozás a gurujával

Rishikeshben nagy spirituális összejövetelt tartottak több ezer szádhu és szannjászin részvételével. Őszentsége, Swami Si-

vananda is eljött, hogy megtisztelje az eseményt. A több ezer ember között megakadt a tekintete egy ragyogó és életvidám fiatalon. Bár a fiatalember tizenkilenc éves volt, inkább tűnt tizennégy-tizenöt éves fiúnak. A fiatal is csodálattal és ámulattal nézte Swami Sivanandát. A két lélek első pillantásra összekapcsolódott.

Swami Sivananda magához intette. Dharmendra elméje addigra már a fenséges szvámí felé repült, a jelére pedig már a teste is felé sietett. „Óhdzsí – szólította meg Swami Sivananda a megszokott üdvözlési módján –, gyere el hozzám holnap reggel az Ananda Kutirba."

Ha a rohanó folyó egyszer kitör a hegyek öléből, előbbutóbb rátalál az óceán partjára, és beleömlik annak határtalan kiterjedésébe. Ez az ifjú is hasonló módon jutott el az Ananda Kutir kapujához.

A mindentudó guru csodálkozással és ámulattal nézett a fiatalember személyiségének mélységeibe. Rájött, hogy ez a ifjú ideális hírnök lesz, aki sokak jólétéért és boldogságáért terjeszti majd tanításait – *bahudzsan hitája, bahudzsan szukhája.* Krisna Ardzsunája, Nárájana Narája, ő az, akire Swami Sivananda mindvégig várt. Amint megpillantotta a fiatalembert, megkérte, hogy menjen el hozzá az ásramba.

Másnap, 1943. április 19-én ez a ragyogó ifjú, aki szenvedélyesen vágyott a transzcendentális tudatosság és boldogság megtapasztalására, elindult az Ananda Kutir felé. Valóban nagyszerű pillanat lehetett, amikor az ifjú fejet hajtott keresett kormányosa lába előtt. Gangesz anya biztosan táncolt örömében, amikor tanúja volt a guru és a tanítvány e rendkívüli találkozásának, és minden bizonnyal Földanya is el volt ragadtatva.

Guru szévá

Dharmendra szannjásza beavatásra vágyott, és Swami Sivananda tanítványává is fogadta őt. Abban az évben épült fel

a Bhadzsan-terem, ahol éjjel-nappal folyt a *Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Ráma Ráma Ráma Haré Haré Haré Haré, Haré Krisna Haré Krisna Krisna Krisna Krisna Krisna Haré Haré Haré,* azaz a mahámantra éneklése. A szvámík éjjel-nappal kétórás váltásokban énekelték a kirtant. Dharmendra, amellett, hogy edényeket tisztított a konyhában, vizet hordott a Gangeszből, zöldségeket aprított, ételt főzött és virágokat, baelfa leveleket és tűzifát gyűjtött a dzsungelben, a mahámantra éneklésében is részt vett. Belekezdett a szentírások alapos tanulmányozásába is.

A filozófiai beállítottságú fiú hamarosan jártassá vált a szentírásokban. Az önátadás, a szolgálat és az önelemzés tulajdonságait a végletekig fejlesztve gyorsan felfelé indult a lelki élet létráján. Annak ellenére, hogy szívét-lelkét beleadta kötelességei teljesítésébe, nyoma sem volt benne egónak vagy önhittségnek.

Mégis volt egy furcsa vonás a jellemében. Reggelente, amikor eljött az ideje, hogy feltöltsék az ásram víztartályát, valamennyi tanítvány összegyűlt a Gangesz partján, és vízzel teli vödröket hordtak fel a mintegy hetvenöt-nyolcvan lépcsőfokon. Több száz vödörrel kellett felvinni. Miközben a többiek a tartály feltöltésével voltak elfoglalva, ő egy kosárral a kezében kisurrant a dzsungelbe, hogy virágokat és leveleket gyűjtsön a reggeli púdzsához. És amíg a többiek mélyen aludtak, ő hajnali 2 vagy 2.30-kor felkelt, és egymaga gyorsan megtöltötte a tartályt hetven-nyolcvan vödörnyi vízzel!

Bármilyen nehéz is volt a rábízott karma jóga, legyen az a víztartály feltöltése, edények tisztítása, ételek főzése, hat-nyolc órán át tartó kírtan, téglák cipelése építkezésekhez, gyógynövények őrlése gyógyszerek készítéséhez vagy a vendégek kiszolgálása, ő a legnagyobb érdeklődéssel és gondossággal végezte. A többiek csodálták kitartását, és még gurutestvérei is elámultak képességein. A gurujuk azonban tudta, hogy ebben a fiúban már gyermekkorában kivirágzott a vairágja érzése.

A termékeny és gyönyörű Almorában született, ezért a természet béklyói soha nem tudták megkötni. Egy ilyen szabad léleknek minden bizonnyal valamilyen nagy célt kellett beteljesítenie ezen a földön.

Ha egy természetétől fogva szemlélődő ember fájdalmában és bánatában felkiált az élet kegyetlen szenvedései miatt, akkor a spirituális élet ölébe hullik, amely nagyon messzire viszi őt a zűrzavaros világtól, de közben mégsem szökik vagy futamodik meg. Azáltal, hogy tudatát az abszolút igazság és boldogság birodalmába emeli, eszményképpé teszi őt az egész emberiség számára.

Dharmendra az iskoláinak szűk keretei között soha nem tudott bepillantást nyerni az abszolút tudás forrásába. Az ott tapasztalt világiasság nem illett jelleméhez és személyiségéhez. Így hát e sziddha jógi spirituális utazása magasztos költészettel kezdődött. Pallav néven írt verseket, és a véges természet fényében kezdte keresni a határtalan teljességet.

Személyiségének költői oldala sokat fejlődött az évek során. Jelleme azonban nem korlátozódott a költő személyiségére. Guruja, Swami Sivananda mellett legelőször azt a szádhanát tökéletesítette, hogy saját egyéniségét egyesítse guruja mérhetetlen személyiségével. Számára valóban Swami Sivananda volt az istá, a megtestesült istenség. Ez az érzés vezette gondolatait és tetteit egész nap: „Ó Gurudév, minden gondomat és bajomat letettem a lábaid elé."

A közelgő események előrevetítik árnyékukat, és ez alól Dharmendra élete sem volt kivétel. A világ nagy várakozással tekintett Dharmendrára, mivel arra volt hivatott, hogy nagy szolgálatot tegyen az egész emberiségnek. Ugyanakkor Dharmendra is kereste a kulcsot a sikerhez ebben a nagyszerű életfeladatban. Ezért guruja szívélyesen fogadta őt az ásramjában és maga mellett tartotta.

Dharmendrának borotvaéles intellektusa volt. Bármilyen munkát vagy feladatot is bíztak rá, gyorsan megtanulta annak

eszközeit és módjait, majd nagy szakértelemmel és hatékonysággal hajtotta végre azokat. Kivételes volt a memóriája. Betéve tudott számos upanisadot, sztótrát és védikus mantrát. Az ásram minden részlegén dolgozott, és nagyon jól kijött a munkatársaival, akik nem győzték dicsérni őt. Kiváló énekes és zenész is volt. Rendszeresen részt vett az esti szatszangokon, ahol lénye legmélyéről énekelt gyönyörű bhadzsanokat és kírtánokat, amivel isteni extázisba juttatta hallgatóságát.

Brahmacsarja fogadalom

1945 márciusában, Sivarátri szent napján Swami Sivananda beavatta őt a brahmacsarja ásramába, és a Brahmachari Satya Chaitanya nevet adta neki. A fiatal és elszánt Dharmendra Singh Nayal kitört a májá rabságából, és Brahmachari Satya Chaitanya néven hűséget fogadott a legmagasabb igazságnak. Az elképesztő mennyiségű és mindig önszántából vállalt munkát rendkívüli okosságának köszönhetően tudta elvégezni.

Swami Sivananda hajnali 3-kor indult tanítványai szobájába, hogy felébressze őket. Megnézte, hogy ki mit csinál, kérdéseket tett fel és utasításokat adott, hogy mit és hogyan kell tenni. Satya Chaitanyának az volt a szokása, hogy Szvámídzsí távozása után ismét visszaaludt. Szvámídzsí azonban előbb-utóbb mindenről tudomást szerzett. Bizonyára azt gondolta: „Ha erre a fiúra bízom a Vishwanath templomban végzett kora reggeli istentisztelet feladatát, akkor időben fog kelni, és minden feladatát megfelelően fogja elvégezni."

De Satya Chaitanya mindig egy lépéssel a guruja előtt járt. Hajnali 2-kor kelt fel, és feltette a khicsarí fazekat a tűzhelyre, mivel a Vishwanath templomban a khicsarí volt az istenségnek felajánlott praszád. Hajnali 3-kor hangosan harangozva és a kagylót megszólaltatva felajánlotta a khicsarít az istenségnek, áratít tartott, bhadzsant és kírtant énekelt, majd ismét aludni tért. Gurudzsí sokszor próbálta tanítani, megértetni vele, de hiába. Végül elküldte, hogy főzzön és takarítson a konyhá-

ban. Apránként átvette a konyha teljes irányítását, és igencsak szükséges változtatásokat vezetett be a főzési és tálalási módszerekben.

Különféle szerepek az ásramban

Swami Sivananda születésnapján, szeptember 8-án nagyszabású ünnepségsorozatot tartottak minden évben. A szatszangok és a lakomák napokon át tartottak. Az ünnepségre sok látogató érkezett az ásramba távoli helyekről is. Ezreket etettek naponta. Rengeteg munka volt mindenütt. A program során Satya Chaitanya mindenütt jelen volt, és mindenféle munkát és teendőt elvégzett. Például bemászott a hatalmas fazekakba, hogy maga tisztítsa meg őket. Amikor jutott számára egy kis szabadidő, az upanisadokat olvasgatta, vagy prózát és verset írt.

Szvámídzsí meglátta tudományos és irodalmi tehetségét, és ennek megfelelően bízta meg őt feladatokkal. Sok fiú és lány járt az ásramba, hogy elsajátítsa a Bhagavad-gítát, az upanisadokat és a szanszkritot. Néhány szegény családból származó tehetséges fiú is tartózkodott az ásramban, amely gondoskodott az ellátásukról, és főiskolára küldte őket, hogy folytathassák tanulmányaikat. Szvámídzsí Satya Chaitanyát bízta meg azzal a feladattal, hogy tanítsa ezeket a gyerekeket. Szanszkrit, hindi és angol nyelvre oktatta őket. Még mindig volt egy kis szabadideje, amelyben folytatta a cikkek és versek írását. Aztán Gurudzsí engedélyt adott neki, hogy a nyomdában dolgozhasson. A nyomdai részlegen megtanult mindenfajta munkát – a hajtogatást, kötést, összeállítást, korrektúrázást és a nyomdagépek kezelését is. Ezután elkezdte hindire fordítani Swami Sivananda könyveit. Szvámídzsí hindi nyelvű könyveinek kiadása hatalmas örömmel és elégedettséggel töltötte el, és éjjel-nappal a fordításukon dolgozott.

1945-ben megkezdődött az ájurvédikus gyógyszertár és gyógyszerelosztó központ építése. Satya Chaitanya is ott dolgozott, gyógynövényeket gyűjtött a vadonban, megőrölte őket,

hogy különböző orvosságokat készítsenek belőlük, kiadagolta ezeket a pácienseknek, és elmagyarázta nekik a szükséges részleteket. Satya Chaitanya beszéde és viselkedése alapján mindenki azt hitte, hogy ájurvéda diplomával rendelkezik.

Sokan megjegyezték, hogy arra született, hogy betöltse Swami Sivananda isteni küldetését. Szvámídzsí is nagyon szerette őt. Satyamnak szólította. Nem volt olyan részleg az ásramban, ahol Satyam ne dolgozott volna teljes odaadással és ne aratott volna teljes sikert.

Ismerte az ászanákat és a pránájámákat. Teste könnyű, hajlékony és energikus volt. Minden munkát vidáman, rendesen és gyorsan végzett. Satya Chaitanya túlontúl sok képességgel és tehetséggel rendelkezett ahhoz, hogy felsorolhassuk valamennyit. Élete példaértékű minden őszinte törekvő számára.

Szannjásza beavatás

1947. szeptember 8-án ünnepelték Swami Sivananda gyémánt jubileumát. Négy nappal később, azon az emlékezetes napon, 1947. szeptember 12-én, becses tanítványát, Satya Chaitanyát, aki mérhetetlen szeretettel, ragaszkodással és odaadással viseltetett iránta, Szvámídzsí, mint alkalmas utódot avatta be a szannjásza és a szádhaná ösvényébe. Szvámídzsí a paramahamsza szannjásza beavatással a spiritualitás csúcsára emelte Brahmachari Satya Chaitanyát, aki attól kezdve Swami Satyananda Saraswati lett. Satyam mindössze huszonnégy éves volt, amikor beavatásban részesült a dicsőséges paramahamsza szannjásza hagyományba.

Szvámídzsí gyémántjubileumi ünnepségei is javában zajlottak. Két örömteli esemény esett egybe, és kitörölhetetlen nyomot hagyott azokban a szerencsésekben, akik tanúi lehettek. Ettől a naptól kezdve Swami Satyananda teljesen elengedte az előző életéhez fűződő kapcsolatait. Arra törekedett, hogy magáévá tegye guruja tanításait és útmutatásait, és elindult azon az örök úton, amelynek felvillanásait már gyermekkora óta lát-

ta. A nagy guru egy gyönyörű díszt formált a *szatja,* (igazság) az *ánanda,* (boldogság) és a *szaraszvatí* (bölcsesség) ötvözetéből, és mindenki előtt felfedte Satyam igazi természetét. Swami Satyananda Saraswati valóban ennek a legfelsőbb igazságnak a megtestesülése.

Miután megkapta a szannjásza beavatást és a Satyananda nevet, életének és jellemének három különböző aspektusát lehetett felismerni: gurujának odaadó tanítványa, hatékony karma jógi és kiváló hindi irodalmár volt. Bármit is mondunk vagy írunk róla, az csupán apró betekintést nyújt ezen aspektusok valamelyikébe.

A szentírás szabályai szerint Swami Satyanandának a szannjászává történt avatása után egy évig a parivrádzsaka életét kellett élnie. Guruja utasítását követve a rishikeshi Ramashramba költözött, ahol tanulmányokkal, szemlélődéssel és szatszanggal töltötte idejét. Étkezés céljából néha eljárt a nepáli annaksétrába vagy más, közeli alamizsnaosztó helyre. Mindig a *Gítá*ról és az upanisadokról elmélkedett és beszélgetett. Egy alkalommal, amikor egy ismerősével éppen a Chandrabhaga feletti hídon kelt át, a következő verset idézte vidáman a Gítából: *„Bahúni mé vjatítáni dzsanmáni tava csárdzsuna”,* és nevetve hozzátette: „Ez a vers érdekes módon értelmezhető. »Sokszor megszülettem már, de minden alkalommal június 4-én!«” Negyven évvel később, 1987-ben ugyanezt a verset szavalta el ugyanezzel a magyarázattal a Ganga Darshanban, hallgatóságát kitörő nevetésre késztetve.

Swami Satyananda egy évet töltött a Ramashramban. Távolléte alatt jelentősen megnőtt a munkamennyiség az Ananda Kutirban. A többi szvámí nem tudott megbirkózni mindazokkal a feladatokkal, amelyeket ő egyedül végzett az ásramban, ezért Swami Sivanandának nem volt más választása, minthogy visszahívja őt.

Swami Sivananda termékeny író volt. Esténként mihelyst leült írni, megállás nélkül dolgozott. Annyira belemerült az

írásba, hogy minden másról megfeledkezett. Negyven-ötven oldalt is megírt együttő helyében, és ezek szanaszét hevertek a padlón. Másnap reggel jött Swami Satyananda és összegyűjtötte a lapokat. Miután végzett a takarítással és más alkalmi munkákkal Szvámídzsí kutírjában, leült, hogy legépelje a kézzel írt oldalakat, majd leadta a nyomdának a kézirat nyomdakész példányát. Szvámídzsí kutirjának takarításán és a kéziratok gépelésén kívül minden más munkát is elvégzett, amire guruja utasította.

A szanszkrit teljes körű ismerete

1948. május 23-án, a Buddha dzsajantí ünnepén, a szent Gangesz partján fekvő Ramashramban egy nagyszabású rendezvényt tartottak, hogy megemlékezzenek a szádhuk és szvámík egyetemes szövetségének megalapításáról. Az alkalmat sok tanult szent tisztelte meg, köztük Swami Bhaskarananda és Bhikshu Mahendra. Swami Sivananda volt a díszvendég. Miután kírtant énekeltek és a jelen lévő szentek beszédeket mondtak, Swami Sivananda ezt mondta Swami Satyanandának: „Szólj az egybegyűltekhez szanszkrit nyelven." Ő pedig engedelmeskedett guruja utasításának, habozás nélkül felállt, és hibátlan szanszkrit nyelven rögtönözni kezdett egy beszédet.

„Nagyrabecsült szentek és hívek! Rendkívül szerencsések vagyunk, hogy ma egybegyűltünk itt, az isteni Gangesz folyó partján. Mindannyian tudjuk, hogy az élet célja nem más, mint a *móksa,* a teljes és végleges felszabadulás. Felszabadulás nélkül nem lehet elérni a végtelen boldogság, szabadság és kegyelem állapotát. Egyedül az Isten iránti odaadás biztosítja ezt az örömöt és felszabadulást. Váljunk ma eggyé, hogy őszintén és komolyan hódoljunk a határtalan, legfelsőbb Úrnak, a számtalan világegyetem teremtőjének és irányítójának, mert csak ezen keresztül vezet ösvény életutunk céljához…"

Világos és inspiráló szanszkrit nyelvű beszéde elvarázsolt minden jelenlévőt. Köszöntője öt percig tartott, de megérintette az egybegyűlt szentek és szvámík szívét. Ezt követően ő lett az ásram hindi tanszékének vezetője, és nem sokkal később Swami Sivananda kinevezte őt az ásram titkárának.

Az eszményi karma jógi

Ebben a modern korban az önző materializmus burjánzik mindenütt. Ennek növekvő befolyása leküzdésére Swami Sivananda arra utasította tanítványait, hogy gyakorolják a karma jóga szádhanáját. Minden tanítványa nagyszerű karma jógiként vált ismertté. A karmának két fajtája van: önközpontúak és önzetlenek. Az előbbieket a személyes vágyak kielégítése érdekében végzik, ezért hatásuk és hatókörük korlátozott. Csak akkor minősülnek önzetlennek, amikor lemondunk minden személyes ambícióról és vágyról, és a cselekedeteket mások jólétéért végezzük. Az ilyen cselekedetek korlátlan hatókörrel rendelkeznek. Swami Satyam szannjászinként az önzetlen cselekvés, a karma jóga útját választotta.

A *njásza* nem más, mint az enyém és a tiéd korlátozott fogalmainak meghaladása. Ha ehhez a szóhoz hozzáadjuk a *szam* előtagot, akkor *szannjásza* válik belőle. Swami Satyananda betű szerint követte ezt az utat. Szakadatlan munkába merült, hogy világszerte hirdesse Swami Sivananda isteni üzenetét. Bár Sivananda ásramjában minden szvámí gyakorlott karma jógi volt, Swami Satyam volt közöttük a legelső, aki mindig készen állt bármilyen feladatot, legyen az kicsi vagy nagy, teljesen önzetlen hozzáállással elvégezni.

Swami Satyam a karma jógában való jártassága mellett rendkívül jószívű és nagylelkű is volt. Az ásram látogatói barátként és jótevőként kezelték, és fenntartás nélkül megosztottak vele bármilyen kérdést és gondot. Swami Satyam sokoldalú tudással rendelkezett számos témakörben, és rendkívüli volt gondolatainak tisztasága és mélysége is. Meggyőző és cáfolhatatlan érvei

előtt sok filozófus és vitapartner hajtott térdet. Magyarázatai tiszták, világosak és tömörek voltak. Hindi írásmódja pedig egy hatalmas folyam nyugodt, csendes sodrását idézte, megjelenése kifinomult volt, olvasása pedig magával ragadó.

Ásramtitkárként ő igazgatta az ásram tevékenységeit. Különös figyelmet fordított Swami Sivananda könyveinek fordítására. Rendkívüli munkabírása volt, és kinevezték a nyomda vezetőjévé is. Szvámídzsí könyveinek fordítása közben olyannyira belefeledkezett a munkába, hogy szinte szamádhiba merülve dolgozta végig az éjszakát.

Sokszor napokig írt egyfolytában. Swami Sivananda gazdag hozzájárulása a hindi irodalomhoz teljes egészében Swami Satyam munkájának gyümölcse. Swami Satyam egy ízben megjegyezte: „Szeretném, ha Szvámídzsí könyveit minden nyelvre lefordítanák. Nem reklámcélból, hanem azért, mert a modern korban szükség van rájuk." E kijelentés igazsága teljes mértékben beigazolódott. Ez valódi *guru bhakti,* igazi odaadás a guru iránt. Nem meglepő, hogy sokan megjegyezték: „Siva sugárzó mosolya, joviális természete és munkakedve maradéktalanul tükröződik Satyamban."

Swami Satyam rendszeresen felkereste guruját darsanért. Csodálatos légkör alakult ki ezeken az alkalmakon. Satyam úgy festett, mint guruja árnyéka, mint a telihold tükörképe egy kristálytiszta tóban. Ilyenkor volt leginkább látható gyermeki természete, és ezt érdemes volt látni. Oly leírhatatlanul magasztos élmény volt, mintha a tanítvány és a guru helyett maga Nara és Nárájana jelent volna meg.

Swami Satyam fordítói munkája teljes lendülettel haladt. Eleve is volt érzéke az íráshoz, és tehetsége most teljes mértékben megmutatkozott. Tolla megállás nélkül írt. A nappalok és éjszakák egybeolvadtak, miközben őrült tempóban dolgozott és egyenként két-háromszáz oldalas könyveket fordított. Számos hindi és angol nyelvű magazint és folyóiratot is kiadtak, és ezekben is besegített, cikkeket írt és szerkesztett.

Az éhség és az alvás mintha a szolgálói lettek volna. Csak akkor jöttek, ha hívta őket, különben távol maradtak. A dolgok odáig fajultak, hogy Swami Sivanandának személyesen kellett gondoskodnia a koraérett tanítvány jólétéről. Swami Satyam imádott éjszaka a Gangesz közepén lévő örvények felé úszni, vagy a folyó sekély szakaszain a sziklákra mászni és hosszú órákon át meditálni. Swami Sivananda előbb-utóbb mindent megtudott. Éjszakánként Satyam után érdeklődött, és kiküldött valakit, hogy kiderítse hollétét és visszahozza magával.

Swami Satyam az ásramban töltött ideje során számos szerepkörben teljesített kiválóan. Legyen az guruja személyes szolgálata, a rászorulók kiszolgálása, írás, tanítás, bhadzsanok és kírtanok éneklése vagy bonyolult szádhanák végzése, mindent a kiegyensúlyozottság és nemkötődés hozzáállásával végzett. Az ásramban sok telugu és tamil nyelvű tanítvány is volt, és teljes mértékben Swami Satyam érdeme, hogy hindire tanította őket és elmélyítette bennük a nemzeti egység érzését. Swami Satyam elsődleges célja volt az is, hogy guruja eszméit és eszményeit a nyilvánosság elé tárja, és ennek érdekében emberfeletti erőfeszítéseket tett.

Swami Satyam közreműködött a Yoga Vedanta Forest University létrehozásában és gondoskodott az intézmény kiadványokkal kapcsolatos feladatairól. A Forest University Press megalapítása után annak is ő lett a mindenese. Innentől kezdve ez volt a székhelye szakadatlan szádhanájának és eszköze a *guru szévá,* a guru iránti önzetlen szolgálat tökéletesítésének. Szüntelen tevékenységekbe merült, mégis mentes volt a karma béklyóitól, mint a magas hegycsúcsok felett szabadon szálló felhők.

Swami Satyam eredeti és önálló nézeteket vallott életről és vallásról. A világ iránti teljes közömbösségét, ugyanakkor az élet iránti nagy tiszteletét és megbecsülését, valamint a folyamatos fejlődés iránti lelkes vágyát látva nem lehet őt egyszerű szannjászinnak nevezni. Függetlenül attól, hogy milyen élethelyzetben és életkörülmények között vagyunk, a karmát és az életet

el lehet viselni, és az embernek teljes hittel és odaadással kell viszonyulnia az élethez, az élet Adójához. Ez az érzület fejezi ki legjobban a természetéből áradó nagylelkűséget és nyíltságot.

Swami Sivanandát lenyűgözte Swami Satyam illemtudása, kedvessége és szívóssága, ezért két címet adományozott neki a Yoga Vedanta Forest University nevében; az egyik az *Adhjátma Ratna,* a spiritualitás koronaékszere titulus, a másik a *Pravacsan Pravín,* a tehetséges szónok, amelyek méltóképpen elismerték Swami Satyam fejének, szívének és kezének kiváló tulajdonságait.

Guru-tanítvány kapcsolat

Swami Satyam egyszer ezt mondta:

> A spirituális ösvényen a legelső és legfontosabb követelmény a guru. A második kellék a mantra. A guru és a tanítvány két nagy energia. Olyanok, mint két óriási távvezeték oszlop, de kölcsönös kapcsolatuk valójában nagyon különös. Laikusok nem érthetik meg. A guru nem Isten, és a tanítvány sem hívő. Ha nem tudsz óriás távvezeték lenni, próbálj meg legalább vékony vezetékké válni.

Swami Satyam még ma is ezt vallja:

> A tanítványság nem gyerekjáték. Ahogy gurunak lenni sem az. Rendkívül nehéz tökéletesen ellátni a guru szerepét. A tanítvány kötelességei pedig még nehezebbek. Nézzetek meg például engem. Én szannjászin vagyok, egy nagy guru tanítványa. Amikor gurum, Swami Sivananda ásramjába költöztem, kaptam egy szobát, ahol aludhattam. Tényleg furcsa természetem volt. Visszaadtam az ásramban kapott takarót, és a csupasz padlón aludtam takaró nélkül. Az ajtót soha nem zártam be, mivel nem volt semmiféle tulajdonom. Még vizeskancsóm vagy poharam sem volt. Amikor megszomjaztam, egyenesen Gangesz anya partjára mentem. Ha

a szükség szólított, a dzsungelbe mentem. És én voltam az ásram társtitkára! Mindennap tanulmányoztam a *Gítá*t, és az életemre gyakorolt jelentőségén is elmélkedtem.

Swami Sivananda praktikus tanítási módszerei

Egy nap Swami Sivananda megjelent, hogy szemügyre vegye a szobámat. Belenézett a szekrényembe. Üres volt. Az ágy is üres volt.

– „Még vizespoharad sincs?" – kérdezte.

– „Nem, nem tartok" – válaszoltam.

– „Miért?" – kérdezte.

– „Mert nem szeretek sok mindent felhalmozni és megtartani" – mondtam.

– „Micsoda?! Hol tanultad ezt a sok butaságot?" – kiáltott fel Swami Sivananda. Szűkszavú ember volt. Csak a szükségeset mondta. Este, miután lement a kunyhójába, elrendelte, hogy küldjenek a szobámba nyolc garnitúra matracot, paplant, szúnyoghálót, ágyneműt és párnát, nyolc poharat, egy petróleumkályhát, egy üveg petróleumot, valamint egy csomag teát és cukrot. Nem értettem, minek küldték ezeket oda. Azt gondoltam, talán raktárként akarják használni a szobámat. Ezért betettem az összes holmit az egyik sarokba, és teljesen megfeledkeztem róla.

Napokkal később Szvámídzsí ismét megjelent a szobámban. Körülnézett, majd megkérdezte:

– „Használod a teát, amit küldtem?"

– „Nem" – mondtam.

Szvámídzsí olyan helyzetbe hozott, hogy már másnaptól elkezdtem teát főzni. És a szobámat is elkezdtem zárni.

Aztán egy nap Szvámídzsí ismét eljött és megkérdezte:

– „Elfogyott a tea?"

– „Nem, csak egy keveset főzök minden nap" – válaszoltam.

– „Kinek készíted?" – kérdezte.

– „Természetesen magamnak" – mondtam.

– „Ejnye, hát miért nem hívod meg teára Madhavanandát, Krishnanandát és a többieket?" – dorgált meg.

– „Micsoda nyűg! – mondtam magamban. – Eddig poharam se volt, most pedig kettőnek is teát kell készítenem!"

Amikor Swami Sivananda végül rájött, hogy oktalan tanítványként egyáltalán nem értem tanításait, magához hívott és azt mondta: „Nézd, Satyam! Semmi baj nincs a pénzzel és a vagyonnal, a matracokkal és takarókkal, a teával és a cukorral – mindened lehet, amíg az másokért van. Aki maga nem iszik teát, nyugodtan készíthet másoknak."

Aztán megkérdezte:

– „Tanulmányozod a *Gítá*t?"

– „Igen, rendszeresen" – feleltem.

– „Mától kezdve ne tanulmányozd tovább azt a könyvet. Inkább kezdj el elegendő pénzt tartani magadnál. Egy helyett legyen öt szobád. Legyen harminc matracod. Bárki jön a szobádba, kínáld meg teával. Adj gyógyszert a betegeknek."

– „Illik ez a viselkedés egy szannjászinhoz?" – kérdeztem szkeptikusan.

– „Ha egyszer rájössz, hogy az effajta viselkedés révén mások óriási örömhöz és vigaszhoz jutnak, a saját boldogságod is sokszorosára fog nőni. Ezért mondom, hogy legyen mindened. Tarts gyógyszereket és add a betegeknek, legyenek nálad takarók és add a rászorulóknak."

– „Szvámídzsí, ez mind szép és jó – mondtam még mindig meggyőződés nélkül –, de azért ez aggályos. Nagyon könnyű a májá csapdájába esni."

– „Nem – rázta a fejét Szvámídzsí. – „Ha meg akarod érteni a szévá dicsőségét, a szolgálat nagyszerűségét, akkor mindenképpen ezt az utat kell követned. Mások vigaszt és boldogságot merítenek az ilyen cselekedetekből, és amint felismered ezt, boldog és elégedett leszel magad is."

Ettől kezdve a szobám valóságos múzeummá változott. Volt ott szinte minden; gyógyszerek, borítékok, bélyegek, ceruzák, töltőtollak. Ha valaki bejött és így szólt:

– „Erre és erre van szükségem."

– „Persze, ott van abban a sarokban. Szolgáld ki magad" – válaszoltam.

Ha valaki nyögve panaszkodott:

– „Szvámídzsí, szörnyű gyomorfájásom van."

– „Tessék, vedd be ezt a gyógyszert – feleltem –, pillanatok alatt rendbe jössz."

Fokozatosan rájöttem, hogy a lemondás nem a fizikai tárgyakról való lemondást jelenti, hanem az önzésről való lemondást. Az igazi lemondás az, ha másokért dolgozunk, nem pedig magunkért. *Kámjanam karmanám njászam* – „A szannjásza az önző vágyakról és cselekedetekről való lemondás"; ekkor tudtam teljesen megérteni a *Gítá*nak ezt a versét.

Ilyen csodálatos volt Swami Sivananda természete, aki fáradságos munkával formálta tanítványait igazi emberi lényekké. Tisztában volt tanítványai minden egyes tevékenységével, és odafigyelt rájuk.

Swami Sivananda szeretete és ragaszkodása tanítványaihoz

Swami Satyam minden alkalommal elérzékenyül, valahányszor szóba kerül a guruja. Így mesél:

Mit mondhatnék még a figyelmességéről azon kívül, hogy még azt is tudta, mikor fekszem le és mikor kelek fel. Eleinte én voltam az első számú „későn kelő" az ásramban. Szokásom nem kerülte el Szvámídzsí figyelmét. Hajnali 3-kor hallottam fapapucsának kopogását, amint a szobám felé közeledett. Addig döngette az ajtómat, amíg fel nem ébredtem. Álmosan kikeltem ugyan az ágyamból, de amint elment, azonnal visszabújtam!

Szvámídzsí tudomást szerzett erről, és kijelölt valakit, hogy aludjon a szobámban, és kísérje figyelemmel az alvási és ébrenléti szokásaimat. Ekkor már nem volt olyan könnyű kijátszani Szvámídzsít, de ahogy mondani szokták, ahol van szándék, ott van út is. Reggel korán felkeltem, és azt az embert elküldtem valamilyen megbízatásra. Amint eltűnt a szemem elől, becsuktam az ajtót, és visszafeküdtem az ágyba, és gondolatban még gratuláltam is magamnak a tervem sikeréhez. De Szvámídzsí erre is rájött. Végül kénytelen voltam változtatni a szokásomon, és mára a brahmamuhúrta és az ébredés egymás szinonimáivá váltak számomra. Swami Sivananda gyermekeiként szerette tanítványait.

Esténként kétórás kírtan programot tartottunk az ásramban. Szvámídzsí gyakran beszélt Chaitanya Mahaprabhuról, a nagy középkori szentről, miközben a kírtan fontosságát és nagyszerűségét is magyarázta. Míg történeteket és anekdotákat mesélt az életéből, az isteni extázis elragadó állapotába került.

A *Lalitá Szahaszranám,* vagyis Tripura Szundarí, a Kozmikus Anya ezer nevének szádhanáját gyakran egész éjjel folytattuk. Este hét órakor kezdődött és reggel hétre fejeződött be a szent nevek 125 000 dzsapája, és Szvámídzsí maga is ott maradt egész éjjel, dzsapát végzett és arra inspirált minket, hogy kövessük a példáját.

Alkalmanként hajnaltól alkonyatig kántáltuk a *Bhagavad-gítá*t és a *Mahábháratá*t. Az ilyen nonstop kántálások során a teljes Upanisadokat is száznyolcszor elismételtük.

Évente kétszer, teljes csendet tartva, egyhetes mouna szádhanát végeztünk. Igazából nehéz volt különbséget tenni a karma jóga tevékenységeink és az efféle szádhanák között. Az egyik könnyedén olvadt bele a másikba.

Swami Sivananda édesanyaként gondoskodott tanítványairól. A téli időszakban nagy mennyiségben szerzett be mandulát, mazsolát és más szárított gyümölcsöket. A mandulát

meghámoztatta, majd a mandulamagokból maga készített csomagokat, és ezeket elküldte minden egyes tanítvány szobájába. Időnként rákérdezett: „Ugye eszed azokat az aszalt gyümölcsöket?" Néha váratlanul megjelent valakinek a szobájában, hogy kiderítse, valóban fogyasztják-e azokat!

Az ego kioperálása

Habár Swami Sivananda rendkívül gondoskodó és szeretetteljes volt, nagyon határozott és merev is tudott lenni, amikor az elvekről és kötelességekről volt szó. Egyszer egy idős zarándok tért be az ásramba. Az ásram szokása szerint praszáddal kínálták a konyhában. Miután befejezte az étkezést, felállt, hogy elmosogassa a poharát és a tányérját. De én megállítottam, mondván: „Bácsi, hagyja a tányért! Ramdhani majd elmosogatja."

Én voltam a konyhafelelős, Ramdhani pedig a konyhában szolgált. Ramdhani mindig engedelmeskedett nekem, de aznap, amikor mondtam neki, hogy mossa el a zarándok tányérját, hirtelen kifakadt: „Nem fogom elmosni senki és semmi koszos tányérját. Ha ez nem tetszik neked, kérlek, rendezzük a számlámat. Még ma hazamegyek."

Pimasz viselkedése sértette a büszkeségemet. Kifizettem őt, és ajtót mutattam neki, majd így szóltam: „Azonnal tűnj el!" Távozás előtt Ramdhani elment Swami Sivanandához elbúcsúzni. Swami Sivananda tudomást szerzett Ramdhanitól az egész incidensről, majd így szólt: „Rendben, lehet, hogy Satyam elbocsátott téged, de én nem. Nincs okod elhagyni az ásramot. Ő természetesen távozhat az ásramból, ha akar. Mától kezdve velem maradsz, és személyes szolgálatomban leszel."

Kínomban összerezzentem, amint ezt megtudtam. Ez túl nagy sértés volt ahhoz, hogy elviseljem!

Másnap reggel szokás szerint elmentem Szvámídzsí kutírjába. Miután kitakarítottam a szobáját és összeszedtem kézzel

írt lapjait, nekiültem a gépelésüknek. Néhány oldal begépelése után hirtelen megdermedt a kezem. Szvámídzsí egy egész verset írt: *„Ó szannjászin, engedd el az egódat, a büszkeségedet…”* A hála könnyei gördültek le a szememből, miközben ezeket a szavakat olvastam. A következő pillanatban felálltam és összekulcsolt kezekkel Szvámídzsí elé léptem. „Nagy hibát követtem el, Szvámídzsí, kérlek, bocsáss meg nekem. Ramdhani ott dolgozhat, ahol akar. Lenyelem a gőgömet és vele fogok dolgozni.”

Swami Sivananda az egót tartotta a szannjászin legfőbb ellenségének és annak érdekében, hogy megmentse tanítványait annak karmaitól, olyan szigorú és kemény tudott lenni, mint egy sebész. Ma már tudom, hogy szigorúsága a gyengédség és együttérzés óceánját rejtette magában.

Swami Satyam csendbe burkolózik, amint gombóc keletkezik a torkában. Érzelmektől elnehezedő hangja súlyossá teszi a levegőt. Dicsőség a nagy gurunak, Swami Sivanandának és dicsőség az ugyanolyan nagyszerű tanítványának, Swami Satyanandának!

Swami Sivananda gyakran mondta: „A fizikai munka is egy szádhaná. Kimeríti az ember szamszkáráit, ezáltal az elméje egyhegyűvé válik.” A guru nagyszerű, és a tanítvány – aki a luxusban született és nevelkedett, elit kollégiumban tanult –, most, hogy elfogadta a tanítványságot, azon iparkodik, hogy magába szívja guruja minden egyes szavát. Valójában az a tanítvány is nagyszerű, aki lépcsők százain mászik fel és alá, hogy hatvan vagy hetven vödörnyi vizet hozzon a Gangeszből, téglák, kövek, mész és homok nehéz terhét cipeli a hátán, tűzifát, leveleket és virágokat gyűjt a dzsungelből, mérföldeket gyalogol a piacra, és súlyos zöldségrakományt hoz haza a fején. Ő, aki soha életében nem mosogatott el tányért, most a nála nagyobb edények és eszközök tisztításával van elfoglalva. A faszénkoromtól megfeketedett edényeket nem könnyű megtisztítani.

Az erőfeszítéseik után kapott étel alig volt elég gyomruk megtöltésére. A tanítványok azonban nektárként tekintettek a silány, szegényes ételre. E fiatalemberek rizsen és híg levesen, brahma khicsarín és írón éltek, miközben egész nap rohantak és megerőltető feladatokat végeztek. A Gangeszben megmártózva felfrissültek, és ezután képesek voltak egész éjjel fennmaradni, hogy kírtant énekeljenek, padmászanában meditáljanak vagy könyveket fordítsanak. Ez a rendkívüli munkaképesség a guru áldásának és a tanítványok saját odaadásának eredménye volt. A mentális rátermettséget határozottan erősíti a fizikai képesség.

Amikor Swami Satyam nekilátott a fordításnak, azt sem tudta, mikor ért véget a nap és mikor kezdődött az éjszaka. Egészen a másnapba nyúlóan folytatta az írást. Aztán magának Gurudzsínak kellett közbelépnie. Álljon itt erről egy érdekes anekdota…

Swami Satyam egyszer egy vaskos könyv fordításába fogott. Lemondott az étkezésről és az alvásról, és szünet nélkül írt. Arca leírhatatlanul ragyogott ilyenkor. Mata Krishnananda többször is kérte, hogy tartson szünetet és egyen valamit. Ő azonban írás közben szamádhiszerű állapotban volt. Krishnananda észrevette, hogy Swami Satyam már két egymást követő napon sem állt fel pihenni vagy enni. Talált egy kis tejet a konyhában, és miután Satyam asztalára tette, így szólt: „Tegnap óta nem ettél semmit. Kérlek, idd meg ezt a tejet és utána folytasd az írást." Mivel Swami Satyam nem válaszolt, az asszony kitartott: „Kérlek, hallgass rám és idd meg gyorsan."

Swami Satyam nagyon bosszús volt, hogy ismétlelten megzavarták az írásban. „Ne zavarj!" – kiáltotta, és kezével nagyot csapott az asztalra. A tejes pohár felborult. Mata Krishnananda gyorsan kiment a szobából. Swami Satyam elvörösödött. Becsukta az ajtót, kendőt kötött a fejére és aludni tért.

Gurutestvérei nagyon aggódtak. Mivel Swami Satyam többszöri kopogtatás ellenére sem nyitott ajtót, elmentek és jelen-

tették az esetet Gurudzsínak. Ő nyomban Swami Satyam szobájához ment és a nevét kiáltotta. Swami Satyam kinyitotta az ajtót és meghajolt Gurudzsí előtt. Swami Sivananda megveregette a hátát és azt mondta: „Ó, Swami Satyanandadzsí, kérlek, gyere a kunyhómba, miután megebédeltél." És hogy biztos legyen benne, hogy evett, ő maga szolgálta fel az ételt, majd együtt ment vele a kutírjába. Általános dolgokról beszélt és néhány konkrét feladatot is adott neki. Amint Swami Satyam visszatért kutírjába, hogy folytassa a fordítást, már újra jókedvű volt. Gurudzsí ekkora szeretettel és gondoskodással halmozta el tanítványait!

A tanítványok olyan utasításokat is kaptak, hogy mossák ki a betegek ruháit és mossák meg a lábukat. Azok előtt kellett meghajolniuk, akik gyalázták és kigúnyolták őket. Ez a legjobb módja annak, hogy a lélek megszabaduljon az ego görcseitől.

Gondoskodás egy leprásról

Swami Satyam az ásramban „spirituális szolgáló" státuszban volt. Ezzel kapcsolatban egy tanulságos esetet mesélt el:

> A történet Haridwarban kezdődik, ahol javában zajlott a Kumbha Mélá. Az én tiszteletre méltó gurutestvérem, Swami Chidananda elment, hogy megnézze a vásárt. Egyszer szólította a szükség és ezért a közeli erdőbe ment. Egy bengáli birsalmafa alatt megpillantott egy kínok között nyögő embert. Teste rohadt a leprától, és a bőrét borító gennyes sebek fölött mindenütt legyek keringtek.
>
> Swami Chidanandát nagyon megérintette a látvány. Berohant az ásramba, és így szólt hozzám: „Satyam, egy szörnyű állapotban lévő embert láttam. A lehető leghamarabb be kell őt hoznunk az ásramba. Hozz egy nagy zsákot és gyere velem azonnal." Türelmetlen sietsége nem adott lehetőséget kérdésekre. Követtem őt, és együtt vittük vissza az ásramba gondoskodásunk leendő alanyát.

Az előzetes vizsgálatok után megtudtuk, hogy korábban teljesen egészséges és tünetmentes volt. A betegség hirtelen alakult ki, miután a Kumbha Mélá alatt megmártózott a folyóban. Összedugtuk a fejünket, de nem tudtuk összefüggésbe hozni a folyóban való fürdést és a mindent felemésztő betegség kialakulását. De egy ennél nagyobb kérdéssel is szembesültünk. Hogyan gondoskodjunk az ápolásáról és gyógyításáról? Hozzávetőleges számításokat végeztünk a kiadásokkal kapcsolatban. A becsült összeg elérte a négyezer rúpiát! Honnan szerezzünk ennyi pénzt?

Ebben a pillanatban meghallottuk a fapapucsok jellegzetes klik-klak hangját, és lám, egyszer csak ott állt előttünk Swami Sivananda alakja. Alaposan felmért bennünket, majd mosolyogva így szólt: "Rendben, rendben. Folytassátok a szévátokat." Majd továbbindult.

Bármit is csináltunk eddig, azt az ő tájékoztatása nélkül tettük. Ekkor jöttünk rá, hogy lehetetlen bármit is tenni a tudta nélkül. Felkerestük őt és elé tártuk a problémánkat. Beszélgetésünk során mintegy mellékesen elénk tett négyezer rúpiát. Mintha már előre felkészült volna a pénzzel!

Ekkor elkezdődött a szévá szádhanánk. Swami Chidanandával felosztottuk egymás között a feladatokat. De ez a „magasztos istenség" mindig csak szidalmazott. Ha csak egy kicsit is késlekedtünk bármilyen feladattal, a legválogatottabb szidalmak záporát zúdította ránk: „Békében feküdtem a bengáli birsfa alatt, amíg ti gazemberek be nem hoztatok az ásramba. Ugyan mi szükség volt erre?"

Egy nap Swami Chidananda éppen tisztogatta a beteg testét és gyógyszerrel kezelte. Véletlenül egy kicsit jobban rányomta a kezét. Az „isteni istenség" azonnal trágár szitkokat szórt Swami Chidanandára és arcon köpte. Swami Chidananda alázatosan bocsánatot kért a figyelmetlenségéért: „Rendkívül sajnálom. Kérlek, bocsáss meg nekem, többé nem fordul elő." A beteg azonban haragra gerjedt:

„Te gazember, miért nyúlsz hozzám, ha nincs benned sem udvariasság, sem figyelmesség?"

Egy alkalommal, amint a szakállát borotváltam, gyakorlatlan kezem kissé megcsúszott és egy kisebb vágást ejtettem az arcán. Azonnal jól pofon vágott, és záporoztak a szidalmak. Rettentően dühös lettem, és egyenesen Swami Chidanandához mentem. „Kérlek, gondoskodj te magad az istenségedről. Én nem végzem tovább ezt a szévát."

Ennek ellenére továbbra is folytattuk a szolgálatát. Egy ember az ő állapotában még évekig tartó rendszeres és alapos kezeléssel sem gyógyult volna meg, ő azonban mindössze két hónap alatt rendbe jött, majd egy nap nyomtalanul eltűnt. Senki nem látta többé. Távozása előtt azonban kijelentette: „Ebben az ásramban mindenki csaló. Csak Sivananda igazi szádhu, a másik pedig Chidananda. És egy kicsit Satyananda is. A többieknek láttam az igazi arcát." Ami mindenkit meglepett, az az volt, hogy nem vitt magával semmit. Soha többé nem hallottunk felőle. Csak az Isten tudja, ki lehetett ő!

– „Ez egy nagyon érdekes eset – vetettem közbe. – Azt hiszem, maga Swami Sivananda rendezte ezt az egész színjátékot."

– „Semmi sem lehetetlen" – jegyezte meg Swami Satyam.

– „Ezt az elméletemet alátámasztja váratlan feltűnése az első napon, valamint az a megjegyzése, hogy »Rendben, folytassátok a szévátokat«, és az is, hogy átadott négyezer rúpiát egy ismeretlen jövevény számára" – folytattam.

Swami Satyam távolba révedő tekintettel válaszolt: „Ekkorra Swami Sivananda már olyan spirituális magasságba emelkedett, hogy jelentéktelenné váltak számára a tér és az idő korlátai. Még vadidegenek legrejtettebb titkai is nyitott könyvként jelentek meg számára. Ami a pénzt illeti, a rászoruló ember szolgálatának örömén kívül valószínűleg benne volt az a vágy is, hogy próbára tegye tanítványait."

Az engedetlenség súlyos következménye

Swami Satyam folytatta: „Hallgassatok meg egy másik érdekes anekdotát…"

Haridwarban zajlott a Kumbha Mélá. Tömegével jöttek és mentek az emberek. Magam is úgy döntöttem, hogy részt veszek, hogy megmártózzam a szent Gangeszben. Gurudzsí azonban megparancsolta: „Satyam, holnap lesz egy különleges púdzsá, és téged bízlak meg a praszád elkészítésével. Holnap nem tudsz részt venni a mélán."

A bennem lévő gyerek tiltakozott a parancs ellen. „Naná, hogy elmegyek – mondtam magamban. – Elvégzem a kötelességemet, aztán megyek!" Éjfélkor nekiláttam a teendőimnek. Kora reggelre elkészült a praszád, én pedig kisurrantam a mélára…

Amikor Haridwarban a folyóparti lépcső felé tartottam, hatalmas tömeg tódult felém, és a kialakult forgatagban leesett a felső ruhám. Akkora tömeg volt, hogy még megfordulni sem tudtam, hogy megkeressem. Valahogy sikerült eljutnom a gátig. Bementem a vízbe, de az a hely is zsúfolásig tömve volt zarándokokkal. Valaki rálépett a dhótím sarkára. Mielőtt visszanyerhettem volna testem egyensúlyát és megfoghattam volna a dhótít, egy újabb tömeg nyomult arra, és tessék, a dhótí is eltűnt. Draupadi gyalázatos vetkőztetése jutott eszembe…

Egy szál ruha nélkül derékig álltam a vízben. Sorsomon bánkódva eszembe jutott gurum intelme. Körülnéztem, remélve, hogy találok ismerőst, de nem láttam egyet sem. Amint kijöttem a vízből, ide-oda tekintgettem és kétségbeesetten próbáltam elrejteni szégyenemet, majd gyorsan a legközelebbi fa felé vettem az irányt. Valamelyik zarándok bizonyára tüzet gyújtott a fa alatt előző este. Jól jött a hamu. Gyorsan bekentem vele az egész testemet, és behunyt szemmel úgy tettem, mintha mély meditációba me-

rültem volna. „Annyi nágá szádhu van errefelé – mondtam magamban. – Eggyel több nem számít…”

A trükköm bevált. Néhány zarándok, aki nagyszerű szidd-ha nágának nézett, pénzt és ennivalót tett adományként a lábam elé. Rövidesen elkezdtek özönleni az adományok, és egy halom pénz, gyümölcs és édesség gyűlt össze előttem. Órák teltek el, ruhafelajánlás azonban nem jött. Ekkor hirtelen úgy éreztem, mintha valaki előttem állna és engem nézne. Amint kinyitottam a szemem, tekintetem egy ismerősömre esett. Megdöbbenve látta, hogy ilyen állapotban vagyok.

„Most nincs időm beszélgetni – mondtam türelmetlenül. – Gyorsan adj valami ruhát és szabadíts ki ebből a szorult helyzetből. Majd később mindent elmagyarázok.”

Amikor végre visszaértem az ásramba, láttam, hogy Swami Sivananda a kapuban áll. Talán már várt rám. Amint meglátott, mosolyogva megkérdezte:

„Szóval, Satyam, hogy vagy? Úgy nézel ki, mint akinek jól jönne egy ruhacsere…”

Ekkor már nevetett. A lábaihoz borultam és azt mondtam: „Megfizettem az árát annak, hogy nem hallgattam az utasításaidra. Kérlek, bocsáss meg nekem ezúttal. Soha többé nem követem el azt a hibát, hogy nem engedelmeskedem neked.” Összegzésképpen csak annyit mondhatok, hogy belső tekintete minden percben, minden pillanatban a tanítványain volt, óvta és védte őket.

Swami Satyam egy teljesen megváltozott tudatállapotba kerül, miközben felidézi guruja ásramjában töltött időszakának eseményeit.

Sivananda Digvijaya

1950-ben Swami Sivananda egy két hónapos, rendkívül intenzív országos körútra indult. Az északi Himalájától a délre fekvő Srí Lankáig, a keleti Bengáliától egészen a nyugati Bombay-ig.

Történelmi utazása szeptember 9-én kezdődött és november 8-án ért véget. Útja során minden egyes városban és településen beszédeket és előadásokat tartott, melyek során a spirituális út követésére buzdította a hallgatóságot. Elkötelezett tanítványok serege kísérte, és Swami Satyananda is köztük volt.

Swami Satyananda az elejétől a végéig feljegyezte az egész körutazást, amit *Sivananda Digvijaya* címmel könyvként is megjelentettek. A könyv részletesen beszámol minden egyes helyszínről, ahová Swami Sivananda ellátogatott, az odavezető közlekedési módról, az ott tartott különböző programokról, valamint arról, hogy az adott helyeken Szvámídzsí milyen kitüntetéseket és elismeréseket kapott. Swami Brahmananda joggal jegyezte meg: „A *Sivananda Digvijaya* valójában az ötödik Véda."

A kötet kiadója az előszóban megjegyzi: „Rendkívül hálásak vagyunk tehetséges szerzőnknek, Swami Satyananda Saraswatinak, amiért megörökítette és közzétette ezt a dicsőséges beszámolót Swami Sivananda, a szanátana dharma újkori védelmezőjének és meghonosítójának történelmi útjáról."

Swami Satyananda már korábban is mindenkit lenyűgözött Swami Sivananda életéről szóló, kiválóan megírt *Chaitanya Jyoti* című életrajzi beszámolójával. Ez a második kiemelkedő műve volt.

További méltatások

Swami Ramananda a következőket mondta Swami Satyanandáról, a *Chaitanya Jyoti* és a *Sivananda Digvijaya* tehetséges szerzőjéről:

> Amint 1943. április 19-én egy Pallav nevű fiatal fiú leborult Swami Sivananda előtt, úgy tűnt, mintha egy kicsiny, sebes patak egy hatalmas, kanyargó folyammal egyesült volna. Pallav megtalálta élete értelmét és célját Szvámídzsí meleg, szeretetteljes ölelésében. Szvámídzsí pedig hatalmas képességekre bukkant Pallav személyiségében, amelyek arra

vártak, hogy a megfelelő pillanatban megnyilvánuljanak. Szvámídzsí felismerte, hogy megtalálta a megfelelő hírnököt, aki a világ minden szegletébe elviszi majd az isteni élet üzenetét. Dharmendra volt a sarkcsillag Szvámídzsí tanítványainak csillogó galaxisában. Önkéntelenül is Ardzsuna és Krisna, Nara és Nárájana hőstettei jutnak eszünkbe, amint Pallav herkulesi tetteire gondolunk. Szíve mélyén valóban a lelki szamszkárák kimeríthetetlen forrása rejlett.

A fiatal, érzékeny költő 1945-ben, Sivarátri szent napján a Satya Chaitanya nevet kapta. Élethosszig tartó brahmacsarja esküt tett, örök hűséget fogadva az igazságnak és a tisztaságnak. Satya Chaitanya acélos elszántsággal, hatalmas erővel, fékezhetetlen lendülettel és energiával rendelkezett. Kiválóan művelte a hatha jóga különböző krijáit. Állhatatossága és kötelességtudata páratlan volt. Nap mint nap elmélyült a jóga magasztos tanításaiban és gyakorlati végrehajtásában. Satyam személyisége és hatása nem csak az ásramra korlátozódott. Számos esetben tanúbizonyságát adta tehetségének a többi szvámí és szádhu előtt tartott előadásokon és beszélgetéseken. Az ásram legtöbb lakója abban az időben tamil anyanyelvű volt. Satyam a hindi nyelvre tanította őket, és közben tökéletesen megtanult tamilul. Ekkorra már mindent feladott a guruja lábai előtt, és minden cselekedetét kizárólag az ő utasításának engedelmeskedve végezte.

Satyam írásaiból már iskolás korában számos gyűjtemény jelent meg, amelyek közül Gurudzsínak is bemutatott néhányat. Az ásramba költözés után azonban teljesen megfeledkezett a költészetről és azt az óriási feladatot tűzte ki maga elé, hogy a próza eszközével nagyszerű portrét fessen gurujáról. Ez az elképzelés a *Chaitanya Jyoti* című páratlan alkotás formájában valósult meg, amely a regény műfajában meséli el Swami Sivananda életének történetét. A könyv megírása során alaposan utánajárt szeretett Gurudévája élete részleteinek. Számtalan könyvet átnézett és

rengeteg olyan emberrel készített személyes interjút, akik kapcsolatban álltak Szvámídzsívél. Akinek szerencséje volt olvasni a könyvet, bizonyára felfigyelt a szerző inspiráló és lenyűgöző stílusára. A misztikus és filozófiai felhangoktól mentes könyv a realizmus szilárd talaján mutatja be a témáit. Az önmagában is rejtély, ha nem csoda, hogy egy költő, akinek képzelete a szépség és a transzcendencia szárnyán emelkedett magasra szülőhelye, a Himalája egén, meg tudta fékezni szárnyalását, és képes volt leereszkedni a gyakorlati spiritualitás szilárd talajára.

A Yoga Vedanta Forest University-t 1948-ban avatták fel, és Swami Satyamot nevezték ki a hindi tanszék vezetőjének. Sokoldalú tehetsége és rátermettsége hamar lehetővé tette, hogy már ilyen fiatalon felvállaljon különféle kötelezettségeket. 1950-ben a Himalájából Srí Lankára tartott gurujával, és lejegyezte annak összes előadását és beszédét. Szvámídzsí fenséges szavainak összegyűjtése és kiadása teljes egészében a „spirituális ékkőnek", Satyanandának az érdeme.

Isten nevéhez hasonlóan manapság Szvámídzsí neve is közszájon forog, és akárcsak guruja hírneve, a tanítványé is széles körben ismertté vált olvasói és tisztelői körében. Csak egy hozzá hasonló türelmes, visszafogott és intelligens író vállalhatta el az olyan művek megírásának felelősségét, mint a *Chaitanya Jyoti* és a *Sivananda Digvijaya*.

Az olvasót ellenállhatatlanul magával ragadja a szöveg jelentésének sokrétűsége és lenyűgözően költői stílusa. Olyan, mintha a legpompásabb öltözetében maga Szaraszvatí anya vezetné az író tollát. Végtére is ő a bőkezű természet ölén született és nevelkedett almorai költő. Dallamos nyelvének bájos hangzása egységbe olvasztja az olvasót, az olvasott mondatokat és az olvasás folyamatát.

Jelentőségüket tekintve ezek a könyvek spirituális szempontból az ősi Puránák és más szentírások mellé sorolhatók. Egyetlen könyvbe sűrítve találhatjuk meg a szanszkrit

irodalom gyönyörű költészetét és a Puránák meséinek hatalmas tárházát. E könyvek valóban arra szolgálnak, hogy komolyan tanulmányozzuk és mélyen elmélkedjünk rajtuk.

Swami Satyam a könyvek írása, fordítása és kiadása mellett az *Aarogya Jeevan* és a *Yoga Vedanta* folyóiratokat is szerkesztette. Kivételes elkötelezettségének és erőfeszítéseinek köszönhető, hogy országszerte rengeteg családhoz jutottak el Swami Sivananda lelkesítő tanításai. Emellett Swami Satyananda Saraswati érdeme az is, hogy kommentárokat írt számos eredeti szanszkrit szöveghez.

Ashwini Kumar Pant (Aami), aki 1950-ben járt a benaresi egyetemre, a következőket írja:

Az ifjú Dharmendra, aki hét évvel ezelőtt hirtelen elhagyta Almorát, ma a rishikeshi aszkéta, Swami Satyananda Saraswati. A fiú, aki a hegyi kisvárosban egykor mindenkit ámulatba ejtett hihetetlen tehetségével, ma fáradhatatlanul közvetíti Swami Sivananda szent tanításait országszerte. Rendkívül szerencsésnek és áldottnak tartom magam, hogy életem meghatározó éveit e nagyszerű személyiség jeles társaságában tölthettem.

K.C. Joshi (Nanu) ezt írja:

Hét éven át nem kaptam híreket a barátomról, Dharmendráról. Sokat érdeklődtem, de senki sem tudott a nyomára vezetni. 1950-ben Almorában voltam, amikor levelet kaptam jó barátomtól, Ashwini Kumar Panttól, Allahabadból. Ebből értesültem, hogy a mi Dharmendránk Swami Sivananda tanítványa lett, és hogy szeptemberben Kalkuttába jön. Akkor és ott találkoztam vele. Valóban nagyszerű emberré vált. Ragyogó, isteni személyiségét látva repesett a szívem a büszkeségtől és az örömtől. Milyen szerencsés vagyok, hogy

életemnek oly sok évét vele tölthettem. Éljen sokáig, neve és híre ragyogjon örökké!

A Divine Life Society havonta megjelenő hindi nyelvű magazinja, a *Yoga Vedanta* 1951-ben indult. Malti kisasszony írja:

A *Yoga Vedanta* főszerkesztőjeként teljes mértékben Swami Satyanandát illeti az elismerés, hogy összegyűjtötte és hindi nyelven kiadta Paramguru Swami Sivananda tanításait, ami tömegekben ébresztette fel a spirituális késztetést.

Swami Satyananda guruja iránti eltökélt és rendíthetetlen odaadása felerősítette sokrétű isteni tulajdonságainak fényét. Teljesen belemerült abba, hogy minden eszközzel dicsőítse guruja erényeit és terjessze tanításait. A *Yoga Vedanta* kiadásának és nyomtatásának irányításában tanúsított elkötelezettsége, hatékonysága és szakértelme ékesen bizonyítja adminisztratív képességeit. Egy ilyen formátumú szannjászin előtt mindenki tisztelettel hajol meg.

Swami Satyananda nagyon tiszteli az ősi indiai művészetet és kultúrát, és mélyen hisz bennük. Emellett jelentős tudós és zenész is. Nemcsak a szellemi és lelki fejlődés foglalkoztatta, hanem a testkultúra területén is nagyon aktív volt. Könnyed és karcsú teste a jógikus ászanák mesteri elsajátítására utal. Úszóként kevés vetélytársa akad. Gurutestvérei megjegyezték: „Számára gyerekjáték egy kézzel tizennégy vagy tizenöt mérföldet leúszni. Különösen a folyó közepén lévő veszélyes áramlatok és örvények felé szeret úszni!"

Swami Satyananda a hatha jóga, a rádzsa jóga, a gjána jóga és a karma jóga szaktekintélye. Mégis a karma jógában hisz a leginkább. Máig is a karma jóga a kedvenc jógája. „A karma megtisztítja a lelket – mondja –, a karma valóban maga az élet." Fáradhatatlanul dolgozik. Nemcsak ő maga dolgozik teljes odaadással, hanem ahhoz is ért, ho-

gyan lehet másokat munkára bírni. Számára nincs különbség munka és pihenés között.

Swami Satyananda úgy véli, hogy országunk hanyatlása és romlása főként az uralkodó társadalmi és vallási hagyományokhoz való vak, babonás ragaszkodásnak köszönhető. Mindaddig, amíg a tudatlanságtól áthatott társadalom materialista gondolkodásmódja nem változik meg a haszontalan dogmák és rituálék elvetésével, addig hiábavaló akár egy jottányi előrelépést is várni. Saját szavaival élve: „A valódi vallás az önuralom és fegyelem szabályai szerint alakítja az ember életét. Az ilyen ember teljesen önálló. Befelé fordítja tekintetét, kiküszöböli gyengeségeit és hiányosságait, és azokat isteni tulajdonságokkal és erényekkel helyettesíti; elmerül a szenvedő emberiség szolgálatában, amellett, hogy maga is a végső tökéletesség célja felé tart."

Swami Satyananda jellemében teljes mértékben kifejeződnek az olyan isteni erények, mint az empátia, a lemondás, az együttérzés, a nagylelkűség, a gyermeki ártatlanság, az alázat, a komolyság, a messzelátás és az igazsághoz való rendíthetetlen ragaszkodás. Elvei és eszményei követésre méltóak. Az általa hirdetett dharma az emberiség aktuális szükséglete. Szükség van egy olyan szentre is, mint Swami Satyananda, aki el tudja magyarázni, hogy valójában mit jelent ez a dharma.

Egy nyomdai dolgozó, Radhelal Sharma a következőket mondta Swami Satyanandáról:

Swami Satyananda nem csak szannjászin, hanem önzetlen karma jógi is. Minden kedvező és kedvezőtlen szamszkárája elégett a bölcsesség tüzében, mégis szüntelenül tevékenykedik az emberiség felemelkedése érdekében.

Az indiaiak, különösen a hindi nyelvűek, jól ismerik kiemelkedő közreműködését a Swami Sivananda által tartott

nagyszerű gjána jagját illetően. Gurudéva minden műve angol nyelven jelent meg. Swami Satyam nagy szolgálatot tett a hindi nyelvű közösségnek azzal, hogy hindire fordította őket. Swami Satyananda a hindi, a szanszkrit és az angol mellett sok más nyelvet is mesterien beszél. És miért is ne? Hiszen Szaraszvatí anya mindig is aktív volt gondolataiban és beszédében. Aki csak meghallja nyájas beszédét, azonnal megszabadul tudatlanságától és oktalanságától. Ha bárki valamilyen kétellyel vagy problémával fordul hozzá, az azonnal megoldódik.

Látni kell a logikai és érvelési készségét, hogy elhiggyük. A világon bármiről képes órákon át ékesszólóan és meggyőzően beszélni. Beszédeiben oly könnyedséggel és magabiztossággal idéz különböző szentírásokból, mintha az összeset kívülről tudná. A *Gítá* és az Upanisadok szerves része az életének.

Karmanjévadhikáraszté má phalésu kadácsan – „Csak a tettekre vagy jogosult, a gyümölcseire nem" – ez a fiatal szannjászin életének mottója. Amint elvállal egy bizonyos feladatot, azt minden egyéb kizárásával, szorgalmasan végzi. Még az ételről és az italról is megfeledkezik, és kizárólag Gurudév gjána jagjája foglalkoztatja. Isten tudja, hogy ez a ifjú szvámí hol és hogyan sajátította el a sajtószakma csínját-bínját. Huszonöt éve vagyok ezen a pályán, mégis folyamatosan új dolgokat tanulok tőle!

Sharma úrnak további mondandója is volt Swami Satyanandáról:

Swami Sivananda egyszer úgy döntött, hogy egyetlen éjszaka alatt elkezd és befejez egy könyvet, és ehhez kiadta a szükséges utasításokat ennek a koraérett szannjászinnak. Gurudév szankalpájának megvalósulása kizárólag e rátermett karma jógi erőfeszítéseinek volt köszönhető; máskülönben egy ilyen horderejű feladatot szinte lehetetlen lett volna elvégez-

ni egyetlen éjszaka alatt. Swami Satyananda hatékonysága és ügyessége valóban dicséretes. A nyomdászokkal pedig nagyon meleg és személyes a kapcsolata, és ennek köszönhetően azok szívüket-lelküket beleadták ebbe a különleges vállalkozásba. Swami Satyananda az *átmavatszarvabhutésu* – „önmagadat látni minden lényben" – eszményét hirdetette és gyakorolta, és ez az elv tette lehetővé a lehetetlent.

Gurudév rendkívül elégedett volt e rátermett tanítványa lendületével és buzgalmával. Az áldását adta Swami Satyanandára, és a „Sajtó oszlopa" címet adományozta neki. Nemcsak engem, de mindenki mást is csodálkozással és ámulattal töltött el hatékonysága, ügyessége és intelligenciája. Miként Vjásza, a *Mahábhárata* szerzője rátermett írástudóra lelt az Úr Ganésában, a történelem látszólag önmagát ismétli ebben a rishikeshi ásramban – Vjászához hasonlóan Swami Sivananda is vég nélkül ír, Swami Satyananda pedig Ganésához hasonlóan szüntelenül publikálja azokat. A guru nem fárad el az írásban, sem a tanítvány a terjesztésben.

Valóban bámulatos volt, hogy egy ennyire fiatal szannjászinban ilyen isteni tulajdonságok bontakoztak ki. Ahogy a *Gítá* mondja, az ilyen lények korábbi születésekből származó jógik, akik azért jönnek erre a világra, hogy terjesszék a bölcsességet és felemeljék az emberiséget. Áldottak a guruk, akik ilyen tudást közvetítenek, és áldottak a fogékony tanítványok, akik befogadják azt.

Az ember elnyerheti az egész világot, de ha nem vívja ki guruja szeretetét, akkor mit nyert? Csak az nyerhet el mindent, aki státuszáról, pozíciójáról, tudásáról és büszkeségéről megfeledkezve közeledik a guruhoz. És ez csakis a sok élet alatt megszerzett szamszkárák révén történhet meg. Az ilyen ember révén egy csiszolatlan gyémánt kerül a guru kezébe. Alapos tanulmányozás után a guru egy felbecsülhetetlen értékű gyémánttá csiszolja, amely az emberiség koronaékszerévé válik.

Sevakram, a Yoga Vedanta Forest University betűszedője mondta:

> Bármit is mondjunk Swami Satyanandáról, az nem képes leírni igazi nagyságát. Amikor a nyomda elindult, Swami Sivananda Swami Satyanandát nevezte ki nyomdavezetőnek. Swami Satyam szívét-lelkét beleadta a nyomdai munkába. Legnagyszerűbb tulajdonságai a pártatlansága, a kiegyensúlyozottsága és a nagylelkűsége. Néhány nap alatt olyan fokú készségre és szakértelemre tett szert a kiadói tevékenységekben, amelyet mások éveket eltöltve sem képesek megszerezni a szakmában. A szannjásza beavatását követően Swami Satyananda a rishikeshi Ramashramba ment, hogy a szentírások hagyományát és gurujának utasítását követve egy évig parivrádzsakaként éljen. Helyére egy másik szvámít neveztek ki, aki a nyomdai ügyeket intézte. Az új szvámí mindent megtett, de a munkája nem volt kielégítő. A feladattal sok másik szvámít is megbíztak, végül egy fizetett igazgatót hoztak. A nyomda működése azonban továbbra sem felelt meg az elvárásoknak. Gurudév végül hat hónapon belül visszahívta Swami Satyamot, és ismét rábízta a nyomda vezetését. Swami Satyam ekkor már az egyetem hindi és szanszkrit tanszékének vezetője volt és emellett szerkesztette a *Yoga Vedanta* című havilapot. A nyomda irányítása további terhet jelentett, de minden felelősség és feladat ellenére soha nem tűnt fáradtnak vagy kimerültnek. Olyan volt, mintha kimeríthetetlen energiaforrás lakozott volna benne.

Az ásram minden szegletében felismerhető volt Swami Satyam kiválóságának kézjegye. Sokan nevezték őt „Sivananda árnyékának" azok közül, akiket lenyűgözött tehetsége. Rishikeshben valóban egy védikus risi életét élte.

Az ásram néhány kilométerre volt Rishikesh városától. Minden feladat miatt be kellett utazni a városba. Az ásramnak még kerékpárja sem volt, nemhogy gépjárműve. Az ellátmányt

dzsippel vagy furgonnal szállították, de az élelmiszert és más napi használati tárgyakat az embereknek a fejükön kellett az ásramba hordani.

Rishikeshben nincs hiány szádhukból és szannjászikból. Sok olyan annaksétra, étkezőhely van, mint a Kali Kamli, Nepali és a többi, ahol ételhez juthatnak a szannjászinok és a lemondottak. A Sivananda Ashramban 1950-ben egy *langar*t, közösségi konyhát is indítottak. Gurudév utasításba adta, hogy mindenkit meg kell etetni, aki étkezési időben megjelenik a langarban. Ebédidőben időnként két-háromszázan is eljöttek. De nemcsak az embereket, hanem még az itt felbukkant macskákat, kutyákat és majmokat is ellátta Szvámídzsí. Amint elkészült az étel, húsz-huszonöt csészébe töltötték, és egy nagy tálon Szvámídzsí elé vitték. Az összes állat türelmesen várakozott a közelben. Amint kimondta azokat a szavakat, hogy „Gyere, Uram!", odasétáltak hozzá, és ő mindegyiket megetette egy-egy csészéből. Leültek, a kezéből ettek, majd miután jóllaktak, elszaladtak. Később a tanítványok összegyűjtötték és visszavitték az összes csészét.

A városbeliek nagyra becsülték Swami Sivananda karma jógi tanítványait. Valahányszor megbízatással mentek a piacra, az emberek meghajoltak előttük és megérintették a lábukat. Amikor látták, hogy a tanítványok kényelmetlenül érzik magukat és tétováznak, hogy elfogadjanak efféle megtiszteltetést, azt mondták: „Abban a reményben hajolunk meg és fejezzük ki tiszteletünket előttetek, hogy amikor megérintitek Gurudév lábát, a mi hódolatunk is eljut hozzá."

Fiatal szannjászinok

Swami Sivananda az ősi indiai hagyományok meggyőződéses híve és követője volt, azonban szükség esetén változtatásokat és reformokat vezetett be. A szannjásza a szentiratokban meghatározott szabályok szerint a negyedik ásramára, az élet negyedik, utolsó szakaszára vonatkozott. Ezért szannjászinjainak csoportja főként

középkorú és idősebb szvámíkból állt. Amint beindult az ásram, és megjelentek a fiatal fiúk, ők brahmacsariként maradtak ott. Szannjászát csak negyven év felettieknek adtak. Délután öt óra után nő nem tartózkodhatott az ásram területén. Lehetett vendég vagy hívő, gyermek vagy idős hölgy, az ásram szabályai nem engedték meg, hogy nők maradjanak éjszakára az ásramban.

1940 után változás kezdődött. Születésüktől fogva vairágjával és szenvedélymentességgel megáldott fiatalemberek érkeztek Swami Sivananda ásramjába. Hamarosan kialakult egy ilyen fiatalokból álló, nyolc-tíz fős csoport. Szvámídzsínek is egyre több munkája lett. A teendők egyre csak szaporodtak, és ezek a fiatalemberek fejest ugrottak az ásram különböző tevékenységeibe – legyen az főzés, takarítás, vízhordás, favágás a vadonban, virágok és levelek gyűjtése a púdzsához, vagy tégla és malter hordása az épületek építéséhez. Idővel az ásram erőforrásai és épületei is fejlődtek. Korábban Delhiben vagy Lahorban nyomtatták az ásram könyveit és folyóiratait. Egy szvámínak mindig oda kellett mennie, hogy ellenőrizze a korrektúrákat és kinyomtattassa a könyveket.

Ez a nyolc-tíz fős, húsz és huszonöt év közötti fiatalemberből álló csapat nagyjából egy időben érkezett. Mindegyikük munkamániás volt, hajlandóak voltak éjjel-nappal dolgozni. A napi kemény munka után éjszaka a Védákból és az Upanisadokból kántáltak. Amit bhiksáként, ételadományként kaptak, azt élvezettel fogyasztották el. Nem volt sem ágyuk, sem szúnyoghálójuk, mégis nyugodtan aludtak. Még ha kígyók és skorpiók mászkáltak is körülöttük, a guru láthatatlan keze megvédte őket. Olybá tűnt, mintha maguk az istenek szálltak volna le emberi alakban, hogy példával szolgáljanak mások számára a vairágja követésére. Mindannyian jómódú családokból származó fiúk voltak, mindegyikük végzett diplomás, és mindannyian a szannjásza felé fordultak.

Gurudzsí nem szorgalmazta, hogy szannjászát adjon ezeknek a fiatal fiúknak. Ők azonban ragaszkodtak hozzá, mond-

ván: „Gurudzsí, olyan idős embereknek adsz szannjászát, akik már visszavonultak a világból. Ők fáradt és kimerült emberek, akik már semmit sem tehetnek a társadalomért. Csak a saját üdvösségük érdekli őket. A Gangesz partján élnek gurujuk ásramjában, és egész nap a rózsafüzérük gyöngyeit forgatják, míg az egy nap ki nem hullik élettelen kezükből. Inkább nekünk adjál szannjászát. Mi majd valami érdemlegeset teszünk a társadalomért. Elvisszük az üzenetedet a világ minden szegletébe. Parancsodra hegyeket zúzunk porrá és megváltoztatjuk a folyók folyását. Szembeszállva a mennydörgéssel és a viharokkal, óceánokat és kontinenseket szelhetünk át, egyesíthetjük az eget és a földet. Hiszen te magad is sokszor mondtad: „A mai világnak nincs szüksége a dzsungel remetéjére. El kell hagynia eldugott barlangját és a szenvedő tömegek jólétéért keresztül-kasul be kell járnia az országot. Sok mindent szeretnénk tenni, de mit tehetünk addig és akkor, amíg nem részesülünk áldásodban?"

A fiatal fiúk kitartó könyörgése arra késztette Gurudzsít, hogy átgondolja döntését. A fényes jövő csillogó szikráját látta tekintetükben. Végül beavatta őket a szannjásza tisztító lángjába, hogy méltó példát mutassanak az egész világnak.

Gurudév így szólt az újonnan beavatott szannjászinokhoz:

Isten mindenütt jelen van. Lényetek legbelsőbb magvában él. Jelen van minden tárgyban, legyen az kicsiny vagy nagy, élő vagy élettelen. Létezésetek csak egyike az Ő megnyilvánulásainak. Áhítattal és tisztelettel borulok le eme imádnivaló, mindenható Isten előtt. Legyen veletek áldása és kegyelme, szívetek pedig legyen odaadással teli, értelmetek tiszta és magasztos, elmétek nyugodt és szilárd, érzékeitek pedig visszafogottak. Éljetek úgy, mint az a szabad szellem, aki valójában vagytok, és sugározzátok a bennetek lévő átmá káprázatos ragyogását. Vessétek bele magatokat az önzetlen szolgálatba. A béke, a szeretet, a remény és az egység jelzőfényévé váltok. Csodálatos gondolataitok, szavaitok és

tetteitek békét, boldogságot és jólétet fognak terjeszteni az egész világon. Teljes dicsőségetekben fogtok ragyogni, mint a risik és dzsívanmukták. Uralkodjék béke az egész világon, és minden ember szeretetet tápláljon a szívében. Éljetek mindannyian sokáig, legyen veletek mindig Isten kegyelme, és nyerjétek el a békét, a jólétet és a teljes boldogságot.

Nehéz megmondani, hogy a szannjászában részesült ragyogó fiatal szannjászinok voltak-e áldottabbak és szerencsésebbek, vagy a guru, aki megadta nekik. Egyaránt nagyszerűek voltak, mintha csak megtestesült istenek lennének. Gurudzsí, akárcsak Shankaracharya, a Védák, a Puránák, az Upanisadok, a *Gítá,* a dharma és a jóga legfontosabb tanításait adta tanítványainak. A tanítványok pedig megszívlelték minden szavát, és tanításait beépítették az életükbe. Mintha fénysugarak lennének a Naphoz hasonlatos guru körül, megfeledkeztek önmagukról és teljesen eggyé váltak gurujukkal. Az ásram egyetlen munkája sem volt túl kicsi vagy jelentéktelen számukra. Minden egyes feladatnak megvolt az értéke és fontossága.

A könyvek és folyóiratok nyomtatása céljából a fiatal szannjászinoknak más városokba kellett eljárniuk. Végig ott maradtak, és csak a munka végeztével tértek vissza. A hindi nyelvű könyvek nyomtatása Swami Satyananda felelőssége volt. 1947-ben Swami Satyananda egy bizonyos könyv munkálatai miatt Lahore-ba ment. A nyomdában lakott, és folyamatosan a könyvön dolgozott. Éppen ekkor zavargások törtek ki hinduk és muszlimok között,az indulatok gyorsan elszabadultak. Sietve bezárták a nyomdát, az alkalmazottak pedig az életüket mentették. Swami Satyamot bezárták a nyomdába. Az emeleti szoba tele volt papírcetlikkel és kivágásokkal. Valahányszor emberek hangját hallotta, mindig átment abba a szobába, leült, a gurujára gondolt és Isten nevét kántálta.

A nyomda őrének sikerült másnap észrevétlenül beosonnia, hogy vigyen számára egy kis teát és cukrot. A nyomdá-

ban már volt egy kályha, ahhoz is hagyott némi fűtőolajat. Kívülről bezárta a nyomdát és távozott. Swami Satyananda vagy teát főzött, vagy csak cukrot evett, és dzsapával és meditációval múlatta odabent az időt. A hadsereg csak egy héttel később érkezett meg, ekkor került ellenőrzésük alá a kialakult helyzet. Az őr elmondta nekik, hogy a szvámí a nyomdában rejtőzik. Kimentették és saját járművükön, fegyveres kísérettel visszaküldték Indiába.

A vallások világparlamentje

Swami Sivananda 1953. április 2-án, 3-án és 4-én megrendezte a Vallások Világparlamentjét Rishikeshben. Az egész eseményt tanítványai szervezték, és magukra vállaltak minden felelősséget. Mindnyájuk közül Swami Satyananda szerepe felbecsülhetetlen értékű volt. Mindenütt és minden szerepben feltűnt és a legkülönfélébb munkákat végezte. Még ma is érdemes elolvasni a *Yoga Vedanta* különszámát, amelyet Swami Satyananda adott ki e történelmi esemény emlékére. Bárki is került kapcsolatba Swami Satyanandával, örömmel töltötte el, hogy egy ilyen nagyszerű életvitelű és magas képességű szannjászinnal, költővel és szenttel találkozott. Reményüket fejezték ki, hogy erőfeszítései révén nemcsak a hindi irodalom területe gazdagodik nagymértékben, hanem a szellem tudománya, mint a legfőbb tudomány is elnyeri méltó helyét. Mindannyian úgy érezték, hogy visszatért Adiguru Shankaracharya korszaka.

Több ezren vettek részt a nagyszabású eseményen. Sokan jelezték Swami Sivanandának, hogy szívesen szerveznének saját városukban jógaprogramokat, kongresszusokat és szemészeti táborokat. Arra kérték, hogy küldjön ezekre szvámíkat az ásramjából. Sokan közülük rövidesen el is kezdték szervezni ezeket a programokat, és özönleni kezdtek a meghívások.

Időközben sokat bővült és fejlődött az ásram. Ekkorra már felépült a bhadzsan terem, a templom, a nyomda, a könyvtár,

a posta, az orvosi rendelő, a konyha. Az építkezések töretlenül folytatódtak. Könyvek százait fordították már le és adták ki hindi nyelven. A nyomda üzembe helyezésével jelentősen könnyebb lett a könyvkiadás. Sok könyvet gudzsaráti nyelvre is lefordítottak. Gyors ütemben folyt a fordítás további indiai és más idegen nyelvekre is.

Kongresszusok és táborok több helyszínen

Swami Satyam hamarosan különböző táborokba és kongresszusokra kezdett járni. Főiskolai évei alatt elsajátított némi orvosi ismeretet, guruja mellett pedig tapasztalatot szerzett kisebb műtétek elvégzésében és gyógyszerek adagolásában is. Swami Sivananda Swami Satyamot kezdte küldeni a különféle helyszíneken szervezett szemészeti táborokba.

1953 októberében Swami Satyananda Gudzsarátba látogatott, a patani szemtáborba. Ratilal Shah, a szemészeti tábor szervezője a következőket írta:

> Swami Satyananda azért jött, hogy részt vegyen a patani szemtáborban. Tíz napot töltött itt, én pedig sokat profitáltam a társaságából. Szatszangokat tartott reggelente és esténként. Minden nap a közeli őserdőben sétált még napkelte előtt. Gyakran elkísértem, és e kora reggeli beszélgetések során bepillantást nyerhettem rendkívüli személyiségének mélységébe és érettségébe.
>
> Egyszer a monista filozófiáról vitatkoztam szenvedélyesen Szvámídzsível. Az általam meggyőzőnek vélt érveket előadva határozottan kijelentettem, hogy a monista tanítást lehetetlen bizonyítani vagy alátámasztani.
>
> „Egész héten itt vagyok – jegyezte meg nyugodt, de komoly hangon Szvámídzsí. – Logikus érvekkel könnyen igazolhatom a monista világnézet érvényességét. De ez pusztán intellektuális torna lenne. A monizmus valódi és gyakorlati értelme a feltétel nélküli, önzetlen szeretet.

A teremtés minden egyes lényének szeretete teremti meg az igazi monizmust. A monizmus igazi üzenete az, hogy az egész élő-élettelen világot az egység lencséjén keresztül kell szemlélnünk, és ennek megfelelően alakítanunk az életünket. Próbáld megérteni és magadba szívni ezt a finom üzenetet. A vitát hagyd a hiú panditokra és filozófusokra."

A monista filozófiának ez az újszerű értelmezése nagyon inspirálóan hatott rám, és még nagyobb tiszteletet éreztem Szvámídzsí iránt. Ha az egész világ megértené és alkalmazná az egységnek és az azonosságnak ezt az útját, akkor sokkal több helyen uralkodna béke és boldogság.

Hosszú életet kívánok Swami Satyanandának, a monizmus ragyogó képviselőjének és a vairágja megtestesítőjének. Terjessze az egyetemes szeretet és egység üzenetét, haladjon előre a bölcsesség és a transzcendencia felé vezető úton.

Függetlenül attól, hogy Swami Satyam az ásramban tartózkodott vagy utazott, bárki is került vele kapcsolatba, lelkes csodálójává vált. Senki sem tudta őt elfelejteni. Swami Sivananda kezdetben vonakodott attól, hogy külső táborokba és programokra küldje. Még ha Swami Satyananda ki is fejezte a vágyát, hogy elmenjen és szolgáljon ezekben a táborokban, Swami Sivananda elhárította a kérését. Néha azt mondta: „Satyam, úgy gondolom, hogy a kinti környezet nem megfelelő számodra. Olyannyira munkamániás vagy, hogy a munkádon kívül mindenről megfeledkezel, beleértve önmagadat is. Ez pedig káros az egészségedre." Az ilyen alkalmak során Swami Sivananda mély, sötét szemében egy pillanatra felvillant az atyai szeretet és ragaszkodás.

Lassanként azonban elkezdte Swami Satyamot külső eseményekre és megbízatásokra küldeni, de mindig mindent részletesen elmagyarázott neki, és utasította az őt kísérő szvámít, hogy fordítson fokozott figyelmet az étrendjére és a pihe-

nésére. Az ásram néhány idős szvámíja gyakran megjegyezte, hogy Swami Sivananda túlságosan megkedvelte és kötődött Satyamhoz. Ezért aggódott annyira a kinti útjai miatt!

1953 vége felé Swami Satyam Udaipurba utazott. Bhairav Lal ír a látogatásáról:

> A Divine Life Society udaipuri szervezete szádhaná tábort szervezett, amelynek során szerencsém volt közeli kapcsolatba kerülni Swami Satyanandával.
>
> Nemes és inspiráló életmódja elgondolkodtatott, hogy e tehetséges fiatalember miként tudott lemondani a világi gazdagságról és kényelemről, és hogyan fogadta el a szannjászin életet. Vajon meddig rejtőzhet el egy gyémánt a széndarabok között? A mindenható Isten kívánsága, hogy az isteni tudás és bölcsesség fénye e ragyogó gyémánt révén terjedjen el az egész világon.
>
> Az udaipuri kongresszuson Swami Satyananda újra és újra arról beszélt, hogyan lehetséges a világi életet isteni életté változtatni. Inspiráló szavai kitörölhetetlen nyomot hagytak a szívemben. Meggyőző előadásmódjával és karizmatikus személyiségével életre keltett minden témát, amelyről beszélt. Az udaipuri program után abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy vele utazhattam és a szolgálatára lehettem Ajmerben. Örökké frissek és elevenek maradnak a szívemben azok a leckék, amelyeket dinamikus, mégis nyugodt viselkedésén és isteni életmódján keresztül tanultam.

Ily módon Swami Satyam egyre többet utazott. Annyira belemerült a guruja küldetéséért végzett munkába, hogy teljesen megfeledkezett minden másról. A guru és a tanítvány, bár fizikailag különváltak, szellemben, gondolatban, tettben, kötelességben és érzésben egyek voltak – *Szatjam, Sivam, Szundaram, Tattvamaszí, Aham Brahmászmi.*

Harmincegyedik születésnap

Paramguru Bhumandaleshwar Swami Sivananda úgy döntött, hogy „Gjánajagjópabhrit rádzsajógi" Swami Satyananda Saraswati harmincegyedik születésnapját nagyszabású és különleges módon ünnepeljük meg. Az alkalom tiszteletére egy emlékkötet kiadását is tervezték. A terv hamarosan valósággá vált. Swami Sivananda az emlékkötetnek a *Swami Satyananda élete és munkássága* címet adta, és a következő üdvözlő szavakat írta hozzá:

Kevesen rendelkeznek ilyen fiatalon hasonló vairágjával. Swami Satyanandát teljesen áthatja a Nacsikétá alkotóelem. Mégis, bármilyen munkát is vállal, azt tökéletesen teljesíti. Négy ember munkáját végzi, mégsem panaszkodik soha. Sokoldalú zseni és nyelvész is. Ugyanakkor alázatos és egyszerű – ideális szádhaka és niskámja szévak. Ő a Divine Life Mission egyik alappillére. Áldja meg őt Isten egészséggel, hosszú élettel, békével, jóléttel és örök boldogsággal.

Swami Sivananda
1954. július 26.

„Bhakti jógi" Swami Chidananda is rávilágított életére és tetteire. A „Védánta oroszlánjaként" ismert Swami Krishnananda és más gurutestvérek is csodálatos méltatásokat írtak a Swami Satyanandával kapcsolatos személyes tapasztalataik alapján.

„Upanisad Brahmá" Swami Jyotirmayananda ezt írta:

A ritka Homa madár, miközben fenségesen siklott
a végtelen űr legmélyebb zugai felett, röptében
lerakta tojásait.
Még ha a tojások a mérhetetlen akásába hulltak is,
a fiókák előbújtak, és apró szárnyaikat rebegtetve
a semmibe repültek, anyjukért kiáltozva.
Volt azonban egy, amelyik más utat választott.

Ez a magányos hírnök leszállt a halandó birodalmakba,
hogy a halhatatlanság és a fény üzenetét terjessze;
Satyamnak – Swami Satyananda Saraswatinak hívták.

E nagy lélek harmincegyedik születésnapját ünnepeljük. Isten kegyelméből éljen sokáig! A szabad égbolt e halhatatlan madara énekelje a szabadság örök dalát még sokáig!

Mennyire találó jellemzés Swami Satyamról!

Az emlékkönyvbe bekerült Swami Satyananda két szerzeménye is. Mindkettő rendkívül inspiráló és jelentésben gazdag. Swami Sivananda a spirituális őrzők rangjára emelte őket azzal, hogy a könyv legelején helyezte el őket. Az első címe: „Szannjászin vagyok". Egy hosszú vers, amelyet később újra megjelentettek a *Yoga Vedanta* és a *Yoga Vidya* című folyóiratokban is. Részlet a versből:

Én vagyok a végtelen ég madara,
A nektár szüntelen áradása,
A nyugodt örök boldogság,
És az örömök fénylő csillaga.
Távozzon a könny, a bánat és a szomorúság,
a fájdalom börtöne megsemmisült.
A tövisekkel teli ösvény helyett
utamat már virágok borítják.

Részlet a másik, „Magasabb vagyok, mint a templomok" című műből:

Inkább a mindennapi élet sétáló és beszélő templomaiban tartózkodom. Az örök Igazság védelmezője vagyok. Kezemet mindig áldásra emelem mindenütt, ahol az ember a belső szentélyében megtisztította lelkét, ahol meggyújtotta a bölcsesség lámpását és az erények füstölőjét, és megkongatta a tiszta gondolatok harangját. Válj olyan templommá,

ahol mindig inspirálhatlak és vezethetlek a valótlanságtól az igazságig, a mulandóságtól a halhatatlanságig, a sötétségtől a világosságig, a megsemmisüléstől az újjászületésig.

A 250 oldalas kötet tele van angol, hindi, szanszkrit, garhvali, gudzsaráti, marathi és tamil nyelvű méltatásokkal és jókívánságokkal. Swami Satyananda valamennyi ismerőse és jóakarója kinyilvánította legbensőbb érzéseit, és jókívánságait küldte e nagy szent további útjához.

Méltóképpen tisztelegtek az állhatatos szannjászin szülei előtt is. A *Yoga Vedanta* című folyóiratban megjelent egy rövid cikk, „Az igazi felajánlás" címmel, amelyet Swami Sivananda Krishnananda, Swami Satyam gurunővére írt:

Valójában a reggeli nap sugaraitól érintetlen friss, illatos virágokat érdemes Istennek felajánlani, azokat, amelyeknek szirmán bizonytalanul csillogó harmatcseppek ülnek. Az a kertész, aki hajnal előtt leszedi őket, és felajánlja istenségének, valóban méltó áldozatot hoz.

Hasonlóképpen néhány bölcs kertészszülő is elviszi legkedvesebb gyermekét élete reggelén, amikor az még érintetlen a világ gyönyöreitől, és biztonságos otthonuk kertjéből határtalan fény, erő és bölcsesség járja át, és felajánlja őt isteni gurujuk lótuszlábai elé. Ez az igazi önátadás, ez az igazi áldozat. Ebben rejlik a siker kulcsa. Az az igazi felajánlás, amikor ugyanazok a kezek, amelyek az apró kis magoncot öntözték és táplálták, ajánlják fel a fiatal és erős palántát a gurunak. Áldottak a szülők, akik ilyen felajánlást tesznek, kétszeresen áldott az utód, akit felajánlottak, és háromszorosan áldott a guru, aki a felajánlásban részesül.

Dharmendra szülei tudták, hogy fiuk szannjászin lett, és jelenleg Swami Sivananda ásramjában él. Két levelet is írtak az ásramnak, amelyekre személyesen Swami Sivananda válaszolt.

Dharmendra apja, Krishnachandra Nayal, ksatrija földbirtokos volt Kumaon hegyeiből. A kumáóniak büszke és önfejű nép. Dharmendra apja is ezeket a tulajdonságokat örökölte, ami a jellemének egyfajta keménységet és makacsságot kölcsönzött. Rendőrtisztként nem bízott a szádhukban és a szannjászinokban. Emellett ott voltak a helybéliek körében uralkodó régi hagyományok és babonák is. A tanult fiúk és lányok ezek miatt gyakran fellázadtak, és néha meggondolatlan, indulatos cselekedetekre ragadtatták magukat. Ilyen körülmények között a szülők inkább elutasították és kitagadták a gyerekeket, minthogy elveszítsék becsületüket és büszkeségüket. Krishnachandra sem lehetett kivétel a szabály alól, annak ellenére, hogy kulturált és művelt férfi volt. Dacára annak, hogy árjaszamádzsi és szattvikus, nemes gondolkodású ember volt, gyermekei felé egész életében tartózkodó és távolságtartó maradt.

Másodszülött fia, Bhupendra Nayal a forradalmárok egyik vezetője lett a függetlenségi harc idején. Őt végül a rendőrség lőtte agyon Kalkuttában 1947-ben. Harmadik fia – aki egy muszlim lányt vett feleségül – vette át az összes családi földet és birtokot. Mindenki a saját szamszkáráival érkezett. Krishnachandra Nayal, függetlenül a gyermekeihez való hozzáállásától, méltó a tiszteletünkre és megbecsülésünkre. Sok nemzedék is lekötelezettje lesz azért a felbecsülhetetlen értékű ajándékért, amelyet legidősebb fia személyében hagyott hátra.

A nainitáli zárda főnővére, aki nagyon megkedvelte Dharmendrát, kétszer is meglátogatta őt a rishikeshi ásramban. Swami Satyam két gyermekkori barátja, Ashwini Kumar Pant és K.C. Joshi is elküldte visszaemlékezéseit az emlékkönyvhöz. A két fiatal 1950-ben Kalkuttába látogatott, amikor barátjuk Swami Sivanandát kísérte az egész Indiát átfogó körútján.

Ghanshyam Shastri Almorából küldte jókívánságait. Levelét garhvali nyelven írta, Swami Sivananda pedig változatlan formában adta ki. Íme a levél fordítása, amelyet Swami Satyam egy idősebb ismerőse készített:

Nagy örömömre szolgál, hogy ma egy szenvedélyektől mentes, fiatal szannjászin születésnapját ünnepeljük. Maguknak a szannjászinoknak nincs szükségük ilyen ünnepségekre, de nagy örömet és inspirációt nyújt azoknak, akik őket ünneplik és imádkoznak értük.

Ez a fiatal kúrmáncsalí aszkéta harmincegy évvel ezelőtt, 1923. december 25-én született egy kis faluban, Almora körzetében. Apja iskolázott és jómódú volt, nagy kényelemben és luxusban éltek. Semmiben nem szenvedtek hiányt. Szülei mindent megtettek fiuk neveltetése érdekében. A család vallásos beállítottságú volt, ezért őt is így nevelték – ősi bhakták történeteit hallgatta, az Úr Sivának hódolt, a *Gítá*t énekelte. Mivel apja árjaszamádzsi volt, elsajátította a havanok és jagják végzésének módját is. Egy jó, angol nyelven működő szerzetesi iskolába küldték, ahol a matematika kivételével minden tantárgyból kitűnő volt. Számos sportban és játékban is jeleskedett. Az iskolában kiválóan teljesített, majd végül visszatért szülővárosába.

Felzaklatta a világ zaja és nyüzsgése, ezért egy nap hirtelen elhagyta otthonát, hogy örökös nyugalmat keressen. Miután felkeresett számos ásramot és zarándokhelyet, végül Rishikeshbe érkezett, ahol megismerte a világhírű Swami Sivanandát. Az olvasó tisztában van azzal, hogy a mai, materializmussal átitatott világban ő az egyetlen szent, aki a dharma és a spiritualitás üzenetét terjeszti. Az almorai ifjú Swami Sivananda lábaihoz borult.

Swami Sivananda felismerte a fiú rejtett képességeit, és a nyájába fogadta. Swami Satyananda Saraswati néven beavatta őt a szannjászába. Swami Satyananda folyékonyan beszél angolul, hindiül és szanszkritul. Fiatal korától kezdve gyönyörű verseket és esszéket ír. Az ásram hindi részlegén dolgozik, és ő szerkeszti a *Yoga Vedanta* című hindi nyelvű havilapot, valamint hindire fordítja Swami Sivananda számos könyvét. Ő maga is több könyvet írt, amelyek közül a

Chaitanya Jyoti és a *Sivananda Digvijaya* jól ismert az olvasók körében.

Amellett, hogy a nyomdában szerkesztőként és általános menedzserként dolgozik, jártas a bhadzsan, a kírtan és a meditáció terén is. Különleges tehetsége van a gyógyszerek előállításához és adagolásához. Annak ellenére, hogy rendkívül tehetséges, személyiségében nyoma sincs a büszkeségnek. Mindenkivel melegséggel és szeretettel bánik. Szavai hatalmas erővel bírnak, mégis kedvesek. Életét az egész emberiség felemelkedésének szenteli. Végezetül csak imádkozni tudok azért, hogy jó egészségben és hosszú életet éljen.

Mindenhonnan gratulációk és jókívánságok özöne zúdult Swami Satyananda Saraswatira. E nagyszabású esemény Swami Sivananda kívánságának és elképzelésének megfelelően indult és teljesedett ki. Sokakhoz eljutott a guru bőkezű kegyének és a tanítvány önzetlen önátadásának története. Swami Sivananda neve és híre bejárta az egész országot és a világot. Számos helyen alakultak a Divine Life Society-hez kapcsolódó fiókszervezetek. Ez a tevékenység most még nagyobb lelkesedést és lendületet kapott.

Az Ananda Kutirban lezajlott nagyszerű esemény sugárzó öröme és fénye még ma is tovább árad mindenfelé. Ez a fény Gurudév Swami Sivananda, a hatalmas erő és energia forrásának nagylelkű kegye, aki aprólékosan megtervezte nagyra becsült tanítványa, Swami Satyananda születésnapi ünnepségét, amelyen ő maga is nagy örömmel és lelkesedéssel vett részt. Nyilvánvaló, hogy mindig is Swami Satyanandával volt a kegyelme és áldása.

Az Ananda Kutir ragyogó csillaga

Miután fogadta az összes jókívánságot és gurujának áldását, úgy ragyogott, mint az Ananda Kutir teliholdja. Munka egész nap; fordítás, tanulás és szádhaná egész éjjel – ez volt a napi rutinja. Bár teste fizikailag törékeny volt, mégis olyan belső ragyogást sugárzott, ami ámulatba ejtett mindenkit. Ha meg-

szólalt, szavaira odafigyelt mindenki. A decemberi és januári hideg éjszakákon, a himalájai tél derekán, akár éjfélkor vagy hajnali kettőkor, a nyomdagépek fülsiketítő zaja közepette Swami Satyam nyomdával szemben lévő szobájából hirtelen felhangzott a tanpura hangja. Ha valaki puszta kíváncsiságból bekukucskál a szobájába, könyvhalmokat látott volna szanaszét heverni. Az íróasztalon számtalan levél, papír, fénykép és sajtókivágás feküdt papírnehezékek alatt. Mindezek tetején pedig egy nyitott könyv. Ennyi munka mellett és ilyen korai órán is töretlenül folytatta az Upanisadok elmélyült tanulmányozását!

Igen érdekes és lenyűgöző, hogy annak ellenére, hogy Swami Satyananda fényűző körülmények között született és nevelkedett, ilyen lemondó, szigorú és dinamikus életet élt; és még ennyi szüntelen tevékenység közepette is képes volt életben tartani az Upanisadok iránti érdeklődését és folytatni a komoly tanulmányok szádhanáját. Élete valóban a szádhaná megtestesülése. Ő igazán megvalósította a géru lepel által jelképezett *karmanistha vairágjá*t, a dinamikus szenvedélymentesség méltóságát és nagyszerűségét. Teljes mértékben e dicsőséges eszményképeknek megfelelően élt. Élete valóban a karma, a gjána és a bhakti harmonikus keveréke.

A tehetségnek két szárnya van, amelyek lehetővé teszik a repülést: a szorgalom és a kitartás. Swami Satyananda mindkét szárnya erős és alkalmas volt. Szüntelenül a szolgálat tettei, a jóga gyakorlása vagy a spirituális témákról folytatott beszélgetések foglalkoztatták. Gyakran és folyékonyan idézett a *Gítá*ból, az Upanisadokból, a *Brahma-szútrák*ból és Shankaracharya szlókáiból.

Swami Sivananda számára kedvesebb volt, mint maga az élet. Betű szerint követte guruja utasításait és tanításait. Ez az oka annak, hogy ma ő áll mindenki figyelmének középpontjában. A tanítvány számára egyedül a guru kegyelme jelent támaszt és erőt.

A guru a fazekas, a tanítvány pedig az edény,
Gondosan kijavít minden egyes hibát.

Egyik kezével kíméletlenül üti kívülről.
Míg a másikkal szilárd támaszt nyújt belülről.

Ilyenek a guru titokzatos útjai. A kegyelme révén a tanítvány végül méltóvá válik az isteni nektár befogadására!

Swami Satyam fáradhatatlanul, pihenés nélkül dolgozott, amikor táborokba és sivirekre ment. A szemtáborokban annyira lefoglalták a műtétek, hogy azt sem tudta, hogy nappal van-e vagy éjszaka. „Ezt kell tenni, azt kell megcsinálni" – ez volt az állandó refrénje, és soha nem pihent. Miután visszatért Rishikeshbe, Swami Sivananda nagy aggodalommal nézte törékeny alkatát. Mondta neki, hogy pihenjen, és tejből, gyümölcsből álló különleges étrendet írt elő számára. „Maradj a szobádban, ne beszélj senkivel, teljes pihenésre van szükséged" – hangzott szigorú utasítása. Később azt mondta: „Ezért nem küldelek soha kinti programokra. Annyira elhanyagolod az egészségedet."

1956 januárjában Swami Satyanandát Maha Gujaratba és Saurashtrába hívták meg programokat tartani. Január második hetétől március második hetéig tizenhat városban rendezték meg a programokat. A körútra elkísérte őt Swami Bhumananda, Swami Shantananda és Sri Manuvarya. A közönség nagyon jól fogadta a rendezvényeket. A programról szóló beszámolókat és előadásainak leiratait elküldték a Sivananda Ashramba, ahol azokat „Manasz muktávalí" címmel a *Yoga Vedanta* későbbi számaiban jelentették meg.

A Földön időről időre megjelentek olyan nagyszerű avatárok, mint az Úr Buddha. Akár avatároknak, akár Isten hírnökeinek nevezzük őket, valójában Isten energiájának és kegyelmének kifejezői, akik spirituális energiájuk és gondolataik révén új reménysugarat adnak a világ minden szegletében szenvedők sokaságának. Swami Sivananda Isten irgalmának és könyörületének megtestesítője, ennek a kornak a nagy avatárja. És most egyik fiatal aszkéta tanítványa ekkor elhatározta, hogy küldetését beteljesíti. Eltökélt szándéka, hogy minden olyan lényt, aki

megfeledkezett valódi természetéről, és e világ csillogó örömei között bolyong, képessé tegyen arra, hogy felismerje valódi természetét. Ezt a fiatal tapaszví szannjászint látva nem lehet más következtetésre jutni, mint hogy őt a Teremtő egy nagyszerű terv megvalósítása érdekében küldte erre a világra.

Isten kegyelméből és gurujának áldásával ajándékba kapta Szaraszvatí anyától a beszéd aranyát, a Holdtól ezüstös nyugalmat és a Naptól a káprázatos ragyogást. Hatékony közvetítőként guruja spirituális üzenetét terjesztette Gudzsarát-szerte. Miután Swami Satyam bőségesen osztotta Swami Sivananda felszabadító tanításait Gudzsarat nagyvárosaiban és kis falvaiban, két hónap elteltével visszatért szeretett Gurudév lábaihoz. Gurudév mindenre kiterjedő kegyelmének szívélyes ölelésébe vonta legkedvesebb tanítványát, és elárasztotta őt a legkülönlegesebb áldásaival. Áldott a guru, és áldott a tanítvány is!

Távozás a guru ásramjából

Egy nap Swami Sivananda magához hívta Swami Satyanandát és így szólt: „Satyam, éjjel-nappal dolgoztál a Divine Life Society-ért Rishikeshben. Bonszai lesz belőled, ha továbbra is itt maradsz. Azonnal el kell menned innen, mert ez már túl szűk számodra." Átnyújtott száznyolc rúpiát Swami Satyamnak és azt mondta: „Tegyél folyamatosan nullákat ennek az összegnek a végére. Csak ennyit kell tenned."

„Készen állok" – válaszolta határozottan Swami Satyananda, és még aznap befejezte tizenkét éves ásrambeli életét. Swami Sivananda magával vitte őt a szádhaná szobájába, és tíz perc alatt a krijá jóga tapasztalásában részesítette. Mind a guru, mind a tanítvány alkalmas és képes volt erre. Olyanok voltak, mint Nara és Nárájana, ember és Isten. Áldott a guru nagysága és a tanítvány befogadóképessége.

Swami Satyam meghajolt Gurudév előtt, és kilépett a szobából. Betett egy táskába két dhótít, és azonnal elhagyta az ásramot. Megérkezett Delhibe, ahol segítséget és támogatást

kapott Sivananda Sivanjalitól (Muktarani Bhatnagar) és Hanuman Prasad Mathurtól. Hamarosan programokat kezdtek szervezni számára a városban és környékén.

Amikor az ásrambeli gurutestvérei értesültek váratlan távozásáról, nagyon hiányzott nekik. Mivel azonban szannjászinok voltak, megőrizték a nyugalmukat és elérzékenyülés nélkül folytatták a rájuk bízott feladatokat. Swami Sivananda később a következőket mondta az ásram lakóinak:

> Volt-e bárki, aki meg tudta állítani egy folyó folyását, vagy képes volt megakadályozni, hogy felkeljen a Nap és a Hold, akkor én hogyan állíthattam volna meg Satyamot? Sok mindent véghez kell vinnie. Ő az igazi utódom. A legtöbb tanítvány egyáltalán nem elhivatott a guruja iránt, és a maradék kevesek közül a legtöbben vakon odaadóak. A guru halála után az ő csónakjuk is felborul. Satyam azonban a fénylő láng, amely tovább terjeszti Siva nevét és tanításainak fényét az egész világon. Swami Satyam csakugyan szatjam szavaiban, gondolataiban és cselekedeteiben.

Dicsőség Sivamnak és Satyamnak! Teljes szívemből hódolok áldott lábaik előtt!

Miután Dharmendra már gyermekkorában megtapasztalta a földi dolgok mulandóságát, miután Buddhához hasonlóan megtörte az élvezet, a vágy és az ego béklyóit, elindult az örökkévaló, az abszolút, a boldogító keresésére, és ez az utazás végül Swami Sivananda szent lábaihoz vezette…

Ez az ifjú szannjászin, miután eltöltött tizenkét évet guruja szent jelenlétében, az aszkézis tüzében megtisztulva és a gurujától kapott tudást és bölcsességet sugározva, az áldásaival felvértezve nemes küldetésre indult, hogy végrehajtsa guruja megbízatását, és meghódítsa az egész világot. Hangosan hirdette, hogy „szannjászin vagyok”, és elindult célja felé, hogy az emberiséget a romlás mélységéből isteni magaslatra emelje.

Pillanatképek a parivrádzsaka életmódból

Nagyon áldottnak és szerencsésnek tartom magam, hogy ilyen közelről láthattam inspirációm forrását és táplálóját, Swami Satyananda Saraswatit. Ő nem csupán a gurum, hanem valóban az Istenem. Boldog és nyugodt, ugyanakkor vibráló és dinamikus, és az élete továbbra is inspirál engem a spirituális úton.

A gurum élettörténetének összeállítása és a Guru-gítá bemutatása a tanítványoknak, bhaktáknak és laikusoknak egyaránt kihívást jelent, és enyhén szólva is nehéz feladat; mindazonáltal az Úr Ganésa és Szaraszvatí anya kegyelme és segítsége velem van, és gurum áldásával bizonyára gyümölcsöző lesz ez a törekvésem.

Swami Ramananda szavaival élve:

Én csak az általad megtestesített
Igazság apró jele vagyok
Csak töredéke vagyok ama Teljességnek,
amit minduntalan keresel…

ॐ

Satyavrat és Basanti Srivastava Rajnandgaonból (röviden Nandgram) Rishikeshbe utaztak, hogy részt vegyenek az 1953. április 3. és 5. között rendezett Vallások Világkonferenciáján. Nagy hatással volt rájuk Bhumandaleshwar Swami Sivananda és elkötelezett tanítványainak csoportja. A három nap szatszang és a szentek társasága teljesen megváltoztatta az életük menetét. Swami Sivanandát Dzsagadgurunak, a vonzás és az energia forrásának tekintették, míg Swami Satyananda olyan volt, mint egy rég elveszett szerettük. Miután négy sorsdöntő napot töltöttek Rishikeshben, visszatértek Nandgramba, de úgy tűnt, mintha szívük és lelkük Rishikeshben maradt volna. Sok könyvet és folyóiratot hoztak magukkal az ásramból, és az elkövetkező hónapok során elmerültek ezek olvasásában. Hamarosan levelezni kezdtek Swami Sivanandával. Satyavratdzsí arra kérte őt, hogy a közelgő Ganésa-fesztivál idejére küldjön egy szvámít, hogy tartson szatszangokat és tanfolyamokat.

Hamarosan megjött a válasz Swami Sivanandától: „Az önök Madhya Pradesh államában hindi nyelven beszélnek. Jelenleg csak egy hindi nyelvű szvámí, Swami Satyananda van az ásramunkban. Elküldöm őt, amint lehetséges." Amint olvasták a levelet, úgy érezték, hogy teljesült legfontosabb kívánságuk.

Swami Sivananda születésnapi ünneplése azonban szeptember 8-a után egy hétig tartott, és Swami Satyananda nem tudott elmenni a Ganésa-fesztiválra Nandgramba. Később egy másik programot is szerveztek, aminek előkészületei rendben le is zajlottak, de ő megint csak nem tudott eljönni.

1956 áprilisában Swami Satyananda Delhiben járt. Gurudév Swami Sivananda azt mondta Mata Krishnanandának: „Írj egy levelet Satyavratnak, amelyben tájékoztatod, hogy Swami Satyananda most parivrádzsaka, és jelenleg Delhiben tartózkodik. Satyavrat írhat neki, és meghívhatja a városába. Csatold hozzá Swami Satyananda delhi elérhetőségét is."

Satyavratdzsí, amint megkapta Mata Krishnananda levelét, azonnal írt Swami Satyanandának és meghívta őt Nandgramba.

Swami Satyananda válaszolt Delhiből:

Bármit is tanult és értett meg Satyam Gurudév kegyelméből, az vezeti őt az általa választott úton. Az önismeret hajnalán Satyam életében az volt az első dolog, hogy önálló személyiséget formált magának. Buddha élete inspirálta őt arra, hogy a szannjászát válassza, és mostanra rájött, hogy egyedül kell végigjárnia a maga által választott utat.

Tizenkét évig voltam a Sivananda Ashramban. Ott is a szannjászin független természetével és jellemével rendelkeztem. Most már az ásramon kívül vagyok, de még mindig megvan a saját utam és személyiségem. Nem akarok találkozni és szocializálódni az emberekkel a szeretett Gurudév tanításainak terjesztése ürügyén. És mégis ez történik.

Gondolataim, szavaim és tetteim Swami Sivananda magasztos üzenetét közvetítik, de bárhová is megyek, magányos szannjászinként megyek, nem pedig valamely intézmény képviselőjeként.

A látszat szerint én vagyok a rishikeshi Swami Satyananda Saraswati, de valójában csak Swami Sivananda egy jelentéktelen tanítványa vagyok. A saját emelvényemről fogom énekelni Gurudév dalait és gyakorlatias, egyetemes formába önteni tanításait. Az a felbecsülhetetlen ajándék, amit Gurudév adott sokak szenvedéseinek csillapítására, az én inspirációm és működésmódom. Mindig álljon nyitva minden intézmény ajtaja előttem. Hogy melyik faluba vagy városba utazom legközelebb, azt nem tudom. Csak azt tudom, hogy utaznom kell. Bárhová is irányítsanak, tovább fogok menni. Nem terveztem és nem is töprengtem ezen a kérdésen, és a jövőben sem fogok ilyesmit tenni.

A tisztelt Gurudév áldásával indultam el. Hogy hová megyek, mikor megyek, nem tudom. Nincsenek fix programjaim. Ott és akkor szervezem meg őket, ahol és amikor az alkalmas. Sok segítséget és támogatást kapok Hanuman Prasad Mathurtól és Muktaranitól (Sivanjalitól).

A várost Nandgramnak hívják. A szívem mélyén nagy vonzalmat és hívást érzek Nandgram iránt. Most, hogy meghívott, mindenképpen eljövök. Úgy érzem, hogy a munkám és a küldetésem ott fog kezdődni. Nandgram valóban az én Sarnathom lesz. Én vagyok Satyam, Ön pedig Satyavrat. Ön testesíti meg az elhatározásomat.

Magányos utazó vagyok. A parivrádzsaka egyedül vándorol. Ha egy parivrádzsaka csatlakozik egy csoporthoz, akkor nem teljesül a vándorlás célja. A parivrádzsaka életének kettős célja van: a személyes szádhaná megerősítése és a szádhaná által szerzett bölcsesség és tudás terjesztése. Ezeket a célokat csak akkor érheti el, ha egyedül marad. Ha szannjászinok csoportjával utazik, csak az utóbbi célt teljesíti; a parivrádzsaka helyett prédikátorként végzi, a személyiségéből hiányzik az erő és kitartás, amely csak a szádhaná révén jöhet létre. Satyam a parivrádzsakák előbbi kategóriájába tartozik.

Hamarosan újabb levél érkezett Swami Satyamtól:

Megkaptam a leveledet, valamint a pénzutalványt. Engednem kellett a helyi emberek kérésének, hogy a Buddha dzsajantí alkalmából tartsak egy tanfolyamot. Már közzé is tették a programjukat. Így majd csak május 23-a után tudok jönni.

Buddha dzsajantí Buddha születésének és megvilágosodásának napja, amelyet mindenhol nagy örömmel és lelkesedéssel ünnepelnek. De vajon ki törődik azzal, hogy megemlékezzen Yashodharáról, Buddha feleségéről? Úgy tűnik, az emberek elfelejtették, hogy Yashodhara nélkül Buddha nem lett volna teljes. Yashodhara sokkal nagyobb áldozatot hozott, mint Buddha. Buddha szádhanája öncélú volt, míg az övé teljesen önzetlen. Buddha addig ment, amíg el nem érte a nirvánát, majd megállt. Felesége azonban egy végtelen ösvényre lépett, ahol megállás nélkül haladt tovább.

Buddha életében és tetteiben kétségeket, bizonytalanságokat és bizonyos befejezetlenséget találunk. Másfelől, Yashodhara szigorúsága az örök Természet érettségének és súlyosságának földi tükörképe volt. Buddha elhagyta otthonát. Felesége ott maradt. Buddha a lemondás révén találta meg a nirvánát. Felesége nem mondott le semmiről, és nem is törekedett a nirvánára. Az övé volt a legmagasabb szádhaná és tapaszja, amire egy nő törekedhet, mert az örök elégedettséget képviseli. Az ember természeténél fogva szétszórt gondolatok elégedetlen összevisszasága. Buddha élete sem volt kivétel, míg Yashodhara rejtély és kihívás maradt azok számára, akik szerint a lemondás és az élvezet szöges ellentétben állnak és állandóan küzdenek egymással. Máskülönben Kapilavastu örömei és élvezetei közepette ő is belegabalyodott volna az élet hálójába és elfelejtette volna valódi énjét. Vajon Buddha megtehette volna ezt?

Végső soron azt látjuk, hogy Yashodhara megtalálta magában az örök Buddhaságot, míg Sziddhártha csak Gautama maradt, és nem tudott az örök szádhaná ösvényére lépni. Folyton kereste, de nem találta meg.

Mahatma Buddha születésnapját az egész világon ünneplik. Több ezer év telt el, de az ilyen nagyszerű lelkek által az emberiség számára elhozott bölcsesség tovább él. A szádhuk és szannjászinok kötelessége, hogy újra és újra elismételjék ezeket az üzeneteket, hogy az emberiség emlékezzen ezekre az örök igazságokra, és ihletet merítsen e nagy szentek életéből.

Mostanra már biztosan jól ismeri legbelsőbb gondolataimat és érzéseimet. Amint vége a programnak, Rajnandgaonba megyek. Kérem, ne foglalkozzon a szállásommal és a programjaimmal. Legyen minden egyszerű és szerény. Hari Óm.

Szívünk túláradt az érzelmektől és az örömtől, amikor e nagy szent szavait olvastuk. Gondolataim visszatértek azokhoz a felejthetetlen 1953 áprilisi napokhoz, amikor Rishikeshbe mentünk. Sok könyvet és folyóiratot hoztunk onnan. Miközben ezeket lapozgattam, megakadt a szemem egy cikken, amelyet Swami Satyam 1950. szeptember 8-án írt. Sokszor elolvastam és újraolvastam azt az esszét. Úgy tűnt, mintha a vonzó szannjászin mosolyogva azt mondaná: „Gurudév inspirációja felkavarodik bennem. Csak akkor fogom azt érezni, hogy törlesztettem adósságom, ha milliók szívét töltöm meg tanításaival, és lótuszlábainak legszentebb porával felkenve elindulok és haladok az úton az abszolút igazság és a felejthetetlen szépség végső céljához...”

Satyavratdzsí a Bengáli Sawalis Társaság nandgrami pamutgyárában dolgozott művezetőként. Az igazgató és kilenc főtisztviselő brit volt. Mindenki szerette és csodálta Satyavratdzsí természetét, viselkedését és munkastílusát. A gyárban kel-

lemes légkör uralkodott. Mindenki békében és harmóniában élt. 1954-55 folyamán a vállalatnak el kellett hagynia Indiát, és megkezdték a felszámolást. A kalkuttai B.N. Agrawal megvásárolta a társaságtól a Rajnandgaon malmot. Az összes külföldi tisztviselő távozott, és új vezetőket hoztak a malom vezetésére. Satyavratdzsí felelőssége és munkaterhelése jelentősen megnőtt. Befolyása a malom működésének minden területén megmutatkozott.

Amikor 1956 áprilisában tervbe vették, hogy meghívják Swami Satyanandát Nandgramba, a gyár dolgozói örömmel és lelkesen fogadták az ötletet. Gyűlést tartottak, terveket készítettek, megkezdték az előkészületeket, üzenetet tettek közzé a helyi újságban, szórólapokat nyomtattak...

Érkezés Nandgramba

„Szatja" és „Dharma" hívására június 7-én Swami Satyananda Saraswati a felkelő nap első sugaraival lépett Nandgramba. Emberek százai gyűltek össze a vasútállomáson, hogy üdvözöljék őt. Egy feltűnő szannjászin látványa fogadta őket, aki az Úr Vámana alakjára hasonlított, és aki hatalmas erőt és energiát sugárzott. Mindenki tisztelettel és imádattal borult le a lábai előtt. Satyavratdzsí lakhelye már kezdett egy vásártérhez hasonlítani, amikor végül megérkezett oda.

Néhányan, akik nagy szádhakáknak és tudósoknak képzelték magukat, és akikre mély hatással voltak Swami Satyananda írásai, szó szerint komoly és nagy személyiségnek képzelték őt – komolynak beszédében és nagynak testsúlyában! Azonban nagyot csalódtak, amikor megláttak egy egyszerű modorú szannjászint, akinek teste és járása gyermeki finomságot és egyszerűséget árasztott, arcán egyszerre volt látható a vidámság és a komolyság kifejezése, fiús megjelenése pedig az Úr Vámanához hasonlított. Amikor azonban Swami Satyananda régi ismerősként kezdett beszélgetni velük, és kedvesen érdeklődött az egészségükről és a lelkivilágukról, eloszlottak a kétségeik.

Az élet sivatagában sokan futnak az élvezet és a boldogság délibábja után. Az ilyen eltévedt, vándorló lelkek vezetője Swami Satyananda. Az emberek olyan erőt, olyan hatalmat keresnek, amely nemcsak a boldogság keresésében segíti őket, hanem enyhíti fájdalmukat és szenvedésüket is. Swami Satyananda ilyen hatalmas erővel rendelkezik. Nem csoda hát, hogy a nandgrami emberekre nagy hatást gyakorolt beszéde, modora, szatszangjai és előadásai.

Nandgramban számos olyan intézmény van, ahol rendszeresen tartanak programokat szentek és bölcsek. Satyavratdzsí mindegyikkel kapcsolatban állt, de kedvence a Shankar Bhavan gyermekklubja volt (az a hely, ahová Swami Sivanandát felkérték, hogy küldjön egy szannjászint, hogy a szeptemberi Ganésa-ünnepségek alatt szatszangokat tartson). A Shankar Bhavan lakóinak kifejezett kérésére úgy döntöttek, hogy Szvámídzsí esti szatszangjait ott tartják majd.

Az emberek egész nap özönlöttek Satyavratdzsí házába. A program reggel 5-kor kezdődött egy ászana és pránájáma órával, 6 órától pedig folyamatosan jöttek a gyerekek. Az iskolák a nyári szünet miatt zárva voltak, így a gyerekek szabadon járhattak. Délután 2 és 4 óra között az asszonyoknak tartottak szatszangot, 6 órakor pedig mindenki elindult a Shankar Bhavanba, és a szatszang végeztével, 9 óra körül tértek vissza. Swami Satyananda szatszangjait hamarosan elkezdték közzétenni a helyi újságokban és folyóiratokban.

A városlakók nyomatékos kérésére Swami Satyananda egy hétig a Shankar Bhavanban tartózkodott. A B.N.C. malom jóval távolabb volt a várostól, és csak járművel lehetett odajutni, ami a legtöbb városlakó számára megnehezítette, hogy találkozzon Szvámídzsível. A Shankar Bhavanban már reggel 5-kor elkezdett gyülekezni a tömeg, és este 10-ig ott maradt mindenki! A gyerekek az egész napot ott töltötték. Swami Satyananda lett a messiásuk. A gyerekeknek életükben először volt lehetőségük arra, hogy közelebbi kapcsolatba kerüljenek

egy szenttel és magukba szívják a bölcsesség néhány gyöngyszemét. A gyerekek ártatlanul kérdezték: „Szvámídzsí, miért nem ülsz egy ezüst székre, mint a többi szvámí, aki ide jár? És miért nem eszel bádám halvát? Egyszer egy másik Szvámídzsí jött, és egyetlen foglalkozás alatt megevett egy kiló bádám halvát, meg rengeteg friss és aszalt gyümölcsöt! És még egy apró falatot sem adott nekünk praszádként. Miért nem készíttetsz magadnak bádám halvát? Alig eszel valamit, így az összes halvá praszádként nekünk jut majd. Micsoda móka lesz!"

Napközben a gyerekek bemutatták különböző képességeiket. Énekeltek, táncoltak, játszottak és jeleneteket adtak elő. Sok bhadzsant is tanultak Szvámídzsítől. Az emberek meglepődve kiáltottak fel: „Kik ezek a gyerekek! Srí Krisna tehénpásztor barátai, Srí Ráma majomhadserege vagy az Úr Siva szellemei és koboldjai? És ki vagy te? Ez meghaladja a felfogóképességünket..." Swami Satyananda nevetve válaszolt: „Én csak egy egyszerű szannjászin vagyok, ezek a gyerekek pedig a jövő Rámái, Krisnái és Sivái, a nemzet eljövendő vezetői..."

Aki csak egyszer is találkozott Swami Satyanandával, vagy hallgatta a szatszangjait, soha nem tudta elfelejteni őt. Mindenki csodálkozott: „Hogyan fejlődhettek ki ilyen csodálatos erények és tulajdonságok valakiben ennyire fiatalon? Empátia, önfeláldozás, nagylelkűség, igazságosság, feltétel nélküli szeretet, ragaszkodás, gyermeki ártatlanság, alázat, komolyság és előrelátás – mindezek a tulajdonságok alaposan belé ivódtak. Jelleme valóban követendő minta."

Június 24-én Jagmohan Motiwala meghívására Szvámídzsí Burhanpurba utazott. Onnan Indoréba ment. Június 30-án tért vissza, két-három napig Rajnandgaonban tartózkodott, majd Benáreszbe indult, hogy részt vegyen a szádhuk és szentek gyűlésén. Távozása előtt azt mondta, hogy július 26-án tér vissza.

Szvámídzsí helyi hívei és tisztelői találkozót tartottak, ahol elhatározták, hogy 26-án mindenki elmegy a vasútállomásra,

hogy üdvözölje őt és elhozza a Shankar Bhavanba. A bhadzsan, kírtan, púdzsá, praszád, ebéd és szatszang után Satyavratdzsí hazaviszi őt.

A vasútállomás főhivatalnoka Swami Sivananda tanítványa volt. Nagy örömmel fogadta Swami Satyananda érkezését Nandgramba. Július 26-án délután egy órakor mindenki elindult az állomásra. Amikor a főhivatalnok meglátta a peronjegyekért tolongó felnőttek és gyerekek nagy tömegét, azt mondta: „Gyerekek, nincs szükség jegyekre, csak kiáltsátok, hogy »Swami Satyananda kí dzsaja«, és gyertek be az állomásra!"

Amint Swami Satyananda megérkezett, elvitték a Shankar Bhavanba. A nagyteremben bhadzsan és kírtan folyt. Szvámídzsí pihent egy kicsit, megfürdött, majd bejött a csarnokba. Alighogy Szvámídzsí leült, a gyerekek megvadultak. Tándava táncot adtak elő az *Agad Bam* éneklése közben, jelmezbemutatót tartottak, és bemutatták minden tehetségüket szeretett Szvámídzsíjük előtt. Ezután a lányok álltak össze és vonatozást játszottak. Szvámídzsí is bekapcsolódott a kis műsorba, mintha azt próbálta volna ezzel mondani: „Tartsátok meg a tudásotokat, a filozófiátokat, a spiritualitásotokat. Hadd folyjon az életem pompásan, mint egy gyermeké. Hadd repüljek, mint a gondtalan madarak. Hadd maradjak ártatlan és tudatlan. Nincs szükségem a tudásodra vagy az ismereteidre. Hadd énekeljek ezekkel a madarakkal, kérlek, ne állíts meg."

A végtelen ég madara vagyok,
Én vagyok a nektár szüntelen áramlása,
Én vagyok a nyugodt örök boldogság,
Én vagyok az örömök fénylő csillaga.

A terem tele volt gyerekekkel, virágokkal és lufikkal, a hely nevetést, örömöt és boldogságot árasztott. Vacsora után, 17 órakor Szvámídzsí szólt az egybegyűltekhez, majd mindenki elkísérte Szvámídzsít a malomhoz.

Szvámídzsí három napig tartózkodott nálunk. „Tovább fogok utazni – mondta –, és a Ti otthonotok lesz a főhadiszállásom. A leveleim ide fognak érkezni. Nektek kell válaszolnotok ezekre a levelekre és szükség szerint megszerveznetek a programjaimat. Bárhová megyek, elküldöm nektek az elérhetőségemet. Ha valamit kérni akartok, vagy tájékoztatni akartok a közelgő programokról, írjatok nekem erre a címre. Ti ketten olyanok vagytok, mint a szekerem ikerkerekei. Mindketten rendkívül tehetségesek vagytok, ezért adom át nektek ezt a felelősséget." Miután mindent részletesen elmagyarázott, Swami Satyam július 30-án Benáreszbe utazott, hogy ott töltse a *csáturmászt,* a monszun négy hónapját, amelyet hagyományosan szádhanával töltöttek.

Úgy éreztük, mintha Szvámídzsí a rokonunk lenne, akiket a sors elválasztott egymástól, és most Isten kegyelme újra összehozott minket. Szvámídzsí kijelentette, hogy a Satyavrat az ő vratjának megtestesülése; a két, egymást régen elvesztő testvér most valóban eggyé vált lélekben.

1953 áprilisában, az első darsan alkalmával Rishikeshben láttam Swami Satyamot Adiguru Shankaracharya és Sant Jnaneshwar alakjában. 1956. június 7-én, amikor először jött Nandgramba, az állomáson rám nézett és azt mondta: „Anya, te...", és amikor leszállt a kocsiból az ajtónk előtt, és én virágot helyeztem a lábához, nevetett, és azt mondta: „... szóval végre eljutottam az otthonodba." Shankaracharya szavai jutottak eszembe: „Anyám! Megígértem, hogy az utolsó pillanataidban melletted leszek, és most betartottam az ígéretemet." És arra gondoltam: „Ő valóban az én Shankaracharyám!" Eddig minden nap az én Shankaracharyámra vártam; most, hogy Swami Satyanandát helyeztem erre a piedesztálra, valóban áldottnak éreztem magam.

A gangotri utazás terve

Novemberben Swami Satyananda újra Nandgramba érkezett, ahol három napot töltött. Programokat szerveztünk neki Shaktiban, Amravatiban, Rewaban és Biharban.

„Jövő májusban Gangotriba és Yamunotriba megyek” – jelentette be egy nap.

„Mi is nagyon szeretnénk elkísérni” – mondta erre Satyavratdzsí.

„Természetesen – válaszolta Szvámídzsí –, de ha egy ilyen útra készültök a Himalája csúcsai közé, akkor el kellene kezdenetek naponta három vagy négy mérföldet gyalogolni. Csak ebben az esetben gondolkodhattok el azon, hogy csatlakoztok. A teljes gyalogtáv Gangotriba és Yamunotriba háromszáz mérföld körül van. Napi tíz-tizenöt mérföldet fogtok megtenni meredek hegyi ösvényeken. Ugyanakkor mindenkinek törekednie kellene arra, hogy az életében legalább egyszer eljusson a Himalájába. Semmi értelme Kasmírba látogatni anélkül, hogy az ember előtte Badri-Kedarban, illetve Gangotriban és Yamunotriban járt volna. Sivanjali is jönni akar. Írjatok neki, tűzzetek ki egy időpontot és ennek megfelelően keljetek útra. Ha Rishikeshbe érkeztek, mindenképp kérjetek díksát Gurudzsítól. Írjatok a Sivananda Ashramba, és készüljetek fel. Ha kétségetek vagy kérdésetek lenne, forduljatok hozzám. Találkozunk Delhiben jövő év májusában.”

Swami Satyananda soha senkinek nem engedte, hogy megérintse a lábát, és ha bárki bármit is felajánlott neki, ő nem fogadta el. Ha valaki ragaszkodott a pénzadományhoz, akkor abból vásárolt valamit, és szétosztotta a gyerekek között. Soha senkitől nem vett át semmit, nem tartott meg magának semmit.

„Az emberek táplálják a testemet és vonatjegyet vesznek az utazásaimhoz – szokta mondani. – Mi másra lehetne még szükségem? Satyavrat a titkárom, Basanti a pénztárosom: ugyan miért is kellene aggódnom ilyen dolgok miatt?”

Shaktiban Gajanan Sharma szervezett neki egy háromnapos programot, Amravatiban pedig Vishnu Bhagwan intézett programokat számos iskolában és egyetemen. Krishna Chandra Sendre meghívására Jabalpurba ment. Ott aztán utazgatott

és sok helyre ellátogatott, járt többek között a Narmada folyó partján található történelmi jelentőségű barlangokban is. Onnan Raipurba és a környező falvakba vette útját. Folyamatosan, minden helyszínről érkeztek hozzánk a levelek és az előadásairól készült másolatok. A levelekben szádhanára és egyéb spirituális kérdésekre vonatkozó javaslatok, tanácsok álltak.

Márciusban Bhagalpurba ment. A Shiv Bhavanban szállt meg és szatszangokat tartott. Bhagalpurból ellátogatott Arába és Chhaprába is. Májusban Mungerben járt, ahol legjobban a régmúltat idéző kis domb, a Karna Chaura tetszett neki. Minden nap elsétált oda elmélkedni és meditálni.

Szvámídzsí folyamatosan küldte nekünk utasításait és iránymutatásait a közelgő gangotri utazásunkkal kapcsolatban. „Május 17-én érkezem Delhibe – közölte egyik levelében –, 19-én találkozunk az állomáson. Delhiből tovább megyünk Rishikeshbe, ahova 21-én fogunk megérkezni. Írjatok levelet a Sivananda Ashramba, tájékoztassátok őket 21-i érkezésünkről. Tudassátok velük azt is, hogy díksát akartok venni Púdzsja Gurudévtől 23-án."

Minden a terv szerint haladt. Miután alaposan felkészültünk az utazásra, május 19-én megérkeztünk Delhibe. Swami Satyananda várt bennünket az állomáson, és a Hanuman Prasad Mathur rezidencián szálltunk meg éjszakára. Sivanjali is megérkezett, és másnap mindnyájan elmentünk a házába, ahol találkoztunk a barátaival és ismerőseivel, és előkészültünk az útra. 21-én reggel busszal keltünk útra Rishikesh felé. Szvámídzsínek volt egy kétnapos programja Saharanpurban, ezért útközben leszállt, mondván, hogy ő majd 23-án délután érkezik Rishikeshbe. Satyavrat, Basanti és Sivanjali még aznap este megérkeztek Rishikeshbe. Mivel előzőleg jelezték érkezésüket, biztosított volt a szállásuk és ellátásuk az ásramban. Az esti szatszang után nyugovóra tértek.

22-én elmentünk a helyi piacra, és vásároltunk málát, praszádot és egyéb dolgokat, amik a díksához kellettek. Akkoriban

a nyári szünidő alatt a környékről rengeteg tanárnő érkezett az ásramba néhány hetes látogatásra. Sivanjali is elment minden évben, és rajta keresztül én is összebarátkoztam mindegyikükkel. Találkoztunk az ásramban élő szvámíkkal is, részt vettünk szatszangjaikon, sétáltunk, szévát végeztünk, beszélgettünk mindenkivel és rengeteg hasznos információhoz jutottunk a gangotri utazással kapcsolatban.

Satyavrat és Basanti nemcsak családjukban és közvetlen környezetükben végeztek aktív társadalmi és spirituális munkát, hanem városszerte egész Nandgramban. Otthonukban rendszeresen kántálták a *Gítá*t, a *Rámájaná*t és a *Bhágavatá*t, illetve egyéb vallásos szertartásokat is végeztek. Volt bennük ugyanakkor egy bizonyos lázadó tiltakozás az ellen, hogy egy élő guru tanítványává váljanak. 1953-mas rishikeshi látogatásuktól kezdődően viszont Swami Sivanandát fogadták el gurujuknak. Swami Satyananda előzőleg arra biztatta őket, hogy kérjenek formális mantra beavatást Gurudévtől, Satyavratdzsí pedig el is küldte levelét ezzel kapcsolatban a Sivananda Ashramba. 22-én minden ehhez szükséges dolgot beszerzett a bazárban, de Basanti szenvtelen arckifejezését látva, Swami Satyam korábbi tanácsa ellenére, miszerint jobban tennék, ha ketten együtt kapnák meg a mantra beavatást, végül csak a saját nevét írta fel a díksára.

Május 23-án, egy csütörtöki nap reggelén mindnyájan Gurudév kunyhójában ültek. Basanti Satyavratdzsí mellett, közvetlenül Gurudév előtt foglalt helyet. Sivanjalinak is az volt a vágya, hogy mindketten kapják meg a mantra díksát Gurudévtől. Végül képtelen volt türtőztetni magát és kifakadt: „Szvámídzsí, kérlek, avasd be Basantit is!"

Gurudév ránézett Basantira. Ugyanabban a pillanatban Basanti is felemelte a fejét és ránézett Gurudévre... S lám, Swami Sivananda helyett Swami Satyanandát látta ott ülni! Csak bámulni tudott. Szvámídzsí is tovább nézte, majd felnevetett és azt mondta: „Ó Uram, ő is megkapja a saját guruját, de majd

csak ha eljön az ideje. A guruja egészen a küszöbéig megy majd, hogy beavassa, ő pedig rengeteget fog segíteni neki abban, hogy véghez vigye küldetését."

Amikor aztán újra odanéztem, már láttam, hogy Swami Sivananda ül velem szemben. Képtelen voltam tisztán gondolkodni. Csak annyi tellett tőlem, hogy leborultam a lába elé. Satyavratdzsí viszont meglehetősen neheztelt rám amiatt, hogy nem kértem díksát Gurudévtől.

Ebéd után Satyavratdzsí elment a buszmegállóba, hogy fogadja Swami Satyamot, aki Saharanpurból érkezett. Az ásramnál Swami Satyam boldogan és nagy szeretettel üdvözölte valamennyi gurutestvérét. A sajtó munkatársai is túláradó örömmel köszöntötték. Majd ahogy odament Gurudzsíhez és meghajolt a lábánál, úgy tűnt, mintha Gurudzsí teljesen beborítaná a szívéből fakadó szeretethullámmal. Guru és tanítvány találkozása feledhetetlen látvány volt! Úgy tűnt, mintha a guru saját árnyéka öntött volna szilárd alakot és formát, és ahogy a telihold tükröződik a Gangesz hullámain, úgy terjedt szét körös-körül ezüstös ragyogása.

Az esti szatszangon Gurudév felkérésére Swami Satyam tartott beszédet. A beszéd után meghajolt Gurudév előtt. Gurudév felnevetett, és Swami Satyam zsebét megveregetve így szólt: „Úgy tűnik, Satyam zsebei tömve vannak, majd szétrepednek."

„Ennek a szannjászinnak a zsebei üresek, Szvámídzsí" – válaszolta Swami Satyam. Majd nevetve hozzátette: „Satyam csak akkor fogja folytatni útját, miután te színültig töltötted zsebeit."

Gurudév is elnevette magát, majd így szólt az egyik szvámíhoz: „Ó tiszteletreméltó, kérlek, énekelj egy kírtant Satyananda Maharádzs gangotri utazása tiszteletére." A kírtan után ezekkel a szavakkal távozott: „Dzsaja hó, dzsaja hó, dicsőség Swami Satyanandának és útitársainak, dicsőség Gangotri anyának." A jelenet mindenkit ámulatba ejtett: Swami Satyamnak nem csak a zsebei, de még a teljes útipoggyásza is megtelt értékes drágakövekkel!

Május 24-én hajnali 4 órára terveztük az indulást. Dr. Chatterji is megérkezett Arából, Mata Krishnananda és Triveni Poddar pedig Bombayből. Így összesen hét főt tett ki az utazók csoportja. Mindnyájunkat lekötöttek az utolsó előkészületek, de Sivanjali és Basanti élénk beszélgetésbe kezdtek. Éjjel 2 órakor felébredtek, és kiültek a Gangesz partjára. Sivanjali mindig a nyári szünidő alatt jött az ásramba, ahol fordítási feladatokat végzett. A két „nővér" az ásramban szerzett élményeit osztotta meg egymással.

Swami Satyam találkozott az ásram valamennyi lakójával, és búcsút vett tőlük. A szatszang után volt egy megbeszélés a másnapi utazással kapcsolatban. Ott Swami Satyam így szólt Basantihoz: „Neked is meg kellett volna kapnod Szvámídzsítől a mantra beavatást. Ő az egyedüli guru." Ezután odébb állt, mivel még sokaktól el kellett köszönnie a hajnali indulás előtt. Az ásram minden egyes szegletét felkereste, és útközben, ahogy a már oly gyakran megtett utakat rótta, találkozott valamennyi bokorral és fával. Őserdőkön és dombokon át haladt útja, majd végül Gangesz anya felé vette az irányt, a kedvenc helye felé tartva, ahol a sodrás iránya megfordul, csalóka örvényt hozva így létre. Ez az a hely, ahol az ásramban töltött napokon úszni járt éjfélkor. Látta a folyóparti nagy sziklát, ahová le szokott ülni meditálni jóval éjfél után, hogy aztán Gurudzsínak kelljen a keresésére indulnia. Végighaladt a parton Szvámídzsí kutírja közelében és végül elérkezett arra a helyre, ahol a két nővért buzgó beszélgetés közben találta. Csatlakozott hozzájuk, így már hárman folytatták a társalgást. Olyan mélyen belemerültek a szatszangba, hogy teljesen elvesztették időérzéküket.

Egyszer csak megérkezett Satyavratdzsí, és bejelentette: „Szvámídzsí, 4 óra van. Itt vannak a hordárok." Swami Satyam így felelt: „Először mindnyájan vegyétek Gangesz anya áldását", és elindult Swami Sivananda kutírja felé. Éppen ekkor zengett fel egy hangos Óm, és néhány perccel később Gurudév lépett ki kutírjából. Épp ilyenkor szokott minden nap meg-

fürödni a Gangeszben. Swami Satyam meghajolt előtte. Mi is közelebb jöttünk, és kifejeztük iránta érzett tiszteletünket.

„Isten áldjon mindnyájótokat. Dicsőség Gangesz anyának, dicsőség a gangotri zarándokoknak, dicsőség Swami Satyananda Mahárádzsnak, Dzsaja hó, Óm Namo Nárájanája..." Ezekkel a szavakkal kaptuk meg Szvámídzsí áldását indulásunkkor.

Utazás Gangotriba

Utazásunk ezzel a szerencsés eseménnyel kezdődött. A Sivananda Ashram Muni ki Retiben található, ami két mérföldre van a várostól. Az ásramot elhagyva hajnali 4.30-kor értünk Rishikeshbe, ahol buszra szálltunk. A busz reggel 7 órakor indult Rishikeshből, és a hegyi utakon hetvennyolc mérföldet tett meg, miközben többször megállt, és végül este Dharasuban tett le minket. Innen kezdődik a gyalogos utazás. Nyolcvan mérföld Gangotriig és nyolcvan mérföld vissza. Az út Yamunotriba szintén innen indul, ami száznegyven mérföld mindkét irányba. A két út összesen háromszáz mérföldnyi túrát tesz ki nehéz terepen. Isten biztosan erőt ad nekünk, és vezetőnk csalhatatlanul vezet minket.

Május 25-én hajnali 3.30-kor indultunk útnak. Két kúlí volt velünk, akik a csomagjainkat és az ágyneműt vitték. Volt egy másik kúlí, aki egy széket cipelt a hátán Mata Krishnananda számára. Ő nem nagyon tudott járni. Mi többiek, hatan, gyalog indultunk el. Én csak fényképezőgépet, gyógyszereket, tűt és cérnát, vörös festékport, szegfűszeget és kardamomot vittem magammal egy kis táskában. Időnként megálltunk, teáztunk és ettünk, pihentünk egy kicsit, majd folytattuk utunkat. Valahogy sikerült este 6 órára elérnünk Uttarkashit. Tizennyolc mérföld gyaloglás után már fájt a lábunk, de izgalom járta át a szívünket. Tizennyolc mérföldet tettünk meg már az első nap, és büszkék voltunk a teljesítményünkre.

Swami Satyam délután 4 órára ért Uttarkashiba a kúlíkkal. Kibérelt egy szobát, kitakaríttatta, és megágyazott. Minden

készen várt ránk, amikor odaértünk. Swami Satyam gurutestvérei – Swami Shardananda, Swami Ramprem és Swami Abhedananda – évekkel ezelőtt jöttek Uttarkashiba, hogy szádhanát végezzenek, és kis kunyhókban éltek. Amikor hallottak Swami Satyam érkezéséről, átjöttek meglátogatni. Amikor Uttarkashiba értünk, éppen szatszangot tartottak.

Uttarkashiban Swami Satyam utasítására pihentünk egy kicsit. Aztán teáztunk, megmasszíroztuk a lábunkat és megmártóztunk a Váruní Gangeszben. Miután megfürödtünk, elmentünk vacsorázni. Kérésünkre Swami Satyam gurutestvérei elkísértek minket. Vacsora után visszatértünk a szobánkba, ahol folytatódott a szatszang. A dharmasálá minden lakója összegyűlt a szobánkban, hogy hallgassa a szatszangot. A szatszang este 9 óráig tartott, majd gyalog elkísértük a szvámíkat. Két napig Uttarkashiban akartunk maradni, hogy pihenjünk és megnézzük a különböző nevezetességeket.

A Gangeszben való reggeli fürdés után a szatszang ott folytatódott, ahol előző este abbamaradt. Azonnal elkezdődött, amint megérkeztek Swami Satyam gurutestvérei. Mindenki örömmel és lelkesen énekelt bhadzsanokat és kírtanokat. Swami Ramprem költő is volt. A *Gangá kináré mérá dérá* bhadzsanja nagyon népszerű volt. Sok versét és dalát szavalta és énekelte. Swami Shardananda az ásram stúdiójában dolgozott. Az összes gurutestvér az ásramban töltött napjairól beszélt. Ebéd után elmentünk a kis ásramjukba, megnéztük a látnivalókat, történelmi templomokat látogattunk meg, és sétáltunk a Gangesz partján. A harmadik napon felsétáltunk a környező dombokra, templomokat látogattunk, végül pedig elmentünk a bazárba, hogy egy edényt vásároljunk a Gangotri vizének szállításához. Vettünk egy külön edényt is, amelyben a Rameshwaramba szánt vizet tartjuk. Ha, illetve amikor Rameshwaramba megyünk, ezt a vizet fogjuk vinni.

„Vegyél egy másik kis rézedényt – mondta Swami Satyam. – Viszünk benne egy kis gangotri vizet Swami Sivanandának."

Micsoda érzelmek és érzések a guru iránt! Manapság csak a szerencsések találkoznak ilyen gurukkal és tanítványokkal.

Másnap folytattuk utazásunkat. Mindig hajnali 3-kor volt az indulás. Swami Satyam és a kúlík 10 vagy 11 órára értek a következő megállóhelyünkre. Szvámídzsí ott bérelt egy szobát egy dharmasálában, kitakaríttatta és előkészítette, majd pihent egy kicsit. Hamarosan aztán mi is odaértünk. Egy kis pihenés után élelmiszereket vásároltunk egy közeli boltban. A bolt tulajdonosától kaptunk főzőedényeket is, és volt, hogy felajánlotta, hogy a szolgája főz is nekünk. Ilyenkor megfürödtünk a Gangeszben, majd a szobánkba vittük az ételt. Máskor, ha a helynek volt szállodája, akkor ott ettünk.

Az első napon Basanti azt mondta: „Majd mi magunk főzünk." Erre Swami Satyam azt válaszolta: „Ebben az esetben otthon kellett volna maradnotok. Most, hogy idáig eljöttetek, élvezzétek az utazás minden egyes percét. Nézzetek szét, hallgassátok a hangokat, sétáljatok, találkozzatok és beszélgessetek a többi utazóval, szükség esetén adjatok gyógyszert, tanítsatok másoknak dolgokat, segítsetek annak, akinek szüksége van rá, és meglátjátok, mennyi boldogságot és örömöt meríthettek az utazásból. Nagyon sok új dolgot fogtok tanulni."

Ezután már nem vetettem fel, hogy magam főzzek ételt. Heten voltunk zarándokok és három segítő. Miután befejeztük az étkezést, ők elmosták a tányérokat és a serpenyőket, én pedig visszavittem őket a boltosnak.

Mielőtt útnak indultunk, Swami Satyam mindent előre elmagyarázott – hol álljunk meg teázni, hol ágazik el az út, melyik ösvényt válasszuk, hol kell vigyázni a földcsuszamlásokra, stb. Mindent elmagyarázott, majd gyorsan útnak indult, hogy korán elérje a következő úti célt és szobát szerezzen nekünk. A kúlík is gyorsan haladtak, és korán érkeztek. Mikor estére megérkeztünk, mindig ugyanaz a rutin következett: pihenés, fürdés a Gangeszben, vacsora, szatszang, alvás...

Minden második nap tizenkét-tizenöt mérföldet gyalogoltunk, majd a következő nap során pihentettük a lábunkat. Csak sétálgattunk a Gangesz partján vagy a közeli hegyekben, és megnéztük a gyönyörű barlangokat és vízeséseket. Aztán másnap hajnali háromkor ismét útnak indultunk. Útközben gyógyszereket osztogattunk a többi zarándoknak, és amikor a helyi asszonyokkal találkoztunk, kedves, csengő hangon mondták: „Ó, anyám, adj nekünk egy kis vörös festékport, adj nekünk tűt és cérnát", mi boldogan adtunk nekik.

Egy nagy szent társaságában sétálgattunk, beszélgettünk, játszottunk, nevetgéltünk, és gyermeki kérdéseket tettünk fel, miközben dombokon, patakokon, melegvizes forrásokon, vízeséseken és gleccsereken át vezetett az utunk. Útközben láttunk néhány japán pagodát. Swami Satyam bevitt bennünket. A szobrok ugyanolyanok, mint az indiai templomokban, de az ülésmód és a hódolat stílusa japán. Swami Satyam mesélt nekünk a meditációs stílusukról, és arról, hogy rendíthetetlenül hisznek Istenben és a mantrában.

Sötétedni kezdett. Megpróbáltam gyertyát gyújtani. „Miért nem gyújtod meg a lelked lámpását, amely örökké égve marad? – szólt közbe Swami Satyam. – Ez az élet mulandó, mint a gyertya, kialszik a legkisebb huzattól is. És akkor a sötétség még félelmetesebbé válik. De a lélek fényét senki sem tudja kioltani. A lélek és annak tündöklő ragyogása időtlen és örökkévaló."

Swami Satyam ezután elvitt minket a tibeti táborba. A saját nyelvükön beszélt hozzájuk, ami nagy hatással volt rájuk. Teát szolgáltak fel nekünk, aminek kicsit furcsa szaga és íze volt, de öt percen belül felfrissültünk és nagyon energikusnak éreztük magunkat.

Gangotri

Így, az utat maximálisan kiélvezve, megtettük a teljes nyolcvan mérföldes utat, és egy szép napon, délelőtt 10 órakor elértük Gangorit. Úgy jutottunk el Gangotriig Swami Satyam anyai társaságában, ahogy egy kisgyerek az édesanyjával sétál

pufók kezében tartva az ujját, kérdezgetve: „Mi ez?” és „Mi az?”. E szent helyre érve mindannyian azt éreztük, hogy a lelki boldogság és az öröm hulláma járja át a testünket.

Nagyon hideg volt. Ha kiratunk volna egy pohár vizet, az megfagyott volna. A csomagjainkat egy dharmasálában hagytuk, és elmentünk Gangesz anya darsanjára. Amikor kezünket a vízbe mártottuk, olyan érzés volt, mintha egy jégtömböt fogtunk volna meg. Alig tudtuk a szent vizet a kezünkre, lábunkra és arcunkra fröcskölni. Csak Swami Satyam volt elég bátor ahhoz, hogy megfürödjön....

Egy szállodában ebédeltünk, majd pihentünk. Délután 3 órakor egy hosszú sétát tettünk a Gangesz partján. Egy ideig meditáltunk, majd visszatértünk vacsorázni. Vacsora után elmentünk a Gangesz anyának szentelt templomba. Miközben bhadzsanokat és kírtanokat énekeltünk, Swami Satyam a Gangesz dicsőségéről mesélt nekünk. A szatszang késő éjszakáig tartott, és az összes zarándok ott maradt, hogy meghallgassa Swami Satyam szavait. Amikor a szatszang véget ért, és mindenki kijött, eltűnt Basanti cipője! A veszteségtől feldúltan azt hajtogatta: „Itt hagytam, ki vihette el…”

„Nyugodj meg – mondta Swami Satyam csendesen –, a cipő elvesztése jó jel. Gondolj csak bele, ha valaki elvitte a cipődet Gangesz anya partjáról, akkor annak biztosan nagy szüksége van rá. Ha egy vallásos gondolkodású zarándok nyolcvan mérföldet gyalogolt ezen a nehéz hegyvidéki terepen, hogy eljusson Gangesz anya templomába, és aztán ellopott egy pár cipőt, biztos lehetsz benne, hogy nagy bajban lehetett. Érezd magad boldognak, hogy a cipőd megadta neki a szükséges kényelmet és megkönnyebbülést. Neked amúgy is van egy pár tartalék cipőd. Sétálj csak mezítláb a dharmasáláig, és tapasztald meg, milyen érzés cipő nélkül lenni. És holnap gyere el újra ebbe a templomba, és imádkozz az Anyához, hogy lopják el a cipődet évente háromszor-négyszer, hogy akaratlanul is érdemeket szerezz.”

Mintha a mennyekből szólt volna hozzánk. Visszatértünk a dharmasálá szobánkba és elkezdtünk bhadzsanokat és kírtanokat énekelni, de én továbbra is elmerültem a gondolataimban. Swami Satyam szavai olyan hihetetlen erőt hordoztak, hogy az esetet követően én vagy Satyavratdzsí minden évben legalább három-négy alkalommal elvesztettük a cipőnket vagy a papucsunkat egy szatszangon vagy kongresszuson. Azóta szokásommá vált, hogy cipőt és szandált viszek a szvámíknak és más ásramlakóknak.

Zarándoktársaink az út fáradalmaitól kimerülve másnap megfürödtek, elvégezték a templomban az istentiszteletet és más rituálékat, megtöltötték edényeiket a Gangotri vizével, és a Gangesz anya dicsőségéről énekelve még aznap elindultak visszafelé. Mi azonban úgy terveztük, hogy négy napig maradunk. Nagy nehézségek árán sikerült eljutnunk Gangesz anya ölébe, ráadásul egy olyan ember társaságában, mint Swami Satyam. A következő néhány napban a környék hegyei és dzsungelei között fogunk barangolni, hogy a lehető legtöbb élményt szerezzük.

Swami Swananda Swami Satyam gurutestvére. Egy gangotribeli kis ásramban él. Minden nap szatszangot tartottunk vele. A Gangesz partján messzire sétálva fákban, hegycsúcsokban, sziklákban és barlangokban gyönyörködtünk. Arrafelé alig láttunk gyümölcsöt vagy virágot, csak nagy, vastag kérgű fákat. Amikor belefáradtunk a sétába, egyenesen visszatértünk a szállodába. Két avadhúta állandóan ott él, az egyik Swami Ramananda, a másik Swami Krishnashram, akinek van egy Bhagavati nevű tanítványa. Sok szatszangot tartottunk ezzel a két avadhútával. Swami Krishnashram állandó *mouná*ban, örökös csendben volt. Gesztusokkal kommunikált, melyeket Bhagavati tolmácsolt számunkra. Télen mindenki elhagyja Gangotrit. A templom papjai magukkal viszik a templom kegytárgyait és szobrait, és a bolt- és szállodatulajdonosok is bezárnak, és lejönnek. Csak a két avadhúta és Bhagavati maradnak. Ilyenkor

mindent hó és jég borít odakint, ők pedig nem tudnak kimenni. Elmerülnek a dhjánában és a szamádhiban.

Swami Satyam Gangotriban hagyott minket, és elindult Gomukh felé. Mondta, hogy a Gomukhba vezető út elég veszélyes, ezért Gangotriban kell maradnunk. Ennek ellenére mindannyian úgy döntöttünk, hogy bármi történjék is, vele megyünk, és addig követtük őt, amíg kénytelen volt meggondolni magát. Aznap este hosszú utat tettünk meg a Gangesz mentén. Arra utasított bennünket, hogy üljünk egymástól távolabb, és végezzünk dzsapát és meditációt, ő pedig tovább sétált. Kísértésbe estem, hogy kövessem, de ő szigorúan megtiltotta, és továbbment. Sötétedni kezdett; egy idő után mindannyian visszatértünk a dharmasálához. Miután odaadtam a szolgának a khicsérí készítéséhez szükséges hozzávalókat, úgy döntöttem, hogy megkeresem Szvámídzsít Satyavratdzsíval, akinél volt fáklya. Alig távolodtunk el, amikor messziről fény közeledett. Satyavratdzsí félelemmel és csodálattal teli hangon mondta: „Szvámídzsí tart felénk. E szent hely isteni energiája kíséri őt. Csendben vissza kéne fordulnunk." És visszatértünk a dharmasálába.

Amikor Szvámídzsí visszaért, különleges ragyogás volt az arcán. A szemei vörösek voltak, és ha kérdeztünk valamit, válasz helyett csak nevetett, és minden irányba szétáradt az arcán lévő káprázatos ragyogás. Megkértem, hogy egyen valamit vacsorára, de három-négy falat után csendben lefeküdt aludni. Sokáig ültünk körülötte. Miközben lefekvés előtt tiszteletünket tettük előtte, különös élményben volt részünk. Hat vagy hét takaróval takartuk be, mégis jéghidegnek éreztük a lábát, és ahogy megérintettük, bizsergető áramlás futott végig a testünkön.

Mindenki elaludt, én azonban nem tudtam. A csípős hideg miatt nem tudtam meditációban ülni. Lefeküdtem, és jóga nidrát gyakoroltam. A jóga nidrá alatt úgy tűnt, mintha Swami Satyam mindannyiunkat külön-külön leültetett volna

a Gangesz partjára, és ő maga sétálgatott volna tovább és tovább. Körös-körül hó volt, és Swami Satyam a Gangesz partján sétált. Aztán megállt; úgy tűnt, mintha mondana valamit vagy imádkozna valakihez. A Gangeszből káprázatos fény tört elő, és Swami Satyam tisztelettel meghajolt. A fény szétterült egy közeli, jégtakaróval borított sziklán. Swami Satyam odaült meditálni, és a fény elárasztotta. A fény fokozatosan elhalványult, havazni kezdett, Swami Satyam pedig elaludt a sziklán. A hópelyhek folyamatosan hullottak rá, és hamarosan teljesen betakarták. Próbáltuk felébreszteni, de ő csak azt hajtogatta: „Csak akkor ébresszetek fel, ha segítetek és támogattok, ha hallgattok rám, és azt teszitek, amit mondok..." És ekkor az álomnak vége lett.

Gangotriban mindenütt érezhető az öröm és a boldogság. Swami Satyam előtt megnyilvánult a hely isteni energiája, és különleges megbízatást adott neki. Gangesz anya is megáldotta őt darsanjával, és még egy napig ott maradt vele. Mindenki tanúja volt ennek a rendkívüli eseménynek.

Amint egy reggel éppen fürödni készültünk a Gangeszben, Satyavratdzsí azt mondta Swami Satyamnak: „Szvámídzsí, kérlek, adj valamit Basantinak."

„Ez a valami nincs a sorsában – válaszolta Szvámídzsí –, de az én sorsomban mindenképpen benne van. Adok nektek valamit, de aztán vissza kell adnotok. Ígérjétek meg, hogy nem tartjátok meg, hanem visszaadjátok nekem."

„Igen, visszaadjuk." – határoztuk el ünnepélyesen mindketten a helyszínen. Szvámídzsí a Gangeszből vett egy kis vizet a tenyerébe, tett egy szankalpát, majd a vizet ránk locsolta, és így szólt: „Nektek adom, és ti visszaadjátok."

„Ahogy óhajtod." – válaszoltuk…

Reggelente a tűz körül kendőkbe, pulóverekbe és takarókba burkolózva ültünk, és szatszangot tartottunk Swami Satyammal. Amikor kivilágosodott és melegebb lett, kimerészkedtünk a szabadba.

Egy reggel Swami Satyam így szólt:

Örök idők óta szeretem ezt a világot és lakóit, mert ebben a világban és ezen a világon keresztül szemléltem a Mindenható líláit. A világ szomorúságai voltak a könnyeim, örömei pedig a nevetésem. Soha nem azonosítottam magam a transzcendens és megnyilvánulatlan Abszolútummal. És soha nem is fogom. De ez az utazás Gangotriba összetörte a megnyilvánult világ iránti örökké tartó szeretetről szőtt álmaim egy részét. Az Úr lílá testében a diszharmónia hangjait hallom. Most csak a fizikai testem van itt, én valahol máshol vagyok. Úgy érzem, mintha teljesen egyedül sétálnék hegyek, erdők, folyók és teraszos mezők között. Nincs senki más, csak én, pásztorbottal a kezemben. Kezdem szeretni a csendes magányt. A hóval borított örök Himalájában számtalan ösvény van, amelyet követhetek.

A Himaláján lefelé száguldó Gangesz zúgása elnyomja a világ valamennyi harsány és diszharmonikus zaját. A tornyosuló hegycsúcsok roppant végtelensége táncra perdíti a kicsinyes emberi egókat. Ezt az üzenetet kellene kapnom a Gangától és a Himalájától?

Ámi jantra, tumí jantri – „Én csak egy járműi vagyok, és Ó Anya, te vagy a vezetője." Bármelyik irányba vezetsz, én is arra fogok haladni. Ez az érzés van a legfelsőbb szinten az elmémben.

Délutánonként, amikor a legmelegebb volt a napsütés, kisétáltunk a Gangesz partjára. A jeges vízbe nem merészkedtünk be, inkább csak két-három fazék vizet öntöttünk magunkra. Miután kis ideig álltunk a napsütésben, átöltöztünk, kicsavartuk vizes ruháinkat, a dharmasálába vittük őket száradni, és magunk is leültünk a kályha elé. Swami Satyam azonban minden nap megmártózott a folyóban.

A harmadik napon, délután hirtelen beborult az ég, és elkezdett esni az eső. Hamarosan az eső hóvá változott. Úgy tűnt, mintha fehér vattagombolyagok szállingóznának mindenütt. A fák tetejét, a hegytetőket, a sziklákat, mindent hó borított. A helyiek azt mondták: „Az anyatermészet előadást tart Szvámídzsínek. Az elmúlt tizenöt évben nem esett ilyen hó júniusban. Ha a következő négy órában is havazik, nemcsak hó lesz mindenütt, hanem még a Gangesz vize is befagy. Akkor kalapáccsal és vésővel kell majd a jeget feltörni, kályhán felolvasztani, és csak azután tudunk majd inni belőle! Isten lílái valóban lenyűgözőek..."

Estére elállt a havazás, de rettenetesen hideg lett. Három-négy takaróba burkolózva ültünk a kandalló előtt, és Swami Satyam szavai melengettek bennünket. Amikor szünetet tartott, ismét reszketni kezdtünk.

Swami Satyam így szólt:

Minden évben zarándokok ezrei érkeznek erre a szent helyre. Amikor elindulnak otthonukból, a bhakti és az odaadás érzéseivel telítődnek, de amint egy utazás után eljutnak a Gangesz anya küszöbére, az istenséget és a hívőt két ellentétes pólusnak tekintik, amelyek távol állnak egymástól, és zarándoklatuk végső csúcspontjának azt tekintik, hogy egy jelentéktelen ajándékot ajánlanak fel Istennek. Ez ellentétben áll mindazzal, amiért a szentek és bölcsek már időtlen idők óta hősiesen küzdenek. Kárba vesznek a zarándoklattal járó önkorlátozások, amelyeknek az volt a célja, hogy áthidalják a szakadékot Isten és az Ő bhaktája között. Manapság könnyen el lehet jutni Badri-Kedarba. Igen, még mindig némi nehézséggel jár eljutni Gangotri-Yamunotriba, ami miatt érdemes ezt a zarándoklatot megtenni. De húsz-huszonöt év múlva ez az útvonal is könnyű lesz, és el fog tűnni a zarándoklat igazi öröme és értéke. Az ember eljut a Holdra, de egyre távolabb és távolabb kerül majd saját igazi természetétől.

Ez az isteni Alaknanda folyó a világ összes folyójának lényege. Isteni ragyogása tükröződik Kaabában és Kashiban, minden templomban és mecsetben. Biblia vagy Korán, Aveszta vagy Puránák: mind a Himalája dalait tartalmazza. Szádhu vagy maulví, atya vagy fakír: belső szellemükben mind a szent Badrikashramot tükrözik. Örökkévaló üzenete az, amit Mohamed próféta és Jézus Krisztus hirdetett, isteni nagysága az, aminek dicsőítésére Kabir, Nanak, Namdev és mások érkeztek.

Az ember vére nem csak fehér és vörös sejtekből áll, hanem a Himalája hófehérségének érintetlen fehérségéből, a himalájai erdők zöldellő zöldjéből, a himalájai égbolt azúrkék tágasságából és a gyorsan lezúduló Alaknanda vízeséséből.

Miután aznap este megvacsoráztunk Bhaironghatiban, Swami Satyam azt az utasítást adta, hogy pihenjünk, mi azonban gyűjtöttünk egy kis tűzifát, egy kis tábortüzet gyújtottunk, és elkezdtünk bhadzsanokat énekelni. Swami Satyam nevetve így szólt: „Tudom, miért végeztek ennyi szévát. Úgy tűnik, mintha Kedarnathba is el akarnátok menni."

„Szvámídzsí, lehet, hogy ezúttal nem megyünk Badri-Kedarba – kiáltottuk fel –, de legalább itt és most bepillantást engedhetsz nekünk azokba a dicsőséges helyekbe." Swam Satyam elmosolyodott, majd elkezdte megosztani a Badri-Kedarról szerzett tapasztalatait.

Badrinath és Kedarnath leírása

Kétszer voltam Badrinathban és Kedarnathban. A nagy risik, köztük Parashara, Vyasa és Jaimini, a Szaraszvatí partján éltek Mana közelében, ami három mérföldre északra van Badrinath-tól. Vedavyasa ott állította össze a négy Védát. Itt írták a *Brahma-szútrák*at is. Panini itt írta meg szanszkrit nyelvtanát, és a bölcs Kashyap itt indította útjára

a muni tradíciót. A későbbi korokban Ramanujacharya és Madhavacharya is itt élt, és itt írták meg értekezéseiket a Védánta témájában. Míg a Himalája Kedaron túli végtelen hegyláncai az idők során leküzdhetetlenek maradtak, addig Badrikashram megközelíthetősége miatt számtalanszor szolgált a külföldi katonai és kulturális megszállás útvonalául.

Ez a Badrikasram valóban emlékműve a nagy látnok és a legtöbb eredeti szanszkrit írásunk szerzője, Badarayan diadalmas történetének. Ő ennek a helynek az első történelmi személyisége. A himalájai civilizáció legbensőbb érzelmei először versek, történetek és a Védák formájában éppen itt, az Alaknanda partján jutottak kifejezésre. Ennek az égi folyónak a szent hangjai adták az ihletet a *Száma-Véda* nyugodt, mégis erős mantráihoz.

Ez a szent föld áhítattal és tisztasággal töltötte meg az itt élő nagy lelkeket. E szent földön nem voltak szórakozóhelyek vagy táncoslányok, sem cigaretta vagy szeszesital, sem más érzéki élvezetek. Ezért volt képes a rengeteg invázió és történelmi változás ellenére számtalan lelket beavatni a tisztaság és szentség mantrájába. Itt fekszenek civilizációnk szétszórt maradványai a Védák, Bráhmanák, Upanisadok, Puránák korából és a régmúlt még régebbi korszakaiból. Bharatvarsha sajnálatra méltó helyzetének tanúiként a híres Nara és Narayana hegycsúcsok időtlen idők óta itt állnak, és várják a megfelelő hőst, aki kiemeli ezt a nemzetet a mocsárból, amelybe süllyedt.

Badrikashram 10 480 láb magasan fekszik. A vulkáni korszak későbbi időszakában keletkezett, ezért nem hűlt ki a belső hője, mint a többi himalájai hegységé. Csúcsait soha nem fedi hó. Mint egy szent szívében, csak tüskétlen fák állnak itt, és azt sugallják, hogy ez a templomváros is felvette a szannjászát. Jyotirmath, hírneve ellenére, híján van a természetes spirituális gazdagságnak. Itt nem

található meg sem az Alaknanda, sem a nyugodt himalájai civilizáció. Télen itt dicsőítik Badrinarayant. Jobbra egy ösvény ágazik el Bhavishya Badri felé. Az ottani templom az Asóka utáni időszakból származik, valamikor a Kr. u. hetedik században épült. Vajon a régmúltban hallhatták-e a környező völgyek a Trisharana és Panchasheela mantrák énekét ebben a templomban? Az Alaknanda partján az árják kitaposott ösvényei bizonyosan hallották a Tripitak énekeit a vándorló buddhista koldusoktól, akik a régmúltban ezeken az utakon jártak. Ez a mindent meghódító árják szülőhelye.

Évszázadok óta indiaiak milliói fordulnak ehhez a fizikai istenhez, hogy megszüntesse tudatlanságukat, elméjük korlátait, az élet sokféle problémáját. Ez a mindig gyönyörű égi város arra invitál bennünket, hogy frissítően megmártózzunk az Isten és a bhakta közötti tiszta szeretet Alaknandájában. De vajon volt-e már valaki, aki elfogadta ezt a meghívást, és átalakította magát az isteni templomává?

Nehéz megbecsülni, mekkora tömeg érkezik ide azért, hogy meglátogassa ennek a fizikai Nárájanának a templomát. A külső templom mindig zsúfolt, de a belső szentély üres. Ki megy oda, hogy megkapja Nárájana szeretetét, kegyelmét és áldásait? És ki mutat nekünk utat ehhez a transzcendentális Nárájanához? Felbecsülhetetlen értékű felajánlások és adományok ömlenek a templomba; de ó, fösvény ember! Bár dicsekedhetsz a Mindenható iránti szereteteddel, amit Neki nyújtasz, az csak jelentéktelen, romlandó ajándék, míg a világnak felbecsülhetetlen értékű vagyonodat, a saját lelkedet ajánlottad fel! Micsoda mérhetetlen irónia! Nárájana adta neked ezt a ritka emberi születést, te pedig olyan bolond vagy, hogy ahelyett, hogy a lelkedet ajánlanád fel Neki, az utcáról összeszedett, silány ajándékokat hozol! És mégis azt képzeled magadról, hogy nagy bhakta vagy…

Swami Satyam nagyon elérzékenyült. Aztán nyugalmát visszanyerve így folytatta:

Most halljunk a többi helyről is. A Mandakini tovább folyik, mint a tudat folyékony áramlása minden változékony név és forma alatt. Ez valóban a nektár folyója. Pusztán a látványa pihenést és megnyugvást ad a szemnek, zenét a fülnek, hűvösséget a testnek, boldogságot a szívnek, tisztaságot és boldogságot a léleknek. Ez a háborgó folyó ifjúságának mámorában áttör e büszke hegyeken, ahogyan az elme Mandakinije is áthatol a szádhuk öntelt büszkeségén!

Szeretem az erdőket, a hegyeket, a folyókat és a holdat. Szeretek a társaságukban sétálni. Számomra ők az élet igazi alkotóelemei. Ha valaki nem élvezi teljes mértékben az élet örömét és szépségét, az valójában egy szennyfolt ezen a földön. Hogyan élvezhetné valaki Kasmírt, ha nem járt Kedarban? Ezen a földön járt évezredekkel ezelőtt az öt Pándava, feleségük, Draupadi és egy magányos kutya...

Ez az út időtlen és örökkévaló. Előbb-utóbb mindenkinek végig kell járnia. Az élet olyan, mint egy éjszaka, amit egy út menti fogadóban töltünk. Reggel keresünk egy másik fogadót, és ott eszünk, iszunk és pihenünk. És hamarosan eljön az idő, hogy azt is elhagyjuk. Az az utazó, akinek nem tetszik ez a jövés-menés, ugyanabban a fogadóban akar majd maradni. De amint lejár az ideje, kidobják.

Ezért, ó utazó! Menj tovább az izzadság, a fáradtság, a forró nap, a hideg szél, a marcangoló éhség és a gyötrő szomjúság ellenére. Menj tovább, mert Kedar, a nagy célod már közel van. A Kedarhoz vezető út olyan, mint egy leány, aki fejvesztve rohan szerelme elé. Én is úgy éreztem, hogy egy különleges emberrel fogok találkozni.

A hatezer láb magasan fekvő Gaurikund közelében van egy forró vizű forrás. Ezt egy meredek, hétmérföldes emelkedő követi. A derűs holdfény, a csendes, hófödte csúcsok,

a Mandakini háborgó hullámainak gurgulázó hangja és az utunkon lágyan ringatózó fák változó árnyékai folyamatosan vonzották a figyelmemet, de az igazi vonzerő középpontjában az a „valaki" állt, aki 12 750 láb magasan lakik egy olyan helyen, amelynek szépsége és varázsa minden mást elhalványított. Nagyon meredek volt az emelkedő. Mindenki folytatta a gyaloglást és az út menti mérföldköveket kérdezgette, hogy hol van ez a „valaki". Megsúgták a választ, továbbmentünk. Csípős hideg szél kezdett fújni, és a szívünk is érezni kezdte a mászás fáradalmait. A fák együtt nevettek a széllel. Talán Kedar hófödte vidéke jött elénk? Takarókkal megrakodva, mint a hegyi öszvérek, botokra támaszkodva, mint a vakok, és bicegve, mint a bénák, valahogy mindenki vonszolta magát előre, és időnként felkiáltott, hogy „Dzsaja Kedarnath". Felértünk 10 500 lábra, ami megegyezik a Gangotri magasságával. Az utat három oldalról körülvevő hegycsúcsok lejtősek, nem függőlegesek, mint Gangotriban. Ezért ezeket a lejtőket bőségesen borítja a hó, és sokkal hidegebb van, mint Gangotriban. Kedarnath közvetlenül előttünk van, 12 750 láb magasan. Három oldalát hóval borított hegyek borítják. Egyetlen fa vagy bokor sincs rajta. Teljesen kopasz, mint egy szannjászin feje! Kedar a bátorság és a vitézség szimbóluma; kihívás az emberiség régóta művelt lustasága ellen. Több millió brutális egót áldoztak fel az udvarán. De ki látta igazán az Ő valódi formáját? Ki ismeri a hollétét? Tényleg itt van? Ki az az Isten, aki ebben a kőtemplomban rejtőzik? Ki töri összse a brutális kegyetlenség köveit, és lép be a templomba? Aki ezt megteszi, az meglátja Őt.

A lingam Kedarnathban durva és recés. Egy régészeti elemzés arra enged következtetni, hogy valamikor bálvány lehetett, amelyet valamilyen okból kifolyólag a jelenlegi sivalingam formájába véstek. Úgy tűnik, hogy a templom az Asóka utáni időszakból származik. A templom jobb olda-

li falán két faragott fej van. Ezeknek nagy fülei vannak, a mellkasukat pedig kivésték.

Délután esni kezdett az eső. Az esőből hó lett, és fagyos szél kezdett fújni. A pap további paplanokat és takarókat adott nekünk, még egy vastag szőnyeget és egy pokrócot is, mégis elviselhetetlen volt a hideg. Végül este öt órakor kijöttem, és elkezdtem tovább mászni. A szvámí, aki velem jött, nem tudott továbbmenni, nehezen kapott levegőt. Körülbelül ötszáz métert mehettem. A hegyoldal elég meredek volt, és nehéz volt jó kapaszkodót találni. Olyan hideg volt, hogy még köpni sem lehetett. A cipőm elkezdett megfagyni, a szívem elfáradt, az oxigénszint egyre csökkent. És pontosan ott megpillantottam a Mandakini rejtett forrását és azt a mesés ösvényt, amelyen a Pándavák feljutottak a mennybe. Ez a látvány boldogsággal töltötte el egész lényemet, és úgy éreztem, hogy felugrok az egekig.

A Himalája tornyosuló csúcsai az ókor néma tanúi voltak. Ez a sok csodás látnivaló nektár a szemnek. Hirtelen egy ismeretlen múltból származó emlék bukkant fel elmém belső tavában. Életemben először sírtam minden látható ok nélkül. A könnyek csak patakzottak, csak a csuklás szakította meg időnként a folyamot. Egy mindent elsöprő érzés támadt a szívemben – Ó, ilyen mérhetetlen szépségű, életerős és erényes nemzet! Mi lett belőled mára? Micsoda mélységekbe zuhantál! Megittátok a Mandakini életadó nektárját, és ezzel mérget okádtatok a társadalomba. Összetévesztettétek a kagylókürt lelkesítő hangját egy játékkürt panaszos sípolásával...

A Bhagavata civilizáció a Himalájában keletkezett, és miután a Mandakini áramlásával leereszkedett a magas hegyek lejtőin, zegzugos völgyeken keresztül eljutott India többi részébe, Arábiába, Görögországba és az egész világba. Ez az a civilizáció, amely felébresztette Jézust, Buddhát, Mohamedet és Mahavirt, de ma már csak ürügyként szolgál arra,

hogy méltatlanul kihasználják az istenfélő családfenntartók érzéseit és érzelmeit. Ó Kedar! Nem te vagy az, aki Hiranjagarbha formájában kinyilatkoztad a Védákat? És nézd, azok, akik a leszármazottaidnak nevezik magukat, ma azt mormolják: „Tizenkét annát, tíz annát, öt annát, bármit is akarsz adni, de kérlek, adj valamit Isten nevében…"

Miközben így beszélt, Swami Satyamot elöntötték az érzelmek, és nem tudta tovább folytatni...

Visszautazásunk

Negyedik nap Gangotriban áldoztunk és imádkoztunk Gangotri anyához, megtöltöttük edényeinket a folyó vizével, és nehéz szívvel búcsút vettünk Gangotritól. A visszaút hasonlóan zajlott, mint ahogyan felfelé jöttünk: időnként megálltunk, pihentünk, nevettünk, beszélgettünk, szatszangokat hallgattunk, és fürödtünk az út mentén lévő megannyi folyóban és vízesésben. Átkeltünk a gleccseren, amelynek mérete csökkent azóta, hogy utoljára láttuk. Sok helyen megolvadt a jég, és a víz átfolyt rajta. Ilyenkor különösen veszélyes a gleccseren való átkelés. Ennek ellenére biztonságban átjutottunk, és a Gangá Dusszéhrá szerencsés napján elértük Uttarkashit. A garhwaliak ekkor ünneplik a Gangesz földre ereszkedésének napját. Imádkoznak Gangesz anyához és a vizét hordják az otthonaikba. Élvezettel néztük az új ruhákba és ékszerekbe öltözött, mosolygó és nevető garhwali nőket. Öröm volt hallgatni őket, ahogy vörös festékpor, tűi és cérna iránt érdeklődtek. Ezek a nők távoli helyekről érkeztek Uttarkashiba, hogy Gangesz anyának hódoljanak.

Felfelé vezető utunk csak Bhatwadi után vált élvezetessé. Visszafelé két napot töltöttünk ott. A hely festői szépsége szürreális és varázslatos volt. Esténként a vízesés mellett ültünk, és gyönyörködtünk a körülöttünk lévő természeti tájban. „Szvámídzsí – mertem megtörni a csendet –, életünknek ez a fejeze-

te hamarosan véget ér, és ismét belegabalyodunk a világ hullámvölgyeibe, örömeibe és bánataiba. Milyen jó lenne örökké így utazgatni!"

Szvámídzsí válaszolt:

Tépd le életed könyvének régi lapjait, életed spirituális fejezete most kezdődik. Gangotriban újjászülettél. Ez a jógikus élet. Késztető parancsot kaptam Gangesz anyától, határozott megbízást az isteni erőktől. És hogy ezt teljesítsem, adok nektek „valamit". Ez akár most is megtörténhet, de előbb még át kell esned némi előzetes képzésen a spirituális úton. Távolítsd el a diszharmóniát és az elégedetlenséget, a féltékenységet és a letargiát, valamint a múlt és a jövő minden korlátozó gondolatát a mentális síkról. A fizikai síkon folytasd a háziasszonyi teendőket. Az intellektuális síkon szemléld életed karmáit, de mostantól ne engedd, hogy világi gondolatok és szamszkárák lépjenek be. Ha a fuvola egyszer eljutott Kanhaiya kezébe, csak édes hangok jöhetnek ki belőle. Ugyanígy, az ista szolgálatának szentelt élet a fény, az erő és a bölcsesség tárházává válik. Őszinte törekvő vagy, az erő benned van. A fájdalom, a szenvedés és a frusztráció terhei már mind a múlté. Életed új fejezete üdvösséget, örömöt, boldogságot, az istádon való elmélkedést és az önmegvalósítást hozza...

Bármit kívánsz, az meg fog valósulni. Ezért soha, még véletlenül se legyen baljós gondolatod. Soha ne gondolj roszszat másokról vagy magadról. „Az én Uram mindenre képes. Mindig azt fogja tenni, ami jó és hasznos számomra" – amint kialakítod ezt a hozzáállást, az élet minden szenvedése eltűnik. Ne hagyd, hogy a kudarcok megijesszenek. Tanulj meg erősnek és határozottnak lenni. Dobd a múltbeli kudarcok lapjait a tudatlanság sötét vermébe. A világi élet a remények és bánatok, sikerek és kudarcok apró, szűk ketrece, míg a spirituális élet az örömteli jókedv és vidámság tágas, nyitott mezeje. Néha győzünk, néha veszítünk, és néha megsérülünk,

mégis tovább nevetünk. A fájdalomnak, a haragnak, a rajongásnak és a vágynak hamarosan el kell tűnnie az életből. Ezt neked magadnak kell megértened. Hulljanak le gyorsan a régi szokások és vágyak levelei, hogy új levelek és új virágok hajtsanak, és új tavasz virradjon.

Uttarkashiban a Birla dharmasálában szálltunk meg. Swami Satyam gurutestvérei – Swami Shardananda, Abhedananda és Rampremananda – eljöttek, hogy találkozzunk, és hosszú órákon át közös szatszangon vettünk részt. A gurutestvérek a Sivananda Ashramban töltött napjaikról beszéltek. Másnap egy túrára vittek minket, és megmutattak sok régi barlangot és templomot. Két teljes napon át maradtunk felemelő társaságukban. Swami Ramprem naponta elénekelte a *Gangá kináré mérá dérá* bhadzsant. Swami Satyam a *Dulhan dzsakí rádhá rání, dulhau nand kumár* bhadzsant énekelte. Itt kezdte ezt a bhadzsant, amit aztán naponta énekelt.

Ahogy közeledett az alkonyat, megpróbáltam gyertyát gyújtani. „Nem kell gyertyát gyújtani – mondta Swami Satyam –, gyújtsd meg elméd lámpását. Az elmét a tudatlanság és a rajongás fátyla fedi. Amint eltávolítod ezt a fátylat, e káprázatos lámpás fénye átragyog majd." Csak hallgattam bölcs szavait. Úgy éreztem, mintha számtalan ragyogó fénysugár áradna szét körülöttem.

Swami Satyam így szólt:

A fény és a sötétség ennek a világnak a küszöbe. Amint belépsz, a látásodat három és fél oldalról falak takarják el. Néhány nap múlva kezded úgy érezni, hogy megfulladsz. Szeretnél elmenekülni a tágas, égi mezőkre, és ehhez szükséged van egy szentre, aki vezetőd és társad lehet.

Tanuld meg összpontosítani elméd szétszórt sugarait, és tapasztald meg a csendes elmével való meditáció örömét. Mostanra átlépted a külső hódolás és a rituálék szintjét. Átléptél a következő osztályba, a *para bhakti,* a legfelsőbb odaadás sza-

kaszába. Most az elmének a név és a forma finomabb elemeiben kell egyesülnie. Egyesítsd a nevet a formával, és tedd belsővé a formát. Amikor a forma belülről beépül, a tudás felvirrad. Más szavakkal, merítsd el az elmét a dzsapában és a dháranában, hagyd, hogy a dzsapa beleolvadjon az ista dháranába. Materializáld az istát belül. E szakasz után az ember saját erőfeszítései véget érnek. A sötétség és a fény közötti különbség eltűnik. Innentől kezdve a kocsi magától halad...

Swami Satyam ekkorra meditációba merült. Amint szavait hallgattuk, mi is meditációs állapotba kerültünk…

Visszatérés Rishikeshbe

Lefelé vezető utunk utolsó szakasza hajnali 3-kor kezdődött. Swami Satyam előre sietett, mi azonban sok problémával szembesültünk Uttarkashiból Dharasuba lefelé jövet. Déltájban esni kezdett, majd hamarosan jégesőre váltott. Nehéz volt a nedves ruhákban járni. Halálosan fáradtak voltunk. Ennek ellenére folytattuk a gyaloglást. Swami Satyam már jóval korábban Dharasuba ért. Napnyugtakor a keresésünkre indult. Alig vonszoltuk magunkat az úton. Amint megláttuk őt, leírhatatlan öröm töltött el bennünket, és odarohantunk hozzá. Meghajoltunk előtte, és ujjongva mondtuk: „Átvészeltük az esőt és a vihart, végre befejeztük zarándoklatunkat."

„Gangotri anya darsanjáról tértek vissza, miután százhatvan mérföldet gyalogoltatok kanyargós, nehéz utakon, és sok nehézségen mentetek keresztül az utazás során – mondta mosolyogva Swami Satyam. – Ezért permeteztek vizet a felhők, és ezért végezték el az abhisékádat. A szatja és a trétá jugában az égiek virágot szórtak, de most, a kali juga korszakban jégesőt zúdítottak rátok, hogy megünnepeljék utazásotok sikeres befejezését!"

„Bizonyos értelemben azonban ez az igazi utazásotoknak csak kezdete. A világ hatalmas, széles színpadán még sok küldetést kell teljesítenetek. Gyertek, fürödjetek meg, vacsorázza-

tok, üljetek le szatszangra, majd pihenjetek. Holnap hetvenöt mérföldet buszozunk Rishikeshig."

„Most, hogy veled indultunk erre az útra – mondta Satyavratdzsí –, olyanok vagyunk, mint a vak ember, aki botja nélkül jár. Most már ki vagyunk szolgáltatva a kegyelmednek, Szvámídzsí; csak rajtad múlik, hogy megmentesz vagy magunkra hagysz minket. De mi nem hagyunk el téged."

„Együtt utazunk ezen az úton – válaszolta Swami Satyam. – Én támogatlak és vezetlek ezen az úton, de gyalogolni nektek kell."

„Olyan bátrak és merészek voltunk, hogy végigcsináltuk ezt az utat – vetettem közbe. – Nem érdemlünk valami jutalmat? Satyavratdzsí már megkapta az őt megillető "jutalmat" Swami Sivanandától, én nem kapom meg a "jutalmamat" tőled?" Ismét felszínre tört bennem a vágy, hogy díksát kapjak Swami Satyamtól.

Swami Satyam megrázta a fejét. „Gondolj arra, hogy a mantrádat is Szvámídzsítől kaptad" – mondta, kifejezve sokszor ismételt álláspontját, majd hozzátette: „Mindazonáltal én is adok neked „valamit". Hogy mi az, azt csak az idő fogja megmondani. El kell kezdened a szádhanát, hogy bölcsességet, tisztaságot és erőt szerezz. Gangesz anya egyértelmű megbízást adott nekem. Egy ilyen toronymagas banjanfát fogok létrehozni, amelynek hatalmas árnyéka menedéket és vigaszt nyújt majd számtalan szenvedő léleknek. Neked is szádhanát kell végezned, ahogy nekem is, megértetted? Most gyere, együnk egy kis forró pakórát. Utána megmártózunk a Gangeszben, és minden fáradtságod el fog tűnni."

Reggel elhagytuk Dharasut, és késő estére Rishikeshbe értünk. Élveztük a Gangesz darsanját, majd megvacsoráztunk. Mi végül este 9 órakor értünk az ásramba. Lepakoltuk csomagjainkat a szobáinkban, majd késő éjszakáig néhány szvámíval beszélgettünk a Gangesz partján. Reggel elmentünk Swami Sivananda darsanjára. Swami Satyam utasítására felajánlottam Szvámídzsínek a gangotri vizet tartalmazó edényt.

„Ó Tiszteletreméltó, öntsd a vizet a kezembe – mondta, és arca felragyogott az örömtől –, ácsamanát fogok végezni." Remegő kézzel vizet öntöttem a tenyerébe, és Swami Sivananda megérintette a homlokát a kezével, majd ivott a vízből. „Adj e szent vízből mindenkinek. Dicsőség Gangesz anyának. Isten áldjon meg mindenkit!"

Maga mellé ültetett minket, és praszádként kávéval és dószával kínált. Az utazásunkról kérdezgetett, majd mesélt a Himalájában és a Kajlás-Manszarovarban szerzett élményeiről. Ezután elmentünk a Vishwanath templomba és a szent gangotri vízzel púdzsát végeztünk. Még két napig maradtunk az ásramban, ahol Swami Sivananda szatszangjait hallgattuk, és meglátogattuk Rishikesh különböző ásramjait, intézményeit és egyéb nevezetességeit. Üldögéltünk a Gangesz parton, majd elmentünk a Gita Bhavanba és onnan gőzhajóval vissza az ásramba. Az esti szatszang után ismét órákig üldögéltünk együtt a Gangesz mellett.

„A nagymamánk otthonából most már édesanyánk házába jöttünk - mondta Swami Satyam egyik alkalommal. – Gangotri olyan volt, mint a nagymamánk, mi pedig a pajkos unokái, akik az ölében huncutkodnak. A Gangesz itt Rishikeshben olyan, mint a komoly és józan anya, aki teljesen tudatában van kötelességeinek és felelősségének. Tud szeretni és szidni is, a pillanatnyi szükségleteknek megfelelően…"

Púrnimá napján értünk Haridwarba és este elmentünk Har-ki-pauriba fürödni. A ghaton sok helyen rózsaszirom halmok voltak. A zarándokok viráglámpásokat (kis papírpoharak, amelyekben egy apró, ghíbe mártott rózsaszirom volt a kanóc) ajánlottak fel Gangesz anyának. Szemet gyönyörködtető látvány volt! Több ezer fénylő lámpás és virág ringatózott lágyan a hullámokon.

„Ezeknek a virágoknak egyetlen kívánsága van – jegyezte meg Swami Satyam –, hogy gondtalan gyerekként játszhassanak tovább Gangesz anya ölében."

Mata Krishnananda és Triveni Haridwarból hazamentek, de mi még egy hétig maradtunk. Már kora reggel elkezdtük a városnézést, hol Mansa Devit, hol Chandi Devit, hol Kanakalt látogattuk meg. Egy egész napos városnézés után este Har-ki-pauriba érkeztünk, ahol órákig ültünk együtt, néztük az áratít, és egyesültünk a hely isteni aurájával. Hamarosan Dr. Chatterjee is elment, és csak mi négyen maradtunk – Swami Satyam, Shivanjali, Satyavratdzsí és én. Együtt Delhibe mentünk, ott maradtunk két-három napig, majd mind a négyen továbbmentünk Mathurába.

Zarándoklat Mathura-Vrindávanba

Június volt, és az indiai síkságokon elviselhetetlen volt a hőség. Mégis Mathura utcáin bolyongtunk, keresve az örömöt, ami elérhetetlen maradt. Este értünk a Jamuna partjához, ahova az emberek csónakázni jártak. Egy öreg csónakos állt régi, kopott csónakja mellett. Senki nem akart vele csónakázni.

„Menjünk el egy körre annak az öregembernek a csónakjával" – javasolta Swami Satyam. A helyiek megpróbálták lebeszélni Szvámídzsít, még Basanti is ellenezte, hogy azon a régi, rozoga csónakon utazzon. Swami Satyam azonban így szólt: „A »csónak«, amivel átkelünk a szamszára óceánján, sokkal öregebb, mint ez a fa csónak. Bár a mi »csónakunk« sok helyen eltört és szivárog, minket ez aligha érdekel. A Jamunán való átkeléshez mégis egy vadonatúj csónakot szeretnénk!"

„Nem érdekel minket, hogy melyik hajón vagyunk – mondta Satyavratdzsí –, amíg te vagy a csónakosunk. Életünk egész terhe a te kezedben van..."

Az öreg csónakos örömmel fogadott minket a hajóján, és még néhány bhadzsant is énekelt nekünk. Az alkony közeledtével mindegyik csónak elkezdett visszatérni a partra. Swami Satyam azonban azt mondta a csónakosunknak: „Este 9-ig kint maradunk. Evezzünk még három-négy mérföldet." A csónakos örömmel tett eleget a kérésnek.

Az éjszaka sötét, a fejünk fölött kupolaként ragyognak a csillagok, magányos csónakunk szeli a kék vizet, és a csónakos elmeséli minden egyes régi kastély vagy épület történetét, ami mellett elhaladunk, beleértve Kamsza palotájának ősi romjait is… valóban varázslatos pillanatok voltak. Végül este 9 órakor tértünk vissza a partra.

Másnap Vrindávanba mentünk, ahol egész nap gyalogoltunk, és meglátogattuk az összes szent helyet. Visszatérve Mathurába, ott is megnéztük az összes történelmi nevezetességet – Krisna szülőházát, a régi börtönt, az új börtönt; megnéztük a város minden zugát. De még ennyi látnivaló után sem voltunk elégedettek. A Vishram ghatnál ültünk és órákig beszélgettünk. A vízben nagy teknősök úsztak, ezért féltünk megmártózni benne. Ennyi városnézés után sok furcsa gondolat bugyogott bennünk.

Mivel gyermekkorom óta folyamatosan hallgattam a *Gítá*t és a *Bhagavatá*t, elmémben kialakult az Úr Krisna varázslatos Mathurájának képe. De ez a kép álomnak, a képzeletem szüleményének bizonyult. Miért volt ez a város, Krisna mozgalmas élete kezdetének színtere, gyermekkori líláinak játszótere olyan elviselhetetlenül forró? Miért égetett mindenkit perzselő hőségével?

Swami Satyam azt mondta:

Ez a hőség a Gópíknak a szeretett Krisnától való elszakadásuk miatti gyötrelméből, Durvásza átkából és az itt élő számtalan kobra sziszegéséből ered. Az egész világ nem más, mint Mathura városának tükörképe. A gőgös Kamsza kegyetlenkedései, Durvásza haragja, az Úr utáni fájdalmas sóvárgás, valamint a rá kizárólagos igényt tartó papok és panditok civakodása lassan megpörköli. Amint belépünk, perzselő szelének teljes ereje egyenesen az arcunkba csap.

E képzeletbeli világ összes ösvénye nem más, mint Mathura útjai és mellékutcái. Szűkös, görbe ösvények minden egyes ember mentális birodalmában megtalálhatók. Nézőpontjaink szűkek és egyoldalúak. Bár életünk palotájában

sok ajtó és ablak nyílik a szeretetre, soha senkit nem engedünk be rajtuk. Ezek az ablakok szélesre tárva maradnak a Krisna, a szeretett isteni lény utáni vég nélküli várakozásban. Végül a vágy, a gyűlölet és a bánat forró szelei kezdenek befújni rajtuk keresztül.

Mathura a spirituális utazásod metaforája. A kegyetlenség, a harag, a leigázás, az önzés és a szomorú elkülönülés szimbóluma. Mathurában nincs helye a mennyei jövendőbeli menyasszonynak, Rádhának. Ó szádhakák! Szélesítsétek ki Mathurátok utcáit, tágítsátok látókörötöket, és tegyétek egyetemessé. Csak akkor kezdhetitek el megpillantani Rádhát és Krisnát.

Talán ezért hagyta el Krisna Mathurát, és alapította meg Dwarika városát. Ahogy a neve is mutatja, Dwarika egy olyan város lehetett, ahol sok tágra nyitott ajtó volt. Jók-rosszak, részegek-gyávák – mindenkit szívesen láttak ott. Az alkalmasság kérdése fel sem merült. Ott nem volt helye a szűkös önzésnek.

Ó, Uram! Akkor vigyél minket Dwarikába, alakíts át minket annak a csodálatos városnak a mini-utánzatává, hogy minden formában, minden kapun keresztül eljöhess, anélkül, hogy bármilyen gonoszság vagy szűkösség akadályozná utad. Tégy minket széles látókörűvé és nemes szívűvé, hogy magunkhoz ölelhessük „az összes Jádavát". Változtasd meg látásmódomat, hogy a társadalom által méltatlannak és bűnösnek tartott cselekedeteknek csak a pozitív oldalát lássam. Adj erőt, hogy megértsem és megbocsássam barátaim hibáit. Ébreszd fel bennem az Asóka-fa nagylelkűségét, amely egyformán ad árnyékot minden embernek, aki árnyékot keres. Tegyél engem az ezüstös holdsugarakhoz hasonlóvá, amelyek mindenkire egyformán hullanak. Vigyél el engem Mathurából Dwarikába.

És Swami Satyam a meditáció mély állapotába került...

Agra, az utolsó úticél

Mathurát követően négyen Agrába látogattuk. Az egész napot városnézéssel töltöttük, majd este megnéztük a Tádzs Mahalt. Körbesétáltuk az egész komplexumot, majd leültünk, becsuktuk a szemünket, és több mint két órán keresztül így voltunk. Az elménk nyugtalan volt, és sokszor kísértésbe estünk, hogy kinyissuk a szemünket és körülnézzünk. Néhányszor lopva ki is nyitottuk a szemünket, de ugyanolyan gyorsan be is csuktuk, mert kicsit féltünk. Az óra éjfélt ütött, és Swami Satyam hangosan kántálta: „HARI ÓM." Mindhárman meghajoltunk, majd folyamatosan őt néztük.

„A Tádzs a szeretet szimbóluma" – mondta Swami Satyam. Majd egy pillanatnyi szünet után folytatta:

„A Gangotriban töltött teliholdas éjszakán úgy tűnt, mintha a Hold leszállt volna az égből a Himalája bölcsőjébe. A hófödte hegyek úgy néztek ki, mintha külön erre az alkalomra díszítették volna fel őket. Az erdők csendes magányából a víná hangja hallatszott, örömöt, békét és fényt hirdetve. A Gangesz csendesen folyt, mintha csak e kozmikus egyesülés csendes zenéjét próbálná hallgatni. A Hold volt a vőlegény, és az egész természet volt a menyasszonya. A csillagok az égen, a magas hegycsúcsok és az Örökös Ösvény zarándokai voltak a nászkíséret tagjai. Ez volt Siva és Párvatí, Rádhá és Krisna, az egyén és a kozmikus lélek házassága. Siva és Párvatí betöltötték az egész világegyetemet…

Ahogy Tulsidas mondta a *Rámacsaritamánaszban: Dzsákí rahí bhávaná dzsaiszí, Prabhu múrat tin dékhí taiszí* – Isten megtapasztalását az ember saját érzelmeinek és érzéseinek természete alakítja. Nekem ugyanez a tapasztalatom. Még mindig szerelmes vagyok a Holdba, a végtelen hóba, a hullámzó folyóba, a meredek hegyi ösvénybe a folyó mellett, és ahogy egyedül sétálok ezen az ösvényen. Számomra ezek az élet valóságos élményei. Aki nem élvezi az

élet természeti szépségét és pompáját, az egy szégyenfolt ezen a földön.

Agrából Swami Satyam és Shivanjali Delhibe utazik, ahonnan Swami Satyam Amarnáthba készül menni, míg Satyavrat és Basanti visszatérnek Nandgramba.

Elérkeztünk utunk utolsó mérföldkövéhez. Abban a ritka kiváltságban volt részünk, hogy hatvan napon át Swami Satyam társaságában lehettünk, és ez alatt erdőket, hegyeket, barlangokat és folyókat jártunk be, találkoztunk szádhukkal és mahátmákkal, szentekkel és bölcsekkel, megvilágosító beszédeket hallgattunk, és megtanultuk az életet egyszerű és szép módon látni és élni. Egy szent társaságában sétálva, beszélgetve, aludva, ébredve, eszegetve, iszogatva, nevetve és játszva mindent ráhagytunk, és teljesen gondtalanná váltunk. Ennek az utazásnak az emlékei örökre belénk vésődnek.

És ekkor az elménk fellázadt a gondolatra, hogy elváljunk Swami Satyamtól. „A gyerekeknek mosollyal az arcukon és örömmel a szívükben kellene elbúcsúzniuk – dorgált meg Swami Satyam. – A jó gyerekek megértik anyjuk szeretetteli és ragaszkodó érzéseit. Két hónapnyi örömteli együttlét egyelőre elég. Bármit is adott nektek ez a két hónap, őrizzétek meg, és osszátok meg másokkal, akik szintén profitálhatnak belőle. Most vissza kell térnetek abba a világba, ahonnan jöttetek. Legyetek óvatosak és éberek. Maradjatok elhivatottak a feladataitok és kötelezettségeitek iránt. A könyörtelen erőfeszítés és küzdelem a siker kulcsa az életben. Jókívánságaim és Isten áldása mindig veletek lesznek."

Amint ezt mondta, Swami Satyam a fejünkre tette a kezét, és minden jót kívánt nekünk. Ennél többet nem mondhatott. Mi pedig természetesen nem voltunk abban a helyzetben, hogy bármit is mondhassunk. Vonatunk indulásakor úgy éreztük, mintha csak a fizikai testünk lenne rajta. A lelkünk a nagy szent lábainál maradt...

Széva a nyomorgó falvakban

Augusztusban Swami Satyam Amarnáthba utazott, onnan pedig Rewába jött. A Bharat Sevak Samaj irodavezetői arra kérték, hogy látogasson el a régió néhány elmaradott vidéki területére és tanítson nekik néhány hasznos dolgot. Szvámídzsí készségesen elfogadta az ajánlatukat. A szállása Raipur Kalchuriyanban volt, ahonnan ellátogatott a közeli falvakba. Minden nap sok mérföldet tett meg. Eső idején sárban és latyakban kellett gyalogolnia. A falusiaknak az egészségről és a higiéniáról beszélt, megtanította őket, hogyan készítsenek egyszerű gyógyszereket közönséges gyógynövényekből, és a *Gítá*ról és a *Rámájaná*ról beszélt. Hatalmas lelkesedéssel és buzgalommal végezte ezt a fajta munkát. Két hónap alatt hatvan falut járt be az állam egyik legelmaradottabb régiójában.

Swami Satyam erőfeszítései a vidéki lakosság tömegeiben ébresztette fel a tudatosságot, azonban a saját egészségére káros hatással voltak. Amikor elázott egy felhőszakadásban, a vizes ruhában maradt, és folytatta a munkáját. Egy idő után súlyosan megfázott és köhögni kezdett. A torkával is gondja volt, mégsem foglalkozott vele különösebben. Amikor rosszabbodott az állapota, Delhibe utazott. Saját ájurvédikus gyógyszereket kezdett készíteni, hogy kezelje magát. Eközben megszakítás nélkül folytatódtak találkozói és programjai. Alig pihent, ezért nem javult a torka. Amikor Hanuman Prasad Mathur és Sivanjali látták, hogy romlik az állapota, rájöttek, hogy teljes pihenésre van szüksége. Tudták, hogy egyedül csak Satyavratdzsí képes megfelelően kezelni a helyzetet. Ezért elküldték Swami Satyamot Nandgramba, és telefonon elmagyarázták a helyzetet Satyavratdzsínak.

„Ne aggódjatok – biztosította őket Satyavratdzsí –, minden rendben lesz. Gondoskodom róla, hogy egy hétig teljes mounában legyen. A jövő héttől kezdve csak esténként tartunk majd szatszangokat."

Nandgrami tartózkodás

Swami Satyam Nandgramba érkezett, hogy pihenjen és felgyógyuljon. Satyavratdzsí csak néhány kiválasztott embert tájékoztatott érkezéséről. Swami Satyam három nap teljes pihenést tartott. Csak mi beszéltünk vele, és mi is csak akkor, ha feltétlenül szükséges volt. De vajon sokáig rejtve maradhat-e a virág illata vagy a nap ragyogása? Hamarosan további ismerősök is elkezdtek csordogálni, ami gyorsan áradattá változott. Satyavratdzsí és Basanti rendkívül éberen ügyelt arra, hogy Swami Satyam ne erőltesse túl magát.

Swami Satyam szatszangokat kezdett tartani esténként, majd hosszú reggeli sétákat tett. Ezután jógaórákat indított. A gyerekek egész nap özönlöttek. Délutánonként 14 órától 16 óráig szatszangot tartott nők számára. Esténként 18.30-kor kezdődtek a bhadzsanok és kírtanok, és 21 óráig tartottak. Ezt egy órás tanítás követte.

A két középiskolai tanuló, Ratna és Manoj, mindig Swami Satyammal voltak. Az volt a feladatuk, hogy gondoskodjanak arról, hogy Swami Satyam a lehető legkevesebbet beszéljen. Egy hatéves fiú, Kirit és két hároméves kislány, Harsha és Jyoti szintén gondját viselték Szvámídzsínek. Percenként jelentettek róla Basantinak! Haza sem akartak menni, inkább csak az foglalkoztatta őket, hogy mire van szüksége vagy mit akar tenni Szvámídzsí. Szvámídzsí sokszor megjegyezte: „Ilyen kicsi lányok, és mennyit nyüzsögnek körülöttem! Olyan jól gondoskodnak rólam, hogy néha elgondolkodom, vajon az anyám és a nővérem nem e két kislányként születtek-e újjá!" A lányok azt akarták, hogy Szvámídzsí kevesebbet beszéljen és többet pihenjen. Ezért rávették a többi gyereket, hogy meséljenek, játsszanak vagy énekeljenek. Swami Satyam így hozzájutott a szükséges pihenéshez, és annak is nagyon örült, hogy gyermekké vált a gyerekek társaságában.

Az emberek a problémáikkal keresték fel Swami Satyamot, és mosollyal az arcukon távoztak. Az apák és fiúk, férjek és

feleségek, anyósok és menyek közötti súrlódások kezdtek feloldódni. Swami Satyam az emberek szeretetének és imádatának tárgyává vált. A gyár alkalmazottai, az egyszerű írnoktól a magas rangú menedzserig, munkába menet vagy hazafelé, mindig beugrottak és találkoztak Szvámídzsívei. A hölgyek is abbahagyták minden házimunkájukat, és eljöttek, hogy tiszteletüket tegyék Szvámídzsínél.

Ami a gyerekeket illeti, Szvámídzsít teljesen a magukénak érezték. A kisgyerekek sírva jöttek hozzá, és arcukat az ölébe temetve panaszkodtak:

– „Anya megint megszidott minket."

– „Miért?"

– „Folyton azt mondja: »Csak fürdés után menj.« »Csak akkor menj, ha megreggeliztél.« »Ne most menj, menj később.«"

Az idősebb gyerekek az iskolatársaikra vagy a tanáraikra panaszkodtak. Férjek és feleségek jelentéktelen ügyek miatt veszekedtek. Swami Satyam leültette őket, majd elrendezte a dolgokat. A végén nevetve felkiáltott: „Ezért nem házasodtam meg soha!"

A gyerekek odamentek hozzá, és azt mondták: „Kérjük, taníts nekünk történelmet" vagy „Kérjük, taníts nekünk földrajzot". Egy vitaverseny mindkét csapata felkereste őt útmutatásért, feljegyezték az általa adott pontokat, a jelenlétében gyakorolták a beszédüket, majd az áldásával távoztak.

Swami Satyam szinte az egész város bizalmas családtagjává vált. Három hónapig tartózkodott Nandgramban, és ez idő alatt a malom környékén élő tíz-tizenkét család egy percre sem akarta magára hagyni. Esténként átmentek hozzá a vacsorával, és mindenki együtt evett. Reggelente valamelyik család meghívta a többi családot ebédre. Mindegyik család nagy pázsittal és virágágyásokkal körülvett kunyhókban lakott. Vasárnaponként mindannyian összegyűltek az egyikük kertjében, együtt főzték az ebédet, együtt ettek, és együtt hallgatták Swami Satyam szatszangját. Milyen jól érezték magukat! Ebben az ál-

mos kisvárosban szó szerint életre kelt a *Vaszudhaiva kutumbakam* elve, miszerint „az egész világ az ember családja”.

A tisztek klubjában tartott partik és összejövetelek sem voltak teljesek Swami Satyam jelenléte nélkül. A nőkkel és gyerekekkel együtt őt is meghívták, és ő tartotta a szatszangot. Az idő csak úgy repült. Swami Satyam számos különböző helyen tartott szatszangokat és tanfolyamokat. Programokat tartott iskolák és főiskolák számára, valamint a közeli vidéki területeken. Az emberek csoportokban jöttek Durgból, Raipurból, Bhilaiból és Nagpurból, ott töltöttek néhány napot, részt vettek Swami Satyam programjain, majd hasonló programokat kezdeményeztek a saját városaikban és településeiken.

1958 májusában egyhetes tábort szerveztek Amarkantakban. Swami Satyamnak onnan Rewába kellett mennie, majd pedig tovább Rishikesh, Badrinath és Kedarnath felé. A Rewa körzet falvaiban élők tudatosságában jelentős pozitív változás volt tapasztalható. Kidolgozták egy kézi szövőipari egység felállításának tervét is. A tulajdonosok azt is szerették volna, hogy Swami Satyam avassa fel. Kérésükre február 27-én Rewába utazott, ahol végül négy hónapig maradt. Amikor Krisna Gokulból Mathurába ment, nem csak az emberek és az állatok, de még a bokrok és a fák is könnyeztek. Hasonló jelenet történt Nandgramban is, amikor Swami Satyam Rewába távozott...

Utazás Amarkantakba

1958 májusában Satyavratdzsí, Basanti, Manoj és a farhadi Swami Narayanananda elindultak Amarkantakba. Swami Satyam ekkor még Rewában volt. A Pendara Road állomáson találkoztunk vele. Amarkantak egy órányira van onnan, és busszal mentünk oda. Néhány más bhaktát is vártak, akik később csatlakoztak hozzánk.

Amarkantakban egy dharmasálában szálltunk meg. Reggelente megfürödtünk a Narmadában, majd meditáltunk, bhadzsanokat és kírtanokat énekeltünk és meghallgattuk Swa-

mi Satyam szatszangjait. Délutánonként sétáltunk a dzsungelben, a hegyekben és a barlangokban, és megnéztük az ősi leleteket Sonbhadrában és Bhrigu Kamandalban. Minden nap sétálgattunk Mai ki Mahimában és Bagiyában, és ősi elbeszéléseket és történeteket hallgattunk. Miután esténként megfürödtünk a Narmadában, órákig üldögéltünk együtt a partján. Vacsora után Swami Satyam szatszangot tartott a dharmasálában, teltházas közönség előtt.

Bár sok gyönyörű hegyet, erdőt és barlangot láttunk, azok valahogy nem tudták visszaadni a Himalája varázsát. De a Narmada partján és a Mai ki Mahimában nagyszerű békét és nyugalmat tapasztaltunk. A hét egy szempillantás alatt elrepült. Úgy döntöttünk, hogy az utolsó napot városnézéssel töltjük, mivel másnap reggel Rewába kellett indulnunk. Este üzenetet kaptunk Mahasamundból, hogy Satyavratdzsí unokahúgának, Kirannak az esküvői időpontját véglegesítették, és két nap múlva megkezdődnek az esküvői előkészületek. Arra kértek bennünket, hogy jöjjünk, amilyen hamar csak lehet.

Az esti szatszang után leültünk, hogy megbeszéljük a közelgő programunkat. „Mindkettőtöknek Mahaszamundba kell mennetek" – mondta Swami Satyam, mint aki már eldöntötte.

„Holnap együtt megyünk Bilaspurig – tettem egy újabb javaslatot. – Onnan Manoj és én továbbmegyünk Raipurba, majd onnan Nandgramba. A ottani holmim már készen áll. Egy napig ott leszek, majd másnap délben indulok Raipurba és estére Mahasamundba érek, hogy részt vegyek az esküvői előkészületekben. Senki sem fogja észrevenni Satyavratdzsí távollétét. Mindenképpen veled kell mennie Badri-Kedarba, ahogyan eredetileg terveztük. Kérlek, vidd magaddal." Hosszas könyörgés és hízelgés után Szvámídzsí beleegyezett a javaslatomba. Két esküvő is zajlott a malom területén. Rávettem Szvámídzsít, hogy az ő meghívóikra is írja rá az áldását.

Másnap Manoj és én leszálltunk Bilaspurban, és felszálltunk a Raipurba tartó vonatra. A többiek Rewa felé tartottak

Shahdolon keresztül. Délután 2 órakor értünk Nandgramba, és másnap, miután találkoztunk barátokkal és ismerősökkel, és egy napot otthon töltöttünk, 12 órakor indultunk el. Amikor délután 2 órakor megérkeztünk Raipurba, meglepődve láttuk, hogy Satyavratdzsí vár ránk az állomáson!

„Tegnap este – magyarázta – Szvámídzsí Shahdolban hirtelen megjegyezte: »El kell menned Mahasamundba. A sógorod nincs többé, és ha nem mész el az unokahúgod esküvőjére, a nővéred nagyon szomorú és megbántott lesz. Ezért ezúttal nem viszlek magammal Badri-Kedarba. Itt amúgy is sok feladatot kell elvégezned számomra.« Szvámídzsí tehát visszaküldött engem, és maga is felszállt a Rewa felé tartó vonatra." Ilyen Szvámídzsí, ésszerű, érzékeny és együttérző.

Rewából Swami Satyam Swami Narayananandával együtt Rishikeshbe, Badrinathba és Kedarnathba ment. Ott különleges élményekben volt része. E szent vidék isteni energiáinak áldásaival tért vissza. Guruja áldásával zarándoklatra indult Rishikeshből Rameshwaramba, onnan pedig júliusban eljött Nandgramba, és egy hétig velünk maradt. Úgy tervezte, hogy a csáturmászt Swami Narayanananda falujában, Farhadban tölti, amely öt kilométerre fekszik Nandgramtól a nagpuri úton.

Swami Satyam, miután megkezdte a csáturmászt Farhadban, minden szombat este eljött Nandgramba, két napig szatszangot tartott, majd hétfőn reggelente visszatért Farhadba. Néha ökrös szekérrel jött, máskor Satyavratdzsí hozta őt a motorkerékpárján, majd hétfő reggel visszavitte. Amíg nálunk tartózkodott, a malomból és a városból folyamatosan jöttek az emberek, hogy találkozzanak vele.

A beavatásom

Gangotriban, Gangesz anya darsanja után felmerült bennem a guru mantra iránti vágy. Amarkantakban, a Narmada partján újra felbukkant, és egyre erősödött. Amikor erről beszéltem Swami Satyammal, azt mondta: „Csak egy guru van, és ő Swa-

mi Sivananda. Úgyis Rishikeshbe jössz. Vegyél mantra díksát és aztán menj tovább Badri-Kedarba."

„De Swami Sivananda azt mondta, hogy a saját otthonomban fogok beavatást kapni" – győzködtem. A sors mást tartogatott számunkra. Amarkantakból vissza kellett térnünk, és a Badri-Kedarba tervezett utazás nem valósult meg.

Elkezdtem rendszeresen szádhanázni. Jógaórákat tartottam, és másokat is tanítottam. De valahányszor leültem meditálni, nyugtalanná váltam a Guru mantra miatt. Swami Satyammal hiábavaló volt beszélni a dologról. Mindig azt mondta: „Swami Sivananda az egyetlen guru. Újra el kell menned Rishikeshbe. Ami engem illet, én soha nem leszek guru, és nem építek ásramot. Tizenkét évig kolduskénti fogok vándorolni, aztán talán Gangotriban fogok élni." Folyamatosan könyörögtem a jóindulatú istenségekhez, hogy teljesüljön a kívánságom, hogy guru-mantrát kapjak Swami Satyamtól.

Swami Satyam isteni személyek áldását és parancsait kapta a Himalájában. Gurudév áldásait mindenki megkapta, aki kérte. Swami Satyam maga is sok szádhanát végzett a csáturmász alatt. Bizonyára belső sugallatot vagy parancsot kapott, mert amikor augusztus 24-én, a hétvégén eljött, két napon át a szokásos módon beszédeket és szatszangokat tartott, de mielőtt hétfőn reggel elutazott volna, azt mondta: „29-én, csütörtökön reggel 5-kor jövök. Készüljetek fel rá, különösen a praszádról gondoskodjatok." Mindenki őt nézte, miközben ő csak nevetett. Végül megkérdeztem: „Mi olyan különleges 29-én, hogy ilyen előkészületeket kérsz tőlem?"

„Ez az újjászületésed napja – mondta nevetve Swami Satyam –, ezért mindenkit meg kell hívnod."

„Mindent elrendezek, de a végső simításokat csak akkor teszem meg, ha te is jössz" – mondtam, még mindig nem voltam biztos a szándékában.

Augusztus 29-én telihold volt, és Swami Satyam, ígéretéhez híven, kora reggel megérkezett. A szükséges előkészületeket

gyorsan elvégeztük, minden barátomat és ismerősömet meghívtuk, akik gyorsan át is jöttek. Bhadzsanokat és kírtanokat énekeltünk egy ideig, majd havant végeztünk, amely során mantra díksát kaptam. Tizenöt percig folyamatosan kántáltuk az *Óm Srí Rámacsandrája Namah* mantrát. Mindenkit kellemesen meglepett, hogy Szvámídzsí nemcsak, hogy a többiek jelenlétében adta nekem a mantrát, hanem arra is megkért engem (és minden jelenlévőt), hogy hangosan ismételjük a mantrát.

„Szvámídzsí, a szokásos gyakorlat az, hogy a mantrát a törekvő fülébe suttogják, kagylókürtök és harangok hangos kíséretében – jegyezte meg Rama Dandekar asszony. – Nem hogy mások, de még maga a törekvő sem hallja vagy érti rendesen a mantrát. Életemben először látom és értem meg a dolgokat más megvilágításban. Mindenki nevében szeretnék kérni valamit. Megkaphatnám én is és a többi itt lévő hölgy, akinek nincs guruja, az áldásodat és egy málát, mint Basanti?"

„Az emberi elme mindenféle benyomásokat szerez, jókat és rosszakat – válaszolta Swami Satyam –, és ezek a benyomások a kellő időben kifejtik hatásukat. A szatszangokból és Isten nevének ismételgetéséből származó benyomások az elmét az Isten-mámor és a transzcendentális boldogság állapotába vezetik. Mostantól bármikor felmerül a guru és a díksá, emlékezni fogtok a mai beavatási szertartásra." Majd hozzátette: „Akik úgy gondolják, hogy Basantival együtt a mai díksá alanyai lehetnek, azok megadhatják a nevüket Satyavratdzsínak. Satyavratdzsí szerez nektek málákat Rishikeshből, amelyeket aztán én adok át nektek."

„Néhány úriember is szeretne részesülni ebben a kiváltságban. Megadhatjuk mi is a nevünket? – kérdezte Krishna Shankar Dev. – Mi amúgy is guruként kezelünk téged, de az érdem, hogy megszilárdult ez a kapcsolat, Satyavrat fivért és Basanti nővért illeti. Valóságos hidat képeznek Nandgram és Rishikesh között." Aztán hozzátette: „Szvámídzsí, Meena Dave azt mondja, hogy te vagy a kis Szvámídzsí, Satyavrat bácsi pedig a nagy Szvámídzsí, mert az ember egy kicsit tart tőle."

„Meenának igaza van – nevetett Swami Satyam. – Én a kis Szvámídzsí vagyok, aki csak egy közönséges spirituális munkás. De Satyavratdzsí határozottan a nagy Szvámídzsí, mert folyton nagyszabású terveket sző. Néha, amikor elegem van ebből, azzal fenyegetőzöm, hogy elmegyek a dzsungelbe; de annyira a markában tart, hogy képtelen vagyok kitörni. Ezért tekintem ezt a helyet az én Sarnathomnak. És Basanti most még egy lépést tett előre. Soha nem akartam guru lenni, de most, hogy azzá váltam, ahelyett, hogy egy tanítványt szereztem volna, egy csapásra nagyon sok tanítványom lett!"

Majd így folytatta: „Ma Basanti nővéretek Dharmashakti anyává vált. Szüksége van az áldásotokra, hogy hűnek bizonyulhasson a nevéhez. »Szatja« és »Dharma« lesznek azok a kerekek, amelyek jógamozgalmam szekerét repíteni fogják. Isten és Gurudév áldjon meg mindannyiunkat."

Két napon át inspiráló szatszangokat tartottunk Szvámídzsível. 30-án volt a Rakhi napja, mindenki örömtelin és izgatottan érezte magát. Az emberek azt mondogatták: „Mostantól kezdve nem Basanti nővér házának fogjuk hívni ezt a helyet, hanem Szatjadhámnak." Mindannyiunk határozott kérésére, hogy ismét jöjjön el hozzánk szatszangra, Swami Satyam azt mondta: „Szeptember 7-e a Krishnashtami szerencsés napja, és szeptember 8-án van Swami Sivananda születésnapja. 6-án este érkezem, és 9-én reggel indulok." Szvámídzsí látogatásait mindig belengte az öröm és az ünneplés légköre. Ezúttal két különleges esemény esett egybe a látogatásával. Mindannyian az örömteli várakozás állapotában voltunk. A fiúk egy jelenettel, a lányok pedig egy Rász-garbha tánccal készültek Szvámídzsí látogatására.

5-én délután 2 órakor Swami Narayanananda átjött és azt mondta: „Szvámídzsí nem jön holnap este."

„Miért nem? – kérdeztem. – Mivel indokolta?" „Talán egy kicsit haragszik. Azt mondta, hogy egy hónapig nem fog jönni." Ezt követően Swami Narayanananda Navagaonba távozott.

Nem tudtam rájönni, hogy Szvámídzsí miért változtatta meg hirtelen a véleményét. Teljesen össze voltam zavarodva. Végül leültem a képe elé a meditációs szobámban, és megkérdeztem: „Tényleg haragszol ránk, Szvámídzsí? Pedig semmi okod nincs rá. Legutóbb azt mondtad, hogy 6-án jössz. Akkor miért ez a hirtelen változtatás? Te nemcsak a gurunk vagy, hanem az apánk is, és gyermekeidként jogunk van követelni a jussunkat."

A szomszédom is átjött, amikor meghallotta a hírt. Mindenki össze volt zavarodva. Végül úgy döntöttünk, hogy levelet írunk Szvámídzsínek, hogy megtudjuk a valódi okot. Biztosak akartunk lenni benne, hogy ez nem az öreg szvámí huncutsága. Megírtuk a levelet, és elküldtük a malom szolgával.

A malomban három műszakban folyt a munka. Az első műszak reggel 6.30-tól délután 3-ig, a második délután 2.30-tól este 10-ig, a harmadik pedig este fél 11-től reggel 5-ig tartott. A munkások kerékpárral érkeztek akár tíz-tizenkét kilométeres távolságból is. Farhadból is harminc-negyven munkás jött.

Swami Satyam a szolgával küldte a válaszát, aki délután fél négykor kézbesítette a levelet, majd megkezdte műszakját a malomban. A levélben Szvámídzsí ezt írta:

Dharmashakti,

A beavatásod után visszatérve úgy döntöttem, hogy egy hónapig egy helyen maradok, és nem megyek sehova. Az öreg szvámí éppen felétek ment, ezért megkértem, hogy adja át ezt az üzenetet, világosan elmagyarázva az okokat és a körülményeket. Most már kezdem azt hinni, hogy az öregember egy kis galibát okozott, és emiatt aggódsz... De ne feledd, én a képlékeny döntések és ígéretek embere vagyok. Ugyanolyan könnyen megváltoztatom őket, mint ahogy megteszem...

Mindenhol ott vagyok. A test egyszerre csak egy helyen lehet, de én mindenütt jelen vagyok. Soha ne kételkedjetek ebben az igaz-

ságban. A test káprázatán túl az Átmá látomása rejlik. Amíg a szemed csak a testet látja, addig nem leszel képes meglátni az azt éltető elvet.

Van valami a testemen túl, ami miatt létezem, és amit mindenki más érzékel. Ez a tiszta tudatosság. Mindenhol jelen van. Formát ölthet és materializálódhat előtted. Ezt hívják csinmaja vigrahának, a tudatosság formájának. Arra kell törekednünk, hogy a durva, fizikai testeken túlra tekintsünk, és érzékeljük az örök, tudatos létet, ami bennünk lakozik. És amikor ezt érzékeljük, akkor nemcsak a hónap nyolcadikán lehetek veletek, hanem minden nap, sőt, minden pillanatban.

De ehhez gyakorolni kell. Tudni egy dolog, csinálni egy másik. Csak a gyakorlás vezet a tökéletességhez. Most, hogy ismered az utat, miért késlekedsz? Kezdj hozzá azonnal. A szatszangjaimnak el kell vezetniük téged az átmá szanghához, a saját szellemeddel való közösséghez. A szellem szintjén nincs különbség. Ennek ismeretében ne rajongj a puszta fizikai megjelenésért. Ha még mindig vágysz a fizikai jelenlétemre, akkor küldd el Satyavratdzsít 6-án este. Napnyugta után érkezem, és másnap napfelkelte előtt távozom. Tegyetek különleges előkészületeket szatszangra és praszádra. Addig is, minden jót!

–Satyam

6-án este Satyavratdzsí Farhadba ment, hogy elhozza Szvámídzsít. Feszülten vártuk. Amikor végül Swami Satyam este 6 órakor megérkezett, az olyan volt, mintha maga Isten érkezett volna. Rengeteg ember gyűlt össze nálunk. A púdzsá, bhadzsan, kírtan és praszád után Swami Satyam ellátogatott az összes szomszédos házikóba. Az egyik helyen bhadzsant és kírtant vezetett, a másikon beszédet tartott, a harmadikon pedig könnyed, baráti csevegést folytatott. Egész éjszaka házról házra

járt, szatszangokat és bhadzsanokat tartott. Mindannyian vele tartottunk egész éjjel. Hajnali 4 órakor hazatért a házunkba, és megfürdött. Közben készítettem egy kis forró pakórát és teát. Mindenki megreggelizett, majd elsétáltunk, hogy elbúcsúztassuk Swami Satyamot.

A Divine Life Society nandgrami tagozatának megalapítása
Napirenden volt a terv, hogy megnyitják az Divine Life Society részlegét Nandgramban. Elnyertük a szükséges jóváhagyást Rishikeshből azzal a biztosítékkal, hogy a következő hónapban megkapjuk a vonatkozó dokumentumokat és a többi ásram-irodalmat. A szeptember 8-i esti szatszangot követően pedig arról is döntés született, hogy egy kis házat vásárolunk, hogy heti rendszerességgel tarthassunk ott bhadzsan, kírtan és szatszang alkalmakat, és hogy az otthont adjon egy kis könyvtárnak is. Jeles szentek és szvámík előadásait is ebben a központban rendezzük meg.

Októberre minden előkészületet befejeztünk. Rishikeshből megkaptuk a Divine Life Society regisztrációs dokumentumainak másolatát, egy levelet, amelyben Swami Sivananda áldását adta ránk, valamint rengeteg könyvet, folyóiratot és szórólapot.

Swami Satyam megkért bennünket, hogy kezdjük meg az előkészületeket egy háromnapos novemberi kongresszusra. A közelgő kongresszusról szóló híreket a helyi napilapokban és szórólapokon tettük közzé. A nyitónapon Swami Satyam a rishikeshi Divine Life Society-ről beszélt, és hivatalosan is felavatta annak nandgrami tagozatát. A fő vendég, Sri K.L. Shukla beszéde után felolvasták Swami Sivananda üdvözlő levelét.

Hinduk, muzulmánok, szikhek, dzsainok, keresztények, buddhisták, valamennyi hit és vallás képviselői felszólaltak az eseményen. Ezen kívül beszédet mondott Swami Atmananda a raipuri Ramakrishna Misszióból. Minden nap négy foglalkozást tartottunk, köztük egy reggeli ászana és pránájáma órát.

Swami Satyam és a különböző vallások képviselői beszédet tartottak az egyes foglalkozásokon. Durgból, Bhilaiból, Raipurból és Gondiából is érkeztek résztvevők.

Megalakult a nők jógaegyesülete is. A kongresszus után egy intézőbizottságot hoztak létre az újonnan megnyitott tagozat számára. A bizottságban mindenki támogatta, hogy megjelenjen egy tíz-tizenkét oldalas magazin, amely tartalmazza a fiók tevékenységeit, a szatszangokat és Swami Satyam közelgő programjait. Miután megkaptuk a szükséges engedélyt a Rishikesh ásramtól, a magazin *Divine Life Message* (Isteni Élet Üzenete) néven jelent meg. Swami Satyam, miután beindította az új részleg tevékenységét, Bombaybe utazott.

Swami Satyam decemberben Burhanpurba és Indoréba látogatott. Innen Khamgaonon keresztül tért vissza Nandgramba. Áttekintette az Divine Life Society tagozatának tevékenységét, és miután megtartott egy szatszang programot, Mahaszamundba utazott. Miután ott levezetett egy háromnapos programot, továbbment Raigarhba, majd onnan Delhibe.

Könyvkiadásba akart fogni. Következő levelében ezt írta: „Állítsatok össze egy dossziét az összes angol nyelvű kéziratból, és gépeltessétek le. Amikor legközelebb odamegyek, megnézem az aktát, és megmondom, mi a következő lépés."

Satyavratzsí munkaterhelése jelentősen megnőtt. Az irodai munkája mellett gondoskodott a Divine Life Society kirendeltség programjairól és tevékenységeiről, valamint a könyvtáráról, megszervezte Swami Satyam programjait, kezelte a levelezését, és iktatta beszédeinek kéziratait. Mégis minden zökkenőmentesen haladt. Ismét tervbe vettünk egy Badri-Kedar-i utazást, amit teljesen elő is készítettünk.

Különleges szádhaná sivir

Svami Satyam januárban Raipur-Rewába utazott. Onnan tovább ment programokat tartani Katrasgarhba és Chhaprába. Ezek után visszatért Raipur-Rewába. Úgy tervezte, hogy két

hónapot tölt ott. Ezt írta nekünk: „Készüljetek egy elvonulásra, amit egy eldugott vidéki területen tartunk valamikor május folyamán. Nektek és nekem sok különleges szádhanát kell elvégeznünk. Mindenképpen elmegyünk Badri-Kedarba 1960-ban. Seth Radha Kishannak van egy szép, csendes udvara a falujában. Próbáld meg megszerezni azt a helyet az elvonuláshoz." A Hólí kedvező alkalmával küldtem Swami Satyamnak egy koszorút és egy kis gulált, színes festékporokat. A válasza felemelő volt:

> Megkaptam a leveledet és az ajándékokat, de az én Hólím még nem jött el. Majd akkor leszek igazán színes, ha a szádhanám befejeződik. Satyavrat és Basanti, Krisna fekete színével foglak benneteket átszínezni, hogy örökre elmerüljetek az Ő emlékezetében. A bhakti színével foglak megfesteni, a szádhaná színébe mártlak, megrészegítelek a nevével, és átmoslak az Ő emlékének vizével. Eddig csak a testet színező Hólít láttad, most színezd ki az elmédet és lásd a vidámságot!

Végül Bhagawati Babu faluját, Pathan Dhodgit választottuk az elvonulás helyszínéül. Az ő családja a környék régi földbirtokosai voltak, és Satyavratzsí sokszor járt ott. A hely egy elhagyatott dzsungelben feküdt, de csak az első négy mérföldet volt nehéz megtenni. Nyáron ökrös szekérrel lehetett menni, de az esős évszakban csak kerékpárral vagy gyalog. Bhagawati Babu sokszor kérte Swami Satyamot, hogy látogasson el hozzá. Mindene megvolt, amit csak kívánni lehetett – hatalmas ház, sok szolga és minden szükséges kényelem.

Swami Satyamot csak hét ember kísérte el: Vishwaprem és nagybátyja, Harsinghani, Satyavratdzsí és nővére, Annapoorna, valamint Basanti, annak fiatalabb nővére, Ratna és barátja, Bharati. Swami Satyam nem akarta, hogy nagy tömeg legyen, bár a helyi falusiakat örömmel látták a hétvégi szatszangokon.

Swami Satyam áprilisban érkezett Nandgramba, májusban pedig Bhagawati Babu falujába mentünk. Harminc mérföldet utaztunk busszal Bandha Bazárig. Ott két ökrös szekér jött értünk. Négy mérföldön át, sűrű dzsungelen haladtunk keresztül, végül Pathan Dhodgiba értünk. Körbejártuk az épületet, majd ebéd után elfoglaltuk a szobáinkat. Ezután sétálni indultunk a dzsungelbe. A dombok és a patakok a Himalájára emlékeztettek bennünket. Távol a város nyüzsgésétől, ez a hely a béke és a nyugalom paradicsomának tűnt. Esténként a falusiak a *Rámájaná*t és más bhadzsanokat és kírtanokat énekeltek.

Az elvonulás másnap reggel kezdődött: ászana, pránájáma, bhadzsan, kírtan, dzsapa, dhjána, majd kérdések és válaszok órái következtek. Ebéd után pihentünk. Aztán 14 órakor Swami Sivananda *Sadhana* című könyvét olvastuk és szatszangot tartottunk Swami Satyammal. Ezután sétálni mentünk. Vacsora után előadás volt a *Gítá*ról, a *Rámájaná*ról és a *Bhagavatá*ról. A falubeliek is eljöttek az előadásra. Figyelmesen hallgatták, és a végén még néhány kérdést is feltettek. Lenyűgözte őket Swami Satyam széleskörű tudása. Hamarosan apjukként kezdték kezelni őt. Meghívták rokonaikat és ismerőseiket a közeli falvakból, mondván: „Egy nagyszerű, bölcs szent érkezett a falunkba. Több mint száz éves, de úgy néz ki, mint egy fiatalember. Maga Isten jelenik meg előtte, és megadja neki a szükséges tudást. El kell jönnötök a darsanjára. Áldott lesz az életetek."

Mindannyiunk szádhanája a Swami Satyam által kijelölt ösvényen kezdett haladni. Én magam is végeztem a legtöbb ászanát, még a sirsászanát, a fejenállást is. Swami Satyam alaposan megnézte a fejenállásomat, és azt mondta, hogy öt percig végezzem. Aztán arra utasított, hogy gyakoroljak *puraszcsaránát*, mantra szádhanát. Naponta százötven málá dzsapát kellett végigcsinálnom. Részletes utasításokat adott a puraszcsaranához – mennyi időt töltsek dzsapával, mennyit pihenéssel, és így tovább. A homlokomra csandan tilakot kent, az áldását adta rám, majd azt mondta, hogy kezdjem el a puraszcsaránát. Az első

napon este 10-re fejeztem be a dzsapát. Másnap folytattam. A harmadik napon a meditációs képből intenzív, lángoló fény tört elő. A fény időnként erősödött, majd elhalványult. Hamarosan elviselhetetlenné vált a hőség és nem tudtam tovább folytatni a dzsapát. A negyedik napon a fény egyre erősebb lett. Rendkívüli hőséget és kellemetlen érzést tapasztaltam. Hirtelen végigsöpört rajtam a félelem hulláma. Sírni kezdtem, és Szvámídzsíhez mentem, hogy elmondjam neki. Azt mondta, hogy pihenjek egy órát és utána folytassam a gyakorlatomat. Bármennyire is igyekeztem, aznap egyetlen málát sem tudtam végigcsinálni. Ekkor Szvámídzsí azt mondta, hogy ne egyedül, hanem mások társaságában gyakoroljam a dzsapát. De még így is, abban a pillanatban, amint becsuktam a szemem, furcsa dolgokat kezdtem tapasztalni. Swami Satyam végül azt mondta: „Fejezd be az anusthánádat. Csak *likhit dzsapá*t, a mantrázás írott formáját és a *szvádhjájá*t, önvizsgálatot végezz." Még ez is nehéznek bizonyult. Fékezhetetlenül sírni kezdtem, amint bármilyen gyakorlatot elkezdtem. Végül azt mondta, hogy hagyjak abba mindent.

Egy nap Vishwapremnek hirtelen magas láza lett. Városi lány volt, és megrémítette és elbizonytalanította ez a hirtelen rosszullét az ismeretlen, vidéki környezetben. „Gyerünk – dorgálta őt olykor-olykor Swami Satyam –, add át nekem a lázadat, és gyógyulj meg." Mindenki nevetett ezen az ártatlan megjegyzésen. Swami Satyam néhány homeopátiás gyógyszert is adott neki. Késő estére a láza teljesen eltűnt!

Másnap reggelre azonban Swami Satyamnak magas láza lett! Nem tudta kinyitni a szemét, és vizet vagy teát sem tudott inni. Satyavratdzsínak valahogy sikerült három-négy kanál teát megitatnia vele, de ő mindet kihányta. Ez történt a homeopátiás gyógyszerrel is. Satyavratdzsí elkezdte masszírozni a lábát és a lábfejét. Swami Satyam soha nem hagyta, hogy a lábához érjenek, de ma nem szólt semmit.

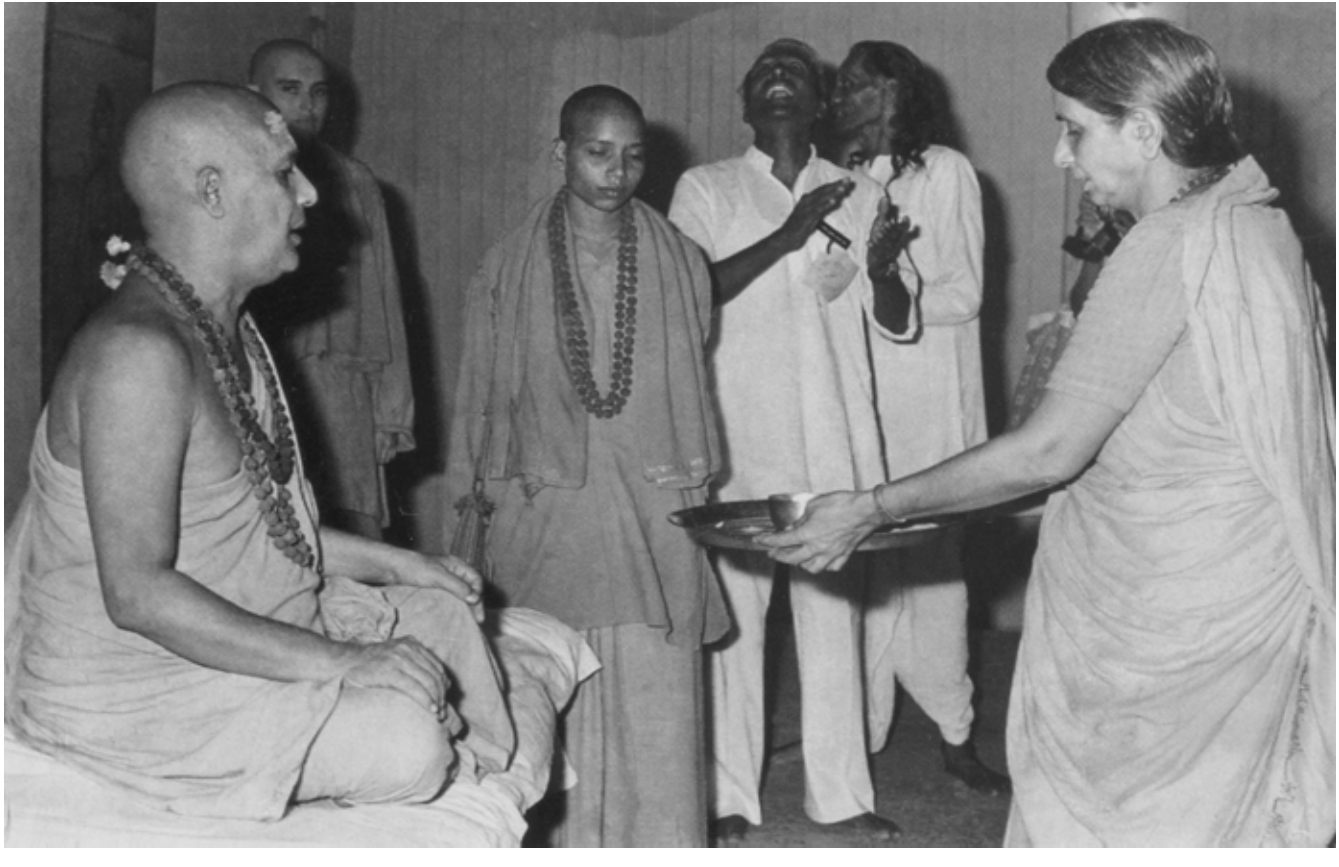
Annapoornával arra gondoltunk, hogy a falusiak gonosz szeme miatt történhetett a dolog. Elhatároztuk, hogy csilivel

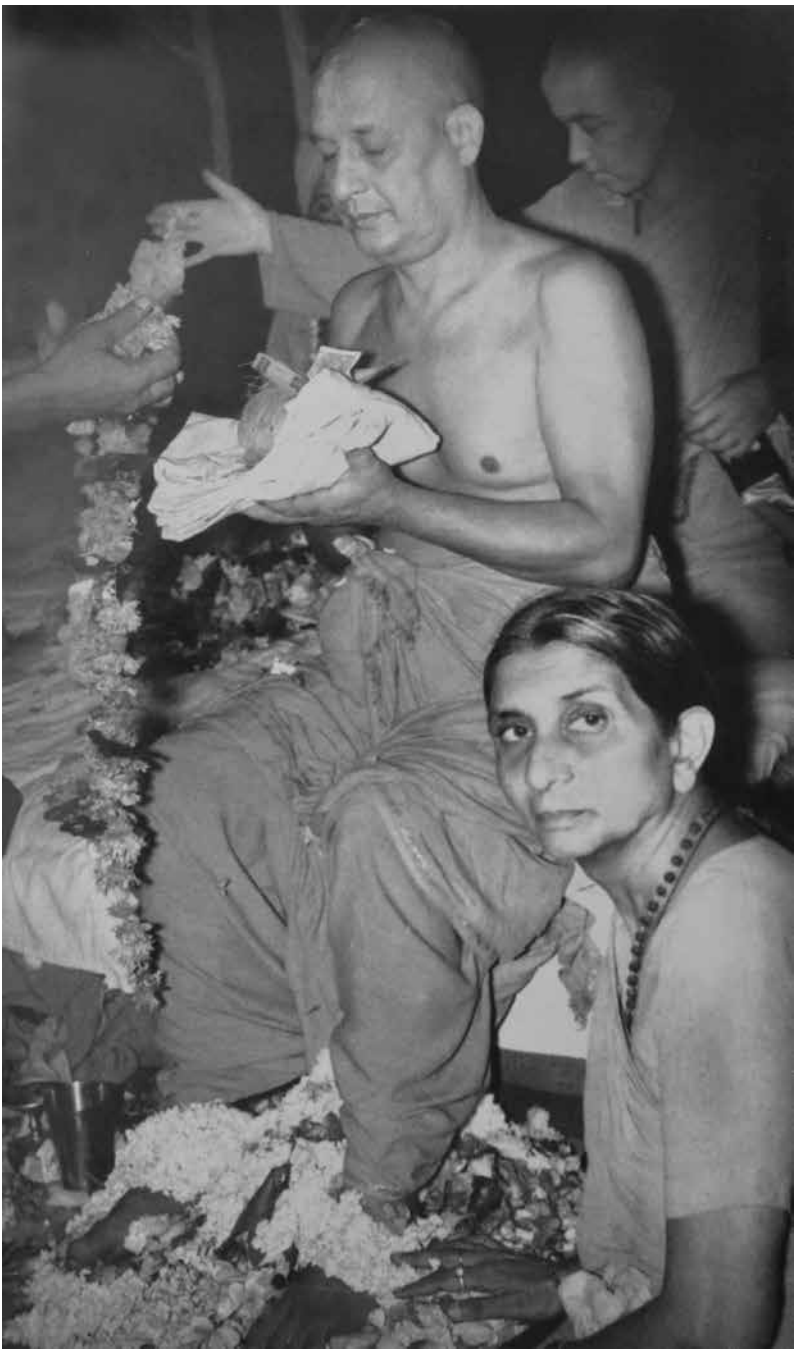

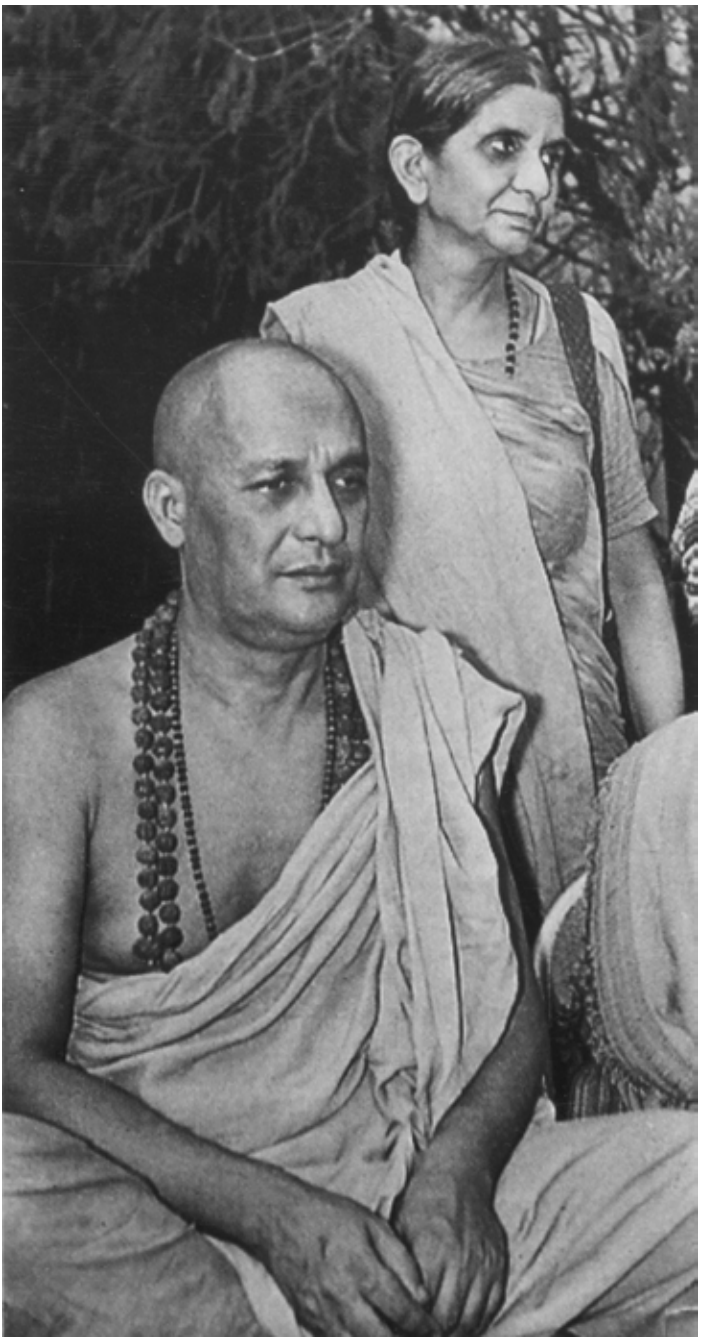

űzzük el a gonosz szemet. Féltünk azonban, hogy Satyavratdzsí bosszankodni fog, ha rájön. Valamilyen ürüggyel félrehívtam Satyavratdzsít. Eközben Annapoorna sietve sót és csilit hozott, meglengette Swami Satyam felett, és miközben a falusiakra gondolt, a kályhába dobta a chilit. Csodák csodája! Swami Satyam kisvártatva megszólalt. Elégedettek voltunk „kísérletünk" eredményével, és körülbelül félóránként megismételtük. Közben Swami Satyam ivott egy kis vizet, kortyolt egy kis teát, bevett néhány gyógyszert is, és tovább beszélt hozzánk. Délután 3-ig hétszer végeztük el a „csili-mágiát". Ahogy közeledett az este, Szvámídzsí így szólt: „Menjünk ki egy kicsit sétálni. Ti beszélgessetek, én pedig tovább hallgatok". Nagyon örültünk e csodálatos gyógyulás jeleinek. Viccelődtünk, történeteket meséltünk és szórakoztattuk Swami Satyamot. Másnaptól pedig folytattuk az elvonulás normál rutinját.

A következő négy napban megszakítás nélkül folytatódott a rendszeres dzsapa, dhjána, bhadzsan, kírtan és a szatszang a *Bhagavata* és a *Rámájana* témáiról. Végül befejeződött a tizenöt napos elvonulás, és mindenki visszatért Nandgramba. Másnap Vishwaprem és a nagybátyja Nandgramból Bombaybe utaztak.

Nandgramban zajlottak az érettségi vizsgák. Már csak néhány dolgozat volt hátra. Egyik ismerősünk, Manju Babaria egyik napról a másikra magas lázat kapott. Az édesanyja sírva jött hozzánk: „Már csak az utolsó dolgozat van hátra. Mi lesz, ha nem tud ma vizsgázni?"

„Ne aggódj – vigasztalta őt Swami Satyam. – Minden rendben lesz. Hozd ide egy riksával."

Áthozták a lányt. Nagyon magas láza volt. Swami Satyam gyengéden a fülébe súgta: „Add át a lázadat. Igyál egy kis kávét, és pillanatok alatt rendbe jössz." Majd megveregette a fejét, azt mondta neki, hogy vizsgázzon jól, és elküldte az iskolába a bátyjával. Délutánra Swami Satyam magas lázat kapott!

Csáturmász a Bandha Bazárban

Swami Satyam úgy döntött, hogy a Bandha Bazárban tölti a közelgő csáturmászt. Júliusban érkezett Nandgramba, és egy héten át irányította programokat és tevékenységeket. Átnézte a levelezést, és megadott minden szükséges utasítást a jövőbeli programokkal és eseményekkel kapcsolatban. Négy nappal a Guru púrnimá előtt Seth Radha Kishan eljött Swami Satyamért. Satyavratdzsí elkísérte őt és másnap visszatért.

Guru púrnimá reggelén Satyavrat és Dharmashakti a Bandha Bazárba ment. Az út elég rossz állapotban volt, sok helyen patakok és folyócskák törték át. Több mint két órába telt megtenni a Bandha Bazárig vezető harminc mérföldes utat. Seth Radha Kishan gyümölcsöskertje egy kilométerre volt a falutól. A gyümölcsös közepén egy kétszobás, verandás kertes ház állt. Egy kút is volt a közelben. A ház falait bael-fák ágai és levelei borították, ami egy risi kunyhó látszatát keltette. A bejáratnál egy kertész és egy őr lakott. Swami Satyam azt a szankalpát hozta, hogy már az ékádasí napjával kezdi meg különleges szádhanáját. A következő négy hónapban sehová sem megy és naphosszat mounában lesz. Amikor este 6 óra körül Szet Radha Kishan és mások is átjöttek, megszakította a mounát és szatszangot tartott velük. Este fél kilenckor mindenki elment és ő folytatta a mounát. Úgy tervezte, hogy az első két hónapban naponta egyszer csak gyümölcsöt fogyaszt, majd a következő két hónapban naponta egyszer étkezik.

Satyavrat és Dharmashakti 9 órára érkezett meg. Egy darabig beszélgettek Swami Satyammal, majd Dharmasakti a guru púdzsáról kérdezte. „Menjünk fel a mögöttünk lévő kis dombra – javasolta Swami Satyam. – Van ott fent egy kis Hanumán templom. Majd ott leülünk és beszélgetünk." A domb valójában egy hatalmas szikla volt, amelynek tetejére a templomot és egy kis négyzet alakú udvart építettek. A közelben egy kis tavacska is volt. Körülbelül negyvenöt lépcsőfok vezetett fel a templomhoz.

A templomhoz érve Swami Satyam leült a lépcsőre, Satyavrat és Dharmashakti pedig elvégezte a púdzsát. Swami Satyam végig csukott szemmel ült. A púdzsá befejezése után a lábaihoz ültek és meditációra hunyták a szemüket. Dharmashaktinak rendkívüli élményben volt része. Úgy érezte, hogy a Swami Satyamból kiáradó ragyogó fény őbenne áradt szét. Az intenzív fény hőjétől erősen izzadt. A kezeivel kellett eltakarnia a szemét a vakító fénytől. Ekkor Szvámídzsí nevetésben tört ki.

„Adj nekünk praszádot – törte meg a csendet Satyavratdzsí –, mindannyian éhesek vagyunk." Dharmashakti észrevette, hogy eltűnt a fény, amint Swami Satyam felnevetett. Elosztották a praszádot, majd beszélgettek egy darabig. Satyavratnak és Dharmashaktinak délután 3-kor kellett indulniuk, hogy 5 órára hazaérhessenek, ahol az összes gyerek türelmetlenül várta, hogy megkapják Swami Satyam praszádját. Amikor távoztak, Swami Satyam megkérdezte: „Ugye rendszeresen végzed az ászanáidat? Rendben, folytasd a sírsászanát is."

Swami Satyam szádhanája szünet nélkül folytatódott. Satyavratdzsí minden szombaton elvitte neki a fontos leveleket és aktákat, ott töltötte a vasárnapot, és hétfő reggel tért vissza.

Seth Radha Kishan délután 4 órakor hozott neki teát, valamint friss és aszalt gyümölcsöket. Swami Satyam evett belőlük egy keveset, a többit pedig szétosztotta praszádként. Két hónap telt el így. Aztán már csak naponta egyszer, esténként evett. Megszakítás nélkül folytatta a mounát és a szádhanát.

Novemberben volt a Divine Life Society nandgrami ágának alapítási évfordulója. Satyavratdzsí, Swami Satyam utasításait követve gondoskodott az előkészületekről. Valahányszor Satyavratdzsí meglátogatta őt, Swami Satyam megkérdezte: „Dharmashakti miért nem jött el?" És Satyavratdzsí azt válaszolta: „Megkértem, hogy jöjjön el, de…" Pedig magam is akartam menni, de valami visszatartott. Ennek ellenére folytattam az ászanáimat és az összes házimunkát.

Novemberben Swami Satyam eljött a Divine Life Society ágának első évfordulójára. amelyet a városházán tartottunk. A rendezvény teljes egészében az előző évi program mintájára zajlott. Több százan jöttek el a programra. A különböző vallások képviselői beszéltek saját hitükről. Satyavratdzsí nővére, Annapoorna is eljött. Megértette a helyzetet, és beszámolt Szvámídzsínek az állapotomról. Szvámídzsí szívből nevetett...

„Még mindig csinálod az ászanáidat? A sirsászanát is?" – ugratott. Aztán a következőket tanácsolta: „Rendben, mostantól csak a pavanmuktászanát és a szukh púrvak pránájámát csináld. Reggel és este tegyél hosszú sétákat. Olvass jó és inspiráló irodalmat. Gondolj Kaushalya Rámájára és Yashoda Krisnájára, és élj visszafogott és fegyelmezett életet." Annapoorna felé fordulva azt mondta: „Januártól Dharmashaktival kell maradnod." Nem sokkal később Bombaybe utazott.

Swami Satyam, Gangesz anya és Púdzsja Gurudév áldásával felruházva, elárasztotta kegyelmével a fiúra vágyó tanítványt, és maga is szigorú szádhanát végzett egy rendkívüli szellem megidézése érdekében, aki vállalja a küldetése felelősségét és rohamléptekben viszi azt előre. A szankalpa az isteni erők áldásával és a nagy guru kegyelmével megnyilvánult...

Swami Niranjan születése

1960. február 14-én kora reggel, egy gyönyörű kisbaba jelentette be érkezését a világra. Swami Satyam akkoriban Bombayben tartózkodott. Aznap azt mondta Vishwapremnek: „Végre megérkezett az, akire vártam. Ma táviratot kapunk a születéséről." Március 20-án Swami Satyam Nandgramba érkezett. Az ölébe vette a kisfiút, megáldotta, és így szólt:

> Isten fénye leszállt e gyermek alakjában, hogy megvilágítsa e föld legsötétebb zugait. Egy tiszta, isteni szankalpa révén született. Nem pusztán azért jött, hogy dédelgetett fiatok legyen. Azért jött, hogy beteljesítsen egy nagyszerű célt és kül-

detést. Mindannyian kötelességgel és felelősséggel tartozunk neki. Nem lesz a hízelgés vagy a túlzott ragaszkodás híve. Fel kell készítenünk őt arra a nagy feladatra, amire érkezett, egy olyan feladatra, amely számtalan más lelket is érint.

Ő az isteni fény megtestesítője, és a szükséges képességekkel érkezett. Öntözzétek ezt a fiatal csemetét Ráma szent nevével, és idővel ez a becses virág isteni illatot fog árasztani az egész világon. Dharmashakti, méltó nevet kértél a gyermeknek, ezért azt mondom: „Niranjan", és legyen a mahámantrád:

Mantra szatjam, púdzsá szatjam, szatjam dévó nirandzsanam.
Gurorvákjam szadá szatjam, szatjaméva param padam.

Könyvkiadás

Swami Satyam Nandgramban töltött néhány napot, majd ellátogatott Bhilaiba, Raipurba, Bilaspurba és Raigarhba. Innen Bombaybe utazott tovább. Június vége felé érkezett Neemgaonba, ahol két hónapot töltött a csáturmászból. Szeptemberben visszatért Nandgramba. Felkészült könyvei kiadására. Átnézte az aktákat, átrendezte az anyagot, és végül 1960 októberében az allahabadi Desh Seva nyomdában kinyomtatták küldetésének első három könyvét. Az első a *Lessons on Yoga Part 1* (Leckék a jógáról, 1. rész) volt, egy kétszázhatvan oldalas könyv, amely Vishwapremhez és Satyavrathoz írt leveleket tartalmazta. A könyv nagyon népszerűnek bizonyult; az olvasók úgy érezték, mintha a leveleket egyenesen nekik címezték volna. A másik két könyv a hindi nyelvű *Kurukshetra kee ladai* és a *Yoga Asana* voltak, mindkettő körülbelül ötven-hatvan oldalas.

Sokan váltak Swami Satyam tanítványává. Egyedül kezdte, de karaván ja folyamatosan gyarapodott. Számos helyről érkeztek felkérések programokra. Bhilaiban, az acélvárosban alkalmanként három-négynapos programot szerveztek. Durg, Raipur és Bilaspur szintén gyakori programhelyszínek voltak.

Mindenki szerette volna, ha Swami Satyam az ő városukban építene ásramot. Ő azonban kitért a válaszadás elől. Satyavratdzsí szerette volna, ha Swami Satyam Rajnandgaonban telepedne le. Még egy darab földet is szerzett a város szélén, a Nagpur Roadon. Swami Satyam azonban azt mondta: „Most nem vágyom arra, hogy ásramot alapítsak. Először is egyre több és több könyvet kell kiadni."

Az egész világ Swami Satyam családja, és számára nincs különbség barát is idegen között. Gurujától kapta ezt a megbízatást, és most az a szankalpája, hogy segítsen mindazoknak, akik hiába futnak a boldogság délibábja után az élet sivatagában. Ezzel a céllal irányítja és tereli pásztorként a vele kapcsolódó útkereső lelkek sokaságát.

A világ egy hatalmas, széles színpad, az ember pedig egy parányi színész rajta. Swami Satyam egyszer egy Bilaspuri programot követően Raigarhba ment. Ez valamikor 1956-ban történt. Akkoriban senkit sem ismert Raigarhban. Raigarh a gazdag kereskedők és üzletemberek városa. Swami Satyam semmit sem vitt magával, csak egy vállára vetett, foszlott táskát. Késő délutánig sétálgatott a városban, de senki sem vette a fáradságot, hogy megszólítsa. „Talán errefelé mindenki nagyon elfoglalt – gondolta. – Nekem kell majd kezdeményeznem a beszélgetést." Megállt egy nagy üzlet előtt és hangosan kiáltotta: „Hari Óm." A gőgös bolttulajdonos keményen megdorgálta, és azt mondta neki, hogy tűnjön el. „Hari Óm" köszöntéssel Swami Satyam továbbindult. Éhség és szomjúság gyötörte, de elméje elmerült az adzsapá dzsapában.

Az utcában volt egy kis templom. Az idős pap észrevette ezt a ragyogó, fiatal szannjászint. Odament Swami Satyamhoz és megkérdezte: „Kérsz egy kis teát?" „Persze" – válaszolta Swami Satyam. A közelben volt egy kis szálloda, ahonnan az atya teát és kekszet hozott számára.

Az újságok révén Swami Satyananda neve és híre hamarosan elterjedt a környéken. Amint a raigarhiak értesültek a shak-

ti és bilaspuri programjairól, levelet írtak Swami Satyamnak, amelyben kérték, hogy látogasson el hozzájuk, és tartson nekik is programot. „Oda kell mennem – mondta Swami Satyam. Véglegesítsétek az időpontokat." Végül sikerült is megtervezni a programot. „Nem engedem, hogy egyedül menj oda. Elkísérlek – mondta Satyavratdzsí. – Nem bízom a raigarhiakban." Elkísérte Swami Satyamot Raigarhba, ahol egy nagyon sikeres háromnapos programot tartottak. Később sok raigarhi vált követőjévé és tanítványává, és elkezdték kérlelni, hogy építsen ott egy ásramot. Swami Satyam kezdetben elutasította, de végül az emberek keresztülvitték az akaratukat, és felépítettek egy ásramot. A véletlen úgy hozta, hogy az ásram csak néhány lépésnyire volt attól a bolttól, templomtól és szállodától, ahol Swami Satyam az első „ízelítőt" kapta Raigarhból…

Az ellenfelek legyőzése

Érdekes eset történt Nandgramban is, 1958 októberében. Swami Satyam akkoriban Farhad faluban töltötte a csáturmászt. A Shankar Bhavan Bal Samaj irodavezetői felkérték Swami Satyamot, hogy szeptember 20-án és 21-én, a Ganésa-fesztivál napjain tartson beszédet, amibe Swami Satyam bele is egyezett. Ám amikor elmentek érte, azt mondta: „Nem megyek. Nem szeretem a felesleges pompát és a hivalkodást, nem beszélve a haszontalan versenyekről. Ilyenné silányultak ezek a programok. Ha elmegyek, a végén még olyan dolgokat fogok mondani, amelyek felborzolhatják sokak kedélyét. Úgyhogy jobb, ha nem megyek." És nem is ment.

A Navarátri Durgá-fesztiváljának idején, amikor a Bal Samaj emberei ismét könyörögtek neki, Swami Satyam beleegyezett, hogy beszédet tartson. Az időpont véglegesítése után az esemény komoly nyilvánosságot kapott. Swami Satyam megérkezett a megbeszélt időpontban, és miután megtekintette a városszerte zajló Navaratri programokat, megérkezett a Shankar Bhavanba. Hatalmas tömeg gyülekezett a Shankar Bhavan

előtt, hogy meghallgassa a beszédet. A beszéd este 9 órakor kezdődött. Több, mint húszezres tömeg gyűlt össze. Mindannyian figyelmesen hallgatták Szvámídzsít.

Beszéde során Swami Satyam lépésről lépésre közelítette meg a szívéhez közel álló témát:

> Manapság a világ őrülten rohan a pompás showműsorok után, és még az isteneket és istennőket is belerángatja ebbe az esztelen versenyfutásba. Durgát isteni Anyaként kezelitek, de eszetekbe sem jut, hogy tíz-tizenkét ezer rúpiát pazaroltok felesleges pompára és díszítésre. Az Anya egy cseppet sem szereti az ilyen hivalkodást. Az ő szemében minden gyermek egyenlő. Azt akarja, hogy mindenki együtt éljen és ossza meg, amije van. Oly sok pénzt pazaroltok a látszat, a verseny, a név és a hírnév kedvéért, miközben figyelmen kívül hagyjátok és megsértitek az élő Durgát. Az én Durgám rongyokban kóborol, megerőltető munkát végez a megélhetéséért, tehéntrágyát szed az utcán, hogy megfőzhesse a napi egyetlen ételét, és a nap végén éppen az a társadalom nézi le, amelyet szolgál! Az Anya azt mondja: „Nincs szükségem erre a díszes műsorra és díszletre, tegyél inkább valamit ezekért a szerencsétlen nőkért"

A tömeget mélyen meghatotta Szvámídzsí beszéde. Néhány szűklátókörű embernek és néhány beképzelt tudósnak azonban nem tetszettek Szvámídzsí megjegyzései és ellenvetésekkel éltek. Vita alakult ki, amelyben néhány forrófejű fiatal Szvámídzsí pártjára állt. Végül a tudósok kihívták Szvámídzsít egy vitára a szentírásokról. „Rendben – válaszolta Swami Satyam –, majd holnap beszélgetünk a dologról."

Másnap komoly előkészületeket tettek a közelgő vitára, amely nagy nyilvánosságot kapott. Egy hatalmas színpadot állítottak körös-körül hangszórókkal, hogy az egész tömeg hallhassa a vitát. Estére harminc-harmincötezer ember gyűlt

össze. Este 9 órakor kezdődött a program. A tudósok olyan kijelentésekkel kezdték előadni érveiket, mint például: „Ilyen és ehhez hasonló dolgok vannak megírva a Védáknak ebben a részében." Mire Swami Satyam így válaszolt: „Igen, így van. De vajon akkor nincs-e az is megírva, hogy…", és annyira egyszerű és világos szanszkrit nyelven fejtette ki az álláspontját, hogy a jelenlévők elképedésükben szóhoz sem jutottak. Tekintélyt parancsolóan beszélt, részletesen idézett a Védákból, az upanisadokból, a Puránákból, a *Bhagavatá*ból, a *Gítá*ból és a *Rámájaná*ból. Meggyőző és cáfolhatatlan érveivel és a klasszikus szanszkrit nyelvtudásával szemben a tudósok teljesen lefagytak. A vita másfél órán át tarthatott, majd a panditok megadták magukat. Bejelentették, hogy szívesen elfogadják a vereséget Swami Satyananda, a nagy Swami Sivananda illusztris tanítványa részéről, és meghajoltak a lábai előtt.

„Én csak egy kisgyermek vagyok az olyan tanult tudósok előtt, mint ti – válaszolta alázatosan Swami Satyam. – Különben is, mindig Isten akarata érvényesül. Meghajlok tiszteletreméltó »ellenfeleim« lábai előtt."

Örömkiáltások és dicséretek repkedtek a levegőben. Gyerekek és felnőttek egyaránt ugráltak örömükben. Swami Satyam elkezdte énekelni az *Agad Bam* bhadzsant, a gyerekek pedig olyan energikus tándava táncba kezdtek, hogy mindenki ugrálni és táncolni kezdett. Micsoda látvány volt!

Swami Satyananda gyermek a gyermekek között, komoly a felnőttek között, önzetlen karma jógi a szegény, írástudatlan falusiak között, egyszerű és gyakorlatias a hétköznapi emberek között, és kiváló gondolkodó és szónok a tudósok között. A bhakták körében bhadzsan-kírtan szakértő, a szádhakák számára pedig egy tökéletes jógácsárja. A világ összezavarodott lelkei számára ő a világosság jelzőfénye, aki úgy ismeri az idő három szakaszát, mint a vonalakat a tenyerén. Inkább névtelenül és ismeretlenül a háttérben marad, de az élen jár mások tiszteletében és megbecsülésében. Tudása hatalmas és mély, de

ennél sokkal értékesebb a szolgálat iránti buzgalma és a mások felemelésére irányuló fáradhatatlan erőfeszítései. A mai társadalom igényeit és követelményeit felmérve úgy alakította életét, hogy könnyen és erőlködés nélkül megnyeri mindenki szívét. Számára gyermekek és idősek, férfiak és nők egyaránt az Abszolút Isten megtestesítői. Mindenkiben ugyanazt a szellemet látja, és nem tesz különbséget az emberek között. Ahogyan egy anya egyformán szereti minden gyermekét, Swami Satyananda szeretete is pártatlan és egyetemes.

Novemberben Swami Satyananda Gondiába utazott egy ötnapos programra. Onnan továbbment Bombaybe, útközben kétnapos programokat tartott Nagpurban és Amravatiban. Két hónapot töltött Bombayben, ahol oly sok programot tartott, hogy a bombayiak elhatározták, kiadják szatszangjainak gyűjteményét.

Amikor Swami Satyam visszatért Nandgramba, ránézett az aktákra, és azt mondta: „Mostantól folyamatosan könyveket kell kiadnunk. Saját nyomdára van szükségünk. Nagyon jól tudjátok, milyen nehézségekbe ütközik, ha Allahabadban kell kinyomtatni a könyveket. Legyen a nyomda a legfontosabb célunk mostantól."

„Ha ez az akaratod, akkor biztosan megvalósul" – válaszolta Satyavratdzsí.

Barangolás Biharban

Swami Satyam 1961 januárjában látogatott Biharba. Programot tartott Chhaprában, egy hónapig volt ott, és a közeli helyeken tartott programokat. Onnan Mungerbe érkezett...

Az első napokban egy bhakta házában lakott a Lal Darwazában. Később átköltözött Raibahadur Kedarnath Goenka gyönyörű és történelmi helyen lévő Ananda Bhavanjába. A helyi király, Mir Qasim építtette sok évszázaddal ezelőtt, és egy gyönyörűen megtervezett építészeti megoldásokkal rendelkező, hatalmas épület volt. A birtokon belül gyümölcsfákkal teli

kertek, ápolt pázsit és mindenféle egzotikus növény és fa található. Érdemes megtekinteni a hely természeti szépségeit.

De van még valami, ami különlegessé teszi ezt a helyet. A fák, virágágyások és szökőkutak mögött egy kis négyzet alakú tér található, székekkel és padokkal a nyugodt pihenéshez. Közvetlenül alatta folyik a hatalmas Gangesz, mintha megcsókolná az épület lábazatát. A folyó itt meglehetősen széles. Akármerre nézünk, fentről a kék égboltot, lentről pedig a kék vizet látjuk. Órákig lehet itt ücsörögni anélkül, hogy az ember megunná a látványt.

Ez a festői szépségű hely, távol a város nyüzsgésétől, nagyon kedves volt Swami Satyananda számára. Itt állította össze a *Siddha Prarthana* című bhadzsan füzetet, amelyet végül Allahabadban nyomtattak ki. Amikor Swami Satyananda Biharba látogatott, mindig Mungerbe vonzotta Goenkadzsí szeretete és ragaszkodása, valamint az Ananda Bhavan szépsége, és mindig eljött, hogy itt töltsön néhány napot. Most egy új vonzerővel bővült ez a lista – a Karna Chaurával. Amikor csak kedve szotytyant, akár reggel, délben vagy este, mindig különleges élményekben volt része.

Valahányszor Mungerben tartózkodott, mindig eljött a Karna Chaurába és leült az ősi magaslatra. Néha meditált, máskor pedig ott aludt el. Néha olyan látomásai voltak, amelyek felkavarták, mégis mindig visszatért oda.

Goenkadzsí szerette volna, hogy Szvámídzsí Mungerben telepedjen le. Mindig azt mondta: „Kérlek, maradj a városban, amelyet az *uttarváhiní* avagy az észak felé folyó Gangesz áldott meg. Ha úgy kívánod, építünk neked egy ásramot is." Swami Satyananda erre mindig azt mondta: „Nem akarok ásramot építeni. De valahányszor Mungerbe látogatok, mindenképpen az Ananda Bhavanban fogok megszállni."

Bhagalpurban a Shiv Bhavanban lakott. Adhyavati Sahay asszony még a rishikeshi időkből ismerte Swami Satyamot, és a családjukban mindenki nagyon tisztelte őt. A család tagjai kö-

zül sokan vettek mantrabeavatást Szvámídzsítől, köztük Sushila Sahay asszony, Dr. B.L. Prasad és Hemlata Prasad asszony is, akik elkötelezett követők voltak és mindenben segítettek, amiben csak lehetett.

Chhaprában Szvámídzsí Kailaspati Narayannál, egy odaadó tanítványnál szállt meg, aki végül könyvet adott ki a szatszangjairól. Swami Satyam Mungerből Bhagalpurba, Chhaprába, Katrasgarhba, Sitamarhiba, Patnába és más helyekre utazott, ahol szatszang-programokat tartott, majd visszatért Mungerbe.

Egy beképzelt thákur változása

Swami Satyanandának mindenütt vannak tanítványai és hívei. Olyan a személyisége, hogy ha valaki akár csak egyszer is találkozik vele, vagy részt vesz a szatszangján, képtelen elfelejteni őt élete végéig. A vele való találkozás után még az ateisták vagy Szvámídzsí nézeteinek elszánt ellenzői is lelkes követővé válnak. Hadd meséljek el egy esetet, amely bemutatja Szvámídzsí személyiségének ezt az vonását...

Rewa körzetében van egy Raipur nevű kis falu. Az egész falu félelemben élt a földesúr, Thakur Ravinandan Singh miatt. Az öccse, Narendra Singh őrnagy volt a hadseregben, aki Szvámídzsí rishikeshi napjaiban Delhiben állomásozott. Rendszeresen ellátogatott Rishikeshbe és találkozott Swami Satyammal, akit nagyon tisztelt. Komoly személyes szádhanát végzett és gyakran kért útmutatást levélben Swami Satyamtól. Volt egy állhatatos kérése Szvámídzsíhez: „Ha valaha is ellátogatsz Rewába, kérlek, látogass el az ősi falumba is. Ez egy nagyon elmaradott és régimódi környék; a jelenléted biztosan pozitív változást hozna a családomban és az egész faluban."

Amikor Szvámídzsí 1959-ben Rewában járt, úgy döntött, hogy elmegy Raipurba is. Amint a faluba ért, a falusiak figyelmeztették: „Mahátmádzsí, kérjük, menj vissza arra, ahonnan jöttél. A mi zsarnoki thákurunk nem rest még a szádhuk és szannjászinok kevés holmiját is elrabolni."

„Azért jöttem, hogy meglátogassam a thákurt – válaszolta Szvámídzsí. – Kérlek, mutassátok meg az utat."

A falusiak könyörögtek neki. „Kérjük, ne menj oda, különben biztosan megsértenek és megaláznak. Egyszer egy szádhu a tehenes kocsiján odament a thákurhoz. A thákur elvette tőle a tehenet, és amikor a szádhu tiltakozott, alaposan elpáholta és elzavarta. Mindig van nála puska. Még a koldusok is félnek a közelébe menni. Mahárádzs, kérlek, felejtsd el, hogy találkozz ezzel a vadállattal."

„Ebben az esetben – mondta mosolyogva Swami Satyananda –, mindenképpen találkoznom kell vele." Ezzel elindult a kapuja felé.

Az első találkozás során a thákur enyhén szólva is közönyösen viselkedett Swami Satyanandával. Végül azt mondta: „Mivel az öcsém küldött téged, megkérlek, hogy maradj egy napra a házamban." Thakur Ravinandan Singhnek volt egy barátja, Dharmadas Mishra, nyugalmazott rendőrfelügyelő. A két barát aznap szatszangot tartott Szvámídzsível. Amikor másnap távozni készült, a thákur így szólt: „Mahárádzs, maradj még egy-két napig."

„A gurum azt parancsolta nekem, hogy tartsak szatszangot mindenkinek, akár rangos, akár egyszerű, akár gazdag, akár szegény – mondta Szvámídzsí –, ezért a közeli templomban fogok lakni, és ott fogok szatszangot tartani a falusiaknak."

„Nos, ebben az esetben meghívom ide a falusiakat. Neked azonban az én házamban kell laknod" – mondta a thákur nyomatékosan.

Néhány falusi félelemtől remegve jött el, amikor meghívták őket Szvámídzsí szatszangjára. Szvámídzsí távozását folyamatosan halasztották, és végül majdnem egy hónapot töltött a thákur rezidenciáján. Lassanként a falusiak közül is sokan kezdtek járni Szvámídzsí szatszangjaira.

A thákur szerette a bhángot, amit naponta készítettek neki. A purdáh, a fátyollal fedés gyakorlata olyan szigorú volt, hogy

nemhogy egy halandó, de még a nap sem vethetett pillantást a ház asszonyainak arcára. A fegyverkultúra annyira bevett volt a térségben, hogy még a hölgyek is hordtak revolvert. A kisfiúk iskolába menet pisztolyt viseltek. A lányok természetesen nem jártak iskolába.

A thákur családja nagyon gazdag volt, de annyira pénzsóvárak is, hogy minden monszun után kihordták az összes „aranyat, ezüstöt és készpénzt", és a napon szárították, mert féltek, hogy elrohadnak! A szárítás előtt az egész készletet megmérték, majd mielőtt visszahordták volna, újra megmérték. Ha a szolgák néhány unciával kevesebbet mértek, azt még megengedettnek tartották. Ha a tényleges számot adták meg, a thákur azt mondta: „Nem száradt meg rendesen, holnap tegyétek ki újra a napra!"

A thákur túlságosan elővigyázatos volt az utazások során. Ha egy tíz mérföldre lévő faluba utaznia, alaposan felkészült rá. Bhángot készítettek és felkészítettek egy elefántot a thákur szállítására, és sokan csatlakoztak a kísérethez. Amikor rájöttek, hogy már körülbelül tizenkét mérföldet utaztak és túlmentek az úti céljukon, felverték sátraikat, és késő éjszakáig élvezték az ételt, italt és a bhángot, majd hazatértek. Másnap újra felkészültek, de ezúttal óvatosan folytatták útjukat, sok embertől kértek útbaigazítást, és így célba értek. Ilyen furcsa szokásai voltak a thákurnak!

Swami Satyananda szatszangjai gyökeres változást hoztak a thákur háztartásban. Nők is elkezdtek járni a szatszangokra, a lányok pedig az iskolába, és a szegény falubelieket is meghívták a szatszangokra. A thákur időnként segítséget nyújtott egy-egy szegény, rászoruló embernek. Aznap, amikor Swami Satyananda végül távozni készült, a thákur ötszáz rúpiát adott át neki.

„Ezt nem fogadhatom el – mondta Szvámídzsí. Szannjászinként csak azt akarom, hogy megértsék a tanításaimat, és próbáljanak azok szerint békében, testvériségben és harmóniában élni. Te ételt és ruhát adtál nekem, és biztos vagyok benne, hogy a továbbutazásomhoz szükséges vonatjegyről is gondoskodsz majd. Akkor mi szükségem lenne erre a pénzre?"

A thákur elővette a revolverét és egyenesen Szvámídzsíre szegezte. „Mahárádzs – mondta –, sokakat fosztottam már ki fegyverrel. A szádhukról nem is beszélve, még a koldusokat sem kíméltem. És most ezzel a pisztollyal kényszerítelek, hogy fogadd el. Életemben először adok, ahelyett, hogy elvennék. Ha nem fogadod el, akkor lelőlek."

Szvámídzsí nevetett, miközben két, a Gangeszhez és a Jamunához hasonló patak folyt végig a thákur arcán... Swami Satyananda végül így szólt: „Rendben, elfogadom a hozzájárulásodat. Kérlek, küldd el Satyavratdzsínek, ő gondoskodik a munkámról, a kiadásaimról és a könyvek kiadásáról. Bármit is küldesz, az csak segíteni fogja a küldetésemet."

Ilyen változást indított el Swami Satyananda Thakur Ravinandan Singhben és barátjában, Dharmadas Mishrában. Ő, aki egykor a falu réme volt, mindenki családtagjává vált. Dharmadas Mishra később a Munger ásramba is eljött és végül 1965 januárjában szannjásza beavatást vett.

Az International Yoga Fellowship megalapítása

Swami Niranjan első születésnapját 1961. február 14-én ünnepeltük. Az aznap róla készített fénykép nagyon jól sikerült. Elküldtünk egy példányt Swami Satyanandának is. Két hónappal később kaptunk egy csomagot, amelyben a legújabb könyveinek, a *Yoga Nidra* és *The Science of Pranayama* példányai voltak. Nagy örömmel láttuk, hogy a könyvbe pont ez a fénykép került be, a következő felirattal:

> Egy nagy tanítvány születése, akinek a rendeltetése, hogy feltámassza az indiai spirituális kultúrát és a jógikus reneszánsz élére álljon.

1961-ben Swami Satyam számos programot tartott Biharban. A programok közti időt az Ananda Bhavanban töltötte és számos könyvön dolgozott. Az egyik a *Lessons on Yoga* hindi

nyelvre fordítása volt, *Yoga Sadhana, 1. rész* címmel. Ugyanebben az időben folyt a *Yoga Sadhana, 2. rész* betűinek összeállítása is. Bombayben, Amravatiban, Nandgramban, Bhilaiban, Bilaspurban, Raigarhban és Kalkuttában is zajlottak programok. A bombayi hívek négy könyvbe foglalták össze Szvámídzsí angol nyelvű szatszangjait, amelyek készen álltak a nyomtatásra.

1962 januárjában Swami Satyam megérkezett Nandgramba. Belső késztetést érzett, hogy elindítson egy szervezett mozgalmat. Miután konzultált Satyavratdzsível, döntésre jutott. Január 9-re összehívtak egy gyűlést, amelyre meghívták a neves írót, Dr. Baldev Prasad Mishrát, K.L. Shukla pénzügyminisztert és más kiválóságokat. Swami Satyam felvázolta az International Yoga Fellowship Movement létrehozásának okát és víziójáát. Egyhangúan döntöttek arról, hogy előkészítik a szervezet alapításához szükséges dokumentumokat és haladéktalanul megkezdik a célok és feladatok megvalósítását.

A következő, január 15-re összehívott találkozón Swami Satyam bejelentette: „Egy sivir lesz Nagpurban, majd utána Bombaybe kell mennem. Számos könyv készen áll a kiadásra. *Satyam Speaks, Words of Satyam, The Practice of Trataka, Yoga Chudamani Upanishad, Yogashakti Speaks, Steps to Yoga, Yoga Initiation Papers és Pawanmuktasana* – nyolc könyv angol nyelven, míg Bhagalpurban, Chhaprában és Mungerben öt könyv, nevezetesen a *Yoga Sadhana (1. és 2. rész), Amarsangeet, Surya Namaskara* és *Yogasana Mudra Bandha* hindi nyelven lesz kinyomtatva. Nyomtatás után valamennyi könyvet Nandgramba küldik, ahol a nandgrami Satyananda Publication Society (Satyananda Kiadó Társaság) kezeli majd őket." Úgy döntöttek, hogy Satyavratdzsí lesz a Satyananda Publication Society titkára és hogy a lehető leghamarabb bejegyezteti a társaságot.

Az International Yoga Fellowship Movement következő ülésére február 25-én került sor, ahol szabályosan megválasz-

tották a bizottság tagjait. Swami Satyam elmagyarázta, hogyan végezzük az adminisztrációt és a mozgalom különböző tevékenységeit. Miután mindent részletesen elmagyarázott, azt mondta: „Satyavratdzsínek is hozzá kell látnia a tervezett nyomdai előkészítő munkálatokhoz. Már most is annyi könyvet nyomtatunk, és ki tudja, mennyi lesz még a jövőben. Küldetésünk alapja éppen ezeken a könyveken nyugszik. Emellett ötleteim vannak egy jógamagazinnal kapcsolatban is. Satyavratnak és a Dharmashaktinak kell majd mindezeket a feladatokat vállalnia."

„Az élet olyan, mint egy rózsa – tette hozzá. – Ahhoz, hogy megszerezzük a rózsát, át kell verekednünk magunkat a töviseken. Az élet olyan, mint az ékkő a kobra fején. Ahhoz, hogy megszerezzük az ékkövet, meg kell küzdenünk a kígyóval. Az élet olyan, mint a szantálfa. Az illatos fa megszerzéséhez óvatosan kell levágni az ágakat anélkül, hogy felébresztenénk a köréjük tekeredő mérges kígyókat. Ez az a borotvaélen vezető út, amelyet kettejüknek is végig kell járniuk. Ebben a korban egy családos ember sokkal könnyebben elérheti a transzcendentális tapasztalást, mint egy szannjászin."

Swami Satyam felvázolta a jövőbeli tevékenységeket és elmondta, hogy a nyomdagépek kapcsán mely cégeket kell keresnünk, majd elutazott Biharba. Március 24-től 30-ig Sitamarhiban volt, majd visszatért Nandgramba. Az International Yoga Fellowship regisztrációs eljárásai addigra már befejeződtek. Átnézte a szükséges dokumentumokat, utasításokat adott a misszió következő szakaszára vonatkozóan, majd miután ihletett és örömteli légkört teremtett, Nagpurba utazott. Nagpurból Bombaybe távozott, ahol április végéig tartózkodott. Május elején visszatért Nandgramba. Levelet írt Swami Sivanandának, amelyben tájékoztatta őt az International Yoga Fellowship megalapításáról és áldását kérte a misszió sikeréhez. Hamarosan megkaptuk Swami Sivananda üdvözlő levelét:

Isteni Szellem
Üdvözlet!

Szívből gratulálok Nektek az International Yoga Fellowship Movement elindításához. A Mindenható Isten adjon teljes sikert e nemes küldetéseteknek. E célból küldöm számotokra az Úr Vishwanath praszádját.

A spirituális béke az indiai civilizáció védjegye. Egy isteni tulajdonság, amely a szellem birodalmához tartozik. Ez a béke a tiszta szívben virágzik. Akár békének vagy felszabadulásnak, akár szellemnek vagy Istennek nevezzük, ez egy és ugyanaz. Ez a béke meditációval, odaadással, dzsapával és imával érhető el.

A békét lehetetlen megtalálni a gazdagság vagy más világi tárgyak megszerzésével. Aki lemond a szenvedélyekről és a vágyakról, az örök békét nyer.

Szüntessük meg az emberi társadalomban mélyen gyökerező gyűlöletet, kapzsiságot, téveszméket, önzést és féltékenységet, és terjesszük a belső béke üzenetét. Csak a belső béke vezethet a világbékéhez. Egyedül ez az emberiség igazi szolgálata. Isten segítsen és támogasson benneteket az előttetek álló nagy feladatban.

Hittel, szeretettel és Óm-mal
Swami Sivananda Saraswati

Divine Life Society,
Sivananda Nagar (Rishikesh)

Miután megkaptuk a nagy guru áldását, komolyan elkezdődött a misszió tevékenysége. Mindenkit nagyon inspiráltak és lelkesítettek a mozgalom eszméi.

Csáturmász Mungerben, az Ananda Bhavanban

Swami Satyam Mungerbe érkezett a csáturmászra. Mungerben mindig az Ananda Bhavanban szállt meg. Az Ananda Bhavan hatalmas főépülete mellett van egy kisebb épület, a Gol Kothi, amely mindennel el van látva. Úgy döntött, hogy a csáturmász idején ebben fog lakni. A hely csendes, félreeső környezete teljesen megfelelt neki. Éjszaka még az őrök sem mertek tartózkodni ebben a régi, történelemmel átszőtt komplexumban. Este 11 órakor bezárták az összes épületet, átadták a kulcsokat Swami Satyamnak, és elhagyták a területet. Csak másnap reggel 5 órakor tértek vissza.

Swami Satyam bonyolult szádhánákat végzett. Naponta egyszer csak gyümölcsöt fogyasztott. Egy összetett hatha jóga szádhanába kezdett. Az éjszakák teljesen nyugodtak és csendesek voltak, köröskörül magas, lombos fák, középen a hajószerű Ananda Bhavan, mellette pedig a kisebb Gol Kothi. A természet csendes volt, csak a Gangesz hullámainak lágy csobogása hallatszott a közeli partról. Swami Satyam teljesen belemerült a szádhanába ebben az ideális környezetben, és néha egész éjjel folytatta a dzsapa szádhanát.

Egyik éjjel Swami Satyam azt hallotta, mintha valaki kísérteties zenére táncolna. Arra gondolt, hogy a szolgák rendszerint elmennek éjszakára, de lehet, hogy ma este egy táncoslányt hoztak magukkal. Átment a szobájukba, hogy meggyőződjön róla, de a szobák zárva voltak. Mégis hallotta a *Baszant Bahár* rága dallamait. „Ez a kis ház valaha Mir Qasimé volt – mondta magában. – Talán valamelyik király vagy nemes meggyilkolt egy táncoslányt, és a szelleme még mindig itt kóborol." Figyelmesen hallgatta a zenét. Valóságosnak és elevennek hangzott. A dallam, a harmónia és a ritmus kedves volt fülének, és tovább hallgatta . . .

Amíg az Ananda Bhavanban tartózkodott, sokszor hallotta ezt a zenét. De ez soha nem zavarta, és sikeresen befejezte szádhanáját. Swami Satyam ezután átköltözött a nagyobb épü-

letbe. Napközben körülbelül nyolc-tíz kertész és őr tartózkodott ott. Sok látogató is jött, hogy a gyönyörű kertekben sétáljanak. Goenkadzsí és családja is sokszor beugrott, de senki sem maradt ott éjszakára. Nemhogy ott maradt volna, de még csak a közelébe sem merészkedett senki. Akkoriban Munger gyéren lakott város volt. A közelben volt egy halottasház is, és ez volt a másik ok, ami miatt az emberek féltek a helytől. Ezt a helyet „kísértetháznak" nevezték és éjszaka teljesen elkerülték.

Swami Satyamnak azonban nagyon tetszett ez a hely. Swami Satyam kedvenc helye az épület hátsó része volt, amely közel van a Gangeszhez, és ahová az emberek még nappal is féltek bemenni. Gyakran ücsörgött ott, élvezte az anyatermészet nyugodt békéjét, messze a világ minden gondjától és bajától.

Különös események kezdtek történni a főépületben is. Swami Satyam többször hallotta, hogy valaki érméket számol az egyik szomszédos szobában. Tudta, hogy nincs ott senki, mert az ajtó be volt reteszelve és zárva, a kulcs pedig nála volt. Voltak más megmagyarázhatatlan események is. Miközben éjszakánként a szádhanáját és anusthánáját végezte, úgy tűnt, mintha rengeteg madár röpködne a szoba körül. Swami Satyam azonban sohasem fordított nagy figyelmet ezekre az eseményekre. Sokszor lakott már az Ananda Bhavanban, és ilyenek csak akkor történtek, amikor szigorú szádhanát végzett. Az, hogy ezek szellemek voltak-e vagy a szádhaná szidddhái, nem érdekelte Swami Satyamot, és mit sem törődve velük, folytatta a szádhanáját.

„Személyiségem egy bizonyos része mindig is intellektuális volt – mondja Swami Satyam. – A kutatás és az elemzés szelleme már gyermekkoromban is erős volt bennem. Gurum ásramjában, bár időm nagy részét a karma jógával töltöttem, mégis találtam időt a klasszikus filozófiai és szádhaná rendszerek tanulmányozására. A szánkhja filozófia a kedvencem. Valószínűleg mindent elolvastam, amit a világ különböző vallásairól és filozófiáiról el lehetett olvasni.

Amikor találkoztam nagyon nagyra becsült gurutestvéremmel, Swami Chidanandával, az első dolog, amit mondott, az volt, hogy »Nem fogok vitatkozni veled, Satyam. Bármit is mondasz, az helyes.« Swami Venkatesananda ugyanezt szokta mondani. A gurutestvéreim még ma is vitatkozó értelmiséginek tartanak. És természetem e tulajdonsága miatt a félelem vagy az ijedtség nincs rám hatással. Megvan a saját módszerem a dolgok végiggondolására."

Ilyen a nagy egyéniségek természete...

Eközben a nandgrami B.N.C. malom már hónapok óta zárva tartott. Remény sem volt arra, hogy a közeljövőben újrainduljon. A tulajdonos Kalkuttában élt, a malmot pedig a fia és a veje vezette. Más fontos adminisztratív pozíciókat is rokonok és barátok töltöttek be. Amikor a tulajdonosok nem tudták megfelelően működtetni a malmot, bezárták. A tisztviselők még mindig jártak az irodába, de a mintegy ötezer munkást elbocsátották. Harc folyt a szakszervezet és a vezetőség között. A helyi politikusok olajat öntöttek a tűzre a munkások felbujtásával.

Szádhaná sivir Rajgirban

1962 októberében a bhagalpuri hívek tizenöt napos szádhaná sivirt szerveztek Rajgirban, melyen Chhaprából, Bombayből és Bhagalpurból érkezett szádhákák vettek részt. Satyavrat és Dharmashakti Nandgramból érkeztek, hogy részt vegyenek a szádhaná programon. Magukkal hozták Niranjant is, aki akkor másfél éves volt. Rajgirt érdemes megnézni természeti szépsége és ősi történelme miatt. Az Úr Buddha is gyakran megfordult ezen a helyen. A közeli Gridhakút-hegyen élt egy ideig. Számos barlang és kolostor található itt a buddhista korszakból. Vízesései, hegyei és meleg vizű forrásai lélegzetelállítóak. A Mahábhárata korszakában ez volt Jarasandha király fővárosa, és az Úr Krisna ide érkezett Ardzsunával és Bhímával.

Ebben a gyönyörű környezetben a sivir napi programja szádhanából, szatszangból, előadásokból, a meleg vizű for-

rásokban való üdítő fürdésből és hosszú sétákból állt. Swami Satyam érdekes dolgokat és anekdotákat mesélt. Esténként leültünk mellé, hogy inspiráló szatszangjait hallgassunk:

Igazán szerencsések, akik szíve gyengéd érzelmeket táplál a guru iránt, mert ezen az úton az érzelmek olyanok, mint az elektromos áramlatok. Akikben sok van, de nem használják ki, végül elszalasztják életük lehetőségét. Először is, a szeretetet rendkívül nehéz megtalálni ebben a világban, és még ha meg is találjuk, általában megfertőzi a vágy, a szenvedély és más alantas érzelmek, ezért a világi szeretet vagy gyűlöletként vagy megszállottságként végződik. Ugyanez történik a guru iránti szeretettel is. Legtöbbször hiányzik, és még ha jelen is van, akkor az a tisztelet és az imádat langyos érzése, nem pedig a szeretet és a vonzalom erős köteléke. És még ha van is erős szeretetérzés, ez az érzés hajlamos fokozatosan elferdülni és eltorzulni.

De ahol a guru és a tanítvány minden síkon egyesül, ahol nincs perverzió vagy torzulás a kapcsolatukban, ott felébred valamennyi isteni energia és erő. A szeretetnek mélynek és rendkívülinek kell lennie, mégis tisztának és magasztosnak kell maradnia. Ahogyan az elektromosság hajtja mind az adó, mind a vevő készüléket, éppúgy élteti az igaz szeretet érzése a gurut és a tanítványt. Ha ilyen közelségben vagytok a guruval, akkor meneteljetek bátran a dhjána útján, és lépjetek át merészen minden egyes mérföldkövet. Figyeljetek minden üzenetre, amit küldök. Használjátok az elme belső nyelvét, hogy üzeneteket küldjetek és fogadjatok a mentális birodalomban. Értsétek meg ezeket a fogalmakat, majd alkalmazzátok őket. Meditáljatok, meditáljatok... vesszetek el a folyamatos emlékezés áramlásában. Mi történt, mi fog történni – ezek értéktelen kérdések. Ne vesztegessétek időtöket arra, hogy ezeken gondolkodtok. Minden csak Isten ajándéka számotokra. Ő az egyedüli és egyetlen Adomá-

nyozó. Ne gondolkodjatok, hogy miért adott az egyiknek és miért nem a másiknak. Színtiszta őrültség ezzel foglalkozni.

Emelkedjetek a mindennapi élet kicsinyes reakciói fölé. Ez a szádhaná magasabb szintje. Gyakoroljátok a nem-ragaszkodást. A diszharmónia és a viszály mentális képzelgések. A szenvedés nem más, mint mentális teremtés. Legyetek áldottak és boldogok. Ez az igazi szannjásza. A dolgokba való belegabalyodás a világiasság jele. Ha a boldogság és a bánat ingáján hintáztok, az zavart okoz a szádhanában. Hagyjátok, hogy az élet a maga édes módján haladjon. Legyetek mindig vidámak. Semmit sem kell tennetek, Isten majd megteszi a szükségeset. Csak viselkedjetek úgy, mint egy gép.

Kizárólag a misszióm munkáival és tevékenységeivel foglalkozom. Nincs szükségem alkalmi barátokra. Automatikusan kiszűröm a léhűtőket és a semmittevőket. Munkámat Satyavrat és Dharmashakti viszi előre. Kettőtökben látom a teljességet. Mások is alkalmasak és hasznosak, de nem nevezhetem őket a sajátjaimnak. Még ha gazemberré is válnék, ti ketten soha nem hagynátok el, míg a többiek elfordítják az arcukat és elmennek.

A fejlődésetek kielégítő. Folytassátok kitartóan a szádhanátokat. A tudatlanság felhői biztosan eloszlanak, és a tudás fénye felragyog. Tartsátok mindig szem előtt azt az egy nevet, azt az egy formát. Soha egy pillanatra se feledkezzetek meg róla. Hagyjátok, hogy a mentális hullámok elcsendesedjenek, hagyjátok, hogy a viharok elmúljanak. A mentális hullámok nem azelőtt csendesednek el a lélek mélyén, minthogy...

Egy nő lassan, de folyamatosan és határozottan halad előre. A nők korábban aligha jártak ezen az úton, de hát ki vette a fáradságot, hogy megmutassa nekik az utat? Néhányan megpróbálták, de ők maguk is eltévedtek. Nagy és ritka

véletlen, hogy mindketten teljesen egyforma úton követtek engem. Ez egy hallatlan szamszkára. Dharmashakti, te egy „ékszert" kaptál a tapaszjádért és a jó szamszkáráidért. Merülj el a tjága, tapaszja és szádhaná életében, hogy biztosítsd ennek az „ékszernek" a fényes jövőjét. Lassan, egyenként kezdd el a gondolathullámok visszavonását a „név" és a „forma" eszközeivel. Néha felhőket fogsz látni, néha villámokat, néha csillagokat, néha holdfényt, néha egy égi sétát... Megértetted?

És néha a víná, a szitár és a dobok hangjait is hallani fogod, néha a méhek zümmögését és néha az *anahad* avagy transzcendentális hangot. Amikor a szádhaná tele van örömmel és boldogsággal, szinte mindenki hajlamos elveszni ebben a gyönyörben. Ez is akadály lehet. Soha ne engedd, hogy a fájdalom, az öröm vagy a boldogság élményei felemeljék a fejüket a *mantrá*d, a neved és az *istád,* a formád állandó emléke előtt. Minél több figyelmet fordítasz az elmédre és annak szeszélyeire, annál nagyobb lesz az istád iránti szorongás, aggodalom, zavarodottság, diszharmónia és feledékenység. Az igazi szeretet leírhatatlan élmény, míg a szarvasszerű elme ugrándozásai a májá által teremtett ketrecbe vannak zárva. Csak a szádhanáddal kell foglalkoznod. A fejlődés már zajlik és tovább fog folytatódni.

Egy nő elméje igencsak szeszélyes. A természete olyan, mint a nektár, de önzőségtől elvakítva méreggé is válhat. Mekkora csodákra képes, ha az elméje eléri az egyhegyűséget és a céltudatosságot! Sokan kérdezik, hogy a férfiak és a nők a lelki síkon is megőrzik-e különböző tulajdonságaikat? A fizikai síkon ez természetesen igaz, de a lelki síkon nem. Ott mindketten egy elem, egy energia, egy áramlás, és mindkettőnek át kell esnie a szádhaná tüzén, és a mantra és az ista, a név és a forma köré kell formálnia elméjét. A különbségek a neveltetés, az oktatás és a társadalom egyéb hatásai miatt vannak. Amint a szádhaná beérik, a

régi levelek lehullanak, és beköszönt a tavasz. Minden kétség eltűnik, és helyét az önbizalom és a hit veszi át.

Valójában a társadalom a saját hátrányait és hiányosságait helyezte a női elmére; a nő kénytelen volt a társadalom diktátumai szerint formálni magát. A nőket az idők során lealacsonyító megpróbáltatásoknak és viszontagságoknak vetették alá, de ez nem jelenti azt, hogy alacsonyabb szintűek lennének. Végső soron minden ember valódi természete a szellem, a szat-csit-ánanda. A kívül megnyilvánuló szamszkárák csupán egy takaró fátyol.

A helyiek a szatszang után távoztak, de a szádhaná sivir résztvevői Szvámídzsível maradtak. Swami Satyam így szólt hozzánk:

Amikor felerősödik a spirituális áramlat, szakadatlanul áramolni kezd a név és a forma emlékezete. Amikor ez álomszerű állapotban folytatódik, tudjátok, hogy legbelsőbb tudatotokat érintették. Amikor előrelépést tapasztaltok a meditációban, tudjátok, hogy felerősödött a név és a forma emlékezete. Amikor valóságként kezd megjelenni, tudjátok, hogy az emlék érzővé vált. Az inspiráció folyója belül áramlik; hagyjátok, hogy a korábbinál jobban kiszélesedjen a folyása. Teljesen át kell alakítanotok a szankalpáitokat, és konkrét formát kell adnotok nekik. Rázzátok le magatokról az előző évek régi leveleit. Hagyjátok, hogy új levelek, új virágok, új ágak hirdessék az új tavasz kezdetét.

Ne engedjétek, hogy a gyengeség bekússzon a szankalpáitokba. Erősítsétek meg a hiteteket. A kétségekkel teli éjszaka elmúlik. Ragyogjon fel a hit napja, hogy másokat is vezethessetek ezen az úton. Csak egy irányba szabad gondolkodnotok. Minden egyes gondolat mögött ott kell lennie a mögöttes vágynak, hogy elérjétek a forma érzékelésének tökéletességét.

Tökéletesítsétek szádhanátokat az egyedüllétben. Alkalmazzátok a dzsapát, a málát, a képeket, a puraszcsaranát, a mounát, a magányt, az ászanát, a pránájámát, az önképzést, a mantraírást és a meditációt. Isten szemlélését még alvás közben is, dzsapát és dhjánát még álmodban is! A következő tizenöt napban felejts el mindent és merülj el a legmagasabb boldogságban.

Mindig a célunkat szem előtt tartva kell dolgoznunk. Dzsapával és dhjánával, hittel és meggyőződéssel egy erőteljes energiát kell felébresztenünk és manifesztálnunk. Tudatos, élő entitásként kell megnyilvánítanunk az istánkat. Meg kell tanulnunk bezárni az érzékek ajtaját, még egy perc vagy fél perc is elég. Csak akkor várhatjuk el, hogy a belső ajtók megnyíljanak. Ez a meditáció állapota, amelyhez elengedhetetlen az elme csendje. Ez csak a névre való folyamatos emlékezéssel és dzsapával lehetséges.

Gyökeresen ki kell irtani mindenféle félelmet. Nem kell félni sem az igazságtól, sem a hazugságtól, sem a bűntől, sem az erénytől, sem a jótól, sem a rossztól, sem az istentől, sem a démontól. A félelem a szívben elrejtett dolgokból, a mások elől elrejteni szándékozott cselekedetekből ered. Másokról rosszat hallani, vagy az egyiket a másik kárára előnyben részesíteni szintén félelmet kelt. Az igazi félelem azonban az Istenbe vetett hit elvesztéséből fakad. Az összes többi félelem csupán ennek az ősi félelemnek különböző megnyilvánulásai. A tisztázatlanság és a tudatlanság mindaddig megmarad, amíg félelem van. Tedd félre a félelmeidet, és meditálj elmélyülten. Dzsapa minden egyes be- és kilégzéssel, valamennyi gondolat fokozatos megszűnése, győzelem a szorongás és az idegesség felett, meditáció és még több meditáció; csak így tudsz beljebb menni. Ha egyszer már bent vagy, megtalálod a továbbvezető utat. Csukj be minden ajtót. A világiasság szele újra ki fogja nyitni őket. Újra be kell csuknod őket. Ha a név dzsapája abbamarad, akkor minden meg fog állni.

Az elme legelészik
A szorongás olyan, mint tüske a talpban.
A virágok vonzzák az elmét.

A varjú rikoltozva károg
A fülemüle megbabonáz
A papagáj emlékeket ébreszt.

A nyár forró
A tél csontig hatol
Egyetlen gondolatra rögzítsd az elmédet.

Hagyd, hogy a kutya ugasson
Tartsd magad távol és érintetlenül
Légy mentes a vágyakozástól.

Kinek nincsenek gondjai és aggodalmai? A folyó folyik, ez a természete. Az élet halad tovább, ez a természete. Ha aggódnunk kell, az csak egy dolog miatt szabad – hogyan nyerhetünk bepillantást az „isteni formába". Legyen ez az állandó gondolatunk, az állandó aggodalmunk. Ne gondoljátok, hogy ha kaptok egy mantrát, azzal felszabadultok. Mindig is szabadok voltunk, mikor követtünk el egyáltalán bűnöket? Egyáltalán mi a jó és mi a rossz? A gyilkos maga is ebben a világban kapja büntetését. Nem a megszabadulás érdekében kaptuk a mantra díksát, hanem inkább az isteni megvalósításáért kaptuk a mantrát. Szeretjük Őt, ezért kezdtük el a szádhanát. Szabaduljatok meg a jó-rossz, kötöttség-felszabadulás terhétől és minden egyéb haszontalan elképzeléstől.

A világi szeretet bukáshoz vezet. Elváláskor bánat, viszontlátáskor boldogság – ezek a világi szeretet tünetei. Az igaz szerelem érett és komoly. Az örök béke és a végtelen öröm természetéből fakad. Az én Istenem nem ment el sehová, nem jön sehonnan, Ő ott van lényem minden egyes

sejtjében – legyen ez a hozzáállásunk. Csak így kerülheti el a guru és a tanítvány a kötelék és a bukás buktatóit. Csak így nyerhet a tanítvány bepillantást a magasabb tudásba. Ébresszétek fel és keltsétek életre a szellemeteket, és a tér és idő akadályait átszakítva egyesüljetek a guruval a meditációban. A guru nevének puszta mechanikus ismételgetése nem lesz elegendő. Ezt a jógát éjjel-nappal folytatnotok kell. A világ egy ketrec, amelyet a siker és a kudarc, a remény és a csüggedés falai zárnak be, míg a lelki élet az örömteli sport széles, nyitott mezeje. Néha nyerünk, néha veszítünk, néha megsérülünk, mégis nevetve állunk fel. Hari Óm.

Ennek szellemében folytatódtak a szatszangok minden nap. Sokan vettek részt rajtuk, kérdéseket tettek fel, megbeszélték a problémáikat. Swami Satyamnak még a hétköznapi megnyilatkozásai is a szatszangok minőségével bírtak. Ha kérdezték, világosan és érthetően válaszolt. Egy nap, amikor a teljes önátadásban lévő bhakta hozzáállását taglalta, azt mondta: „Egy igazi bhakta Isten áldásos ajándékaként fogadja el az örömöt és a szenvedést, az élvezetet és a fájdalmat egyaránt."

Amit átoknak tartasz
és a szerte tomboló tűzvészek okának,
az Isten álruhába bújtatott áldása;
mindörökké emlékezz erre az arany igazságra.

Ezután elmesélt egy rövid történetet, hogy szemléltesse a lényeget. Miközben Srí Ráma és Laksman Szítát keresték, a Pampa-tó partjára értek. Nyilaikat a puha homokba szúrták és bementek a vízbe fürdeni. Amint a fürdőzés után kihúzták a nyilaikat, az egyiknek véres volt a hegye. Rájöttek, hogy a nyílvessző biztosan egy békába fúródott véletlenül. Nagyon elkeseredtek és azt mondták a békának: „Hangosan kellett volna kiáltanod, amikor a nyílvessző átszúrt téged."

A béka szomorú hangon válaszolt: „Amikor nehézségekkel vagy veszélyekkel szembesülök, azt kiáltom, hogy megmentsem magam: *Ráma Ráma*. De ma, amikor maga a megmentő vált gyilkossá, kit kellett volna segítségül hívnom? És miért? Ez a sebzés is az én Uram kegyelmének egy formája." Mennyire magasztosak egy efféle bhakta érzelmei!

Még vagy egy hétig fürdőztünk Szvámídzsí szatszangjainak szüntelen áramlásában. Aztán megújult erővel és lelkesedéssel felkészültünk arra, hogy visszatérjünk a munkánkhoz. Közösen látogatást tettünk a szomszédos Nalandában is. Megtartottuk az International Yoga Fellowship bizottságának ülését is, ahol a jövőbeli programokat dolgoztuk ki Swami Satyam részletes útmutatásai alapján.

A Yoga Vidya nyomda megnyitása

Swami Satyam útmutatást adott a nyomdagépek telepítéséhez Nandgramban: „Négy-öt hónapig is eltarthat – mondta –, amíg a gépek megérkeznek, beszerelik őket, és megkezdődhet a nyomtatás. Úgy döntöttem, hogy 1963 januárjától elkezdem a jóga magazinok kiadását angolul és hindi nyelven. Rengeteg munka vár rátok. Már jónéhány könyv megérkezett hozzátok Nandgramba. Folytatjuk a kinyomtatásukat, és nálatok fogjuk tárolni őket. A további könyveket már a saját nyomdánkban fogjuk kinyomtatni." Mindent elmagyarázott a gépekkel kapcsolatban. Mi pedig megmutattuk neki a katalógusokat és prospektusokat, amelyeket a különböző nyomdagépekről szereztünk be.

Swami Satyam Bhagalpur és Chhapra érintésével érkezett Mungerbe. Egyre több feladata lett. Mindenhonnan rengeteg támogatást kapott a jóga terjesztéséhez. Premniti Babu egy 500 láb hosszú filmet készíttetett Szvámídzsí pavanmuktászana-sorozatáról és filmtárolókat is adott. Devaniti Babu pedig egy jóga ászanákról szóló 12 000 láb hosszú színes film másolatával segített. Goenkadzsí és a többi bhakta egy tizenhat

milliméteres vetítőgépet, három magnót, szalagokat, transzformátorokat és karórákat adományoztak.

Swami Satyam sok mindent kap és fog is kapni a bhaktáitól, de amiket a misszió kezdetén kapott, különleges helyet foglalnak el a szívében. Még most is elérzékenyül, amikor róluk beszél. A következőket mondja: „Ezek a dolgok akkoriban felbecsülhetetlen értékűek voltak, mert azoknak köszönhetően kezdődött és vett lendületet a jógát népszerűsítő munkám. Az ezeket adományozó emberek azok, akik valóban hozzájárultak jógaküldetésem elindulásához." És a jóga misszió nagyon gyorsan elkezdett terjedni Biharban.

Swami Satyam bárhová ment, mindenhol bhadzsanokat és szatszangokat játszott le a magnóján. Gyakran találkozott nagy szentekkel és bölcsekkel, és felvette áldásos beszédeiket és előadásaikat. Mindezek mellett filmeket vetített a pavanmuktászanáról és más jóga ászanákról. Számos új könyvet nyomtatott. Már el is készült tizenöt darab, hatvan és háromszáz oldal közötti terjedelmű könyv, amiket Nandgramba küldtek. Szvámídzsí ezeket ingyenesen osztogatta az embereknek.

1963 januárjában levelet kaptunk Swami Satyamtól, amelyben azt írta: „Elküldtem két újság, a hindi *Yoga Vidya* és az angol nyelvű *Yoga* januári számát nyomtatásra. A következő két-három hónapban ezeket még más nyomdákban fogják nyomtatni, de amint a nyomdátok üzemképessé válik, minden nyomdai munka átkerül Nandgramba. A nyomdátok neve Yoga Vidya Press lesz. Vetessétek nyilvántartásba ezen a néven." A magazinok időben megjelentek, és minden tanítvány, bhakta és ismerős kapott belőlük egy-egy példányt. Ezt az új törekvést mindenki nagyra értékelte és felajánlottak minden lehetséges segítséget és támogatást.

Satyavratdzsí vásárolt egy házat a város szívében és a ház előtt táblákat helyezett el „Satyananda Publication Society" és „Yoga Vidya Printing Press" felirattal. Ezután hozzálátott, hogy beszerezze a nyomda berendezéseit. Ez nem volt számára köny-

nyű feladat. Egyrészt a malom bezárása megnövelte a munkaterheit az irodában, másrészt nem volt semmilyen tudása vagy tapasztalata a nyomdagépekkel kapcsolatban. Satyavratdzsí Jai Narayanra, Dharmashakti egyik bátyjára bízta a nyomda felállítását. Jai Narayan elutazott Amritsarba és Allahabadba, hogy megnézze a forgalomban lévő különböző modelleket. Aztán Swami Satyam utasításai szerint beszerezte a két nyomdagépet, egy nagyobbat és egy kisebbet, az összes többi tartozékkal együtt. A vágógépet Kalkuttában vásárolta, a betűket pedig Allahabadban és Punében. Miután az összes berendezés megérkezett Nandgramba, szerelők jöttek Nagpurból, hogy beszereljék a gépeket.

A kezdeti időkben nagy gondot jelentett a nyomda működtetése. Minden kis alkatrészért vagy pótalkatrészért Nagpurba vagy Raipurba kellett szaladgálni. A nyomdagépek különböző alkatrészeit csak Kalkuttában lehetett javíttatni, mivel Nandgramban nem voltak jó szerelők. Nandgramban 1963 előtt csak két nyomda működött. A Yoga Vidya Press volt a harmadik, amely megkezdte működését, és 1983-ra (amikor a Yoga Vidya Press végül megszűnt) harminckét nyomda működött. Ma már rendelkezésre áll mindenféle lehetőség, legyen szó szerelőkről, pótalkatrészekről vagy egyéb kiegészítőkről.

Swami Satyam 1963 januárjában és februárjában Chhaprában tartózkodott. Márciusban Nandgramba jött, 15-én pedig Nagpurba utazott. Miután ott megtartott egy programot, Bombaybe távozott. Áprilisban visszatért Nandgramba, megvizsgálta a nyomdagépeket és miután részletes utasításokat adott a nyomda működésével, a folyóiratok nyomtatásával és az előfizetői címekre való postázással kapcsolatban, továbbment Chhaprába. Onnan elküldte nekünk Nandgramba a folyóiratokhoz szükséges összes anyagot, majd Mungerbe utazott, ahol egy ideig tartózkodni akart.

Swami Satyam kegyelméből hamarosan minden a helyére került. A gépek elkezdtek kielégítően működni, Chhaprából

pedig megérkezett az összes irat, nyilvántartás, nyomtatvány, nyugtatömb, magazinanyag (beleértve a májusi szám utolsó, kész anyagát is) és az előfizetők címei. És a nagy szent áldásával a Yoga Vidya Printing Press a *Yoga Vidya* és a *Yoga* májusi számaival megkezdte működését.

„Nagyon boldog vagyok, hogy most már saját nyomdánk van – mondta Swami Satyam az eseményen. – A könyvek a küldetésünk alapját képezik. Szeretnék modern nyomdákat létrehozni az ország mindegyik sarkában, ahonnan számos nyelven ki tudjuk adni és terjeszteni a könyveinket. Most, hogy a Yoga Vidya Printing Press megkezdte működését Nandgramban, és ez egyben az International Yoga Fellowship Movement mozgalmunk központja is, amellett, hogy ez a könyvek terjesztésének központja is, a jövőben missziónk minden tevékenységét magából Nandgramból fogjuk irányítani."

Raigarh lakói ragaszkodtak egy olyan ásram építéséhez, ami Swami Satyam állandó lakhelyéül szolgálhatna. Ő azonban mindig azt mondta: „Soha nem fogok ásramot építeni. Vándorló szádhu leszek 1968-ig. Tizenkét év vándorlás után a Himalájába megyek." Az emberek mégis felépítettek egy helyet, amit elkezdtek ásramnak nevezni. Hogy őszinte legyek, még Satyavratdzsínak is járt egy ásram a fejében, amihez ő is vásárolt egy darab földet. Swami Satyam utasításai szerint azonban továbbra is a nyomdával, könyvek és folyóiratok kiadásával foglalkozott. Még azt is elfelejtette, hogy valaha is tervezte, hogy ásramot vagy házat épít azon a telken.

Goenkadzsí kifejezett kérésére Swami Satyam úgy döntött, hogy a csáturmászt az Ananda Bhavanban tölti. A helyiek kérésére Swami Satyam reggel 5 és 6 óra között ászana órát, délután 5.30 és 7 óra között pedig szatszangot kezdett tartani. Július 4-től, a Guru púrnimá szent napjától megkezdte hatha jóga szádhanáját. Az ásram gondolata egyáltalán nem jelent meg mentális képernyőjén. A sors azonban elkerülhetetlen. Néha a legelképzelhetetlenebb módon nyilvánul meg...

Swami Sivananda mahászamádhija

1963. július 14-én hajnali 3-kor Swami Satyamnak volt egy transzcendentális élménye, amiről saját szavaival a következőképpen számolt be:

> 1963. július 14-én az ágyamban aludtam Mungerben, amikor belül egyszer csak hirtelen felébredtem. Nem tudom megmondani, hogy a tudat mely tartománya lehetett ez (de nem nevezném álomnak vagy víziónak). Előzőleg gyorsan elaludtam, és alvás közben a tudatom hirtelen túllépett a testen és elmén. A Gangesz jobb partján álltam Rishikeshben, a folyót pedig egy gőzhajó szelte át a túlpart felé haladva. Gurum, Swami Sivananda egy széken ült a hajó hátsó részében és Swargashram felé tekintett. Trombiták és kürtök zengtek, harangok zúgtak.
>
> Ekkor Swami Sivananda egy pillanatra megfordult, és rám nézett, miközben ezzel egyidejűleg a gőzhajó lapátkereke vizet fröcskölt a testemre. Ezzel véget is ért a belső ébredés, de amikor felkeltem az ágyamról, az élmény annyira valós volt, hogy még mindig nem tudtam, Rishikeshben vagy Mungerben vagyok-e. Amikor körülnéztem, azt gondoltam: „Mi ez? Álmodom?" Azt gondoltam, hogy Rishikesh volt a valós tapasztalás, és most épp Mungerről álmodom. A zavarodottság állapota elviselhetetlenné vált. Lassan visszanyertem uralmamat önmagam felett, és ráeszméltem, hogy nem Rishikeshben, hanem Mungerben vagyok.
>
> Ez a rendkívül élénk belső élmény nem álom volt. Olyan érzés volt, mintha elhagytam volna a *prithví lóká*t, ezt a földi létet, és a csandra lókába utaztam volna, hogy találkozzak Swami Sivanandával. A tapasztalás teljes egészében élénk volt, és mindvégig teljesen tudatos voltam. Ez minden bizonnyal egy transzcendentális, örökérvényű tapasztalás volt.

Nem sokkal ezután Swami Satyananda így szólt Goenkadzsíhoz: „Rishikeshbe megyek. Gurudzsí nincs többé." A vasútállomásra ment, és vonatra szállt Rishikeshbe. Amikor megérkezett, épp akhanda kírtant tartottak. Úgy tűnt, mintha valamennyi tanítvány és követő, Swami Sivananda egész „családja" összegyűlt volna, hogy leróják végső tiszteletüket.

Swami Sivananda bhú szamádhijára július 16-án a már korábban felépített Samadhi Mandir szentélyében került sor. Swami Sivananda tudta, hogy halandó teste mennyi ideig fog időzni ezen a földön. Sivarátri estéjén ezt mondta: „Ha valaki szannjásza fogadalmat akar tenni, az tegye meg most. Ki tudja, itt leszek-e a következő Sivarátrin." Júniusban pedig így szólt: „Ez az utolsó tanításom és szatszangom." Majd a következő napon megbetegedett. Nevetve kérdezgette köré gyűlt tanítványait: „Ki tart velem?" Ha valaki igennel felelt, megrázta a fejét, és így felelt: „Valaki más fog velem jönni." Az orvosok szerint az állapota súlyos volt, de ha kérdezték, teljes figyelemmel válaszolt, mint aki teljes mértékig ura tudati képességeinek. Aztán két napig nem vet magához semmit, még egy csepp vizet sem. 13-án este vizet kért a Gangeszből, és több, mint fél pohárral megivott belőle. Ezután nagyon boldog volt. Azok a tanítványok, akik látták ezt a különlegesen békés, örömteli arckifejezést, ezt a boldog elragadtatást az arcán, már biztosak lehettek benne, mi fog történni. Kértek tőle egy végső tanítást. Mosolyogva írta le a következőket: „Felejts és emlékezz – Sivananda." Ezekkel a búcsúszavakkal Swami Sivananda arra intette tanítványait, hogy feledkezzenek el a világról és emlékezzenek Istenre.

Swami Sivananda halandó teste megszűnt ugyan létezni, hagyatéka viszont velünk marad. De tulajdonképpen mi is az, ami elhagyott bennünket? Hiszen minden itt van. Swami Sivananda eltűnt erről a helyről és ebből a korból, de csak azért, hogy ezáltal kortalanná váljon. Azért érkezett erre a bolygóra, hogy megvalósítsa és terjessze a jógát. És hogy ez a

jóga világszerte el is terjedhessen, kedvenc tanítványa, Swami Satyananda az ő áldásával ekkor már megalapította az International Yoga Fellowship Movement-et.

A vándorlás vége

Swami Satyananda mindenütt jelenlévő és mindentudó gurujának áldásával tért vissza Mungerbe. Az ezt követő napok a gurutól kapott megbízatáson való szüntelen elmélkedéssel teltek. És ekkor felvillant benne a következő utasítás: „Vándorló szerzetesként töltött életszakaszod lezárult. Létre kell most hoznod egy ásramot, hogy a társadalom különböző rétegei körében terjeszd a jógát. Sok a tennivalód."

Ekkor Swami Satyananda meghozta döntését. „Mostantól itt maradok Mungerben – mondta Goenkadzsínak. - Kérlek, építs nekem egy kis ásramot." Goenkadzsí boldogan engedelmeskedett, hiszen ő mindvégig ezt akarta. Ekkorra már az Ananda Bhavan is kezdett egy ásramhoz hasonlítani, ahova Szvámídzsí tanítványai és követői érkezhettek és ahol néhány nap ot egyhuzamban eltölthettek. Goenkadzsí ilyenkor boldogan ellátta őket mindazzal, amire csak szükségük volt.

Swami Satyananda körvonalazta terveit az ásramra vonatkozóan – egy nagy terem, egy szoba saját részre, konyha, raktár, három szoba a látogatóknak, havan kund, udvar és gyep. Elkészültek a tervrajzok, és megkezdődött az építkezés a Goenka dharmasálá szomszédságában.

Szvámídzsí októberben Nandgramba érkezett. Így szólt: „Sok helyről kaptam meghívást programokra és szatszangokra. A következő napokban mindenhova elmegyek, de vándorló szerzetesként töltött életszakaszom ez év decemberében véget ér. 1964 januárjától Mungerben maradok. Baszant pancsamí alkalmából gyújtok egy akhanda dzsjótit az én szeretett Gurudévem nevében és egy helyben fogok élni." Eligazított bennünket, hogy mi szerepeljen az új mungeri intézmény leveleinek fejlécén, bélyegzőin, nyugtakönyvein stb.

Ó! Az a szeszélyes, örökké változó Idő! Volt olyan, amikor darsanban részesülhettünk egy nagy szenttől anélkül, hogy el kellett volna hagynunk otthonunkat. A jógának egy ilyen páratlan képviselője eljött hozzánk, és lakásunk négy fala között adta át nekünk a jóga kivételes és felbecsülhetetlenül értékes tanításait. Mostantól kezdve nem lesz részünk ebben a ritka kiváltságban.

Swami Satyananda most egy még nagyobb feladat szervezésébe és megvalósításába kezd. 1964 januárjában parivrádzsaka szerepe véget ér, és a paramahamsza pozícióját és szerepét veszi fel. Nem utazik sehova, hanem Mungerben marad. Az istenivel való belső kapcsolódásában elmélyülve fő feladata mostantól az lesz, hogy karmesterként vezényelje valamennyi lény spirituális kibontakozását. Egy szent ereje sokkal hatékonyabb, ha figyelmét befelé fordítja. A csend ereje meghaladja a szavakét. Swami Satyananda spirituális fénye kiárad majd Mungerből, inspirálva másokat és utat mutatva nekik a szádhaná és a belső fejlődés ösvényén. Mostantól minden követő, tanítvány és törekvő Mungerben, az ásramjában, a Bihar School of Yogában fog találkozni Swami Satyanandával.

A programokat mindenütt megszervezték. Swami Satyananda ellátogatott Bombaybe, Punéba, Amravatiba, Khamgaonba, Neemgaonba és végül Ajanta-Ellorába. Ott különleges utasításokat és áldásokat kapott Gurudévtől és más isteni lényektől. Útmutatást kapott a paramahamszaként végzendő szádhanára és a megfelelő állapotra vonatkozóan. Tett ott egy fogadalmat és végleg megvált kurtájától, órájától és cipőjétől. Ezután Nagpurba, Gondiaba és Dongargarhba látogatott, majd végül megérkezett Nandgramba, ahol öt napot töltött. A házunk kora reggeltől késő éjszakáig tele volt emberekkel, akik mind vele akartak találkozni. Az idős asszonyok összerezzentek fájdalmukban, amikor Swami Satyanandát egy szál dhótíban látták a tél kellős közepén. Az egész városból és a környező falvakból is özönlöttek az emberek a darsanjára. Minden olyan

helyről érkeztek, ahova valaha ellátogatott, és onnan is, ahol sosem járt. Mantra díksát kértek tőle ezekkel a szavakkal: „Guru mahárádzs, mi szegény emberek vagyunk, nem sok mindenünk van, amit felajánlhatunk neked" – majd könnyekben törtek ki.

Dr. Baldev Prasad Mishra így fogalmaz:

Sok évvel ezelőtt Swami Satyananda Saraswati fiatal, magányos aszkétaként érkezett Nandgramba. Veleszületett spirituális szamszkárái lehetőséget kaptak a kivirágzásra, amikor megkapta Őszentsége Swami Sivananda, a híres Divine Life Society megalapítója áldását, akit gurujaként fogadott el. Amikor parivrádzsakaként útnak indult, Nandgram abban a kivételesen szerencsés helyzetben volt, hogy dicsőséges utazása első állomása lehetett. Amellett, hogy a térség magányos, elzárt helyszíneit saját szádhanája hasznára fordította, megtalálta több különböző módját annak is, hogy segítse és felemelje a helyi lakosságot. Bár magányosan és elvonultan élt, volt mersze megálmodni egy világszervezetet a jóga terjesztésére. És nem maradt meg az álmodozásnál, meg is valósította ezt az álmát.

Akár úgy dönt valaki, hogy Swami Satyananda tanítványává válik, akár nem, mindenképp komoly haszna származhat felemelő társaságából. Nincs az a tekervényes, bonyolult kérdés, ami kihozná a sodrából. Sokkal inkább, mindig kész arra, hogy eloszlassa az ember kétségeit és bizonytalanságait, és mindezt a lehető legvilágosabb és legérthetőbb módon teszi. Rengeteg technikát ismer a test és elme egészségének megőrzésére. Bármely csepp, amit bölcsessége óceánjából juttat nekünk, már önmagában is megfizethetetlen.

Egyszer Swami Satyananda így szólt:

„Csak egyetlen egy istád legyen. Legyen az akár Isten egy formája vagy csak egy egyszerű fekete pont, mindig tartsd

a tudatos észlelésed fókuszában dzsapa idején, és így a kapcsolódásod mindig friss és élő marad vele. Amint a figyelmed meginog, eltérül róla, fejezd be a dzsapát." Más alkalommal ezt mondta: „Az ászanát, pránájámát, dzsapát és dhjánát azért végezzük, hogy új energiát, új életerőt ültessünk el szívünkbe. Ha egy bizonyos gyakorlás vagy rendszer a kimerültséget fokozza ahelyett, hogy frissességet és boldogságot hozna létre, akkor tudd, hogy a rendszerben van a hiba. És ha képtelen vagy kijavítani a hibát, akkor vesd el a rendszert teljes egészében."

Egy másik alkalommal pedig ezt mondta:

Csak az a személy alkalmas gurunak, akinek jelenléte békét és derűt kelt és aki képes megoldani a problémáinkat. A törekvő a saját hitén és meggyőződésén keresztül fejlődik, nem pedig azáltal, hogy a guru érdemeivel és hiányosságaival foglalkozik. Ha díksát veszünk egy élő gurutól, annak megvan a maga jelentősége. Az ő alakja, tanítása és mantrája elpusztítja azokat az ártó szamszkárákat, amelyek az elme tudatalatti és tudattalan rétegeibe vannak beágyazódva. Ezért tehát mindenkinek egyértelműen meg kell találni a gurut saját maga számára. De csakis olyan személyt válasszunk, aki képes felébreszteni a belső hitünket. Akár egyéni, akár közösségi beavatást kapjon a tanítvány, a fejlődése lényegében mindig a hitén és elkötelezettségén fog múlni.

Más alkalommal ugyanezt a témát így világította meg:

Egy guru gurumukhí tanítványává válni nem jelenti azt, hogy rabszolgájává válunk, vagy hogy soha nem hagyhatjuk el. Ha a tanítvány úgy kívánja, a guru engedélyével új vezetőt választhat magának. És ha úgy akarja, visszaadhatja máláját a gurujának és örökre megszakíthat vele minden köteléket.

Tanításai teljesen praktikusak és realisztikusak voltak. Egyszer még ezt is mondta: „Ha egy családfenntartó lehet szannjászin, miért is ne lehetne egy szannjászin családfenntartó?"

Swamíjdzsí látogatása egy szempillantás alatt véget ért, és hamarosan elérkezett számára a távozás ideje. Áldást osztott mindenkinek, meghívott mindenkit Mungerbe az új ásramba, fogadta ezrek jókívánságait, szeretetét és tiszteletteli imádatát, majd útnak indult Durg felé. Satyavratdzsí elkísérte. Én nem tudtam velük menni, mert a ház tele volt vendégekkel. Sőt, a környező falvakból érkező sok követő arra kért, hogy én, az ő „nővérükként" beszéljek nekik még Gurudzsíről és küldetéséről, és Swami Satyananda is arra utasított, hogy olvassak fel nekik részleteket a *Yoga Sadhana* első részéből és magyarázzam el azokat a falusiaknak.

Sok ilyen faluban jártam Swami Satyanandával, ászanát és pránájámát tanítottam ezeknek az asszonyoknak, mellette pedig megosztottam velük néhány egyszerű házi praktikát is. Ezek a falusi asszonyok akkoriban „nővérnek" hívtak. Gyakran eljöttek hozzám, ha bármilyen problémába ütköztek, vagy a tanácsomat kérték valamilyen számukra fontos ügyben. De ha csak vásárolni jöttek, akkor is beugrottak hozzám tíz-tizenöt percre. A nagy guru áldása kiterjedt mindenkire hasonlóan ahhoz, ahogy egy anya osztja szét a finomságokat gyermekei között. Az ő utasítása volt, hogy mindenkivel megosszam mindazt, amivel én gazdagodtam.

Durg, Bhilai, Raipur, Bilaspur és Raigarh: mindezeken a helyszíneken rendben lezajlottak a programok. Satyavratdzsí visszatért Raigarhból, Swami Satyananda pedig tovább ment Kalkuttába, onnan Chhaprába, Bhagalpurba, majd végül Mungerbe. Az ásram építkezési munkálatai már a befejezéshez közeledtek. Goenkadzsí az ásram felavatásának előkészületeivel és a vendégfogadás biztosításával volt elfoglalva. Elmondhatatlanul boldog volt.

A *Yoga* című kiadvány decemberi számában pedig megjelent Swami Satyananda következő, áldásban bővelkedő üzenete:

Áldott Önvaló,
Óm Namah Sivája

Abból az alkalomból, hogy 1964. január 19-én, Baszant pancsami áldásos napján beléphettem a paramahamszák szent rendjébe, köszönetet mondok minden tanítványomnak, követőmnek és tisztelőmnek a parivrádzsaka életem során nyújtott szíves segítségükért és együttműködésükért, amely lehetővé tette számomra, hogy ajtóról ajtóra és településről településre terjesszem a spirituális és jógikus tudást India-szerte.
Mostantól kezdve nem fogok utazgatni, de továbbra is kész leszek segíteni mindazoknak, akik levelezés útján vagy személyesen kérik tanácsomat és útmutatásomat a Bihar School of Yogában, amely Sri Kedar Nath Goenka szíves védnökségével fog elindulni Mungerben. Ez az iskola személyes vezetésemmel, mint vezető ácsárja, tizenöt napos képzéseket fog nyújtani a jóga minden ágában. Arra kérlek benneteket, hogy csatlakozzatok ehhez az iskolához, amely a maga nemében az egyetlen olyan iskola az országban és külföldön, amely a jóga gyakorlati tudását közvetíti.
Ugyanezen a napon, Gurum, Őszentsége Sri Swami Sivananda Saraswati emlékére, aki 1963. július 14-én érte el a mahászamádhit, meggyújtok egy akhanda dípakot, ami mindörökké égve marad Gurudzsí iránti mély tiszteletem és hálám jeléül, akitől a jóga minden gyakorlati aspektusát elsajátíthattam. Biztos vagyok benne, hogy mint eddig, továbbra is mindannyian segítetek és támogatjátok majd a jóga ősi tudományának széles körű, modern és tudományos terjesztését az egész világon.
Végül pedig imádkozom a Mindenható Istenhez, hogy halmozzon el benneteket áldásával, békével, jóléttel és kaivaljával. Éljetek jógikus életet és érjétek el Isten megvalósítását.

Imádsággal,
Swami Satyananda

1956 áprilisában Paramguru Swami Sivananda ezekkel a szavakkal áldotta meg Swami Satyanandát: „Menj, Satyam, és hódítsd meg a világot!" És most, miután mindenütt terjesztette a jóga üzenetét, az engedelmes tanítvány a paramahamsza szannjászin leplét magára öltve készen állt arra, hogy meggyújtsa a gurujának szentelt, örök lángot.

Itt különösen érvényesnek tűnnek azok az érzések, melyeket Sri Keshav Dutt Pandey fogalmazott meg 1954-ben:

> Legyőzte vagy leigázta-e bárki valaha is teljes egészében a Föld lakóit? Nem. De időről időre megjelent ezen a bolygón egy-egy nagyszerű ember, aki teljes és örök győzelmet aratott a bolygón élő valamennyi lény fölött. Ők nem csak saját kortársaikat hódították meg, hanem Buddhaként vagy Shankaracharyaként kitörölhetetlen nyomot hagytak az emberi lények következő generációinak szívében is.
>
> Hadat viseltek-e ők királyságok és nemzetek ellen? Fegyverekkel és hadseregekkel arattak-e diadalt? Nem, egyáltalán nem. Az élvezeteket és saját boldogságukat feláldozva fáradoztak a világ jólétéért és másokat is erre biztattak. Tanításaik nem pusztán szavak voltak, sokkal inkább az úton megélt saját belső tapasztalásaik külső kifejeződései. Amikor ezek a tapasztalások tanítás formájában jelentek meg, akkor megtöltötte őket személyes meggyőződésük és lelki erejük. Ezek azok a fegyverek, amikkel ezek a nagyszerű emberek uralkodni fognak az emberek szívén az idők végezetéig.
>
> Ezt a fiatal aszkétát elnézve felmerül a gondolat, hogy a Teremtő egy nagy küldetés teljesítésére küldte őt közénk. Már élete hajnalán megtalálta a legmagasabb szintű gurut és lábainál felajánlotta neki életét. Megtanulta tőle az igaz élet művészetét. A brahmacsarja, szatja, ahimszá, szévá, karuná és prém legfőbb alapelveit követve végül elérte az önmegvalósítást.

Gyerekkora óta folytatott szanszkrit, hindi és angol tanulmányokat, miután pedig megérkezett guruja ásramjába, sok más nyelvet is folyékony szinten elsajátított. Szaraszvatítól megkapta a tiszta és erőteljes beszédet, a holdat, a nyugodt derűt és a napot, a tudás világosságát.

Gyakori jelenség, hogy ellenállhatatlan vonzódás ébred a körülötte lévőkben ragyogó, mosolygó arcát látva. Szavai oly édesek, hogy a fül csillapíthatatlanul szomjazik utánuk. Az ember újra és újra csak őt szeretné hallgatni.

Sok könyve jelent meg hindi és angol nyelven a köz javára. Nem csak termékeny író, de kiváló költő és szónok is. Soha nem téveszti szem elől célját, akkor sem, amikor épp a társadalom és emberiség szolgálatában tevékenykedik. Mély, tapasztalati tudással rendelkezik a spirituális élet valamennyi fejlődési szakaszára vonatkozóan, ezért mindenhol elismerik a spirituális út kimeríthetetlen és inspiráló vezetőjeként, akinek a szíve túlcsordul a vágytól, hogy minden egyes lelket egyesítsen az örök kozmikus szellemmel. Valódi karma jógi ő, akinek életét a következő szavakkal lehet összefoglalni:

Tegnap a fiatal Dharmendra,
Ma Swami Satyananda Saraswati,
Holnap kiváló paramahamsza szannjászin.

Isten segítse őt szankalpája beteljesítésében, és tartsa meg nevét az emberek szívében örök időkig!

Egy ásram és egy szervezet kezdete

Sri Swami Satyananda Saraswati nem csupán sziddhiket sajátított el és töltötte életét szamádhiban az erdőben. Sokkal inkább egyike azoknak a különleges szádhuknak és ritka jógiknak, akik széleskörűen használták jóga saktijukat az egész emberiség jólétéért és javáért. Ezért tekintik őt a milliónyi követő és tanítvány megkérdőjelezhetetlen fejedelmének Indiában és külföldön egyaránt.

Ó, spirituális csatatér győzedelmes hőse! Kövesse áldott szerencse diadalmas utadat! Isten és Gangesz anya adják rád legszentebb áldásukat!

Szatjam bhaktam szadá sántam tattvagjamcsaiva jóginam
Sivánandam csa tacsshisjam szatjánandam namámjaham.

Meghajlok Swami Sivananda és tanítványa, Swami Satyananda előtt, akik az igazság, az odaadás és az örök béke valódi megtestesítői; akik felismerték a Végső Elvet, és akik a legfőbb jógik!

ॐ

Munger városa a bölcs Mudgal *tapóbhúmi*ja, a hely, ahol a szent önfegyelmet, aszketizmust gyakorolt. Itt a Gangesz iránya megváltozik, és észak felé kezd áramlani, szikrázó félholdként három oldalról veszi körül a várost. Miután az Úr Ráma legyőzte Tadakát, és gondoskodott a bölcs Vishwamitra jagjájának biztonságos befejezéséről, meglátogatta a bölcs Gautama ásramját, majd végül megpihent Mungerben, a híres Kashtaharani Ghatnál. Ezután továbbment Janakpurba, hogy részt vegyen Szítá *szvjamvará*ján, ahol a hajadon Szítá kiválasztotta férjét. Mungert áthatja a történelem.

Bihar szent földje adott otthont Maharishi Valmiki ásramjának, ahol Szítá életet adott Luvnak és Kusnak. A bölcs Valmiki ott adta meg nekik hősies apjuk, a híres *szúrjavamsí* Iksváku-dinasztiából származó Ráma nagyságának és jellemének megfelelő nevelést és oktatást. Nevelésük olyannyira sikeres volt, hogy a két herceg az ásramjuk küszöbén képes volt megszégyeníteni Ajódhja királyságának mindent meghódító seregét. Ezen a szent földön született meg a *Rámájana* eposza, amely a legjelentősebb szentirat a mai kor számára.

Az Úr Krisna, Bhímával és Ardzsunával együtt Rajgirba, Jarasandha fővárosába ment. Az Úr Buddha is Bihar szent földjén született. Bejárta Bihar egész területét több ezer szerzetesből

álló kíséretével. Az Úr Mahavir is megtisztelte e régiót szent lábaival. Bihar földje valóban szerencsés.

Az Úr Siva mindig jelen van Biharban Baidyanatheshwar formájában. Szintén itt található a Mandrácsal-hegy, amely az Úr Visnu teknősbéka avatárján helyezkedik el, és az istenek és a démonok ezt a hegyet használták az óceán kiköpüléséhez. Az Úr Vamana pontosan ezen a hegyen végezte aszkétikus gyakorlatait. Bihar földje valóban Isten számtalan színjátékának, lílájának színtere.

Saharsa körzetében van egy Mahishi nevű falu. Ma egy átlagos falu, de volt idő, amikor a nagy karma kándin, Mandana Mishra faluja volt. Jagadguru Shankaracharya egyenesen Keralából érkezett ebbe a faluba, hogy Mandana Mishrával vitázzon. Mandana Mishra végül elismerte Shankaracharya győzelmét. Shankaracharya tanítványának szegődött Sureshwaracharya néven, dél felé vette útját, de házának és a családja védőistene, Ugratárá templomának romjai a mai napig fennmaradtak.

A Bihar School of Yoga megalapítása Mungerben

Nagylelkű és jószívű királyok uralkodtak Munger szent földjén; Karna, majd a családos emberek életét élő szent, Raibahadur Kedarnath Goenka. Szeretetének és ragaszkodásának engedve Swami Satyananda Goenka úr házában, az Ananda Bhavanban maradt, ahol intenzív szádhanát gyakorolt. Szádhanája során darsant, áldást és megbízást kapott nagyszerű gurujától, és isteni fényességgel kezdett ragyogni. Goenkadzsí templomot, kórházat, dharmasalát, iskolát és főiskolát működtetett Mungerben. Már csak egy ásram hiányzott a listáról, majd ezt is pótolták, és 1964 januárjában befejezték az ásram építését, ami végérvényesen Munger városához kötötte Swami Satyamot.

Szvámídzsí minden követője, tanítványa és ismerőse meghívást kapott: „1964. január 19-én Baszant pancsamí és Szaraszvatí púdzsá áldott napján felavatjuk az ásramot, és meg-

gyújtjuk az akhanda dzsjótit, az örök lángot. Mindannyiótokat meghívunk, hogy részesei legyetek ennek az eseménynek, és részesüljetek az isteni áldásokban."

Követők és tanítványok özönlöttek Uttar Pradeshből, Maharashtrából, Madhya Pradeshből, Bengálból, Gujaratból, Orisszából és más tartományokból. Az áldott Szaraszvatí púdzsá alatt, bhadzsanok, kírtanok és mantrák kíséretében Swami Satyananda meggyújtotta az akhanda dzsjótit, a jóga dicsőséges hagyományának és sugárzó lehetőségének szimbólumát.

Miközben meggyújtotta a Sivananda dzsjótit, egy könnycsepp gördült le az egyébként szenvtelen és kötődés nélküli szannjászinnak az arcán. Olyan volt, mintha a Gangesz vizének egy cseppje hullott volna le Siva fürtjeiről, hogy megmossa a guru lábát. A guru fénye szétáradt az összes méltó tanítványra, és a jóga üzenete minden irányba terjedni kezdett.

Swami Satyananda azok után, hogy guruja megbízásából paramahamszává vált, és a Bihar School of Yoga ácsárjájaként meggyújtotta az örök lángot guruja emlékére, fogadalmat tett, hogy három évig nem hagyja el az ásramot. Szigorúan betartotta a fogadalmát, mivel a jógatáborok, sivirek és kongresszusok vezetésére szannjászin tanítványait küldte el maga helyett.

Szvámídzsí ez idő alatt felavatta a Satyananda Yoga Research Library-t is. „Az ásramban maradok – mondta –, és órákat, valamint szatszangokat tartok a tizenöt napos tanfolyamok alatt. Időről időre kongresszusokat is fogok szervezni. Különleges programokat rendezünk majd Baszant pancsamí alkalmából, Guru púrnimák, Sivananda születésnapja és más fontos esemény napján. A követők és a tanítványok bármikor eljöhetnek ide, amikor csak akarnak."

Szvámídzsí fő célja guruja, Swami Sivananda jóga hagyományának hatékony terjesztése volt, ezért felhagyott a parivrádzsaka életmóddal, és paramahamsza ácsárjaként tevékenykedett tovább.

A hamsza, a hattyú, a szannjászin életének azt a szakaszát szimbolizálja, amikor lelkének hattyúja Manasarovarban, a magasabb tudatosságban marad, és nem mozdul el onnan. Ez az emberi fejlődésnek egy állomása, amely külsőleg bizonyos szabályok és önfegyelem betartásában tükröződik.

Igaz, hogy Swami Sivananda fizikailag már nincs jelen közöttünk. Az is igaz, hogy a nagy szentek soha nem halnak meg. A halandó testük eltűnhet, de a lelkük igazi lénye áthatja a teremtés minden egyes szegletét. Az erő és a ragyogás, amely Swami Sivananda lényében megjelent, most milliók szívét ragyogja be szerte a világon.

Nagy büszkeség mindannyiunk számára, hogy Gurudév maga is nagy jógi, és hogy Param Gurudév világhírű spirituális személyiség volt. Swami Sivanandát nem csak nagy szentként tiszteltjük, hanem hálásak vagyunk neki azért, mert a világ jóléte és tanítása érdekében egy spirituális dinamót teremtett Swami Satyananda személyében. Áldott a guru és a tanítvány egyaránt! Alázatosan tisztelgünk a lábaik előtt.

Hamarosan tizenöt napos tanfolyamok kezdődtek a Bihar School of Yoga Sivananda Ashram-jában. Az órákat Szvámídzsí személyesen tartotta. Reggel ászana és pránájáma, amit könnyű reggeli, zabkása követett, azután a *Gítá* és az Upanisadok kántálása, majd tíz órakor ebéd. Délután egy órától likhit dzsapa, náda jóga, jóga nidrá, karma jóga körülbelül egy órán keresztül, majd öt órakor vacsora. Vacsora után bhadzsan és kírtan éneklés, valamint szatszang. Este nyolckor lámpaoltás. Sankhapraksálana a negyedik napon. *Mouna vrat*, azaz megszakítás nélküli csend tartása a tizenharmadik napon. Ugyanaz a rutin aznap is, de néma csendben. Délután négy órakor Szvámídzsí azt mondta: „Hari Óm", amire a többiek „Hari Óm"-mal válaszoltak, és a mouna ezzel véget ért. Mindenki leült a pázsitra, és híg kását iszogatott, majd vacsora és bhadzsan-szatszang következett. Így a mouna és a böjt kéz a kézben járt. A tizennegyedik napon a szokásos napi rutin délután két óráig tartott, utána kezdődött a *Rámá-*

jana kántálása. Munger város lakói is csatlakoztak a *Rámájana* kántáláshoz. Áratít délután öt órakor tartottak, majd praszád és vacsora következett. A tanfolyam zárónapján gyakran különleges finomságok is érkeztek Goenkadzsí Lakshmi Bhavanjából. A tizenötödik napon aztán Szvámídzsí elbúcsúzott a résztvevőktől.

A tanfolyamokat idővel egyre többen látogatták, és több résztvevőt a szomszédos épületben, a Goenka dharmasálában szállásoltak el. Kiadták az *Ajapa Japa Sadhana, Japa Yoga, Asana Pranayama, Moola Bandha, Samadhi Vidya* és a *Swara Yoga* című könyveket hindi és angol nyelven. *Vairagya Vihar*, Bhartihari *Vairagya Shatak* című művének hindi nyelvű fordítása is megjelent. Szvámídzsí készítette ezt a gyönyörű költői fordítást a nyári vakáció alatt ősei falujában, Bhikiyasenben 1938-ban, alig tizenöt éves korában!

A Csaitra Navarátri alatt abban az évben a következő cikk jelent meg a *Yoga Vidya* című folyóiratban, Sri D.N. Gupta, a *Sacchi Baat* szerkesztője tollából.

Munger földje és egy szannjászin tapaszjája

A vallás és a spiritualitás erősen visszaszorult a modern korban. Durga anya vagy Kálí imádata mögötti érzelmeink és érzéseink felhígultak az évek során, vallásos érzelmeink a templomokat és szentélyeket ékesítő hangszórókból hallható harsány hangokra korlátozódtak.

Idén azonban láttam az ásramban, hogy a Rámnavamí ünnepét a kultúránkat jellemző tisztasággal és buzgalommal rendezték meg. Körülbelül kétszázötven ember – többségükben jómódú családból származó tanult nők – gyűltek össze a Bihar School of Yoga-ban Rámnavamí napján, ahol éjszakába nyúló virrasztáson vettek részt, majd Srí Szvámídzsívei Ráma kírtanokat énekeltek a kántálás végeztével. Az egész légkört bejárta a béke, az odaadás és a nyugalom.

Ezután egy fiatal lány következett, bhadzsant énekelt. Lágy, dallamos hangján mély tisztelettel adózott Tulsidas, a

Rámacsaritamánasz szerzője felé. A hangja egyre lágyabb és lágyabb lett, és a bhadzsan békésen véget ért. A lány csendes, méltóságteljes nyugalmát megőrizve tért vissza a helyére. Nem volt taps vagy bármilyen más elismerő gesztus. A légkör szent és békés maradt. Srí Szvámídzsí szatszangja következett, és végül praszádot kapott mindenki.

Milyen volt ez a hely pár hónappal ezelőttig? Az emberek haboztak idejönni, de mintha Aladdin lámpásának varázslata hatott volna, a hely nyüzsgő, dinamikus ásrammá alakult át. Az ásram valójában egy templom, ahol nincsenek bálványok vagy istenségek, de őriz egy mécsest, amely az örökkévalóságig égni fog. Ezt a templomot Swami Sivananda jógi mester szeretett emlékének szentelték, és az ő példáját követve teljesen mentes minden pompától és látványosságtól. Nincsenek rikító képek vagy szobrok, csak Rishikesh szentjének halvány mosolya, amely mintha az egész helyet áthatná.

A Goenka családnak köszönheti létét többek közt a Sivalaya templom, a Dharmashala és a Chandikasthan. Sri Kedarnath Goenka miatt van itt ez a gyönyörű ásram és ez a fiatal szannjászin, aki a jóga megújításának szentelte az életét.

A Goenka család sokat tett a társadalomért. Ez a hely, amely oly sokáig elhanyagolt volt, az ásram megépítése után végre életre kelt. A szomszédos Sivalaya templom tiszta és csodálatos légköre is felerősödött az ásram létrejöttével.

Az ásramba sokan jönnek fizikai betegségekkel és mentális szorongásokkal, és e különleges környezet csodás hatására rátalálnak az egész életükben hiányolt békére és megnyugvásra. Minden újonnan érkező számára az ásram ablakot nyit egy teljesen más világba, a béke és a tisztaság világába.

A történelmi léptékű és értékű dolgokat meg kellene őrizni, hogy a jövő nemzedékei is értékelni tudják őket. Nagyon is valószínű, hogy ez a modern jóga ásram és a vele

szemben lévő ősi történelmi romok vonzóvá válnak a világ minden tájáról ideérkező keresők és törekvők számára. Csak ekkor éledhet újra e szent föld ősi dicsősége.

Sri D.N. Gupta álma végül sok évvel később megvalósult – őt mindenki szeretettel „Dádádzsí"-nak, nagypapának hívta. Ez, az álmait kifejező cikk 1964-ben íródott, és az álom 1978-ban vált valóra.

Swami Satyananda puszta jelenléte és társasága elég ahhoz, hogy az emberek élete átalakuljon. Tökéletes példa erre Ratna Kumari következő cikke a *Yoga Vidya* újságban.

Próbakő

Ez az eset sok évvel ezelőtt történt. Srí Szvámídzsí eljött hozzánk, és a tervek szerint szatszangot tartott aznap este. Ratna, a makacsság és a konokság megtestesítője, a családtagjai tiltakozása ellenére inkább moziba ment. Amikor az előadás véget ért, és én este 10-kor hazaértem, megdöbbenve láttam, hogy Srí Szvámídzsí ott ült a bejáratánál. Még nem feküdt le aludni, ott ült egy karosszékben odakint. A lábam földbe gyökerezett. Nem tudtam sem besurranni, és bátorságom sem volt, hogy ott maradjak Srí Szvámídzsí jelenlétében. Tetten értek. Éppen próbáltam lábujjhegyen bemenni, amikor Srí Szvámídzsí odaszólt:

„Ratna, gyere ide. Hová mentél?"

Akaratlanul is kicsúszott az igazság: „Moziba."

„Melyik filmre?"

„*Hum panncsi ék dál ké* (Ugyanazon fa madarai vagyunk)" – válaszoltam.

Srí Szvámídzsí intett, hogy üljek le. Azt hittem, hogy alapos szidás vár rám. Nem volt más választásom, mint leülni.

„Ejnye, valóban minden madár egy fáról származik, de különböző ágakon ülnek. Vegyél például engem. Az én ágam szép, édes gyümölcsöket terem. Nincs semmi problémám

az életemben a választott utamon. Könnyű, mintha csak virágokkal lenne tele. Nem kell aggódnom amiatt, hogy elmenjek az irodába, vagy, hogy megkeressem a napi kenyerem. De tudod, milyen gyümölcsök lógnak azon az ágon, amin ülsz? Kívülről ínycsiklandó, de belülről keserű!"
Nem volt kedvem előadást hallgatni ilyen késő esti órán. Feltámadt bennem a harag: „Micsoda ember! Tegnap még azt mondta, hogy a szannjásza élet olyan, mint borotvaélen járni, most pedig pontosan az ellenkezőjét állítja." De megtartottam magamnak a gondolataimat. Egy ideig szóval tartott, majd azt mondta:
„Mondj meg nekem valamit, Ratna. Ha elvinnének egy nagyon bűzös helyre, és beadnának egy injekciót, amitől nem éreznéd a rossz szagokat, mi történne?"
Elmosolyodtam a látszólagos tudatlanságán: „Ez nyilvánvaló, nem? Először semmi sem történne, de később az a bűz biztosan káros hatású lenne."
„Ratna – mondta komolyabb hangnemben –, majd pszichológiából tanulni fogod, hogy az emberi elmének három komponense van: a tudatos, a tudatalatti és a tudattalan. Az elme először mindig a negatív dolgokat szívja magába. Soha nem vesszük észre, hogy mikor és hogyan halmozódnak fel ezek a negatív dolgok a tudattalanban, mert állandóan a tudatos elme »injekciójának« hatása alatt állunk."
„Nem azt mondom, hogy soha ne nézz filmeket. Nézhetsz, de fokozatosan csökkentsd a mennyiséget. Egyszer egy orvos érdekes tanácsot adott egy alkoholistának: »Nem baj, ha minden nap iszik alkoholt, de az első nap, miután iszik egy pohárral az italos üvegből, töltse azt fel sima vízzel. Másnap ismét igyon belőle egy pohárral, és ismét töltse fel az üveget sima vízzel. Folytassa ezt néhány napig.« Az alkoholista követte a tanácsot. Aztán eljött a nap, amikor már nem maradt alkohol az üvegben, csak víz, és az alkoholista ellen-

szenvet érzett a szesz iránt. Ugyanígy, egy nap egyáltalán nem akarsz majd filmet nézni."
„Ezen a bolygón minden lény valamilyen úton jár. Még egy szamár is ezt teszi. De a szamár még száz mérföld megtétele után is szamár marad. Csak az embernek van meg a lehetősége száz mérföld gyaloglás után, hogy vagy elkorcsosuljon, vagy isteni minőségét erősítse. Mi haszna van egyébként az életnek, ami úgy keletkezik, mint az óceán hulláma, és miután partot ér, újra eltűnik az óceánban? Nem szeretnéd, hogy a túlpartra való átkelésed után az emberek összegyűljenek a sírod mellett, virágot hozzanak az emlékedre, és a neved arany betűkkel írják a történelem lapjaira?"
„Jó és rossz dolgokat egyaránt árulnak a világ piacán. Bármit megvehetsz, amit csak akarsz. De emlékezz arra, hogy amikor valaki kénytelen fájdalmat vásárolni, az azzal járó könnyek inkább édesnek tűnnek, mint sósnak. A virághoz csak a töviseken át lehet hozzáférni, és a parfüm előállításához a virágot össze kell zúzni. Tedd az elmédet virághoz hasonlóvá. Törd össze számtalan színét és formáját, nyerd ki belőle a nektárt. Az élet rövid, és az élet hiúságai mulandóak, de ha akarod, elérhetsz valami különlegeset. Senki sem születik Gandhinak vagy Buddhának."
Szvámídzsí befejezte a beszédet, és én hirtelen abbahagytam az ábrándozást. Micsoda varázsa van Szvámídzsí szavainak! Mindig megérintik az ember legbensőbb lényét. A szavai egyszerűek és egyenesek, de annyira inspirálóak, hogy képesek megváltoztatni az ember életét. Sokat hallottam a „próbakövekről", de ez volt az első, amit személyesen tapasztaltam. Aki kapcsolatba kerül Szvámídzsíval, az teljesen átalakul, teljesen megváltozik a gondolkodása és a hozzáállása.
Szvámídzsí szavai örökre megmaradtak az emlékezetemben. Az élet sötét szakaszain ezek az ékkövek megvilágítják az utamat, és ösztönöznek, hogy tovább menjek az általa mutatott úton.

A mungeri ásram programjai és eseményei

Július 14-én ünnepelték Swami Sivananda mahászamádijának első évfordulóját. Bhadzsan és kírtan éneklése közben száznyolc környékbeli szegény embert láttak vendégül lakomára, és takarókat adtak nekik praszádként. Az esti szatszangon Srí Szvámídzsí Swami Sivanandával kapcsolatos tapasztalatairól beszélt.

Guru púrnimá reggelén a havan és a púdzsá végeztével egy bombay-i párszi hölgy meggyújtotta az *akhanda agni*t, az örök tüzet a havan kundban. A tüzet ebben a kundban örökké életben tartják a mangófa fájával.

Szeptember 8-án Swami Sivananda hetvenhetedik születésnapját ünnepelték. Dr. Ramdhari Singh Dinkar, a Bhagalpur Egyetem rektorhelyettese elnökölt a rendezvényen. Áldó beszédében azt mondta: „Szvámídzsí azzal törleszti adósságát a gurujának, hogy a jóga üzenetét terjeszti az erő és nyugalom eléréséhez. A Bihar School of Yoga büszkesége, hogy számos országból és különféle vallási felekezetből érkeznek emberek, hogy jógát tanuljanak és gyakorolják azt." A rendezvényen részt vett többek között az állami munkaügyi miniszter, a vallásügyi miniszter, a közjóléti miniszter, az oktatási miniszter, a törvényhozás elnöke és India elnökének személyi orvosa, Dr. Dukhan Ram. A rangos vendégek körbejárták az ásramot, elégedettségüknek és örömüknek adtak hangot. A program Bihar híres zenésze, Sri Chandrasekhar Khan zenei előadásával ért véget.

Még abban az évben megkezdődtek a Yoga Nidra Vihar építési munkálatai, a Panchavati (Srí Szvámídzsí szobája) mellett.

Sri Radheshyam Agrawal, ügyvéd és szociális munkás volt, Nandgram városából származó elismert szádhaka, aki Szvámídzsívei 1956 óta állt kapcsolatban. Korábban több helyen is járt szádhaná gyakorlása miatt, végül azután találta meg az útját, hogy találkozott Szvámídzsívei. A mungeri ásram megépítése után részt vett egy tanfolyamon, aminek befejezésekor felkérték, hogy mondjon köszönetet minden résztvevő szádhaka nevében:

A köszönetnyilvánítás a rendezvényeken általában egy puszta formaság, de ez a jógaiskola egy olyan hely, ahol minden egyes tevékenység mögött mély és magasztos filozófia van. Az elme és az intellektus meghaladása a szív fejlődéséhez vezet, és szívemet a Bihar School of Yoga-nak és Paramahamsa Satyanandadzsínek ajánlva szeretnék mondani valamit minden résztvevő nevében.

Sok ásramban voltam már, és még többet láttam kívülről. Ezek közül néhányban találtam valami figyelemre méltót, máshol egy kis megelégedettséget tapasztaltam, de sehol sem találtam teljes beteljesülést. Mindenhol ugyanaz az alapvető probléma volt: mi az a szádhaná, amit hazatérve végezni kell? A gondolataim folyton e kérdés körül forogtak. Még ha az ember el is megy a Himalájába, mi az a szádhaná, amit ott kellene végezni…

Ma rendkívül boldog vagyok, hogy az ásramban töltött tizenöt nap alatt mindaz, amit tisztelt Szvámídzsí vezetése alatt gyakoroltam, mindaz az inspiráció, amit sikerült magamba szívnom a jövőre nézve, minden kétségemet és kérdésemet elsöpörte. A jóga gyakorlásában az a legnehezebb, hogy megtaláljuk a megfelelő utat magunknak. Ha egyszer megtaláltuk a helyes utat, a törekvő biztosan eléri a célját. Hogy milyen gyorsan fog haladni az ösvényen, az teljes mértékben a benne rejlő képességektől és a szádhanába fektetett erőfeszítéseitől függ.

Munger polgárai valóban szerencsések, hogy a Himalája, a jóga bölcsője, ezen iskola formájában szó szerint a városukba jött. Hát véletlen, hogy a Himalája csúcsai közt eredő Gangesz eljött ide, hogy körbeölelje ezt a helyet? A mungeri embereknek tudniuk kell ennek az ásramnak az egyedülálló tulajdonságairól, amelyek fényes jövőt biztosítanak az iskolának és a városnak.

1. Ezen jóga ásramban folyó tevékenységeket úgy szervezték meg, hogy még a leghétköznapibb emberekben is

felkeltsék az érdeklődést és a vonzalmat a jóga tudománya iránt, míg más ásramokban még a haladóbb gyakorlók sem találják meg a megfelelő útmutatást vagy motivációt. Ez az iskola azzal a dicséretes feladattal foglalkozik, hogy az agyagszerűen formálható törekvőkből kész edényeket formáljon, akik aztán a szádhaná tüzében kellően kiégetve a társadalom és a nemzet hasznára válnak majd.

2. Az iskola által követett tanterv tömör és érdekes, és ez az egyetlen intézet Indiában, valószínűleg az egész világon is, ahol a jógaórák a páthsálá hagyomány szerint folynak. Ezen a helyen a tanulás és a dolgok tapasztalati megértése kéz a kézben jár, könyvtár és laboratórium egyben.

3. Isten a hívők minden típusának segítséget nyújt: az ártáknak, arthárthiknak, dzsignászuknak és gjániknak, hasonlóképpen ez az intézet mindenféle törekvőnek menedéket nyújt. Ez az ásram egy gyönyörű patakmeder, amelyben a jóga tudományának életadó vize folyik. Itt a tanulóknak lehetőségük van a fizikai egészség elérésére az ászana és a pránájáma gyakorlatokkal, a mentális egészség elérésére a pratjáhára és a dháraná révén, és spirituális tapasztalatok szerzésére a haladóbb gyakorlatokon keresztül, mint például a csidákása dháraná stb.

4. Más ásramokban a törekvők ritkán kapnak személyes figyelmet. A tanulók mindig alig várják, hogy találkozhassanak a vezető szvámíval, de neki soha nincs ideje rájuk. Ezzel szemben itt Srí Szvámídzsí mindig készen áll, és szívesen találkozik személyesen a résztvevőkkel, megkérdezi őket a problémáikról és hasznos tanácsokat ad velük kapcsolatban.

5. Maximális gyakorlás és tanulás a lehető legrövidebb idő alatt – ez ebben az iskolában tartott tanfolyamok egyedülálló jellemzője. A tizenöt napig tartó tanfolyamokon az ember rövid idő alatt elegendő tudásra és tapasztalatra tesz szert a gyakorlatok későbbi önálló folytatására. A jóga szer-

teágazó és komoly téma, amit nehéz megérteni és elsajátítani még évekig tartó tanulással is más ásramokban, de itt az ember nagyon sokat tanul mindössze tizenöt nap alatt. Ez az ásram valódi áldás a komoly törekvők számára.

6. Külön órákat tartanak hölgyeknek és gyerekeknek, az ő igényükhöz igazítva. Nagyon kevés olyan ásram van, ahol lehetőséget biztosítanak és bátorítást nyújtanak a nőknek. Ez az iskola sikerrel kelti fel az érdeklődést a gyerekekben a téma iránt, és pozitív szamszkárákat ültet el bennük.

Nem lesz helytelen itt megemlíteni, hogy ilyen alacsony áron nem lehet találni ilyen jóga képzést. Az ásram mindössze huszonegy rúpiát kér a tizenöt napos tanfolyamért, amely tartalmazza az ellátást, szállást és minden egyéb költséget.

Végezetül minden résztvevő nevében mély hálámat szeretném kifejezni a vezetőségnek és a jógaiskola önkénteseinek és különösen Srí Szvámídzsínek.

Milyen gyönyörű és inspiráló leírás az ásramról! Az ásram különböző tanfolyamai és rendezvényei rendszeressé és jól szervezetté kezdtek válni, a látogatók és a törekvők egyre nagyobb számban érkeztek. Az ásram híre és hírneve egyre terjedt, és Szvámídzsí tettekre sarkalló lelkesedése és buzgalma is átterjedt mindenkire.

Első International Yoga Convention, 1964

Srí Szvámídzsí elhatározta, hogy jóga kongresszust szervez november 1-je és 7-e között. Minden tanítványa, követője és munkatársa nagyon örült ennek a hírnek.

A folyamatos támogatás és bátorítás mellett Sri Kedarnath Goenka és fia, Krishna Kant Goenka szintén sokat tett hozzá Srí Szvámídzsí küldetéséhez. Titkáraként ő hajtotta végre Szvámídzsí utasításait és rendelkezéseit. A kongresszusra terveket készítettek, és hamarosan nagy erőkkel megkezdődtek

az előkészületek hirdetések és röpiratok megjelentetésével. A közelgő programról a *Yoga* és a *Yoga Vidya* magazinokban is megjelentek információk.

Gratuláló üzenetek érkeztek Dr. Rajendra Prasad elnöktől és Pandit Jawaharlal Nehru miniszterelnöktől. A dzsagadguruk áldásukat és jókívánságaikat küldték. A programra fő vendégként Swami Chidananda jött el Rishikeshből. Szvámídzsí tanítványai, követői és támogatói, valamint az International Yoga Fellowship tagjai ezrével érkeztek a kongresszusra.

A program néhány előkelő résztvevője között szerepelt: Sri Satyendra Nath Sinha (a bihari törvényhozás elnöke), Sri Anand Mohan Sahay (az indiai kormány korábbi minisztere), Dr. Dukhan Ram (MLA), Sri K. P. Singh, Sri N. K. Sinha, Sri I. N. Thakur, Sri Vinodananda Jha és Swami Atmananda a raipuri Vivekananda Ashram-ból valamint Dr. Baldev Prasad Mishra Nandgramból.

A kongresszust november 1-jén nyitotta meg Sri Anant Shayanam Iyengar, Bihar kormányzója. A kongresszushoz szükséges minden szervezést és infrastruktúrát, beleértve az ellátást, szállást és a program helyszínét a Goenka dharmasála biztosította. Naponta négy ülésszakot tartottak, amelyeken Srí Szvámídzsí minden alkalommal részt vett. Távoli helyekről is érkeztek jógakutatók és -gyakorlók, akik előadásokat tartottak a jóga különböző területeiről. A jelen lévő szentek és szvámík is előadtak az eseményen. Mindenkit nagyon megérintett Swami Chidananda és Swami Satyananda beszéde. A két gurutestvér sok anekdotát, tapasztalatot osztott meg a gurujuk ásramjáról.

Az önkéntesek erőfeszítését dicséret illeti. Srí Szvámídzsí nagyon jól felkészítette őket. A hétnapos kongresszus egésze jól szervezetten zajlott. Egy emlékkönyvet is kiadtak *A meditáció mechanikája* címmel, amely nagy sikert aratott. A könyvet hindi nyelvre is lefordították, és már számos újranyomtatása jelent meg.

A kongresszust követően az előadásokról írások jelentek meg a Bihar School of Yoga-tól, többek között a *Yoga* és *Yoga Vidya* ma-

gazinokban, valamint Delhi, Punjab, Madras, Uttar Pradesh állam és más helyek vezető újságjaiban. A közvéleményben feltámadt a kíváncsiság és az érdeklődési hullám a jóga iránt. Özönleni kezdtek a levelek mindenhonnan. Mivel Srí Szvámídzsí egyáltalán nem utazott, Swami Yogashaktit küldte Chandigarhba, Delhibe és Bombaybe. Ő vitte Szvámídzsí üzenetét ezekre a helyekre. Az ásram könyveit és kiadványait terjesztette, és a jóga szádhanáról az ásramban felvett filmeket vetített. Mivel sokan olvastak, hallottak ezekről a programokról, az emberek elkezdtek eseményeket és táborokat szervezni helyben, és sokan kezdtek jönni Mungerbe is.

Programok 1965-ben

1965 januárjában, a Baszant panchamí alkalmával egy háromnapos szatszang programmal ünnepelték meg az ásram megalapításának első évfordulóját.

Március 10-én Maharshi Mehiji látogatta meg az ásramot. Egy különleges szatszang programot szerveztek aznapra, ami egyben az év negyedik jóga kurzusának utolsó napja is volt, és a résztvevők oklevelet kaptak. A programon egy ászanákról szóló filmet is vetítettek.

Swami Yogashakti május 12-én ismét útnak indult, Srí Szvámídzsí áldását és üzenetét vitte magával. Erős támogatást élvezett Szvámídzsí küldetése és nagy érdeklődés mutatkozott irányában Tatanagarban, Raigarhban, Bilaspurban, Raipurban, Bhilaiban és Nandgramban, Gondiaban, Balaghatban, Bombayben, Delhiben és Kalkuttában. Programokat szerveztek ezeken a helyeken, mivel azonban Szvámídzsí a következő három évben nem utazott, szannjászin tanítványait kezdte küldeni maga helyett. Eközben Madhya Pradeshből, Maharashtrából, Gujaratból, Rajasthanból és a tengerentúlról is jöttek az iskolába jógát tanulni.

1965. július 14-én Swami Sivananda „nirvána napjáról" tartottak megemlékezést. Az ásramban lakomát szerveztek száznyolc helyi szegény számára, akik praszádként kurtát kaptak. Srí Szvámídzsí maga szolgálta fel az ételt. Az egész Goenka

család és más követők is segítettek a felszolgálásban. Az ünnepséget *Rámájana* kántálás, kírtan és a praszád kiosztása követte. Este Jézus Krisztus életét bemutató filmet vetítettek.

A Guru púrnimát július 17-én havannal, púdzsával és praszád osztással ünnepelték. Az emberek számos helyről érkeztek nagy számban. Az esti szatszang és kírtan programon a helyi lakosok is részt vettek.

Havan és szatszang volt a reggeli órákban július 26-án. Ezután egy megbeszélés következett, ahol döntöttek arról, hogy a második International Yoga Convention-t november 1–7. között rendezik meg. Terveket készítettek az eseményre, és számos szentnek és tudósnak küldtek meghívót. Az előkészületek hamarosan teljes gőzzel folytak.

Szeptember 8-án, Swami Sivananda születésnapján egy különleges programot szerveztek: szatszang, bhadzsan és *Rámájana* kántálás volt az eseményen.

Szeptember 15-én Acharya Vinoba Bhave látogatott Mungerbe. Reggel 9 órakor érkezett az ásramba, és Srí Szvámídzsí fogadta. Gyümölcsöző beszélgetést folytattak ők ketten. Ebéd után a Szarvódaja mozgalom önkénteseinek találkozója következett az ásram csarnokában. Vinobadzsíra és társaira nagy hatást gyakorolt Srí Szvámídzsí ásramja és küldetése. Lelkesen jelezték vágyukat, hogy részt vegyenek a második jóga kongresszuson. Vinobadzsí és társai vacsora után, este 6 órakor hagyták el az ásramot és indultak el következő úticéljuk felé.

Vijaylakshmi Pandit asszony Bihart járta októberben, és meglátogatta az ásramot is. Az ásram és Srí Szvámídzsíval való találkozása mély benyomást tett rá. Majd Szvámídzsí szatszangja után háromórás beszédet tartott. Nagyon boldog lelkiállapotban hagyta el az ásramot.

Második International Yoga Convention, 1965

November 1-jén kezdődött a hétnapos kongresszus, amelyen több mint 1500 indiai és nemzetközi küldött vett részt. A kon-

ferenciát Őszentsége Swami Niranjan Dev Teerth, a Puri Peeth Shankaracharya nyitotta meg, és a rendezvényt Sri Anant Shayanam Iyengar, Bihar kormányzója zárta le. Dr. Sampoornananda, Rajasthan kormányzója adta ki az emlékkötetet.

A kongresszuson részt vett – többek között – Swami Chidananda Rishikeshből, Swami Ranganathananda a kalkuttai Ramakrishna Misszióból, Prof. Tripurari Chakravarti és Swami Atmananda Raipurból, Maharshi Mehi Dasji Bhagalpurból, Yogiraj Sri Nitya Chaitanya Delhiből, Sri Madhusudanacharya Rajgirből, Srikant Thakur, az *Aryavarta* szerkesztője Patnából, Mária Nővér Rómából, Dr. Bruce Robertson Kanadából, Mrs Shakuntala Goswami Vrindavanból, Viragiji Varanasiból, Swami Sadhanananda Assamból, Yogiraj Manuvarya Ahmedabadból, Sri Janardan Swami Nagpurból, Sri Ram Kumar a kalkuttai Jóga Szövetségtől, Sri Prakash Chandra Sur, Sumitra Devi asszony (információs miniszter, Bihar), Sri Siva Shankar, Sri Vinodananda Jha (volt miniszterelnök), Sri Baleshwar Ram (idegenforgalmi miniszter, Bihar) és Dr. Dukhan Ram Patnából.

A kongresszuson figyelemre méltó dolog történt. Az amerikai központú Notre Dame Intézet jamalpuri nővérei megkerülték az intézet szigorú szabályait és előírásait, és a kongresszus mind a hét napján részt vettek. Minden nap négy ülésszak volt, és Srí Szvámídzsí minden ülésen előadást tartott. A kongresszus témája „A jóga szerepe és lehetőségei az emberiség segítésében" volt. Minden összegyűlt szent és tiszteletre méltó jelenlévő kifejtette véleményét a témával kapcsolatban. *A jóga dinamikája* címmel adták ki a kongresszus emlékkötetét. A kongresszus pozitív felhanggal ért véget, az összegyűlt vendégek és követők megújult lelkesedéssel és inspirációval tértek haza.

Programok 1966-ban

Gondiában 1966. január 28-30. között megrendezték az első régióközi jóga kongresszust. Nagpurból, Amravatiból, Kham-

gaonból, Nandgramból, Bhilaiból, Raipurból, Bilaspurból és sok más helyről érkeztek az aspiránsok és követők. A kongresszust Swami Yogashakti vezette. A 153 éves mandalai szent, a tiszteletreméltó Swami Sitaram Dasdzsí szintén eljött, hogy megáldja a kongresszust. Áldással teljes beszéde után Sri Viragidzsí bemutatta a kongresszus emléktárgyát. Janardan Swami Nagpurból és Swami Prarthananda Mungerből szintén beszédet mondott. Shakuntala Goswami a Rámájanáról tartott beszédet minden nap. Kumari Ratna Srivastava adott elő valamennyi női küldött nevében. Sri Dharmadas Mishra Raipur-Rewából szannjásza beavatásban részesült. A háromnapos kongresszus hatalmas sikert aratott.

1966. február 7-én Swami Chidananda, a rishikeshi Divine Life Society elnöke az ásramba érkezett a Bihar School of Yoga alapításának második évfordulójára rendezett ünnepség díszvendégeként. A díszvendég és más tiszteletre méltó résztvevők beszéde után Srí Szvámídzsí tartott egy izgalmas előadást a *Gítá*ról, amelyben kiemelte a karma jóga fontosságát. Végül minden jelenlévőt arra buzdított, hogy teljes szívvel járuljanak hozzá a jóga mozgalomhoz, és segítsenek széles körben terjeszteni a jóga üzenetét ahelyett, hogy pusztán kultuszt teremtsenek körülötte.

A Bihar School of Yoga-ban 1966. július 2-án ünnepelték a Guru púrnimá örömünnepét. Beszédében Srí Szvámídzsí elmagyarázta, hogy e szent nap célja nem egy bizonyos guru születésének ünneplése, hanem minden brahmanishta, azaz Isteni tudatra ébredt guru emlékének felidézése.

Délután találkozót tartottak, amelyen Srí Szvámídzsí felvázolta az november 1–7. között tartandó harmadik International Yoga Convention terveit. Miután delegálta a feladatokat a tagoknak, megemlítette, hogy az esemény megáldására Ranchhodji, a négyszázéves gjáni és krijá jógi fog Mungerbe jönni. A hagyomány őt egyszerűen Babajiként ismeri, híres a több helyen is működő szemklinikáiról és közösségi konyháiról.

A norvégiai Maitreya Buddhista Egyetem alapítója, a nyolcvanéves Inarbear úr a tengerentúli küldöttek csoportjának vezetőjeként szintén részt vesz majd a harmadik jóga kongresszuson.

Aznap este Srí Szvámídzsí irányításával a *Gítá* szisztematikus tanulmányozása is megkezdődött, amely október 30-ig tartott.

Július 14-én, Swami Sivananda „nirvána napján" megvendégelték a szegényeket és a nincsteleneket, és utána Srí Szvámídzsí szatszangot tartott. Egy különleges szatszang programot szerveztek szeptember 8-án is.

Harmadik International Yoga Convention, 1966

A november 1–7. közötti harmadik International Yoga Convention előkészületei teljes gőzzel megkezdődtek. Sok szent és tudós érkezett a kongresszusra – köztük Kriyayogi Baba, a buddhista Yogi Inarbear Norvégiából, Swami Chidananda, Mata Sevananda és Swami Karunananda Rishikeshből, Sri Biragiji, Sri Golwalkar, Sri S.M. Bhatt és Yogacharya Major K.M. Kamath Bombayből, Sri R.C. Gupta Simlából, Swami Sivananda, Assamból, Dr. Baldev Prasad Mishra Nandgramból, Sri M.D. Jafette Bombayből, Tripurari Chakravarti Kalkuttából, Yogacharya K.B. Sahasrabuddhe Raigarhból, Paramahamsa Ramhridaya Das Varanasiból, Sri Manuvarya Ahmedabadból, Parivrajaka Sadhanananda és M.L. Abhayankar bíró Bombayből, Sri J. Mishra Darbhangából, Sri B.P. Sinha és Sri Jagat Narayan Lal Patnából, William Hooveringer az USA-ból, a tizenhárom éves csodagyerek kislány, Kumari Saroj Balából, Yogacharya Baidyuk Pasek Lengyelországból, Sri T.N. Bharde Bombayből, Yogacharya Sue Holmes Mexikóból, Yogacharya Dr. R. Polderman Hollandiából, Dr. Sharma Raigarhból, Swami Poornananda Keralából, Shanti Kumar Bhatt Bombayből, Swami Nitya Chaitanya Yati Delhiből, Swami Sharanananda Vrindavanból, Yogacharya Roma Blair Sydneyből, Yukiko Fujita Japánból, Swami Atmananda

Raipurból, Yogi Himalaya Keralából, Prabha Atre, All India Radio, a bombay-i és a kalkuttai Jóga Egyesület tagjai a jóga ászanák bemutatóiként.

Mintegy kétezer indiai és nemzetközi küldött gyűlt össze a kongresszuson, köztük Srí Szvámídzsí követői és tanítványai, valamint az International Yoga Fellowship tagjai és önkéntesei. Ahogy Szvámídzsí hírneve és tevékenysége egyre terjedt, úgy nőtt a Mungerbe érkező aspiránsok száma is. A Goenka dharmasálában egy hatalmas sátrat és színpadot állítottak fel az eseményre. Az étkeztetést is a dharmasálában készítették elő. A kongresszussal kapcsolatos feladatok ellátásában több száz önkéntes vett részt. A követők és az ásrammal kapcsolatban lévők szintén segítséget nyújtottak.

Egy kérdés azonban mindenkit erősen nyomasztott. Swami Satyananda utalt arra, hogy mahászamádhiba lép a harmadik International Yoga Convention után. Ez nyugtalanságot és zavart okozott a tanítványai és követői körében.

Az 1966-os emlékkönyv *A jóga tudománya* címet viselte. Bombayből Pai úr is részt vett a kongresszuson, ahogy az előző kettőn is. Az egész rendezvényt filmre vette a megnyitótól a záró ülésig. Az ásramban időről-időre bemutatják ezt a filmet.

A kongresszus november 1-jei megnyitója után, Srí Szvámídzsí azt mondta: „Ahogy a Gangesznek, úgy a jógának is le kell jönnie a Himalájából a hatalmas, széles síkságokra." Swami Chidananda az „Emberi élet – felbecsülhetetlen lehetőség" témában tartott beszédet. Swami Sevananda, Swami Sivananda dél-amerikai tanítványa megosztotta a jógával kapcsolatos tapasztalatait.

Sri Karunananda, Swami Sivananda ausztrál tanítványa, aki jelenleg ágyékkötőt viselő, aszkétikus jógiként él Kurukshetrában, ászana és pránájáma gyakorlatokból tartott lenyűgöző bemutatót. A *Brahma murári szurárcsita lingam* kezdetű bhadzsanjával és karatal ritmusára énekelt kírtanjaival mindenkit elvarázsolt. Közkívánatra minden nap énekelt kírtant.

Srí Szvámídzsí minden ülésszakban beszédet és szatszangot tartott a hétnapos program során. Az összegyűlt szentek és tudósok szintén kifejtették nézeteiket a jóga különböző aspektusairól. Az elmúlt évekhez hasonlóan Munger városa Srí Szvámídzsí tiszteletére fogadást tartott november 6-án, ahol az összegyűlt vezetők, követők és tanítványok jókívánságaikat fejezték ki Srí Szvámídzsí felé.

Ezt követően Srí Szvámídzsí átadta az iskola ácsárja tisztét tanítványának, Swami Atmanandának. Több ezer küldött és látogató előtt a hölgy szvámí vállára helyezte a dhótíját, ezzel jelezve, hogy ácsárjává nevezte ki őt. Mi fog történni? Mindenki fejében ott motoszkált a kérdés.

Gratulációk és jókívánságok érkeztek Indira Gandhi asszonytól és más nemzeti vezetőktől. Srí Szvámídzsí elkötelezett hívei és jóakarói már kifejezték támogatásukat és jókívánságaikat. Csak egyetlen dolog hiányzott: Gurudév útmutatása a jövőre nézve. Srí Szvámídzsí a jelzésére várt a további teendőkre vonatkozóan. Folyamatosan imádkozott útmutatásért és utasításért.

És akkor a nagy guru áldásában részesítette az arra méltó tanítványt. Az áldás mellett Srí Szvámídzsí egy különleges parancsot is kapott a gurujától:

> Felejtsd el a szamádhit egyelőre! Sok munka van, amit el kell végezned. Te vagy a Jóga-Gangesz Bhagirathája, el kell vinned ezt az életadó tudományt a Himalája havas barlangjaiból a hétköznapi emberek, minden férfi és nő küzdelmes életébe szerte a világon. Utasításaimat és iránymutatásomat folyamatosan meg fogod kapni.

Az utolsó nap programja nagy örömben és boldog hangulatban ért véget. Minden résztvevő Gurudév áldásával és megújult lelkesedéssel tért haza.

Srí Szvámídzsí hírneve és az általa végzett munka tovább terjedt. Vijaya Premniti asszony, Srí Szvámídzsí közeli barát-

ja a *Yoga Vidya* magazin 1963. novemberi számában megjelent cikkében írt erről a témáról. Abban az időben a Sivananda Ashram még építés alatt állt. Mennyire találóak a nézetei:

Egy szannjászin álma

Ha kutatást végeznénk az álmokról, akkor azt találnánk, hogy a komoly intézmények és mozgalmak létrehozására szóló megbízást az azokat megalapító nagyszerű emberek álmokon keresztül kapták. Gurudévünk álma az, hogy felhozza a jóga eltemetett ősi tudományát a sírból, és addig nem nyugszik, amíg sikeresen be nem építi a jógát a modern kultúrába és civilizációba.

Srí Szvámídzsí maga a megtestesült jógi. Személyes gyakorlata révén tesztelte a jóga alapelveit, és úgy találta, hogy ez az ősi risiktől kapott tudomány teljes mértékben valódi és érvényes. Ezen elveket fehasználva hozza létre az eljövendő kultúra és civilizáció alapjait. Az emberi társadalom alapjait és szerkezetét mindig is nagy látnokok és bölcsek hozták létre. Az átlagember csak azt tudja, hogyan éljen ebben az előre elkészített szerkezetben. Rendkívüli férfiak és nők jelennek meg időről időre, akiket nem tántorítanak el az olyan nehézségek sem, mint a sértés, a mellőzés és a megvetés, hanem kitörölhetetlen nyomot hagynak a társadalomban.

Gurudzsínk olyan küldetést vállalt, amelynek jelentősége és messzemenő hatása talán nem is látható a laikusok számára, de az elkövetkező generációk biztosan észreveszik, hogy Srí Szvámídzsí mindenre kiterjedő erőfeszítései milyen mértékben járultak hozzá a társadalom testi és szellemi egészségéhez. Az ősi gyakorlatok és tudományok felszínre hozásáért, valamint a jóga tudománya elveszett dicsőségének visszaállításáért végzett munkája eddig példa nélküli, és mindezt a jóga alapvető értékeinek veszélyeztetése nélkül vitte végbe. A jógát tudományos alapra helyezte, és megmutatta ezen tudásanyag rendkívüli hasznosságát a

modern társadalom számára. Ebben a korban, a Kali juga, a vas, acél, szén, réz, gőz, elektromosság és atomenergia korában épp olyan időszerű, mint amilyen időszerű volt a risik és bölcsek korában, a Szatja jugában. Srí Szvámídzsí nyílt kihívást intézett korunk úgynevezett tanult embereihez, hogy gyakoroljanak egy kicsit, mielőtt beszélnének egy olyan témáról, amiről nincs tudásuk.

Srí Szvámídzsí valódi látnok. Tisztán látja a civilizáció fejlődési irányát. Álmában, meditációban és transzban szokott bepillantást nyerni a jövőbe, sőt ismeretlen emberek arcát is látta már. Mély meditációs állapotban hangokat hallott. Sok törekvőről, társról és tanítványról tudta előre, hogy nagy segítséget és támogatást fognak nyújtani a küldetésében. Srí Szvámídzsí ma is pontosan tudja, hogy mit kell tenni a munka bizonyos részében, és hogyan kell hozzáfogni a feladatokhoz. Ismeri a jógikus kultúra tudományos részletességű bemutatásának művészetét a hétköznapi emberek számára. Valamint megosztja az elképzeléseit mindenkivel, aki hajlandó rá figyelni.

Sokan ismerik Swami Satyananda Saraswatit még a guruja ásramában töltött időkből, például Satyavrat, Basanti, Adhyavati Sahay asszony, Devidutt Joshi. Többen Swami Sivanandától kaptak beavatást, de szádhaná gurujuknak Swami Satyanandát tekintik. Srí Szvámídzsínek sok gyermekkori társa és barátja él jelenleg Delhiben, Bombayben, akik a tanítványai lettek, és szádhanát gyakorolnak az ő vezetésével.

Srí Szvámídzsí álma, hogy minden ember úgy építse be az életmódjába a jógát, hogy az olyan hétköznapi dolog legyen az életben, mint a kabát, nadrág, hálóing vagy nyakkendő. A nagyközönség önmagában nem képes tisztán gondolkodni vagy érvelni, mindig kibillenti, eltéríti valamilyen külső hatás. Ez sokkal nagyobb felelősséget helyez a reformerek és a társadalom építőinek a vállára. Ezért vál-

lalják ezt a terhet magukra a szentek és a szannjászinok. Mivel nincsenek önző céljaik, személyes érdekeik, így ők azok, akik sikerrel járnak a törekvéseikben is.

Srí Szvámídzsíhez sok ember fordult segítségért és támogatásért, szerencsétlen sorsúak és szenvedők, fiatalok és idősek, férfiak és nők egyaránt, és ő mindenkinek megmutatja a számára legmegfelelőbb utat illetve módszert. Mennyire nyomorúságos az átlagember élete, mennyire szüksége van a valódi tudás fényére. Mindezt nem tudják felmérni a magas rangú kormánytisztviselők, hiszen juttatásaik és fizetésük hipnózisában élnek. Ma mindenki elsősorban a saját jólétével törődik. Csak ezután fog egyáltalán arra gondolni, hogy segítsen másnak. De gondolkodhat-e valaha is így egy szannjászin? Soha. Bármilyen akadály merül is fel, ő hű marad a választott útjához.

Ilyen vasakarattal és acélos elszántsággal lát neki Srí Szvámídzsí a feladatának, hogy újraélessze az ősi jógikus kultúrát. Könyvek, magazinok, hangkazetták és filmek segítségével, egyetemeken és közösségekben tartott előadásokon keresztül országszerte csak és kizárólag a jóga dallamát játssza. Egy boldog szannjászin, egy ragyogó jógi: Srí Szvámídzsí már nem csupán egy hétköznapi ember, hanem önmagában intézménnyé vált. Elsöprő mozgalom szelei fújdogálnak az International Yoga Fellowship Movement magazinjainak lapjain keresztül.

Srí Szvámídzsí 1964 januárjában jógaiskolát hoz létre Mungerben. Kétségtelenül ez az első ilyen jellegű intézmény Indiában. A hírek szerint egy Yoga Research Institution-t is alapítanak majd, ahol a jógagyakorlatok testre és elmére gyakorolt hatását fogják vizsgálni modern tudományos műszerekkel. Az ilyen intézet is első lesz Biharban, és tán egész Indiában. A kormány is ösztönzi ezeket az erőfeszítéseket, és szilárd meggyőződésem, hogy valami gyönyörű fog kivirágozni Biharban.

Ezt a cikket 1963-ban írták, azonban előre megjósolta a jövőt, tisztán és élesen. Mára minden kétséget kizáróan megvalósult Srí Szvámídzsí álma.

Programok 1967-ben

Január 13-a és 15-e között háromnapos jóga kongresszust szerveztek Raigarhban. A sivirt maga Srí Szvámídzsí nyitotta meg és személyesen vezette. Srí Szvámídzsí fogadalmat tett, hogy három évig Mungerben marad. A három év leteltével, 1966. novemberében, a harmadik jóga kongresszus alkalmával, felszabadította magát ezen kötelezettség alól. Január 12-én, az első Mungeren kívüli útján Raigarhba ment.

Több helyről sok szent és bölcs, követő és törekvő érkezett, hogy részt vegyenek a háromnapos kongresszuson. Az összegyűlt tiszteletre méltó vendégek előadásokat és beszédeket tartottak. Srí Szvámídzsí minden ülésszakon tartott szatszangot, esténként pedig Shakuntala Devi a *Rámájaná*ról beszélt.

Raigarh lakói egy ásramot építettek, melynek vezetésére Srí Szvámídzsít kérték fel. Srí Szvámídzsí azonban habozott. Folyton halogatta a döntést. Elsősorban azért, mert soha nem akart ásramot alapítani. Most, hogy végre létrehozott egyet Mungerben, azt mondta, hogy ez több mint elég.

Srí Szvámídzsí először 1956 novemberében ment Raigarhba. Akkoriban senki sem vette a fáradságot, hogy beszéljen vele. Egy gazdag üzletember még néhány durva szót is mondott neki akkor, és ma éppen ez az ember akar egy ásramot adományozni! A valóság nem furcsább, mint a fikció?

A kitartó kérlelések hatására Srí Szvámídzsí beleegyezett, hogy májusban felavatja az ásramot. A szervezőknek egy másik kérésük is volt: egy örökmécsest, akhanda dípakot is akartak az ásramjukban. A döntés végül megszületett, hogy május 23-án Srí Szvámídzsí eljön Mungerből, és tart egy, az alkalomhoz illő háromnapos programot.

Jagadguru Abhinav Vidya Teerth, a shringeribeli Sharada Peeth Sankarácsárjája 1967. március 16-án Mungerbe érkezett két napra. A déli hagyományoknak megfelelően fogadták. Darsan volt az örök lángnál, az akhanda dzsjótinál, amely állandóan ég Swami Sivananda emlékére. Minden Sankarácsárja magával viszi a púdzsá istenségeket és a *csandramaulésvar lingam*ot (kék zafírból készült siva lingam). Március 17-én délelőtt a tradíció szerinti *dugdha abhiséká*t (tejjel végzett abhiséka) mutattak be a siva lingamon. A szertartás az előírt normák és rituálék szerint ötven liter tejjel zajlott. Több ezer követő és tiszteletre méltó vendég gyűlt össze az iskola területén, hogy tanúja legyen ennek az ősi, híres istentiszteletnek.

Ezt követően a Sankarácsárja áldásban gazdag beszédet mondott. Megemlékezett Swami Sivananda életéről, és dicsérte Swami Satyananda erőfeszítéseit a jóga területén. „A dzsagadguruk a védikus hagyományok örök forrásai" – mondta. Adi Shankaracharya négy intézményt alapított az ország négy sarkában, hogy az egész nemzetet egy spirituális fonallal kösse össze. A négy intézmény a következő: Govardhan Peeth Jagannath Puriban, keleten, Dwarika Peeth nyugaton, Joshimath Badrikashramban, északon és Sharada Peeth Shringeriben, délen. A mungeri Bihar School of Yoga guru vonala, paramparája a Shringeri Math-hoz kapcsolódik.

Májusban a raigarhiak két vasúti kocsit foglaltak Srí Szvámídzsí utazására Mungerből Raigarhba. Körülbelül nyolcvan-nyolcvanöt követő kísérte Srí Szvámídzsít Mungerből, Bhagalpurból és Chhaprából. Meggyújtottak egy mécsest az örök lángról Mungerben, amit egy kis templomszerű vitrinben magával vitt Srí Szvámídzsí Raigarhba. Útközben Kalkuttából, Kharagpurból és Tatanagarból érkező követők is csatlakoztak a csoporthoz. A mécsest nagy gondossággal óvták az egész út alatt.

Május 23-án délután a vonat megérkezett Raigarhba. Több száz ember gyűlt össze az állomáson a fogadásukra. Amikor

Srí Szvámídzsí leszállt a mécsessel a kezében, mindenki üdvözölte és virágkoszorúval köszöntötték, frissítőket szolgáltak fel, bhadzsanokat és kírtanokat énekeltek. Fél órával később nyilvános menet indult zenekari kísérettel és kírtan énekkel. A menet lassan kanyargott a Hanumán dharmasála felé, ahol a kíséretnek szállást és ellátást biztosítottak. Mindenki lezuhanyozott, ebédelt, majd megpihent. Sokan jöttek más városokból is, hogy részt vegyenek ezen a különleges programon.

Délután 4 órára mindenki megérkezett az ásramba. A mécses a helyére került, majd bhadzsan, kírtan és szatszang következett. A következő két napban a program reggeltől estig tartott. Az akhanda dípak átadásával Srí Szvámídzsí utasításokat adott Swami Sadhananandának az ásram vezetésével és a jóga oktatásával kapcsolatban. Megalakított egy vezető bizottságot az ásram irányítására, és a szükséges intézkedések meghozatala után Srí Szvámídzsí a követőivel visszatért Mungerbe. Ezzel elindult az első ásram Madhya Pradesh-ben. A sors fintora, hogy az ásram annak a templomnak és a szállónak a közelében állt, ahol sok évvel ezelőtt egy atya frissítőt kínált a fáradt, éhes és szomjas Srí Szvámídzsínek.

Első jógatanári tanfolyam

A képzett jógatanárok iránti kereslet egyre nőtt Indiában és külföldön is. Néhány külföldi jógatanárt a kormányuk is támogatott a BSY jógaoktatói képzés elvégzésében. Júliusra várták az érkezésüket. Srí Szvámídzsí úgy döntött, hogy a Nemzetközi Jógatanár Képzést Mungerben tartják. A képzés kilenc hónapos volt, így erre az időszakra a tizenöt napos tanfolyamokat Mungerből Raigarhba helyezték át.

Átfogó tantervet állítottak össze a háromnegyed éves kurzusra. Az 1967. július 1. és 1968. március 31. között tartott tanfolyam célja az volt, hogy a jóga finomabb aspektusaiból speciális képzést nyújtson olyan személyeknek, akiknek már volt némi előképzettségük a jógában.

A résztvevők Indiából és a tengerentúlról már júniusban elkezdtek érkezni a tanfolyamra. Néhányukat a hazája kormánya ösztöndíjjal támogatott. A résztvevőket előzetesen tájékoztatták arról, hogy milyen nehéz és embert próbáló lesz a tanfolyam életmódja. Brahmacsarját kellett tartani gondolatban és tettben. Nem lehetett semmilyen kapcsolatuk az ásramon kívüli emberekkel. Nemhogy nem léphettek kapcsolatba ásramon kívüliekkel, de még csak ki sem leskelődhettek az ásram falain kívülre.

A tanfolyam ideje alatt Srí Szvámídzsí a tanulók jóga szádhanájával volt elfoglalva. A tanfolyam elvégzésével ezek a tanulók lettek hazatérésük után a hazájukban az indiai spirituális kultúra és hagyomány hírnökei.

Negyedik International Yoga Convention Gondiában

A Guru púrnimá előtt, július 18-20. között három napos programot szerveztek Mungerben. 21-én a Guru púrnimát nagy lelkesedéssel és odaadással ünnepelték, amire sokan eljöttek. Gondiából is érkeztek követők, ahol szintén létesült egy ásram. A gondiai emberek szívből jövő vágya volt, hogy Srí Szvámídzsí Gondiában tartsa meg a negyedik International Yoga Convention-t november 1-je és 7-e között. Srí Szvámídzsí jóváhagyását és áldását adta a gondiai kongresszusra, és szervezési kérdésekben útmutatást adott. Sok kiváló szentet és tudóst akartak meghívni. Részletesen elmagyarázta, hogy kiket kell meghívni, és mit kell írni a meghívólevélben.

A kongresszus megnyitására Dwarika Peeth Sankarácsájáját, Jagadguru Abhinav Satchidanandát kérik fel. A kongreszszus kezdete előtt körülbelül egy hónappal néhány szvámí jön Mungerből. Addig Satyavratdzsí időről időre eljön segíteni az előkészületekben. Srí Szvámídzsí a követőivel és a tanítványaival október 29-én érkezik Gondiába.

Srí Szvámídzsí értékes tanácsaival, utasításaival és áldásával felvértezve tértek haza a gondiai követők, és hozzáfogtak a

nyomtatványok, a röpiratok nyomtatásához és a meghívólevelek küldéséhez.

A mungeri ásram megalapítása óta Satyavratdzsí teendői még hektikusabbá váltak. Amikor 1962. április-májusban a malom bezárt, ötezer munkás vált munkanélkülivé. A munkások tüntetést indítottak, az ügy bíróság elé került, de a vita továbbra is megoldatlan maradt. Végül a kormány közbelépett és átvette a malmot. Több mint tizenöt hónap után a malom végül Sri Raja Ram Gupta irányítása alatt újraindult. Mindent megvizsgált, megbeszélésekre és egyeztetésekre hívta össze a korábbi tisztviselőket. Az állásban sok gép került leromlott állapotba. Új gépeket rendeltek, a régieket felújították, a kazánt felfűtötték és a malom újra üzemképes volt.

Satyavratdzsí a kiadó működtetésével, a könyvek és magazinok kiadásával volt elfoglalva. Úgy döntött, hogy nem tér vissza régi munkájához a malomba. „Itt a sok munka a kiadóval. Aztán ott van Mungerben az ásram, ahova időnként el kell mennem, mivel Srí Szvámídzsí egyáltalán nem hagyja el Mungert." Erre hivatkozva, Satyavratdzsí nem vett részt egyik Raja Ram Gupta által összehívott találkozón sem. Gupta úr sokszor elküldte az asszisztensét, néhányszor telefonált is, de Satyavratdzsí minden alkalommal kimentette magát.

Egy nap maga Raja Ram Gupta jött el a házunkba (ahol a kiadó is működött), és azt mondta: „Új vagyok a cégben, és nincs nagy tapasztalatom ezen a területen. Vissza kell térnie, hogy segítsen nekem újra beindítani a malmot. Összegyűjtöttem az összes lényeges információt, és a poszton egy hét alatt némi gyakorlati tapasztalatot is szereztem. Láttam az aktáit és nyilvántartásait, és sok dicséretet hallottam önről másoktól. Ezért jöttem el önért. A támogatása nélkül nem fogom tudni működtetni a malmot. Segítsen nekem a malomban, és továbbra is vezetheti a kiadót, intézheti a guruja ügyeit. Mungerbe is mehet, amikor csak szükséges. Amint a malom sikeresen működik, nem fogom zavarni önt. De a következő két-három évben

segítenie kell nekem. Most, hogy eljöttem a házába, nem fogok tágítani addig, amíg bele nem egyezik, hogy eljön velem."

Satyavratdzsí elkísérte Guptát a malomba és újjászervezte annak teljes működését. A régi munkatársakkal felvették a kapcsolatot, leveleket küldtek a régi vevőknek, és lassan a gyár szerencséje is visszatért. Satyavratdzsí a malom területére költözött, miközben én továbbra is a kiadó épületében maradtam. A kiadó elég jól működött. Alkalmaztunk egy tapasztalt munkást, Anil Rait, aki a teljes nyomdai munkát felügyelte.

Swami Niranjan mindig nagyon szeretett Mungerbe menni. Miután 1964-ben megépült az ásram, gyakran ellátogatott oda. Néha Satyavratdzsíval, néha pedig Dharmashaktival, néha mindhárman elmentek oda néhány napra.

1967-ben Satyavratdzsí elment Mungerbe a Baszant pancsamí programra. Visszatérve azt mondta Raja Ram Guptának: „Három évig dolgoztam a malomban az újranyitást követően. Most már zökkenőmentesen működik, úgy gondolom, ki kell lépnem."

Raja Ram Gupta természetesen nem volt túl boldog a javaslattól. Satyavratdzsí azonban így érvelt: „Ebben a városban fogok maradni. Amikor szükség lesz rá, segíteni fogok önnek; időnként pedig ön is segítséget nyújthat nekem. Kérem egyezzen bele, hogy most elmenjek, és átadjam az összes feladatomat."

Isten kegyelmével minden simán ment. Áprilisban Satyavratdzsí végül otthagyta a malmot, és tizenöt napon belül a kilépése is rendeződött. Májusban elhagyta a szállását a malomban, és a városba költözött. Guptadzsí marasztalta, hogy maradjon a malom szállásán: „Nem kell elhagynia a szolgálati lakást. Maradjon még vagy egy évig. Sokan vannak itt, akik hét vagy nyolc éve elhagyták a vállalatot, de még mindig ragaszkodnak az itteni szállásukhoz. Miért siet ennyire elhagyni a helyet?" De Satyavratdzsí már elhatározta magát.

Annak ellenére, hogy Satyavratdzsí kilépett a malomból, Raja Ram Guptával a legjobb viszonyban maradt. Valahány-

szor megtudta, hogy Satyavratdzsí Mungerbe megy, ágyneműt vagy szúnyoghálót küldött vele az ásramba. Amiben csak tudta, segítette és támogatta az ásramot. Srí Szvámídzsít nagyon tisztelte, és májusban Raigarhba ment, hogy találkozzon vele.

Krishnananda és Prarthanananda eljöttek szeptemberben Mungerből, hogy a gondiai kongresszus megszervezésén dolgozzanak. Szvámídzsí utasítására Satyavratdzsí októberben Gondiába ment, Prarthanananda pedig visszatért Mungerbe. A résztvevők száma minden egyes kongresszussal nőtt. Azt beszélték, hogy ezúttal több szent és bölcs vesz részt az eseményen.

Huszonöt hektárnyi földet szereztek a Gondia ásram számára. A hely két kilométerre volt a Kurwa úton keresztül. Az ásram területén egy általános iskolát terveztek létrehozni „Sivananda Public School" néven. Terveztek még zöldség-, virág- és gyümölcstermesztést is. Patwardhan úr volt akkoriban a régió erdésze, az ő erőfeszítéseinek és a helyi lakosok támogatásának köszönhetően az ásram gyorsan felépült.

A város szívében egy középiskola udvarán állítottak fel egy nagy sátrat a Nemzetközi Kongresszus számára. Az iskola területén biztosítottak szállást a résztvevők számára.

A kongresszusra kiadott emlékkötet a *Kundalini megszelídítése* című könyv volt. Satyavratdzsí már Gondiában volt. Annapoorna Raipurból érkezett Nandgramba. Ő, Dharmashakti és Niranjan kísérte el Srí Szvámídzsít Gondiába október 29-én.

Szvámídzsí érkezését 11 órára várták Nandgramba 29-én. A kísérete számára három vasúti kocsit foglaltak le, és vele utazott a kilenc hónapos tanárképzésről kilencven diák, valamint a tanítványok és követők Munger, Bhagalpur, Chhapra és Patna városából. A vonat huszonöt-harminc percig állt minden állomáson az előírt öt vagy tíz perc helyett. Srí Szvámídzsí négy év után először látogatott el errefelé. Az állomásokon emberek ezrei tolongtak, várták Szvámídzsí vonatának érkezését. Olyan sok gyümölcsöt, virágot, praszádot és frissítőt hoztak, hogy

még azután is rengeteg maradt belőlük, hogy megajándékozták az állomáson tartózkodó embereket!

A vonat végül délután egy órakor érkezett meg Nandgramba. Ahogy Szvámídzsí meglátta a fogadására összegyűlt hatalmas tömeget, leszállt a vonatról. Dharmashakti Niranjannal és Annapoornával felszállt a vonatra. Virágok, virágfüzérek és frissítők lavinája zúdult rájuk. A hatalmas tömeget egyre nehezebb volt kezelni. A vonat végül harminc percig állt az állomáson, az általános három perc helyett. 13.30-kor aztán elindult a vonat Nandgram állomásról, és miután útközben megállt Dongargarhban, délután 4 órakor érkezett meg Gondiába. A gondiai állomáson olyan nagy volt a tömeg, hogy egy órába telt, mire a szervező önkéntesek biztonságban kijuttattak minket az állomásról.

Sok nagy szent és mahátmá érkezett a kongresszusra: Jagadguru Sri Satchidananda Maharaj Dwarkapeethből, a 156 éves Baba Sitaram Das Mandalából, Swami Chidananda és Swami Karunananda Rishikeshből, Swami Manuvarya Ahmedabadból, Swami Atmananda Raipurból, Swami Sharanananda Vrindavanból, Swami Poornananda, Keralából, Swami Sivananda Assamból, Swami Nirmalananda Ausztráliából, Sri Morarji Desai, Sri Babasaheb Bharde, Sri Basant Rao Naik, Maharashtra miniszterelnöke, Sri N.D. Chaudhary, Maharashtra oktatási minisztere, Swami Karmananda, Dr. Tajuk Pasek Lengyelországból, Dr. R. Polderman, jógaterapeuta, Hollandiából, Dr. M. D. Jafette, Bombayből, A. E. Vikarama Ceylonból, Sulay Hudson asszony, a Jóga Intézet elnöke Albuquerqueből, Yogini Új-Mexikóból, Sri K.S. Kendhe, Punaból, Sri K.S. Joshi, Sagarból, Vidyamata Párizsból, Swami Dayasagar Párizsból, Rishiji Maharaj Párizsból, Kakasaheb Kelkar New Delhiből, Savita Ben Mehta Porbandar és Sri Ashok Mehta Nagpurból.

A kongresszus témája „A jóga bevezetése az oktatás területén" volt. A kongresszust Dwarikapeeth Sankarácsárjája nyitotta meg. Srí Szvámídzsí végig jelen volt a programon, amely

szatszangokat, bhadzsanokat, kírtant, valamint ászana bemutatókat foglalt magában. Esténként Shakuntala Goswami asszony beszélt a *Rámájanáról*. A Bihar School of Yoga-t bemutató filmeket is naponta vetítették.

A kilenc hónapos tanárképző tanfolyamról három nő szannjásza beavatását tervezték november 2-án hajnali 3-kor. Srí Szvámídzsí azt mondta Satyavratdzsínak: „Neked is fel kell venned ma a szannjászát."

„Minden, ami tőled kapok, olyan, mint egy áldás – válaszolta Satyavratdzsí –, így fel sem merül, hogy ez elfogadás, vagy elutasítás kérdése lenne."

Ennek megfelelően négy tanítványt avattak be a szannjászába november 2-án reggel, a Diválí áldott napján: Swami Devatmananda Saraswatit, Swami Yogeshwarananda Saraswatit, Swami Satyavratananda Saraswatit és Swami Vivekananda Saraswatit.

A nap hátralévő részében folytatódtak a szatszangok, bhadzsanok és kírtanok. Este fények ezrei világították meg az egész várost. Szikrázó petárdák világították be az éjszakai égboltot, és mennydörgő hangjuk mindenhonnan visszhangzott. Gondia polgárai fogadást rendeztek a négy újonnan beavatott szannjászin tiszteletére, az eseményen Jagadguru Shankaracharya és Srí Szvámídzsí beszélt.

A hétnapos kongresszus során az előadók a jóga oktatási rendszerbe történő beépítésének módjairól és eszközeiről fejtették ki nézeteiket. Sok szent és mahátmá tisztelte meg jelenlétével a kongresszust. Szatszangokat tartottak a jógáról és más spirituális témákról. Hét napon át folyamatosan áramlott a Jóga-Gangesz a városon át. A hatodik napon polgári fogadást szerveztek Srí Szvámídzsí tiszteletére, majd a hetedik napon tartották a kongresszus záró ülését. Srí Szvámídzsí 8-án Mungerbe utazott tanítványaival, követőivel és tanulóival. Az újonnan beavatott szannjászin tanítványának, Swami Satyavratanandának meghagyta, hogy maradjon Nandgramban, és intézze továbbra is a kiadó, a könyvek és a folyóiratok ügyeit.

Programok 1968-ban

Január 1-je és 3-a között jóga kongresszust szerveztek Patnában, a programot Srí Szvámídzsí vezette.

A gondiai ásram ekkorra már készen állt. A gondiaiak meghívták Srí Szvámídzsít a február 12-i avatóünnepségre. Gondiából Srí Szvámídzsí Nagpurba utazott egy egynapos programra, majd Bombaybe egy egyhetes kongresszusra, végül pedig Muzaffarpurba egy újabb egyhetes programra. Egy levél érkezett Srí Szvámídzsítól: „Dharmashakti el fog kísérni az utamra. A Gondia, Nagpur, Bombay és Muzaffarpur programok után Mungerbe jön, és itt marad néhány napig."

Srí Szvámídzsí külön levelet írt Niranjannak: „Niranjan, korábban kértelek, hogy járj iskolába és tanuld meg az ábécét. Megtanultad, amit meg kellett tanulnod. Nagyon szépen megtanultál írni. Itt mindenki szereti a leveleidet olvasni. Eljött az idő, hogy eldöntsd, hol akarsz élni."

Niranjan azonnal meghozta a döntést. Nem sok beleszólásunk volt a dologba. Mindent Srí Szvámídzsí kezében hagytunk. „Úgy döntöttem, hogy Mungerbe megyek, hogy ott éljek Szvámídzsível" – így szólt Niranjan, majd elment az iskolájába, és azt mondta az iskola igazgatójának: „Mungerbe megyek. Kérem, húzza ki a nevemet a névsorból."

Minden tanára nagyon mérgelődött. Megpróbálták lebeszélni a döntéséről: „Maradj még néhány hónapig. Márciusban lesznek a vizsgáid…" Még az otthonunkba is eljöttek, és megpróbáltak meggyőzni minket. Végül is Niranjan volt a sztár diákjuk, aki nevet szerzett magának és az iskolának is. Ötévesen a második osztály legjobbja volt, a harmadik osztály legjobbja hatévesen. Amellett, hogy ő volt a felügyelő diák, Niranjan sokoldalú volt és minden iskolai tevékenységben jeleskedett. Segítőkész és együttműködő hozzáállása miatt a tanárai kedvence volt. Ha a következő vizsgákon a negyedik osztály legjobbja lett volna, az iskola hírneve biztosan tovább nőtt volna. De végül a sors akarata győzött…

Srí Szvámídzsí február 12-én délután négy órakor érkezett meg Gondiába tizenöt-húsz követővel és a kilenc hónapos tanárképző diákjaival. Niranjan és Dharmashakti kísérték el Nandgramból. Satyavratdzsí könyveket és folyóiratokat hozott Nagpurba. Ott találkoztunk 14-én és elkísért minket Bombaybe.

A gondiaiak minden szükséges előkészületet megtettek a programhoz. Az esemény azzal kezdődött, hogy Sri Mahadev Dhote, a Sivananda Cultural and Educational Society titkára átadta Srí Szvámídzsínek az összes dokumentumot és az ásram kulcsát. Srí Szvámídzsí pedig azonnal átadta ezeket, valamint az ásram vezetésével járó teljes körű felelősséget Swami Yogashaktinak. Beszédében felvázolta a Sivananda Public Schoollal kapcsolatos elképzeléseit. „Nagyon sok munkám van még" – mondta. „Nem tudok egy helyen maradni, de a tanítványaim itt maradnak és folytatják a munkámat. Elvárom a teljes támogatásukat és együttműködésüket ebben az ügyben. Az önök segítségével az iskola és a gazdaság biztosan sikeres lesz. Rendszeresen ide fogok majd látogatni."

Srí Szvámídzsí február 13-án este elhagyta az ásramot, és Nagpurba utazott vonattal. De előtte összehívta az ásram irányító bizottságát, hogy elmagyarázzon mindent a vezető szvámínak, valamint a négy szannjászin asszisztensének a formanyomtatványokról, a brosúrákról, az ásram szabályairól és előírásairól.

Másnap megérkezett Nagpurba. A városban három-négy helyen egész napos programokat szerveztek. Srí Szvámídzsí a helyi múzeumba és a céges kertekbe városnézésre küldött minket. A vacsora után programot tartott a Ráma Mandir területén, majd vonatra szállt Bombay felé.

A vonat február 15-én este érkezett meg a városba. Egy tengerparti, palotaszerű kastélyban szállásoltak el bennünket. A hétemeletes épületben több iroda és egy szálloda volt a felsőbb emeleteken, míg az alsó szinteket találkozók, esküvők és hasonló rendezvények lebonyolítására használták. A bombay-i

kongresszus helyszíne a helyi lóversenypálya volt, ahol egy nagy sátrat állítottak fel.

Több szent és bölcs tisztelte meg a kongresszust a jelenlétével. Sok nemzeti vezető is részt vett, köztük Sri V.V. Giri alelnök, Sri Morarji Desai és mások. Egy nagyszabású kongresszus India pénzügyi és ipari fővárosában biztosra vehetően vonzotta a tömegeket. A város minden részéből özönlöttek az emberek a kongresszus helyszínére.

A bombay-iak elmondták, hogy szeretnének egy ásramot. A Somaiya Building Trust területén (Ghatkopar) telket szereztek, és 1968. február 22-én, Maharashtra kormányzója, Sri P.V. Cherian letette a Bombay School of Yoga alapkövét. Sri Morarji Desai és Savita Ben „Porbander" asszony mondott beszédet az eseményen.

Február 23-án Srí Szvámídzsí egy napra Porbanderbe utazott. Visszatérése után, 24-én mindannyian elhagytuk Bombayt. Satyavratdzsí visszatért Nandgramba. Srí Szvámídzsí és kísérete 25-én délután érkezett Mokamába. Fogadásunkra egy autó és egy busz jött az állomásra, ahonnan végül 16 órára értünk Muzaffarpurba. A Sati Rani templom területén van egy nagy dharmasála, ott kaptunk szállást.

A muzaffarpuri program megnyitóját 25-én estére tervezték. Egy nagy sátrat állítottak fel a lóversenypálya területén. Bhadzsanok, kírtanok és beszédek voltak az este folyamán. A szokásos napi program másnap reggel négy órakor kezdődött. A hétnapos kongresszus nagy sikert aratott. Srí Szvámídzsí kapcsolatba lépett a résztvevőkkel, és sokan mantra diksát, beavatást is kaptak.

Március 3-án Srí Szvámídzsí autóval Mungerbe utazott. Útközben Mishraji tanyáján ebédeltek. Ebéd után egy órát pihentek, majd a csoport folytatta útját, és délután három órára a Munger ásramba értek.

A kilenc hónapos jógatanár képzés is a végéhez közeledett. A megterhelő szádhanájuk közepette a Gondia kongresszusra is elvitték őket. Képzésük és szádhanájuk folytatódott Gondiá-

ból való visszatérésük után. A külföldi tanulók nagyon örültek a lehetőségnek, hogy bejárhatták Indiát, és tanfolyamuk befejezése előtt majdnem egy hónapig különböző kongresszusokon vehettek részt. Sok mindent láttak, hallottak és tapasztaltak, és nagyon elégedettek voltak azzal a tisztelettel, amit jógatanárként kaptak szerte az országban.

Srí Szvámídzsí első világkörüli turnéjának tervei kezdtek kikristályosodni, a tervek április 27-i indulásról szóltak. Mielőtt külföldre utazik, meglátogatja guruja ásramját, és a szamádhi szentélyében fogadja iránymutatását és áldását. Srí Szvámídzsí úgy döntött, hogy március 31-ét a „jógikus tudatosság alászállásaként" megünnepli, majd április 1-jén utazik Rishikeshbe. Április 19. és 21. között világjóga-szemináriumot fog tartani, amelyen az alelnök, Sri V.V. Giri is örömmel vesz részt. Minden előkészületet megtettek ehhez a programhoz.

Március 31-én egy különleges szatszang programot tartottak a jógikus tudatosság alászállásának megünneplésére. Másnap Srí Szvámídzsí tizenöt-tizenhat követő, valamint a tanárképző minden hallgatója kíséretében Delhi felé indult. Niranjan és Dharmashakti is Szvámídzsível tartott. Április 2-án értünk Delhibe, ami történetesen a Rámnavamí áldott napján volt.

Fogadásunkra Sri Manohar Lal Gupta jött elénk az állomásra. Meghívására három napig maradtunk a házában Kamla Nagarban. Minden történelmi és turisztikai szempontból érdekes helyet megmutatott nekünk. Srí Szvámídzsí a Trimurti Bhavanba ment, ahol találkozott a nagy tiszteletnek örvendő Indira Gandhi asszonnyal. Hosszú és eredményes beszélgetést folytattak egymással. Szvámídzsí Sri Yashwant Rao Chauhant is meglátogatta, és vele is gyümölcsöző megbeszélést folytatott. Számos programra került sor Delhi különböző részein.

Srí Szvámídzsí 5-én reggel indult el Rishikeshbe és estére ért oda. Az ásram vezetését korábban már tájékoztatták Srí Szvámídzsí érkezéséről. Fogadásunkra két szvámí érkezett az

ásramból a buszmegállóba. Busszal vittek minket a Sivananda Ashramba. Hetven vagy nyolcvan fős volt a csoportunk, és mindenkit az ásramban szállásoltak el. Swami Satyanandát különleges fogadtatásban részesítették az ásram lakói. Az egész csoportot körbevezették az ásramban, megnézhették a kiadót, a Vishwanath templomot, a Szamádhi szentélyt, Gurudév kutírját, az Annapoorna Bhavant, az akhanda kírtan termet, a kórházat és a könyvtárat. Este az akhanda kírtan teremben bhadzsan, kírtan és szatszang volt.

Másnap Srí Szvámídzsí azt mondta mindenkinek: „Menjetek városnézésre, de ebédidőre mindenképpen térjetek vissza". A külföldi diákoknak elmondta, hova menjenek és hogyan jussanak el oda. Hat vagy hét indiai hölgy is volt a csoportban. Nekik azt mondta: „Dharmashakti már sokszor járt itt, ismeri ezt a helyet. Menjetek vele, és nézzétek meg a látnivalókat."

Reggel megfürödtünk a Gangeszben, majd meglátogattuk a Szamádhi templomot, a nyomdát, a Gita Bhavant és más közeli helyeket. Ebéd után a Lakshman Jhoola felé indultunk, és több templomot is meglátogattunk. Időben visszaértünk vacsorára, majd részt vettünk az esti szatszang programon. Dharmashakti és Niranjan a Gangesz mellett Swami Sivananda kutírja közelében ültek órákon át. Swami Sivananda mécsesének lángját is megnézték.

Srí Szvámídzsí meglátogatta guruja Szamádhi szentélyét és kutírját, majd a Gangesz partján az ismerős hegyek, erdők és patakok között vándorolt. Mindenhová elment, és mindenkivel találkozott.

Végül megkapta guruja megbízatását és áldását. A harmadik nap este egy különleges szatszang programot tartottak, ahol Srí Szvámídzsí és gurutestvérei beszéltek. Szvámídzsí egy-egy láda könyvet és gyümölcsöt kapott ajándékba a gurujának ásramjától. Különleges praszádot osztottak mindenkinek. A negyedik reggel elindultunk Delhibe, és másnapra Mungerbe érkeztünk.

Április 19-én, 20-án és 21-én rendezték meg a Nemzetközi Jógatanár Képzés ünnepélyes záró programját Mungerben. A tanulók oklevelet és könyveket kaptak, majd Srí Szvámídzsí az alkalom fontosságáról beszélt. Azt mondta: „A tanulók, mint »jógababák« ennek a jógaiskolának az anyaméhében nevelkedtek kilenc hónapon keresztül, és most eljött az idő, hogy felszenteljük őket egy magasztos ügyért, az emberiség jólétéért és az emberiség javáért. Ezen a különleges alkalmon őszinte szívvel remélem és kívánom, hogy a jóga ezen Luvhoz és Kushoz, Ráma és Szítá ikerfiaihoz hasonlatos gyermekei képesek legyenek megzabolázni a materializmus vad lovát."

Az alkalomra érkezett szentek és mahátmák szintén beszédet tartottak. A tanulók megosztották tapasztalataikat és India ősi bölcsei iránti érzelmeiket –, ők voltak azok, akik a Himalája hegyei közt megalkották és tökéletesítették a jóga tudományát –, és méltatták a Gangesz anyai szerepét, aki elhozta ezt a tudományt a havas Himalájából a szenvedő emberiség küszöbére. Minden egyes tanuló kifejezte legmélyebb háláját szeretett Gurudév, Srí Szvámídzsí felé. A záróbeszédet Bihar állam miniszterelnöke, Sri Bhola Paswan tartotta.

Április 22-én Srí Szvámídzsí elbúcsúzott a jóga tanárképző tanfolyam minden hallgatójától, és áldását adta az előttük álló feladatra, hazájukban a jóga terjesztésére.

Több helyről is érkeztek a záró programra. Swami Satyavrat Nandgramból 17-én érkezett meg. A program befejezése után a raigarhi emberek engedélyt kértek Srí Szvámídzsítől az ötödik International Yoga Convention megszervezésére városukban.

„Rendben" – egyezett bele Srí Szvámídzsí. „Kezdjétek meg az esemény előkészületeit. Fő vendégként Shardapeeth Sankarácsárjáját kell meghívni. Küldjétek el a meghívóleveleket, amilyen hamar csak lehet. Hirdessétek meg a kongresszust a Yoga és Yoga Vidya magazinokban. Augusztusban elküldöm innen Swami Yogeshwaranandát, ő fogja felügyel-

ni a teljes előkészületet. Kérjetek tanácsot Satyavratdzsitól, amikor csak szükségetek van rá. A nyomtatványokat, brosúrákat, könyveket a nandgrami nyomdánkban fogjuk nyomtatni. Később még több szvámí fog Mungerből érkezni, hogy segítsen a előkészületekben. Én a nemzetközi utam után fogok megérkezni, körülbelül két-három nappal a kongresszus kezdete előtt."

Swami Satyavrat engedélyt kért, hogy elvihesse Niranjant Nandgramba, amíg Srí Szvámídzsí távol volt a nemzetközi útja miatt. A Guru púrnimá ünnepségre terveztük visszahozni Mungerbe. Srí Szvámídzsí beleegyezett, és együtt mentünk Kalkuttába 24-én. 25-én Srí Szvámídzsí Bombaybe repült, ahonnan 26-án indult a nemzetközi járata. Swami Satyavrat, Niranjan és Dharmashakti Kalkuttából Nandgramba mentek.

Az első világ körüli út

A globális jóga reneszánsz előhírnöke, Swami Satyananda Saraswati első nemzetközi útjára 1968. április 26-án indult Bombayből. A Boeing 747-es 11.30-kor szállt fel Kuala Lumpur (Malajzia) felé. A repülőgép sáfrányszínű volt, és belső terét adzsantai falfestmények másolatai díszítették. Úgy tűnt, mintha Srí Szvámídzsí felhő párnákon nyugtatta volna a fejét, és a végtelen égbolt csendes terében lebegett volna.

Srí Szvámídzsí elérte Kuala Lumpurt, amely Gurudév, Swami Sivananda munkájának helyszíne volt, amikor még orvosként dolgozott az egykori Malajzia kaucsuktermesztő birtokain. Este 9 órakor Srí Szvámídzsí repülőgépe leszállt Szingapúrban. Azonnal lelkes riporterek tömege vette körül. Ezt követően fogadást rendeztek tiszteletére Szingapúr polgárai. Április 27-én szatszangot tartott, majd több helyet és intézményt látogatott meg a városban. Mindenhol szívélyesen és nagy örömmel fogadták. A szingapúri emberek jól ismerik Swami Sivananda életét és munkásságát. A tanult és művelt réteg mély tiszteletet táplál iránta.

Srí Szvámídzsí május 3-án Hongkongba utazott. A hongkongi repülőtéren is megrohamozták a riporterek, sok kérdést tettek fel neki. Hongkongból Sydneybe repült hét napra. Ott tartózkodása alatt tizenhat televíziós interjút adott, programokat vezetett számos helyen. Sydneyből Tokióba, majd Honoluluba utazott, végül pedig megérkezett Észak-Amerikába. Ott ellátogatott Vancouverbe, San Franciscoba, Los Angelesbe, Chicagóba és Torontóba.

Az Atlanti-óceánon átkelve Srí Szvámídzsí Európába érkezett. Tizenegy napot töltött Londonban, ahol éjjel-nappal programokat tartott. Nem volt egy nyugodt perce sem, mintha még étkezés közben is interjúkat adott volna. Londoni tartózkodása alatt beszédet tartott a Westminster apátságban. Példa nélküli volt akkoriban, hogy egy dhótít viselő indiai szannjászin előadást tartson a templomi pódiumon. Az ő személyiségének ereje azonban olyan átható volt, hogy beszédét szívesen fogadták.

Srí Szvámídzsí Franciaországból küldte az üdvözletét a Guru púrnimá alkalmára. Franciaország mellett tartott programokat Norvégiában, Finnországban, Hollandiában, Belgiumban, Dániában, Németországban, Svájcban és Ausztriában. Miután öt hónap alatt az egész világon lángra lobbantotta a jóga újjászületésének szikráját, Srí Szvámídzsí szeptember 17-én visszatért Indiába.

Delhibe érkezett, és azonnal körútra indult Indiában: egy-egy napot töltött Porbanderben, Ahmedabadban, Jaipurban, Khamgaonban, Amravatiban és Nagpurban. Három napot töltött Gondiában és Nandgramban is. Ellátogatott Bhilaiba, Raipurba, Bilaspurba, Cuttackba, Bhubaneshwarba és Kalkuttába egy-egy napra. Hősöknek kijáró fogadtatásban részesült mindenütt.

Szvámídzsí október 25-én érkezett Mungerbe. Két napig maradt ott, majd 27-én Raigarhba indult Swami Niranjannal. Raigarhba 29-én reggel érkeztek meg. Néhány szvámí és követő 30-án érkezett Raigarhba Mungerből.

Ötödik International Yoga Convention, Raigarh

Az ötödik International Yoga Convention alkalmából Raigarh polgárai Szvámídzsí minden hindi nyelvű könyvének újranyomását kérték. Dharmashakti és Swami Satyavrat két segítő kíséretében 29-én érkezett Raigarhba, és magukkal vitték a kért összes könyvet.

Tekintélyes spirituális és politikai vezetők csoportja vett részt ezen a kongresszuson is. A fő vendég Dwarkapeethből Jagadguru Abhinav Satchidananda volt. Swami Satchidananda, Srí Szvámídzsí gurutestvére is eljött New Yorkból a kongresszusra.

A Shankaracharya november 1-jén nyitotta meg hivatalosan a kongresszust, és az üléseket Srí Szvámídzsí vezette. Bhadzsanok, kírtanok, szatszangok és előadások voltak egész nap. A kongresszus témája az „Oktatás és jóga" volt. Ötven kiemelkedő indiai szent fejtette ki véleményét a kongresszuson. Shakuntala Goswami asszony gyönyörű előadásokat tartott a *Rámájana* és a *Bhagavata* témájában. A hetedik napon hivatalosan a New York-i Swami Satchidananda zárta le a kongresszust.

Srí Szvámídzsí másnap elhagyta Raigarh-t a követőivel és a tanítványaival. 9-én érkeztek Kalkuttába és 10-én Mungerbe. Egy három hónapos tanárképző tanfolyam kezdődött november 20-án. Dharmashakti is elkísérte Srí Szvámídzsít Mungerbe, és ott is maradt három hónapig.

Az ásram bővítése

Az első időszakban nem volt sok szoba az ásramban. Ahogy egyre többen és többen jöttek, a hely szűkössége visszatérő problémává vált. A Yoga Nidra Vihar épülete 1965-ben épült. 1966-ban egy nagy, Ojhi nevű helyiséget építettek mellé, amely könyvtárként szolgált. Hozzá építettek egy újabb termet, ez alatt egy „földalatti" szoba is volt Srí Szvámídzsí szádhaná szobájaként. Az épületek előtt volt egy szalmatetős kunyhó is, ahol Srí Szvámídzsí krijá jóga beavatásokat tartott. Dharmashakti is ezen a helyen részesült krijá jóga beavatásban. A kunyhó fűből és földből készült,

és szőlő futotta körbe. Dharmashakti minden nap kitakarította, és friss tehéntrágyát terített szét a padlón. A hely az elmúlt idők bölcseinek kunyhóira emlékeztette, olyanokra, amiket régi képeken látott. 1967-ben egy kétszobás irodát építettek oda. Amíg a kilenc hónapos tanárképző tanfolyam tartott, a közeli dharmasálában további látogatókat szállásoltak el. Néha Srí Szvámídzsí minden tanulóval az Ananda Bhavanban maradt.

Amint élénk érdeklődés mutatkozott a külföldiek részéről a következő tanárképző tanfolyam iránt, Goenkadzsí tanácsára és segítségével júliusban megkezdődtek egy háromemeletes épület építési munkálatai. Az épület októberre már el is készült, és alkalmas volt százötven diák kényelmes elszállásolására, továbbá kétszáz főt szükség esetén, kétszázötven főt pedig a programok idején tudott fogadni.

Srí Szvámídzsí nemzetközi útján az emberek kérték, hogy tartson egy újabb tanárképző tanfolyamot, és ekkor született meg a döntés a november 20-án induló tanfolyamról. Százhuszonöt leendő diák már elküldte a jelentkezési lapját. A leendő hallgatók közül néhányan már eljöttek a raigarhi International Yoga Convention-re, és az esemény után Srí Szvámídzsívelegyütt Mungerbe utaztak.

Százhuszonöt külföldi és huszonöt-harminc indiai résztvevő érkezett az 1968. november 20-án kezdődő tanárképző tanfolyamra. Minden hallgatót az új épületben szállásoltak el. A három hónapos angol nyelvű tanfolyamon a résztvevők a jóga számos területén kaptak oktatást és képzést. A tanfolyam végén, február 20-án egy különleges ünnepségen oklevelet kaptak. A hallgatók szívből jövő hálájukat fejezték ki Srí Szvámídzsínek, és ünnepélyesen kifejezték szándékukat a jóga üzenetének terjesztésére a lakóhelyükön.

Srí Szvámídzsí egyszer azt mondta:

> Nem hiszek elvont filozófiák vagy elméletek követésében. Az embernek a végső igazságot kell keresnie, amelynek elérésével minden ideiglenes és mulandó elhalványul.

Bármit is teszek, Gurudév látomásának beteljesüléséért teszem, nem pedig a személyes vágyaim vagy ambícióim miatt. Ezért egyik nap a harag villámaival kell valakire lesújtanom, másnap pedig a Hold sugarainak lágyságával fordulok valaki máshoz. Egyik nap örömmel szolgálok egy emberi lényt, másnap kellemetlen helyzetbe hozok valakit, hogy elvégezzen egy munkát – teljesen ártatlannak tartom magam ezekben a cselekedetekben.

Egyáltalán nem szeretem a hajlamot, hogy másokat kibeszéljünk és hírbe hozzunk, mely általában nőknél megfigyelhető. A guru nem azt jelenti, hogy a jámbor tanítvány látszatát keltjük, és elfogyasztjuk a guru születésnapján a maradék ételt. A testünket, elménket és lelkünket teljes egészében kell a gurunak felajánlani: ez jelenti a guru igazi szolgálatát.

A guru szíve a szeretet, az irgalom és az együttérzés óceánja. Még ha valaki millió hibát követne is el, a gurunak nem lenne szíve megsebezni a vétkes szívét.

Tevékenységek 1969-ben

1969 februárjában, a Baszant pancsamí napján ünnepelték meg a Bihar School of Yoga alapításának napját. Ebből az alkalomból háromnapos programot tartottak bhadzsan és kírtan énekléssel, szatszangokkal és a Rámájana kántálással.

1969. március 1-jén Srí Szvámídzsí hét tanítványával megkezdte a *madhu szancsaj* (mézgyűjtő) indiai körutat. A mézet számtalan színes virágból nyerik, sok jó tulajdonsága és felhasználási módja van. Használják jagják során a *pancsámrit*hoz, az Úrnak való felajánlásokhoz, ínycsiklandó finomságokhoz, gyógyszerekhez és erősítő italokhoz, valamint csecsemő életek megmentésére. A méhek valójában szentek. Apró, finom testükkel a virágokból szívják a nektárt és a fészkükbe hordják. Aztán újra elindulnak a következő körre. Ez nemcsak a napi rutinjuk, hanem az egész életükre szóló szádhaná.

Minden egyes virágban van egy bizonyos mennyiségű nektár. A virág maga azonban nem tudja kivenni és felajánlani ezt a nektárt. A mézelő méhek szívják ki ezt a nektárt, és készítenek belőle mézet. Hasonlóképpen a mi szívünk is tartalmaz nektárt, de ki ismeri kivonásának művészetét? Ki akarja feláldozni az életét azért, hogy mézet adjon az emberiségnek? Micsoda óriási és fantasztikus feladat! Csak az végezheti el, aki hibátlan, félelem nélküli, kitartó, szorgalmas és megvilágosodott karma jógi. Ezzel a céllal és szándékkal a fejében kezdte meg Srí Szvámídzsí az egész Indiát átfogó Madhu Szancsaj turnéját. A követői két-, három- és négy napos táborokat szerveztek különböző városokban.

Srí Szvámídzsí hét tanítványával indult el Mungerből, és programokat tartott Bhagalpurban, Patnában, Muzaffarpurban, Dhanbadban, Kalkuttában, Kharagpurban, Tatanagarban, Raigarhban, Bilaspurban, Sambalpurban, Raipurban, Gondiában, Nandgramban, Bhilaiban, Nagpurban, Amravatiban, Bombayban, Poonában, Porbanderban, Ahmedabadban, Jaipurban, Delhiben, Bhopalban, Sagarban, Jabalpurban és Gorakhpurban. Június 2-án tért vissza Mungerbe. Ez egy történelmi jelentőségű, három hónapos körút volt.

Srí Szvámídzsí *madhu vidjá*ja, vagyis a nektár átadási technikája kifinomult és titokzatos, de hatékonyságában felülmúlhatatlan. Valójában 1956 áprilisa óta osztja a nektárt, azóta a nap óta, amikor elhagyta guruja ásramját. A nektárral teli edényével 1968. április 26-án indult el újra, amikor az első világkörüli útjára ment. Minden országban, ahol megfordult, ingyen osztogatta a jóga nektárját az abban hívőknek és a nem hívőknek egyaránt.

Swami Satyananda Saraswati olyan ritka személyiség, aki inkább a tettekben hisz, mint a szavakban. Életét a gjána és a karma kettős áramlata irányítja. A *Brahma-szútrák* brahma gjánája és a *Bhagavad-gítá* önzetlen karma jógája is úgy tűnik, hogy zökkenőmentesen beleolvadt életmódjába és szemléletébe. Bölcsesség a gondolkodásban és ügyesség a cselekvésben; a kettő talál-

kozása csak a kivételesen tehetséges egyéneknél figyelhető meg. Indiában soha nem volt hiány önzetlen szentekben és csodálatos tudósokban. Nagy bölcsek, szentek és szellemi óriások születtek ezen a szent földön. De ritkán fordult elő, hogy egy szent személyében ilyen sokoldalú tehetség mutatkozott volna meg.

A szannjásza hagyományban előbb-utóbb nagy változások mennek végbe. Az a szokás, hogy az ember a szannjászába meneküljön a gondjai elől, mostanában ér véget. A bölcsesség és a jó ítélőképesség már fiatal korban felébred az emberek elméjében; India szunnyadó energiája kezd életre kelni.

A Guru púrnimá üzenetében, júliusban Srí Szvámídzsí azt mondta:

> A mészárlásokkal és vérfürdőkkel teli történelmünk arra a megkerülhetetlen következtetésre juttat bennünket, hogy sem a templomaink, sem a sztótrák mechanikus ismételgetése, de még az általunk imádott természetfeletti erők sem tudták átformálni az életünket, sem segíteni minket válságos óráinkban. Hol volt Somnath úgynevezett csodás istensége, amikor Mohammad Gaznavi tizennyolcszor kifosztotta és összetörte? Hol volt Kashi Vishwanath állítólagos istensége, amikor öldöklő háborúk központja volt? Hol voltak a sziddhák és jógik, amikor a háború tüzében India szíve hamuvá égett?
>
> A papok, a hiszékeny tömegek, az elsősorban materialista módon istenített személyek – a sors előfutárai, a te és az én sorsomé – több kárt okoztak nekünk, mint Nadir Shah és Taimur Lang együttvéve. Ha fel akarsz emelkedni, két lábon állni és járni, fogadd meg ettől a szádhutól, hogy csak és kizárólag a saját állhatatos erőfeszítésed árán tudod megvalósítani a régóta dédelgetett terveidet, sehogy máshogy. Semmiféle isten vagy istennő, pap vagy aszkéta nem segíthet egy nemzetet anyagi jóléthez. A leromlott lelki hozzáállásunk miatt szenvedünk évszázadok óta, miközben a világ többi része előre tört a materiális fejlődésben.

Minden korszak és nemzet „élő szentjei" hatékonyan szolgálták az ember ügyét. Shankara változtatta meg India lényegi rendjét. Tulsidas bámulatosan sikeres volt azzal, hogy valóságos forradalmat idézett elő honfitársaink céljaiban és kifejezésmódjában. Minden kétséget kizáróan kiirtotta a szellemek, ördögök és gonosz erők jelentette veszedelmet a tömegekből. Ő volt az, aki visszaszorította a sziddhik rossz gyakorlatát. Ramakrishna volt az, aki felkészítette Indiát, hogy a valódi ügyéért harcoljon. Ma a mi kötelességünk, hogy megadjuk nekik – az emberi ügy hőseinek – a méltó tiszteletet.

Guru púrnimá az ébredés és a felemelkedés napja. Ennek a *karma jugá*nak, a szüntelen karma jóga korszakának hajnalán legyünk tele életerővel, fejlesszen ki elménk mindenre kiterjedő és széleskörű látásmódot, hogy meglássuk valódi énünket, az élő Istent minden egyes emberi lényben.

Hatodik International Yoga Convention, Sydney

A International Yoga Convention-ök sorában a hatodikat Sydneyben tartották szeptember 9. és 16. között az ausztrál követők kifejezett kérésére. Srí Szvámídzsí szeptember 5-én hagyta el Mungert. A kongresszuson hatszáznyolcvan küldött vett részt számtalan különböző országból, az eseményt pedig Srí Szvámídzsí személyesen vezette.

A kongresszus után Srí Szvámídzsí New Yorkba, Párizsba és Bécsbe utazott, majd szeptember 30-án visszatért Mungerbe.

Október 1. és 31. között Mungerben különleges sivirt tartottak a fejlődésben elmaradott és a törvénnyel összeütközésbe került gyermekek számára.

November 1. és 7. között krijá jóga tanfolyamot tartottak Mungerben, Srí Szvámídzsí személyes vezetésével. Nyolcvan résztvevője volt a tanfolyamnak.

Az indiai törekvők kifejezett kérésére három hónapos szádhaná tanfolyamot tartottak hindi nyelven november 20-tól február 20-ig. A kurzuson közel kilencvenen vettek részt.

Többen kérték, hogy a közeljövőben ismét tartsanak ilyen tanfolyamot.

Programok 1970-ben

Az 1970. február 10-i Baszant pancsamí programmal ünnepelték az ásram alapításának napját. A program bhadzsanokat, kírtanokat, beszédeket és szatszangot tartalmazott.

Február 12-én Swami Satyavrat, Dharmashakti és Kumari Ratna (Dharmashakti fiatalabb húga) megérkezett Mungerbe. Azért jöttek, hogy megünnepeljék Swami Niranjan születésnapját február 14-én, és egy hétig terveztek maradni. Amióta Srí Szvámídzsí 1956-ban megérkezett Nandgramba, Ratna volt a nandgrami gyerekekből álló „majomhadsereg" vezetője. Srí Szvámídzsí szeretettel hívta őt „Rám-ratan"-nak, Ráma drágakövének. Az esti szatszangon mindenkinek bemutatta Rám-ratant, és felidézte az 1956-57-es eseményeket. Végül megkérte Rám-ratant is, hogy mondjon néhány szót:

> Mióta itt vagyok, a régi időkre gondolok. Most már csak távoli emlékek az életemben. Azokban a napokban Srí Szvámídzsí úgy volt velünk és játszott közöttünk, mint egy gyerek. Mi gyerekek uraltuk a reggeli és esti órákat. Soha nem akartuk, hogy Srí Szvámídzsí abbahagyja a mesélést, számtalan történetet mesélt nekünk. Amint az egyik véget ért, azonnal kértünk egy másikat. Soha nem féltünk Dídí, nővérünk (Dharmashakti) szidásától. Ritkán tükröződött fáradtság Srí Szvámídzsí arcán; határtalanul jól viselte a követelőzésünket. Kétségtelenül, kicsit durvák és kegyetlenek voltunk vele, nem is sejtve, hogy milyen nagyszerű ember ő és milyen nagy küldetésben gondolkodott. Ma már világos számunkra, hogy nem csupán a legjobb barátunk és játszótársunk volt, hanem egy kimagasló, sokoldalú személyiség. A kisugárzása olyan magabiztos, mintha egy új korszakot készülne bevezetni. Ugyanakkor megvan benne

az érzékeny vezető együttérző képessége is. Az egész világot lángra lobbantó forradalmat indított. Ez nem egy külső forradalom, hanem egy csendes, belső forradalom, amelynek céljai sokkal nagyobbak, mint a mi, gyermekien kicsinyes vágyaink. A világ már régóta vár egy ilyen vezetőre.

Srí Szvámídzsí egy világméretű jóga mozgalom ihletője, és több tehetséges indiai és külföldi szannjászin személyes vezetője. Óriási felelősség nyugszik a vállán, egész nap elfoglalt. Nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy visszatekintsen élete elmúlt szakaszaira, azokra, amelyek számunkra, gyerekek számára egy felhőtlen gyermekkort jelentenek, amelyben a lelki megpróbáltatások még elkerültek minket. Újra és újra kísértést érzek, hogy megkérdezzem tőle: „Most, hogy határtalan képességekkel bíró nagyság vagy, emlékszel még azokra a csodás pillanatokra, amikor tréfás jeleneteket adtunk elő és együtt játszottunk, amikor úgy meséltél nekünk, mint egy anya, amikor úgy parancsoltál nekünk, mint egy apa? Mi duzzogtunk, te érveltél. Bárcsak újra átélhetném azokat a csodás pillanatokat!"

Srí Szvámídzsí lehet, hogy határtalan, mégis a lelkünk hatókörén belül van. 1956. június 7-e örökre bevésődött az emlékezetembe, az volt életem legkedvesebb és legszebb napja. Június 7-én reggel kíváncsiságom felülkerekedett az elmémet gyötrő kételyeken, és a nandgrami vasútállomásra érve csodálkozva láttam egy jóképű fiatalembert, ragyogó arcát göndör fürtök keretezték, mintha egy fenséges görög szobor elevenedett volna meg. A végtelenül titokzatos mosoly az arcán egy tibeti láma képét juttatta eszembe, akinek arcán ugyanez a kifürkészhetetlen mosoly látható, amint egy sötét kolostorban egy apró olajlámpa pislákoló fénye halványan megvilágítja. Úgy éreztem, mintha a lelkem egy régóta elszakadt, ám elengedhetetlen része újra egyesült volna velem. Egyszerű, ártatlan mosolyával és nevetésével

megbabonázott minket, gyerekeket, és hamarosan a messiásunk lett. Úgy tekintettünk rá, mint Srí Rámára és Krisnára, és a jóga itt látható nagyszerű építménye, a mi legkedvesebb „messiásunk" varázslatának köszönhető.

Végtelen együttérzés árad a lényéből, és megérinti a földön élő minden egyes szenvedő lélek szomorú szívét. Jógájának és tapaszjájának lángoló tüze számtalan otthont világított be. Olyan, mint egy tiszta osztrigahéj, amelyben létrejött a gyönyörű gyöngy, Niranjan, az ő *manasz putrá*ja. Bár még fiatal, Niranjan már elkötelezett, hogy guruja nyomdokaiba lépjen, és valóra váltsa álmait.

Az élet harcokkal teli csataterén „Satyam" Srí Krishához hasonlóan a jóga kagylókürtjét fújja, és egy új korszak, egy új kultúra alapjait fekteti le. Beszédei, dalai és mindenekelőtt jóga mozgalma a szenvedő tömegek szívében gyökeres változást hoz.

A hallgatóságban mindenkit nagyon meghatottak Kumari Ratna szavai. „Nagypapa", a *Sacchi Baat* szerkesztője azt mondta: „Gyermekem, könnyeket csaltál a szemembe…"

Február 17-től háromnapos sivirt tartottak Patnában. A sivir befejezése után Srí Szvámídzsí 19-én este visszatért Mungerbe, majd 21-én este Bilaspurba indult. Háromnapos programot tartott 23-tól 25-ig, majd 26-án tért vissza. Azt mondta Swami Satyavratnak: „Mindannyian együtt megyünk. Hárman lesztek, és Niranjan is el fog kísérni. Kérlek, intézz öt jegyet."

A jóga mozgalom tevékenységének bővítése érdekében Mungerben Sri Kedarnath Goenka megvett egy nagy házat az erőd területén, és Srí Szvámídzsínak adományozta. 1970. júniusában Srí Szvámídzsí hivatalosan is felavatta az épületet, és elnevezte Sivananda Kutir Yogashramnak (SKY). Az új épületben hét és tíz napos tanfolyamok indultak. Az egy és három hónapos tanfolyamok a Sivananda Ashramban folytatódtak.

Hetedik International Yoga Convention, Párizs

A hetedik International Yoga Convention-t 1970. május 16-18. között szervezte meg Párizsban Swami Devatmananda. Srí Szvámídzsí nyitotta meg és vezette a kongresszus minden rendezvényét. A párizsi indiai nagykövetségen Srí Szvámídzsí előadást tartott „A tantra módszerei és technikái" címmel, ahol a tantrával kapcsolatos tévhitek közül sokat tisztázott. Világos előadásokat tartott a szvara jógáról, a kundaliní jógáról és a krijá jógáról is. Miután véglegesítette két új ásram építésének terveit – az egyiket Párizsban, a másikat Írországban –, visszatért Indiába.

A Guru púrnimát július 18-án ünnepelték Mungerben több ezer indiai és külföldi követő jelenlétében. Bhadzsan, kírtan és mantra énekléssel kísérve guru púdzsát tartottak, és Srí Szvámídzsí több száz törekvőnek adott beavatást. Az esti szatszang olyan tömeget vonzott Mungerből, hogy a közönség egy része a fő kapun kívülre, az utcára szorult. Megbabonázva hallgatták a bhadzsanokat, kírtanokat és a szatszangot.

Srí Szvámídzsí ezen alkalommal felavatta a Nemzetközi Jóga Könyvtárat is. Ezt tervezték használni a szeptember 8-án kezdődő hároméves szannjásza képzésben. Hamarosan ez a könyvtár válik a világ legnagyobb ilyen jellegű gyűjteményévé.

Augusztus 18-án Srí Szvámídzsí elindult a negyedik világkörüli útjára. Ezen a körúton Angliába, Észak-Írországba, Dániába, Franciaországba, Belgiumba, Nyugat-Németországba, Svájcba és Ausztriába látogatott el, ahol jóga szemináriumokat, nyilvános előadásokat tartott és mantra beavatást adott a törekvőknek. A körút minden szempontból nagy sikerrel zárult, és Srí Szvámídzsí szeptember 6-án tért vissza Mungerbe.

A hároméves szannjásza képzés szeptember 8-án kezdődött. A tanfolyamra nagy számban érkeztek a jelentkezők, közülük végül száznyolc jelöltet választottak ki.

Három éves szannjásza képző kurzus

A száznyolc aspiráns képzése szeptember 8-án hajnali 4 órakor, a brahma muhúrta áldott órájában kezdődött. Szeptember 8-a Swami Sivananda Saraswati születésnapja. Bihar e szent földje ismét a szannjászinok szent énekétől visszhangzott, amire Ashoka császár aranykora óta nem volt példa.

Swami Niranjan szavaival élve:

Swami Sivananda reményt és víziót táplált,
Swami Satyananda pedig valóra váltotta álmát.
India legfontosabb és legbecsesebb álma:
az emberiségnek egy kibontakozott, tudatos lény juttatása.

Nem lemondás a szannjásza,
hanem felkészülés az áldozatra.
Az áldozat nem egyenlő az önfeláldozással,
hanem élethosszig tartó szolgálat, teljes odaadással.

Nem színezi az ember elméjét okkersárga ruházata,
Nem tesz senkit szannjászinná borotvált feje, sem csapzott haja,
Aki mindig készen áll a szolgálatra, annak a hajápolás nem felesleges macera?

A szannjászinnak egy, csak egy a rögeszméje:
a guruja és a guru küldetése iránti kötelessége,
az embertársaival és Teremtőjével szembeni kötelessége.

Szádhaná, szvádhjája és szévá: nem számít az alvás, a pihenés, a ruha, az étel, nincs pletyka. Csak a szentírások – a Védák, az ágamák, a nigamák, a puránák és a darsanák – alapos tanulmányozása számít az emberi anatómia és a fiziológia gyakorlati megismerése mellett. A képzésen sorra került a test tréningezése, a különböző jógaszádhanák, egy ásram vezetése, a szervezési készségek, a nemzetközi kultúrák ismerete és

ezekhez kapcsolódó témák. Röviden, a harminchat hónap során ezeket a szannjászinokat egy olyan képzési, tapasztalati és önmegismerési programon vezették végig, amely a *pragjásakti,* a *bhaktibhávana* és a *karmashakti*, azaz a fej, a szív és a kéz képességeinek fejlesztésére irányult.

A szannjásza képzés miatt hat hónapig nem volt program az ásramban. Srí Szvámídzsí sem hagyta el az ásramot. Ez a fáradságos szádhaná és tapaszja ideje volt az ásram minden lakója számára. Az ásram még a helyi, mungeri követők előtt is zárva maradt.

A száznyolc szannjászin aspiráns szádhanája a tréta és dvápara korszakok ősi gurukuljainak mintájára kezdődött. Srí Szvámídzsí egy ideig az Ananda Bhavanban tartózkodott az összes résztvevővel, ahol intenzív szádhanát végeztek. Decemberben Kejriwaldzsí megérkezett Dhanbadból. Arra kérte Srí Szvámídzsít, hogy egy hónapra utazzon Dhanbadba a szannjásza képzésen részt vevő összes tanítványával. Minden szükséges intézkedést megtett. Rengeteg hely állt rendelkezésre, sok szoba, kert, sőt, még egy tanya és úszómedence is volt. A birtoka Dhansarban volt, négy mérföldre Dhanbadtól. A szénbánya, az üzemi étkezde és az irodák is a közelben voltak.

„Remek – mondta Srí Szvámídzsí –, januárban jövünk."

Programok 1971-ben

1971. január 1-jén három szvámí indult a tengerentúlra Mungerből. Tervben volt Swami Niranjan írországi utazása is. Swami Satyavrat és Dharmashakti január 1-jén érkezett meg Kalkuttába, táviraton kapott utasításra. Swami Amritananda és Satchidananda január 2-án indult Belfastba. „Február 28-án indulok Írországba" – mondta Srí Szvámídzsí. „Niranjan velem fog jönni. Most gyertek velem Mungerbe." Január 4-én mindenki megérkezett Mungerbe. Úgy döntöttek, hogy január 8-án mindenki Dhanbadba fog menni. Swami Satyavrat két nap után Nandgramba fog utazni, Dharmashakti pedig egy hétig Mungerben marad.

Srí Szvámídzsí minden szükséges útmutatást megadott a Mungerben maradó szannjásza tanítványok szádhanájához, majd ötven résztvevővel Dhanbadba indult. Egy hónapig szádhanát végeznek ott, és a közeli falusiaknak jógát tanítanak. Ezután gyalogosan Orisszába mennek, útközben *Gítát, Rámájanát* és jógát tanítanak a helybelieknek, miközben alamizsnán élnek. Úticéljuk Sambalpur lesz, ahol április 3-án kezdődik a nyolcadik International Yoga Convention. A szannjászinok a kongresszusra való felkészülés jegyében táborokat és tanfolyamokat tartanak Sambalpurban és környékén.

Az ásramban 1970. szeptember 8-án napi egy órás kírtan program vette kezdetét. Srí Szvámídzsí kutatást végzett a kírtan elmére és érzelmekre gyakorolt hatásairól. Volt két, vagy három kírtan, amely már az elejétől extázisba vitt minden szvámít. A szvámík ringatóztak, és táncoltak a kírtan ritmusára, sokan eszméletüket vesztették. Srí Szvámídzsí is sokszor esett transzba.

Swami Satyavrat január 11-én indult Nandgramba. Dharmashakti 16-án követte őt. Srí Szvámídzsí is elhagyta Dhanbadot január utolsó hetében, és visszatért Mungerbe Swami Niranjannal. A többi szannjászin folytatta a szádhanáját Dhanbadban, és február 10-ig ott is maradtak.

Srí Szvámídzsí február 27-én indult Kalkuttába. Március 1-jén a tizenegy éves Swami Niranjannal Írországba indult. Míg Swami Niranjan a belfasti ásramban maradt, Srí Szvámídzsí számos jóga kongresszust és szemináriumot tartott szerte Európában, majd március 28-án visszatért Mungerbe.

Nyolcadik International Yoga Convention, Sambalpur

A Sambalpurban megrendezett nyolcadik International Yoga Convention előkészítését teljes egészében a Lions Club végezte. A Vrajraj Nagari Orient papírgyár székhelye Sambalpurban volt. Az irodaépületük meglehetősen tágas volt, sok helyiséggel a látogató ügyfelek és üzletemberek számára, volt több raktárhelyiség, garázs és egy nagy udvar is. Itt állították fel a

kongresszus hatalmas sátrát, valamint a küldöttek ellátását és elszállásolását is ezen a területen oldották meg.

Srí Szvámídzsí április 2-án érkezett Sambalpurba. Több ezer küldött jött a kongresszusra, köztük sok külföldi is. Az eseményt Sri Mishraji, az Orisszai Legfelsőbb Bíróság főbírája nyitotta meg. A kongresszus témája a „Jóga és a szociális ellátás" volt. Az egész rendezvényt Srí Szvámídzsí személyesen vezette. Az eddigi gyakorlatnak megfelelően minden nap négy ülésszakot tartottak. Minden ülésszakon bhadzsanokat, kírtanokat énekeltek, valamint neves szentek és tiszteletben álló személyek tartottak beszédeket. A kongresszus egyedi jellemzője volt, hogy a beszédek jellege és nyelvezete inkább tudományos, mint vallásos megközelítésű volt. Az előadások gyakorlatiasak voltak, nem pedig elvontak és elméleti jellegűek. Az ötnapos kongresszus 7-én este ért véget. Április 8-án Srí Szvámídzsí Konarkba utazott, és 10-én tért vissza. Sambalpurban egy ásram épült, ami már majdnem készen volt, és a következő hónapra tervezték az avatást.

Srí Szvámídzsí 12-én délután ellátogatott Vrajraj Nagarba, ahol meglátogatta az Orient papírgyárat, és megnézte a Shankha folyót. Srí Szvámídzsí vacsora után megpihent a vállalat vendégházában, majd szatszangot tartott a helyi Birla templomban. A szatszang után Raigarhba indult, ahová hajnali 2 órakor érkezett meg. Négy napig maradt ott, szatszangokat és előadásokat tartott. Egy megbeszélést is tartottak a tervezett raigarhi ásramról. Srí Szvámídzsí azt tervezte, hogy visszatér Mungerbe, de Swami Satyavrat kérésére Nandgramba utazott. Swami Satyavrat áhított vágya volt, hogy Srí Szvámídzsí a Guru púrnimáig Nandgramban maradjon a szannjászin képzősökkel. A szannjászinok képzése Nandgramban folytatódott volna. Már megbeszélte ezt a helyi társaival és az önkéntesekkel Nandgramban, és ők teljes mértékben támogatták a tervet.

A nandgrami ásram négy kilométerre van a várostól. Hat hektár földet vettek a G.E. úton, amelyen ástak egy kutat, és

építettek egy huszonnégyszer tíz méter méretű termet. A terem két oldalán egy-egy széles veranda volt, a verandák sarkain pedig szobák, azaz összesen négy szoba. Raktár, konyha, nagy ebédlő, mosdók, fürdőszobák, valamint az elülső részen Srí Szvámídzsí szobája épült ekkor. A nagy udvaron egy ideiglenes konyhát állítottak fel. A négy sarokszoba közül az egyiket Srí Szvámídzsí számára készítették elő, a maradék három szobát pedig raktárként, irodaként és könyvtárként használták. Az előkészületek végeztével adta elő a tervét Swami Satyavrat Srí Szvámídzsínek.

„Rendben – mondta Szvámídzsí – eljövünk Nandgramba a szannjászinjaimmal, akik itt folytatják a tanulást, a meditációt és a karma jógát. Guru púrnimáig maradunk, nekem azonban többször is el kell majd mennem."

Amint Raigarh és Bilaspur lakói tudomást szereztek erről a tervről, megkérték Srí Szvámídzsít, hogy náluk is tartson programokat. Miután négy napig Raigarhban tartózkodott, Szvámídzsí elment Bilaspurba, és tartott ott egy négynapos programot. Ezután Korbában is tartott egy programot. Swami Satyavrat 16-án tért vissza, hogy folytassa az előkészületeket Nandgramban. Ott elment a B.N.C. gyárba, találkozott Raja Ram Guptával, előadta neki a terveit, és sok ágyneműt és szőnyeget kért tőle. Guptadzsí azt mondta, hogy annyit vihet, amennyit csak akar.

Április 20-án Srí Szvámídzsí elküldte a szannjászinokat Nandgramba Dharmashaktival. Ő maga két szvámíval együtt Sagarba ment. Nandgramba 23-án tervezett utazni.

Amikor Srí Szvámídzsí megérkezett Nandgramba, a helyiek tárt karokkal és szerető szívvel fogadták őt. Teljes mértékben támogatták minden céljában. A szannjászinok képzése május 1-jén kezdődött újra. Karma jógájuk részeként segítettek az ásramban folyó építési munkálatokban. Minden este 6 és 8 óra között szatszangot szerveztek, amelyen nemcsak a helyi lakosok, hanem a közeli falvak és városok lakói is részt vettek.

Srí Szvámídzsí segítséget nyújtott a fizikai, mentális, érzelmi és spirituális problémákban azoknak, akik hozzá fordultak.

Látva a helyiek érdeklődését, reggel ászana órákat indítottak. Április 29-én Shankaracharya születési évfordulóját ünnepelték az ásramban. A programra sokan jöttek Nandgramból és más helyekről is. Néhány jeles személy beszélt Shankaracharya életéről és tetteiről. Beszédében Srí Szvámídzsí azt mondta: „Jagadguru Shankaracharya tartózkodott minden konfliktustól és vitától, és a szannjászinokat egy erős és ellenálló szervezetbe rendezte. Kora társadalmának egyesítő erejeként lépett fel, és újra egybe kovácsolta a társadalom szétszakadt részeit." Srí Szvámídzsí elmagyarázta Shankaracharya védánta filozófiáját is, és megemlítette az általa alapított különböző ásramokat.

Srí Szvámídzsí egy Dévi-szobor prána pratisthájját végezte el Surevani faluban, Nagpurtól mintegy negyven mérföldre. Az őt kísérő szannjászinok akhanda kírtant vezettek a templomban.

Május 23-án Srí Szvámídzsí Sambalpurba utazott, ahol felavatta az Utkal Jóga Iskolát, és ebből az alkalomból akhanda lángot gyújtott meg. Az ásram ügyeinek intézésére öt szvámít hátrahagyva, Srí Szvámídzsí visszatért Mungerbe.

Srí Szvámídzsí május 30-án Belfastba utazott, ahol jóga szemináriumot tartott. Számos európai és dél-amerikai országba tett látogatása után visszatért Indiába, és június 26-án érkezett Nandgramba. A szannjászinok képzése töretlenül zajlott ott.

Egy valóra vált álom

Dharmashakti nagyon boldog volt Srí Szvámídzsí nandgrami tartózkodása miatt. Miután megbeszélte a napi munkát a nyomda munkatársaival, az ásramba ment segíteni a raktár irányításában és a konyha működtetésében. Egész nap látogatók jöttek az ásramba, Dharmashakti fogadta őket, és beszélt nekik az ásram különböző tevékenységeiről. Amikor Srí Szvámídzsí elutazott, Dharmashakti az ő utasításai szerint irányította az ásram minden tevékenységét. Amikor Swami Satyavrat

elutazott a városból az építkezéssel kapcsolatos munkák miatt, akkor a postairodán a csomagok, levelek feladásával és átvételével is foglalkozott. Az ásrambeli munka végeztével csak az esti szatszang után tért haza. Álma végre valóra vált.

Álmában mindig egy szép, ragyogó szentet látott. Sokszor kapott jeleket és utalásokat is. Mindezt annak tulajdonította, hogy gyermekkora óta tanulmányozta a *Gítát, a Rámájaná*t és a szentek történeteit. Végül, 1953. április 2-án Rishikeshben meglátott egy fiatal szannjászint Sivananda mögött, és hirtelen rájött: „Ez az a Sankarácsárja, aki folyton meglátogat álmomban!"

1956. június 7-én Srí Szvámídzsí megérkezett Nandgramba. Amint leszállt a vonatról, azt mondta: „Anya, eljöttem…", és Dharmashakti azt gondolta: „Igen, valóban ő az én Adiguru Shankaracharyám…" Egy hatalmas űr szűnt meg az életében, sőt, az élete iránya is megváltozott. Sokat kapott és tanult tőle, jobban értette az életet. Sok helyre elutazott vele, táborokat és sivireket vezetett, de az álom továbbra is álom maradt.

Annyi minden történt 1956 óta: a mungeri ásram, az ottani örök láng, a International Yoga Convention-ök, a táborok és sivirek, a sok tengerentúli ásram, az indiai és nemzetközi jóga törekvők tömegei, a kilenc- és három hónapos tanárképző tanfolyamok, és végül a hároméves szannjásza tanfolyam, amelyen száznyolc indiai és külföldi törekvő ajánlotta fel magát a nagy jagjára. Minden korosztályból vannak törekvők, férfiak és nők egyaránt, akiket most már nemcsak fizikai testként látunk, hanem egy emberi burokban megtestesült tiszta lélekként. Miután a világ mást tapasztalt, mint amit eddig a szentekről és a szannjászinokról hitt, most végre kétségek nélkül elkezdték követni Srí Szvámídzsít.

Ki láthatta volna előre 1956-ban, hogy az az apró termetű, gyermeki szannjászin, aki mindenki szívét meghódította vonzó személyiségével és kedves szavaival, aki Kanhaiyaként játszott a gyerekekkel, aki a felnőtteknek az ászana, a pránájáma, a *Gítá*, a *Bhagavata*, a Védák és az Upanisadok bonyo-

lult elméletét világos és érthető módon tanította, egy napon a jóga forradalmát indítja majd el az egész világon? Valójában azonban ez nem is meglepő, hiszen végtelenül eltökélt szannjászinná vált, aki guruja, Swami Sivananda áldásával *digvidzsaj*ívá, világhódítóvá vált. Gurudév áldása az indiai fügefa ágaiként terjed mindenfelé. Srí Szvámídzsí elkötelezett a jógikus kultúra újjászületése iránt. Micsoda nagyszerű munkát végzett ahhoz, hogy az ősi tudományok újra napvilágra kerüljenek! Most teljes erővel azon a dicséretes feladaton dolgozik, hogy a modern tudományos korban visszaállítsa a jóga elveszett dicsőségét.

Srí Szvámídzsínek megvan az a képessége, hogy minden egyes hozzá forduló embert a számára legmegfelelőbb útra terelje. Egyetlen pillantással képes azonosítani bárki szenvedésének a természetét és a megfelelő gyógymódot. Megvan benne a szannjászinok vidám odaadása, az aszkéták kisugárzása és a jógik céltudatossága. A jóga mozgalom szele a mungeri epicentrumukból kiindulva a világ minden tájára eljut.

Dharmashakti álma végül megvalósult, amikor Srí Szvámídzsí, a jóga mozgalom hajtóereje 1971. április 23-án, a délutáni nap perzselő sugarai kíséretében megérkezett Rajnandgaonba. A helyiek nagyon szívélyes fogadtatásban részesítették. Dharmashakti a saját házában fogadta őt. Srí Szvámídzsí négy hónapig maradt. A szannjászinok képzése is ott folytatódott. Különböző programokra elutazott vidékre, de mindig visszatért. A Guru púrnimá áldott napján hivatalosan is felavatta a Rajnandgaon jóga iskolát, és meggyújtotta a megszentelt, örök lángot.

Nandgram áldott helyzetben van, hogy ugyanazokban a tanításokban és eszmékben részesül, amelyeket az Úr Buddha 2500 évvel ezelőtt Vaishaliban tanítványok ezreinek prédikált. Az ősi történelem lapjai ismét a saját szemünk előtt peregnek. Gangesz anya a saját küszöbünk előtt folyik. Dharmashakti álma végre valóra vált.

A Nandgram Jógaiskola felavatása

Amikor Srí Szvámídzsí végre megérkezett Nandgramba, már minden építési munka befejeződött. A Guru púrnimá előkészületei teljes gőzzel folytak. A Nemzetközi Jóga Szövetség (International Yoga Fellowship) Gondiában, Durgban, Bhilaiban, Raipurban, Bilaspurban és Raigarhban lakó önkéntesei segítettek az előkészületekben. Több ezer ember érkezett Delhiből, Bombayből, Kalkuttából, Mungerből, Nagpurból, Jabalpurból és a közeli falvakból a Guru púrnimá ünnepségére. Több szent és bölcs is eljött. Kesri Bajpai a raipuri All India Radio központ teljes személyzetével érkezett. Eljött Bhopal Rao Pawar oktatási miniszter, valamint több más miniszter és a törvényhozás képviselője is.

A kírtan 1971. július 8-án, csütörtökön reggel öt órakor kezdődött az ásramban. Ezrével özönlöttek az emberek. Úgy tűnt, mintha Nandgram teljes lakossága megjelent volna az ásram területén. A Guru páda púdzsá reggel hat órakor kezdődött, és kilenc óráig tartott. Emberek százai vártak a mantra díksára. A beavatások kilenc órától délig tartottak. Délben ebédet szolgáltak fel, és utána folytatódott a program. Délután egy órától három óráig sajtótájékoztatót tartottak, amelyen a sajtó tudósítóinak lehetőségük volt interjút készíteni a szannjásza képzésen résztvevőkkel és Srí Szvámídzsí más külföldi tanítványaival. A kírtan huszonnégy órán keresztül, megállás nélkül folyt.

Srí Szvámídzsí meggyújtotta az örök lángot, és ezzel lezárult a jógaiskola avatási szertartása. E láng spirituális fénye eloszlatja a tudatlanság sötétségét nemcsak Nandgramban, hanem az egész világon.

A szentek, tudósok, az oktatási miniszter, a törvényhozás képviselői és a tanítványok beszédei után praszádként mindenkinek átadták Srí Szvámídzsí *Dynamics of Yoga* című klaszszikus szövegének hindi fordítását. A közönség ezután figyelmesen hallgatta Szvámídzsí beszédét a jóga jelentőségéről és

nélkülözhetetlenségéről az egészség valamint a jólét szempontjából:

A jóga hagyománya csak most, a védikus korszak után éled újjá. Ma már fiatalok és idősek egyaránt érdeklődnek a jóga iránt. A közelmúlt történelmében olyanok uralkodtak rajtunk, akik elérték, hogy megvetést érezzünk a kultúránk, valamint a jóga és a tantra tudománya iránt, és elhanyagoltuk ezek ápolását. Elkezdtük gyűlölni a saját vallásunkat és spiritualitásunkat. A jóga káros hatásaitól való alaptalan és képzelt félelmeket terjesztettek mindazok, akik arra törekedtek, hogy gyökerestől kiirtsák a jógát, az egész kultúránk és civilizációnk alapkövét. Az idő azonban megváltozott. Néhány évvel ezelőtt Swami Kuvalyananda aprólékos kutatást végzett a jóga testre és elmére gyakorolt hatásairól. Érzékeny gépeket használt ezen hatások mérésére és számszerűsítésére, eredményeit később publikálta a *Yoga Mimamsa* című folyóiratban.

Nagyon inspirált, amikor elolvastam a kutatási eredményeit. Kezdetben kizárólag védántin voltam. „Én vagyok Az, Az én vagyok" – ez volt a szádhanám lényege. Amikor olvastam a folyóiratot, egy ösztönző gondolat fogalmazódott meg bennem: „A jóga elveszett fényét újra át kell adni Indiának." Az emberek fokozatosan kezdik megérteni és értékelni a jógát, bár sokan még mindig úgy tartják, hogy az kizárólag a szannjászinok kiváltsága. Én azonban határozottan kijelentem, hogy a jóga sokkal inkább a hétköznapi embereknek, mint a szannjászinoknak szól. A társadalomban élő hétköznapi emberek hajlamosak a mindennapi élet küzdelmei miatt számos fizikai, mentális és érzelmi probléma felhalmozására. A jógának nagy szerepe van abban, hogy segítse kezelni ezeket a problémákat, és megőrizni az egyensúlyt illetve stabilitást az életben. Azok után, hogy vándorló szerzetesként töltött éveim alatt kapcsolatba kerültem férfiak és nők ezreivel, akik mindenféle életkörül-

mények között éltek, rájöttem, hogy az indiai társadalom teljesen össze van zavarodva és irány nélküli. A szentírásokhoz való vak, feltétlen ragaszkodás tévútra vitte őket.

Gondolkodj logikusan és körültekintően. A jóga, amiről beszélek, az életetek alapja. Végül is mi az élet célja és értelme? Végtelen béke, töretlen öröm, határtalan boldogság és teljes megszabadulás a fájdalomtól és szenvedéstől – nem ez az, amire mindenki vágyik? Ez a vágy tereli az embereket a bhóga vagy a jóga útja felé. A bhóga önmagában romláshoz és betegséghez vezet, míg a jóga önmagában neurózist és komplexusokat okoz. Kell lennie egy középútnak, e két út keveredésének. A jóga nem az élet elől való menekülést jelenti. Inkább az élet teljes elfogadását és kihívásainak való megfelelést jelenti. Ha meg akarod tanulni, hogyan lehet ezt elérni, menj el, és maradj néhány napig egy ásramban. Ez nagyban hozzá fog járulni a béke és a jólét érzéséhez. Korábban az emberek zarándokhelyekre mentek, hogy szádhuktól és szentektől tanuljanak ászanát, pránájámát és dzsapát. A modern korban azonban ez már nem lehetséges. Most a jóga ásramokban szerezheted meg ezt a tudást.

Egyetlen egy dolgot ismételgetek folyamatosan. A betegség valódi oka nem a testben, hanem az elmében rejlik. Ha az elme ellenőrzés alatt van, a test egészséges marad, még akkor is, ha nem törődnek vele. A különféle gondolatok az agyban eltérő vegyi anyagok kiválasztásához vezetnek. Eltérő elektromágneses hullámokat is keltenek. Ha zavar van ezekben a folyamatokban, számos mentális és pszichológiai rendellenesség alakul ki. Ezért meg kell tanulni a helyes gondolkodás művészetét, és kerülni kell a negatív gondolatokat, amennyire csak lehetséges. Manapság az ember még a piacon is negatív élmények és hatások áradatával szembesül. Ahogy a piszkos környezet fertőzést és betegséget okoz a testben, úgy a negatív gondolatok is pusztítást végeznek az agyban és az elmében.

Sok embert gyötör az álmatlanság. Tablettákra van szükségük ahhoz, hogy aludni tudjanak. A fa gyökerének kezelése helyett, az ágait kezelik. A negatív gondolatok és érzelmek parazitaként folyamatosan felőrlik az agyat és az elmét. Végső soron ezek felelősek a kulturális hanyatlásért és romlásért, amit mindenütt látunk. A negatív szamszkárák mértani sorban sokasodnak, akárcsak Raktabija, a démon az indiai mitológiában, akinek egy csepp véréből egy újabb Raktabija termett. Ahogy beoltatjátok magatokat himlő vagy kanyaró ellen, ugyanúgy be kell oltani az elmét is. A jóga oltóanyaga a rendelkezésetekre áll, használjátok. Minél inkább magadba szívod a jóga gyakorlatát, szellemét és kultúráját, annál több hasznát fogod látni a mindennapi életben. Jobb családi és társadalmi kapcsolatok, egészséges elme, tiszta gondolatok – valóban sokoldalú a jóga vívmánya és eredménye.

Swami Nityananda csak egy ágyékkötőt viselt. Mindig azt mondta: „Miért kell aggódni a pénz miatt? Jön, aztán megy, ahogy jött. Ha nem tudod megállítani az érkezését, hogyan tudnád megakadályozni az elvesztését? Meg kell tanulnod semmihez sem kötődni az életben."

Ő inspirált engem arra, hogy ásramot alapítsak. Korábban állandóan ide-oda vándoroltam. Amikor ezt javasolta, az első kérdésem az volt: „Honnan lesz rá pénz?" Erre ő azt válaszolta: „Ne aggódj a pénz miatt. Az magától jön." Elfogadtam a javaslatát. Mostanra felépült az ásram Mungerben, Raigarhban és Sambalpurban, de én mindig is Nandgramot tekintettem Sarnathomnak, főhadiszállásomnak, bár az itteni ásram még csak most épült fel. A Kali jugában minden szabály a feje tetejére áll. A gyermek előbb születik meg, mint az apa. A nandgrami ásram az apa, és Munger a többi ásrammal együtt a gyermek.

Végül elmondok egy rövid gyakorlatot – végezz dzsapát, kántálj mantrát egy málával, és vond vissza az elméd ma-

gadba. Fokozatosan, soha nem sietve. Koncentrálj a szemöldök központra, és vizualizáld az istád azon a ponton. Idővel spontán iránymutatást fogsz kapni, egy utat a tudattalan elméd mélyéről, ami egyenesen a célodhoz visz majd. Csak ne felejts rendszeres lenni ebben a szádhanában, ne szakítsd meg. Végezetül a legjobbakat kívánom ehhez az újonnan épített jóga ásramhoz. Hari Óm.

A közönség néma csendben hallgatott. A terem mellett a két veranda, az udvar és még a tető is zsúfolásig megtelt emberrel. A szatszang után Srí Szvámídzsí levezette a Sánti páthot, és mindenkit megáldott. Shakuntala Goswami asszony este 10 óráig beszélt a *Rámájaná*ról. Ezután bejelentették, hogy az újonnan felavatott jógaiskola első tanfolyamát július 16-tól tartják.

A következő áldott üzenet Swami Niranjantól érkezett, Belfastból:

Guru púrnimá áldott és szent napján a nandgrami jógaiskola területén egy nagyszerű guru társaságában lesztek. Az iskola ugyan nemrég épült, de gyökerei a régi időkig nyúlnak vissza. Nemcsak az emberek, hanem még az égiek is megünneplik ezt a nagyszerű eseményt.

Srí Ráma, Srí Krisna, minden más istenség, Adiguru Shankaracharya, Swami Vishwananda, Swami Sivananda – mindannyiuknak volt gurujuk, és a guru iránti odaadásuk a legteljesebb volt. Tulsidas azt mondja: „A guru lótuszlábai méltók az imádatra és a tiszteletre, mert a guru a könyörület óceánja, és maga Isten emberi alakban." Majd így folytatja: „Igazi bölcsességet és tudást soha nem szerezhetünk guru nélkül." Ez rámutat arra az útra, amelyet követnünk kell az életben. Az upanisadok még azt is hangsúlyozzák: „*Durlabha szahadzsávasztha szadgurukarunam vína*", azaz a legbeteljesültebb állapotot lehetetlen elérni a guru kegye nélkül.

Egy guru, aki felismerte a legfőbb igazságot és lényeget, átadhatja nekünk ezt a tudást. Ez a gondolat a *Yoga Vasishthá*ban is megjelenik, és így szól: „A guru szavai lehetővé teszik az igaz törekvő számára, hogy felismerje az Önvalót azáltal, hogy a szívében fellobbantják a bölcsesség lángját. Egy guru segítsége és támogatása nélkül rendkívül nehéz, ha nem lehetetlen a tudás állapotában maradni. Csak a guru kegyelméből lehet felismerni az abszolút Brahmant. Egyedül a guru távolítja el az akadályokat a spirituális útról. Egyedül ő tépi szét a tudatlanság fátylát."

Mielőtt a guruhoz járulnál, fel kell szerelkezned ezekkel a tulajdonságokkal: guru bhakti, niskáma karma jóga, jamák, nijamák, upászana, valamint a mentális igazság és a brahmacsarja gyakorlása. Amint megszabadultál a véges és önálló én gondolatától, a guru megtanítja neked a *mahávákjá*kat, a nagy védikus igazságokat. Az utadról el fogja távolítani a kétségeket és a buktatókat. Azonban szándékodban és törekvésedben őszintének kell lenned. Közvetlenül a belső látásodon keresztül meg kell tapasztalnod a szat-csit-ánanda állapotát. A szentírások azt írják elő, hogy gyakoroljuk a *sravaná*t (hallást), a *manná*t (elmélkedést) és a *nididhjászaná*t (mély meditációt). Korról korra ezt az örök üzenetet adták át. Ez a *Gítá* és a *Rámájana* üzenete. Ez a bölcsek és a szentek üzenete, ezt őrizték meg és adták tovább a guru-tanítvány tradíción keresztül. Ezek nem az én szavaim, hanem a gurumé. Nem, ezek nem is a gurum szavai, hanem az ő gurujáé. Ez az örök üzenet nagyszerű guruink halhatatlan láncolatán keresztül érkezik hozzánk. „Ó ember! Minden benned van – buzdítanak az isteni energiák –, de te képtelen vagy ezt felismerni. Szükséged van egy gurura, akinek a lábánál ülve magadba szívhatod az igaz tudást, és terjesztheted azt az egész világon."

Egy szadguru társasága nagy szerencsét jelent, és Nandgram polgárai, tisztelt közeli és drága szeretteim, éppen eb-

ben a szerencsében részesülnek. Kívánom, hogy mindenki bőségesen részesüljön Isten és a guru áldásában.

Mungerben áradások voltak. A Gangesz vize az ásramot is elérte. Srí Szvámídzsí 10-én autóval Mungerbe indult azzal a szándékkal, hogy hamarosan visszatér.

A jógaiskola első tanfolyama július 16-án kezdődött. Srí Szvámídzsí július 21-én tért vissza. Július 26-án reggel öt órakor kezdődött a kírtan és a bhadzsán, és az egész nap örömben és nevetéssel telt. Este felemelő szatszang volt. A helyi követőkön kívül Durgból, Bhilaiból, Raipurból és Gondiából is érkeztek emberek. A program este tízig tartott.

A tanfolyam július 28-án ért véget. Srí Szvámídzsí okleveleket és könyveket osztott ki a résztvevőknek, és áldását adta egy boldog jövőre.

Augusztus 1-jén ünnepelték a Tilak Dzsajantít. Ebből az alkalomból előadásokat és szatszangokat tartottak. Augusztus 2-án a szannjászinokat elküldték, hogy gyalogosan járják be a falvakat és szatszangokat tartsanak. Két szvámí ment egy faluba, alamizsnát koldultak, ászanát és pránájámát tanítottak a falusiaknak, délután karma jógát végeztek velük, este pedig szatszangot tartottak a *Gítá*ról és a *Rámájaná*ról. Két nap után mentek tovább egy másik faluba.

Srí Szvámídzsí 1971. augusztus 9-én Sambalpurba ment, ahol egy háromnapos programot tartott, majd Mungerbe ment.

Swami Sivananda születésének évfordulóját minden Mungerhez kapcsolódó ásramban és jóga iskolában megünnepelték. Az alkalomból szatszang programokat tartottak.

Október 15. és november 15. között krijá jóga tanfolyamot szerveztek a Bihar School of Yoga-ban, Mungerben. Az órákat maga Srí Szvámídzsí vezette.

Hamarosan havonta két tanfolyamot tartottak a nandgrami jógaiskolában. Időnként szatszang programokat is szerveztek. Júliustól kezdve Swami Yogeshwarananda volt az iskola ácsár-

jája. 1971. decemberében Srí Szvámídzsí elküldte Swami Sivapremet, hogy vegye át Swami Yogeshwaranandától az ácsárja pozíciót.

Swami Atmananda december 30-án érkezett Mungerbe Belfastból. Úgy tervezte, hogy Nandgramba jön és marad egy napot, de később változott a terv, és telefonon felhívott minket, hogy találkozzunk vele a vasútállomáson. Swami Satyavrat tizenegy órakor ment az állomásra. Könyveket és egyéb dolgokat gyűjtött össze Swami Niranjannak, és magával vitte az állomásra, hogy átadja Swami Atmanandának. Nagyon boldog volt aznap.

Swami Satyavratananda halála

Swami Satyavratananda december 31-én hajnali négy órakor kelt fel, majd megkezdte a szokásos rutinját: átnézte a munkát a nyomdában, és kiadta az aznapi feladatokat. Aztán kiment egy kis időre. Számlát kellett jóváhagyni, nyugtát adni, árajánlatot kellett készíteni a gyárnak… Mindezek után elment a postára. Miután végzett a postán, átjött a nyomdába, útközben ismerősökkel csevegett. Megnézte az aktákat, és elmagyarázta a nyomdai munkásoknak a teendőket. „Sok a befejezetlen dolog – jegyezte meg egyszer –, ma be kell fejezni azokat." Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzem meg: „Miért kell minden munkát ma befejezni?" „Ma van az év utolsó napja, nem igaz?" – válaszolta.

Swami Sivaprem fél tizenkettőkor érkezett, és azt mondta: „Dádádzsí, kérlek, gyere az ásramba. Ma Srí Szvámídzsí rendelkezését kell teljesítened. Át kell venned a kulcsokat Yogeshwaranandától, és újra kell szervezned az ásram működését."

„Ne aggódj – válaszolta Satyavratdzsí –, ez az én felelősségem. Előbb ebédeljünk. Aztán elmegyek veled, és megoldom az összes problémádat. Ma be kell fejeznem minden függőben lévő munkát. Elvégre ma van az utolsó nap. Biztos lehetsz benne, hogy mindent gyorsan befejezek."

Ebéd után azt mondta nekem: „Adj nekem valamilyen gyümölcsöt, bármit, ami van." Narancsom volt, és ő mindet megette. Azt mondtam: „Én is veled megyek az ásramba." Mire ő azt válaszolta: „Nem kocsival megyek. Sivaprem biciklivel jött, én is biciklivel megyek. Addig is írd meg a levelekre a válaszokat. Hamarosan visszajövök. Végül is át kell adnunk a jó hírt Srí Szvámídzsínek."

Magához vette az ásram kulcsait, iratait és nyilvántartását, és átadta őket Sivapremnek. Satyavratdzsí mindent elmagyarázott az ásram vezetésével kapcsolatban, írt egy levelet az ásram számláját vezető banknak, ellenjegyeztette Sivapremmel, és elmondta neki, hogy január 2-án miket kell elintéznie a bankban.

Manibai Shah egy nagpuri hölgy volt, aki a gyermekbénulásban szenvedő fiával, Gunjannal élt az ásramban. Mindig főzött teát Satyavratdzsínak, amikor az ásramba jött. Miután felszolgálta neki a teát, mindig azt mondta: „Hagyj nekem is egy keveset, Dádádzsí." Mire ő mindig azt válaszolta: „Add ide a poharad, töltök neked. Nem a maradékomat adom neked." Aznap, amikor a munka befejeztével az ásramból hazafelé indult volna, Manibai szólt neki: „Dádádzsí, várj! Kész a tea. Egy perc múlva hozom."

„Késésben vagyok – válaszolta Satyavratdzsí –, sietnem kell." A hölgy azonban már hozta is a teát. Satyavratdzsí megitta a felét, majd így szólt: „Manibai, te mindig a maradék teámat kérted, ugye? Ma itt hagyom neked praszádként, amiről majd eszedbe jutok. Viszlát Gunjan. Hari Óm."

Swami Satyavratananda elindult az úti célja felé. Délután két óra volt, az út üres volt. Alig hagyta el az ásramot, amikor egy közeledő busz hangját hallotta maga mögött. Leszállt a kerékpárjáról, és megállt az út szélén, hogy megvárja, míg elmegy. A sofőr elvesztette uralmát a jármű felett, ezért a busz az út szélére sodródott és elütötte őt. Majd a sofőr visszanyerte az irányítást, és megállás nélkül tovább haladt… Swami Satyavratananda a biciklivel együtt a magasba repült, és öt-hat méterrel

arrébb, a mezőn landolt… A biciklivel az oldalán feküdt ott, mintha mély, békés álomba merült volna. Nem látszott sérülés, még csak egy karcolás sem rajta. Ez volt az Úr akarata…

Ami elrendeltetett, annak be kell következnie. Szerencsés karmával és egy nagy guru áldásával teljes életet élt, és még a halálból is győztesként került ki.

A hír szomorúsággal töltötte el az egész várost. Emberek ezrei gyűltek össze az ásramnál. A végzet találta meg őt, ezt senki sem tudta volna megakadályozni. A B.N.C. gyár igazgatója, Raja Ram Gupta azonnal felhívta Srí Szvámídzsít Mungerben. A helyi parlamenti képviselő, Ram Sahay Pandey közbenjárása kellett ahhoz, hogy a kapcsolat azonnal létrejöjjön. Srí Szvámídzsí azt az utasítást adta, hogy a bhú szamádhit, a temetési szertartást az ásram területén hajtsák végre. Nandgram polgárai nem akarták elengedni kedves „Bátyjukat". Ezrek maradtak az ásramban egész éjjel és akhanda kírtant énekeltek. Másnap reggel, miután az újságokból értesültek az esetről, még több százan jöttek a közeli városokból és falvakból.

1972. január 1-jén reggel kilenc órakor Swami Satyavratananda Saraswati több ezer ember jelenlétében szamádhit kapott a Védák kántálása és a Ráma nám éneklése kíséretében. Ezrek jókívánságai és imái tették halhatatlanná Swami Satyavratot. Az élet múlandó, de a neve megmarad, és emlékezni fognak rá az elkövetkező nemzedékek.

Swami Satyavrat fél egykor azt mondta, hogy hazatérésekor jó híreket kell közölnie Srí Szvámídzsívei. Épp időben Srí Szvámídzsí is megkapta a jó hírt. Swami Satyavrat szamádhijának híre azonban világszerte elszomorította az embereket. Sokan küldtek részvétnyilvánító leveleket, vagy személyesen jöttek el. Néhányan kétségüket fogalmazták meg Srí Szvámídzsí missziójának jövőjét illetően Satyavratdzsí hiányában. Mindenkinek megvolt a maga véleménye, de a *Sacchi Baat* szerkesztője, Sri Devendranath Gupta azt írta: „A szannjászinok túl vannak a gyászon és a bánaton. Ők a feladataikkal foglalkoznak, nem pedig

azok gyümölcsével. Még a Földanya sem lesz képes különbséget látni Srí Szvámídzsí küldetésének folytatásában, annak ellenére sem, hogy Srí Szvámídzsí elvesztette a »jobb kezét«. Az idő és az árapály senkire sem vár, a maguk törvényei szerint haladnak…"

Satyavratdzsí, ez a nagyszerű lélek, december 31-én reggel a következő bejegyzést írta a naplójába:

> Az utolsó leheletemig a gurum szolgálatában állok, az istám iránti érzésem ragyogó, mint a telihold, a világi dolgokhoz való ragaszkodás nem vet árnyékot rám, az intellektus éles és képes megkülönböztetni a múlandót az állandótól. Aki ilyen testi és lelki állapotban hal meg, az biztosan egyesül a Legfelsőbb Énnel. Az embernek éjjel-nappal, folyamatosan küzdenie kell, hogy földi tartózkodása ilyen dicsőségesen érjen véget. Nem szabad hagyni, hogy az elmét akár csak egy pillanatra is negatív hatás érje, és folyamatosan imádkozni kell Istenhez az ehhez szükséges erőért. Az Ő nevére és alakjára újra és újra emlékezni kell, amíg az ember lélegzetének szerves részévé nem válik.

Srí Szvámídzsí január 5-én este érkezett autóval. Másnap egész nap a nyomdában volt, mindenkit vigasztalt, és emlékeztetett a kötelességére ebben a kritikus helyzetben. Megvizsgálta a Yoga Vidya magazin nyomásával kapcsolatos összes részletet, és két szvámít bízott meg a nyomda működtetésével. Késő éjszakáig folyamatosan jöttek a helyi hívek. Srí Szvámídzsí három napig maradt, utasításokat adott a nyomdával és az ásrammal kapcsolatban, majd visszatért Mungerbe.

Tizenöt nap múlva érkezett vissza Nandgramba. Miután átnézte a feladatokat, összehívta az ásram irányító bizottságát a nyomda épületében, iránymutatást és utasításokat adott minden bizottsági tagnak, majd három nappal később Mungerbe utazott.

Amikor távozni készült, Dharmashakti megkérte őt: „Kérlek, vidd el a *Yoga* és a *Yoga Vidya* magazinokat és a nyomdát

Mungerbe. Egyedül aligha fogok tudok bármit is csinálni, nemhogy a nyomdát irányítsam és a könyvek illetve a folyóiratok kiadását megszervezzem."

„Élni akarsz, vagy meghalni?" – kérdezte Srí Szvámídzsí szigorúan. „Ha élni akarsz, akkor ahelyett, hogy elmerülnél a bánatban, merülj el valami nagy felelősséggel járó munkában. Niranjan miatt élned kell, hogy láthasd, milyen nagyszerű tetteket fog véghez vinni. Értsd meg ezt, légy erős és elszánt. Dharmashakti, ha téged nagy veszteség ért, akkor a világot is, és engem is. Satyavratdzsí befejezetlen feladatainak elvégzéséhez avadhútaként kell élned. Ezt várom el tőled. Ezt parancsolom neked. Tizenöt vagy húsz nap múlva visszatérek."

Srí Szvámídzsí február 13-án, Sivarátri szent napján ismét eljött, és három napig maradt. „Gondoskodnod kell mind az ásramról, mind a nyomdáról – hangzott az utasítása –, és minden hónapban el kell látogatnod Raipurba. Vedd a kezedbe a papír és más nyomdai kellékek megrendelését. Ezt a munkát mostantól neked kell elvégezned. Valamint részt kell venned a Mungerben tartott gyűléseken is, amiket én hívok össze. Amikor március 15-én újra eljövök, tartunk majd egy megbeszélést." Ezután 16-án elutazott Mungerbe.

Programok 1972-ben

Srí Szvámídzsí március 15-én érkezett Nandgramba, és másnapra gyűlést hívott össze. December 25-én töltené be ötvenedik életévét. A jógikus reneszánsz úttörőjének jeles fél évszázadát egy nagyszabású arany jubileumi eseménnyel tervezték megünnepelni. Kezdetben az volt az elképzelés, hogy ezt az ünnepséget Nandgramban szervezik meg. A februári találkozón Srí Szvámídzsí azt javasolta, hogy a jubileumot célszerűbb lenne Mungerben megtartani. Azonban mindenki azt akarta, hogy a programot Nandgramban tartsák, mivel ez volt a néhai Satyavratdzsí hőn áhított kívánsága.

A március 16-án tartott megbeszélésen Srí Szvámídzsí azt mondta: „A kongresszust itt, Nandgramban is megtarthatjuk. Azonban akkor minden mungeri önkéntesnek ide kell jönnie, hogy segítsen az előkészületekben. Sok ezer látogatót várunk Indiából és külföldről, tehát nagyon sok dolgot kellene itt elrendezni. Munger már több ilyen nagyságrendű programnak és kongresszusnak adott otthont. Minden szükséges erőforrás és létesítmény rendelkezésre áll, és elérhető ott. A Baszant pancsamí alkalmakor már meg is kezdődtek az előzetes munkálatok. Swami Satchidananda, Maheshwarananda, Vedananda és Agnimitra már elutaztak külföldre, hogy népszerűsítsék az eseményt. Swami Niranjan jelenleg Londonban jár középiskolába, és jóga programokat tart általános- és középiskolákban illetve a televízióban is. A külföldi követők és tanítványok teljes támogatást nyújtanak neki, és segítik mindenben." Mindezek fényében, a bizottság tagjainak nem volt más választásuk, mint elfogadni Mungert a kongresszus helyszínéül.

Srí Szvámídzsí március 16-án és 17-én programot tartott Maheshwari Bhavanban. Hét-nyolc tanítvány kíséretében 18-án reggel Nagpurba utazott. Március 18-tól 20-ig a nagpuri Dhanwate teremben tartott előadásokat a tantra sásztráról. 21-én Gondiába indult, ahol egynapos szatszang-programot tartott. Másnap reggel egy nagy körútra indult, melynek Balaghat, Sivni, Chhindwara, Baitul, Aathner, Itarsi, Khandwa, Indore, Dhar, Ujjain, Bhopal, Panchmarhi, Sagar, Tikamgarh, Chhatarpur, Satna, Rewa, Katni, Jabalpur, Narsinghpur, Mandla, Sihor, Umariya, Shahdol, Amalai, Allahabad, Mirzapur, Varanasi és Gaya voltak az állomásai. Mindenhol egynapos szatszangot tartott, majd Gayából visszatért Mungerbe.

Ezen a körúton autóval utazott, és a két ásrambeli jármű, a Pushpaka és a Garuda szállította a kíséretét. Napközben programokat tartott, majd azok befejezése után este távozott. A következő úticélt az éjszaka közepén, vagy másnap kora reggel érte el, napközben ismét programokat tartott, és éjszaka utazott tovább. Csak Srí Szvámídzsí tudott ilyen megterhelő me-

netrendet tartani! Bárki más számára lehetetlennek bizonyult volna nappal programokat tartani, majd éjszaka utazni.

A Mungerben tartott Guru púrnimá ünnepségek részeként, július 23-a és 25-e között szatszangokat tartottak, július 26-án pedig a Guru púrnimá napját ünnepelték meg. Ugyanezen a napon megalapították a mungeri kutír ásram területén a Progresszív Oktatási Intézetet. Ez az intézet fizikailag és mentálisan hátrányos helyzetű gyermekekkel volt hivatott foglalkozni. Gyermekpszichológusok és más szakemberek fognak dolgozni Srí Szvámídzsí vezetésével a gyerekek életminőségének javításán.

Szeptember 8-án Mungerben programot rendeztek Swami Sivananda születésének évfordulója alkalmából. Srí Szvámídzsí nem sokkal ezután Sambalpurba utazott, 21-én este érkezett meg. Szeptember 22-én reggel mantra beavatást adott sok törekvőnek, napközben inspiráló szatszangokat tartott, majd este Bilaspurba utazott. 23-án sűrű, egész napos programot tartott, majd éjszaka Nandgramba ment tovább.

Nandgramban egész nap különféle programokat tartott, majd az esti szatszangot követően Nagpurba indult, ahol ugyanez ismétlődött. A nagpuri zsúfolt, teljes napot lefedő program után este tíz órakor indult Raipurba. Raipuri programja már kora reggel elkezdődött: járt a börtönben, az egészségügyi főiskolán, a Rajkumar College-ban és a Raipur ásramban, majd végül Srí Szvámídzsí a Raipur jóga sivir helyszínére ment. Mécsest gyújtott, és megkoszorúzta Gurudév Swami Sivananda képét, majd megnyitotta a jóga sivirt. Megtartotta a megnyitó beszédet, majd két szvámíra bízta a sivir levezetését, és este 9 órakor elindult Rourkela felé.

Éjszaka utazás, nappal programok vezetése, csak Srí Szvámídzsí tudta gyakorolni ezt a nehéz „jógát”…

Arany Jubileum 1973

Véglegesítették az Arany Jubileum időpontját, 1973. október 9-15. közötti időszakra tervezték az ünnepi programokat. Swa-

mi Sivananda orvos volt Malajziában. 1923-ban hátrahagyta jövedelmező hivatását, és Indiába visszatérve végül Rishikeshbe érkezett. 1923 májusában inspirációt és beavatást kapott egy isteni médiumtól. Szerencsés egybeesés, hogy elkötelezett tanítványa, Swami Satyananda Saraswati, az International Yoga Fellowship Movement és a Bihar School of Yoga alapítója 1973. december 25-én lép életének ötvenedik évébe. Így az Arany Jubileumi kongresszus a guru szannjásza beavatásának és a tanítvány születésének is az ötvenedik évfordulóját ünnepli. Teljes gőzzel zajlott a nyomtatványok, a brosúrák és a kártyák nyomtatása illetve postázása.

A Baszant pancsamí alkalmából egy háromnapos programot tartottak Mungerben, ami új lendületet adott az Arany Jubileumi kongresszus előkészületeinek. Sok tanítvány kezdte el járni Indiát és a külföldi országokat, terjesztették a jóga üzenetét, és meghívták az embereket a kongresszusra.

Srí Szvámídzsí márciusban ausztráliai látogatással kezdte a nemzetközi utazását, először megnyitotta a victoriai jóga kongresszust, majd bejárta az ország több államát is. Április 20-án tért vissza Mungerbe, hogy részt vegyen a kongresszus fogadó bizottságának ülésén. Utasításokat adott az előkészületek következő fázisára, majd Dél-Amerikába, onnan pedig májusban Európába utazott.

Július 14-ét, Swami Sivananda „nirvána napját" rendkívüli örömmel és lelkesedéssel ünnepelték. Szeptember 8-án, Swami Sivananda születésnapján programot szerveztek bhadzsánokkal, kírtanokkal és szatszanggal.

A kongresszus küldöttei október elején érkeztek Mungerbe. Október 8-ra már több mint tízezer követő, tanítvány és küldött jelent meg, és még több volt várható. Swami Shantananda, a Jyotirmath dzsagadguruja volt a kongresszus fő vendége. Megérkezett Maharshi Mehidas, a tantrikus tudós Sri Surat Chakravarti, Gayatri Devi, Swami Chidananda Rishikeshből, Avadhoot Swami Karunananda, Mata Sevananda, Sri Shudd-

hananda Bharti, Sri Viragiji, Sri Manuvarya és Dr. Baldev Prasad Mishra Nandgramból.

Swami Niranjan Dél-Amerikából jött egy huszonnégy követőből álló csoporttal. Húsz ország képviselői – köztük jógik, orvosok, professzorok, tudósok, művészek és jóga tanárok – nagy számban jelentek meg a kongresszuson.

A kongresszus október 9-én, reggel öt órakor kezdődött az ásramban egy jagjával. Reggel nyolc órára a program helyszíne zsúfolásig megtelt. A Sankarácsárja, Swami Shantananda kísérői hangosan hirdették a helyszínre érkezését. Kísérői áldott, védikus himnuszokat kántáltak, ezután a Sankarácsárja megnyitó beszédet tartott. Swami Sivanandáról beszélt, folyamatosan magasztalva életét és tetteit. Dicsérte Swami Satyananda monumentális küldetését, és jókívánságait fejezte ki a törekvései sikeréhez. Ezt követően Maharshi Mehidas szólt az egybegyűltekhez. A nap folyamán és a következő napokban az összegyűlt szentek és mahátmák, köztük Srí Szvámídzsí, inspiráló beszédeket tartottak.

A bhadzsanok és kírtanok már hajnali háromkor kezdődtek a helyszínen. A meditációs és krijá jóga órák négy és hat óra között zajlottak. Ezt követően, reggel nyolctól tizenegyig, délután kettőtől négyig és este öttől hétig a tiszteletre méltó meghívottak, köztük a szentek, orvosok, kutatók, oktatók és neves gondolkodók tartottak beszédet, mutattak be ászanákat és folytattak beszélgetéseket a hétköznapi emberek számára hasznos és fontos témákról. Srí Szvámídzsí minden ülésen beszédet mondott. Az emelvényen mindig bölcsek, szentek, risik és maharsik foglaltak helyet. A dharmasála tetején és a közeli fákon is ültek emberek, hogy hallgassák a kongresszuson elhangzó csodálatos beszédeket. A hatalmas tömeg ellenére a kongresszus mind a színpadon, mind azon kívül kifogástalanul, nagy fegyelemmel és méltóságteljesen zajlott.

Szeptember 11-én este sötét felhők kezdtek gyülekezni, hogy a bölcsek és a szentek társaságát megszemléljék. Mély

morajlással és esőcseppekkel fejezték ki jóváhagyásukat. A hallgatóság nyugtalanná vált a felette kavargó feketeség láttán, de Srí Szvámídzsí egy pillanatra sem állt meg mennydörgő beszédével: „ …még a fák, a gallyak és a levelek is életre keltek ezen a kongresszuson. Mindenkinek részt kell vennie Gurudév világról való lemondásának arany jubileumi ünnepségén. Nincs bocsánat azoknak, akik nem jönnek el. Mindenképpen el kell jönni…"

Éjfélkor az Úr Indra pusztító tánca teljes lendülettel vette kezdetét. Srí Szvámídzsí utasítására kírtan kezdődött az ásramban, valamint az összes iskolában és vendégházban, ahol a küldöttek és vendégek megszálltak. Egész éjjel éles verseny folyt: egyszer a kírtan hangja kerekedett felül, máskor pedig Indra vad táncának hangja. Indra heves zivatara vízözönt zúdított ránk, miközben Srí Szvámídzsí szenvtelenül nézett szembe vele, mint *Góvardhana Giridhari* Krisna.

Gurudév döntéshozatali és vezetői képességeit látni kell, hogy elhiggyük. Reggel öt órától terepjárók tucatjai kezdték járni a várost. A helyzet olyan volt, hogy a ciklon erejű szél és a szakadatlan eső miatt még a szobából is lehetetlen volt kilépni a verandára. Ilyen nehéz körülmények között a kongresszus önkéntesei teát és reggelit pakoltak az ásram konyhájából a dzsipekbe, és körbejárták a várost, meleg reggelit szolgáltak fel a kongresszus vendégeinek és küldötteinek. Ugyanakkor mindenkit arra bátorítottak, hogy folytassa az akhanda kírtant.

Míg a küldöttek elmerültek a bhadzsanban és a kírtanban, Srí Szvámídzsí az isteni erőkkel való tárgyalással volt elfoglalva. 12-én egész napon át heves vihar tombolt, de estefelé az Úr Indra hozzálátott műveletei befejezéséhez. Úgy tűnt, mintha végül beleegyezett volna a fegyverszünet aláírásába. A húsz órán át tomboló szél és szakadó eső romokban hagyta ott a program helyszínét. A neoncsövek és izzók nagy része összetört. Semmi sem maradt, csak víz volt mindenhol.

A bihari lakosok úgy vélték, hogy a keleti szél hozta viharok általában napokig, ha nem hetekig tartanak, és minimális az esélye, hogy az eső elálljon. Isten kegyelméből azonban a felhők az éjszaka folyamán eltűntek. 13-án reggel azonnal nekiálltak a sátrak és az emelvény újbóli felállításának. Több százan csatlakoztak a munkálatokhoz: a területet vízmentesítették, kitakarították, vezetékeket rögzítettek, és visszaállították a világítást. Az ásram csarnokában reggel kilenc órakor a program újraindult egy Srí Szvámídzsít dicsőítő dallal:

Uddzsval hamsza anék, vimal mánasz ké randzsan
Dzsanmánasz ké paramahamsza, térá abhinandan.

Ezután Swami Chidananda bhadzsant énekelt, felkavaró beszédet mondott, majd átadott néhány ajándékot kedves gurutestvérének a guru ásram jókívánságai és elismerése jeléül. Ez volt a guru tjágájának és a tanítvány születése arany jubileumának arany pillanata. Swami Satyananda, aki világszerte több száz ásramot alapított, és aki ezen gazdagság és dicsőség közepette mégis megmaradt kötődés nélkülinek, a guru ásramjának ajándékait gyermeki örömmel fogadta. A kendőt a vállára tette, a könyvekkel teli dobozt maga elé tette, a gyümölcsöket, aszalt gyümölcsöket, édességeket és cukorkákat az ölébe helyezte, és széles, gyermeki mosollyal az arcán azt mondta: „Most már gazdag vagyok!"

Aztán félretette az ajándékokat, és lehajolt, hogy leboruljon a tisztelt gurutestvére előtt. A „tisztelt gurutestvér" félúton megállította a „kedves gurutestvért", majd szívélyesen megölelte. A szívük (és a szemük) túlcsordult az érzelmektől. Mindenki mozdulatlanul figyelte ezt a ritka látványt, és az elmém visszautazott az időben…

1957. május 23-án, Gangotriba való indulásunk előestéjén, Swami Sivananda azt mondta az esti szatszangon: „Úgy tűnik, hogy Satyam zsebe tele van." Erre Swami Satyam így válaszolt:

„Ennek a szannjászinnak a zsebei üresek, Szvámídzsí. Satyam csak akkor fogja megkezdeni az útját, ha a zsebeit csordulásig megtöltötted."

Ritkán vagyunk képesek megérteni a sors látszólag kifürkészhetetlen útjai mögött rejlő valódi szándékot. Ebben az esetben az Indra „dühe" mögötti igazi szándék az volt, hogy a „kedves gurutestvér" jókívánságait a „tisztelt gurutestvér" felé az akhanda dzsjóti, Swami Sivananda jelképe előtt fejezze ki, e jeles „fiúk" nagyszerű „apjának" jelképe előtt, hogy az apa áldása átjárja mindkét „utódjának" testét és elméjét. Indrának azért kellett pusztítania, dühöngenie, hogy ez a lehetőség valósággá váljon.

Délutánra az egész programhelyszín újraépült. A talaj még mindig eléggé nedves volt, ezért teherautókkal szénát hoztak, és szétszórták mindenfelé. A szénára szőnyegeket terítettek, és megtartották a délutáni ülést. A két gurutestvér ismét együtt ült az emelvényen. A közönségben mindenki megbabonázva hallgatta a két szvámí csínytevésekkel, boldogsággal és egymás iránti kölcsönös szeretettel teli ásram élményeit.

„Az ember igazi természetét beárnyékolja állati természete – mondta Swami Chidananda –, ez az oka a sok szenvedésének." „Egyedül olyan életet érdemes élni, amely képes feltárni az emberben lappangó isteni minőséget. Annak ellenére, hogy el vagyunk merülve világi dolgokban, az igazi célunk nem csak annyi, hogy éljünk és meghaljunk. Az örökkévaló öröm és boldogság állapota felé kell haladnunk. A sötétség nem más, mint a fény hiánya. A fény pedig valóban maga az igazság. Ó, ember! Ébredj fel, a fény hív téged! Ha elfelejted az örök igazságot, és a mulandóság útját választod, soha nem érheted el a tartós boldogságot. Csak az örök igazság adhat szüntelen örömöt és boldogságot."

Swami Chidananda így fogalmazta meg a spirituális élet lényegét, majd folytatta a durva, finom és kauzális szintek, valamint a mindannyiunkban rejlő démoni és isteni energiák

magyarázatát. Dicsérte továbbá Swami Satyananda számtalan erőfeszítését, és fohászkodott azok sikeréért. A küldötteknek és törekvőknek, indiaiaknak és külföldieknek egyaránt jókívánságait fejezte ki Swami Chidananda, majd az egész világ békéjéért és jólétéért imádkozva Sánti páth-tal zárta beszédét.

A 14-i szatszang ülésen, mielőtt a tizenhárom éves Swami Niranjan elkezdte volna beszédét, Srí Szvámídzsí a legfiatalabb tanítványaként mutatta be őt a jelenlévőknek, majd azt mondta: „Ami Niranjant illeti, én ott vagyok neki, támogatom őt. Az engem ért személyes veszteséget azonban soha nem lehet jóvátenni." Srí Szvámídzsí nem feledkezett meg kedves tanítványáról és elválaszthatatlan társáról, Swami Satyavratról. Rabindranath Tagore szavai jutottak eszembe: „Az élet és halál óceánjának partján túl halhatatlanul állsz az édes, közös emlékekre emlékeztetve engem…"

A délutáni szatszang során a küldöttek azt kérték, hogy nyilvánosan kifejezhessék jókívánságaikat Srí Szvámídzsínek. Kérésüknek eleget tettek, és egy órát szántak erre.

Az esti záróülésre összegyűlt hatalmas tömeg a szervezőket és az önkénteseket is meglepte. A sátor, a veranda, a háztetők, a falak, a fák és az utak tele voltak emberekkel. A záróbeszéd és a Sánti páth után Srí Szvámídzsí szeretetteljes áldását adta, majd a hatalmas tömeg gyorsan és békésen szétszéledt. Az aggodalmaskodó önkéntesek elképedtek ettől a váratlan és békés feloszlástól!

A hétnapos Arany Jubileumi kongresszus ezzel sikeresen lezárult. A program fénypontja a szomszédos, gyönyörűen feldíszített Siva templomban a siva lingamon bemutatott dugdh abhiséka volt. Az ásram könyveinek és kiadványainak kiállítása, valamint a kundaliní minden egyes jellemzőjének grafikus ábrázolása szintén megtekintésre méltó volt. A hét nap során a közönségnek abban a szerencsében volt része, hogy meghallgathatta a legkiválóbb bölcsek és tudósok beszédeit. Az avadhúta Swami Karunananda által énekelt *Brahma murári*

szurárcsita lingam bhadzsan, Amarsangeet asszony lélekemelő bhadzsanjai és kírtanjai, Krishna Devi asszony *Rámájaná*ról szóló varázslatos beszédei mind kitörölhetetlen nyomot hagytak az elménkben.

Egy újságíró, Sri Sadhan Chaitanya írása:

Amikor egy magasztos feladatra vállalkozunk, mindig felmerülnek akadályok, amelyek próbára teszik kitartásunkat és elszántságunkat. A Jamuna partján játszó Krisna és tehénpásztor barátai jutottak eszembe. A labdájuk időnként a folyóba esett, és minden alkalommal macska-egér játékot kellett játszaniuk a hatalmas kígyóval, Kálijával, hogy visszaszerezzék. Vajon meddig tarthatott ez a macska-egér hajsza?

Amikor az Arany Jubileumi kongresszus során megnyílt az ég, és minden gondosan előkészített dolog a feje tetejére állt, egy futó pillantást vetettem Srí Szvámídzsíre. A mi saját Krisnánk derűsen és nyugodtan állt. Indra kegyetlen haragja egyáltalán nem rettentette meg. Inkább élvezte a kígyó csalogatását. A felhőszakadás alatt úgy tűnt, mintha Srí Szvámídzsí a Jamuna partján állna, és kihívná Káliját.

Gyerünk Kálija, feszítsd ki a csuklyádat, amennyire csak tudod,
Hogy ráugorhassak és táncolhassak kedvemre
Ne reszkess, ne remegj, ó sokfejű kígyó,
Hogy ne hibázzak egy lépést sem, és lábam meg ne remegjen,
Ne tévesszen meg méretem és külsőm,
Ez az apró Krisna nagyobb, mint a legnagyobb kígyó…

A hét napos ünnepség végén leeresztették a függönyt. A kongresszus új irányt és lendületet adott a jóga elterjesztését célzó mozgalomnak. Mint mindig, Pai úr Bombayből filmre vette a kongresszus teljes programját, és a filmet a következő chhattisgarhi jógafesztiválon több helyen is bemutatták.

Az International Yoga Fellowship Movement képviselői és önkéntesei elhatározták, hogy Chhattisgarh számos pontján háromnapos jógatáborokat tartanak. Dharmashaktira, a mozgalom titkárára bízták, hogy megvitassa ezt a javaslatot Srí Szvámídzsíval, és megszerezze a jóváhagyását. Srí Szvámídzsí nyitott volt az ötletre, és találkozóra hívta össze az érintetteket. „Írjátok össze a neveteket és a városotokat" – mondta Srí Szvámídzsí. „A sorozat első programját Nandgramban tartjuk, december 29-e és 31-e között. Ott fogom majd megmondani a következő programok időpontjait. Két hónapon keresztül egyfolytában programokat fogok tartani egész Chhattisgarhban."

A nandgrami program előkészületei teljes gőzzel megkezdődtek. 1973. december 28-án Srí Szvámídzsí megérkezett autóval három másik szvámíval együtt. Swami Niranjan Sanandannal és Sanat Kumarral, két dél-amerikai fiatal fiúval együtt szintén elkísérte Srí Szvámídzsít. Négy szvámí már novemberben megérkezett, hogy segítsen az előkészületekben. A helyi közönségen kívül több mint hétszáz városon kívüli küldött vett részt a programon.

A szokásos órák 29-én reggel kezdődtek. Minden nap négy foglalkozást tartottak. Szatszangokat és beszédeket tartottak az összegyűlt szentek, bölcsek és tudósok, köztük Srí Szvámídzsí és Swami Niranjan. A kongresszus fő témája a „Szurat sabda jóga" volt. Smt Amarsangeet bhadzsanjai és kírtanjai, valamint Rajesh Muhammad *Rámájaná*ról szóló esti beszéde voltak a program további fénypontjai.

A december 31-én reggel tartott szatszangjában Srí Szvámídzsí azt mondta:

> Az, hogy december 31-ét Satyavratdzsí halála évfordulójának tekintjük, vagy valami másnak, az nem változtat az igazságon: a halál csak a fizikai testet érinti, a benne lévő lelket nem. A lélek továbbra is jelen van, ugyanúgy, mint korábban. Ahogy ketten ugyanúgy láttunk dolgokat, az pá-

ratlan volt. Nem találtam senki mást, aki annyira összhangban lett volna velem, mint Satyavratdzsí volt…

Az élet mulandó, de annyi bizonyos, hogy életemben volt szerencsém megpillantani egy olyan emberi lényt, akitől megtanultam, hogyan lehet az ember gondolkodását vezetni és irányítani, hogyan lehet családos és mégis ideális életet élni, és hogyan lehet, hogy a guru teljes, fenntartás nélkül szolgálatán keresztül a guru inkább a saját gurujának, mintsem a tanítványának tekintse őt. A legnagyobb tisztelettel és megbecsüléssel viseltettem Swami Satyavrat iránt…

Srí Szvámídzsí majdnem egy órán keresztül folytatta ezt a beszédet, mély tisztelettel adózva e nagyszerű lélek emlékének, szívmelengető eseményeket idézve fel, végül a Sánti páth-tal és emlékének tiszteletére két perc csenddel fejezte be.

Az esti szatszang után bejelentette, hogy ez a programsorozat a Chhattisgarh jóga kongresszus néven lesz ismert. A programokat Chhattisgarh-szerte február és március hónapokban tartják majd. Közölte az időpontokat és más fontos részleteket is. Miután mindent elmondott a közelgő programsorozat szervezésével kapcsolatban, elutazott Mungerbe.

Programok 1974-ben

1974. január 28-án, Baszant pancsamí áldott napján a Dhanbad jóga iskola megnyitotta kapuit a Bera szénbányánál, Dhansarban (Dhanbadtól négy kilométerre). Sri Gopikrishan Kejriwal a lakóhelyét adományozta erre a célra. Srí Szvámídzsí a helyiséget ásrammá alakította át, jóga órák tartására, és az ásram irányítására szvámíkat rendelt ki, majd miután inspiráló szatszangot tartott, visszatért Mungerbe. A Baszant pancsamí alkalmából kétnapos szatszang programot szerveztek Mungerben is.

A chhattisgarhi jóga kongresszus részeként húsz városban terveztek kétnapos programokat. Srí Szvámídzsí február 4-én indult el Mungerből Swami Niranjan, Sanandan, Sanatkumar

és négy másik szvámí társaságában. Először Allahabadba ment, majd Ambikapurban, Korbában, Janjgirban, Bilaspurban, Raipurban, Bhilaiban, Mahasamandban, Dhamtariban, Jagdalpurban és végül Nandgramban tartott programokat. Egy egynapos pihenő után Gondia felé vette az irányt. Onnan Balaghat, Pachmarhi, Jabalpur, Satna, Bhopal, Sagar és Tikamgarh felé vette útját, majd március 30-án visszatért Mungerbe.

Április 4-én Srí Szvámídzsí Dél-Amerikába utazott, ahonnan 10-én, egy jóga kongresszus megnyitása után tért vissza. Április 12-én érkezett Sambalpurba, ahol megnyitotta, és levezette a 13-tól 15-ig tartó jóga kongresszust, majd 16-án visszatért Mungerbe.

A Guru púrnimát július 4-én ünnepelték Mungerben, ahol ebből az alkalomból egy háromnapos sivirt szerveztek.

Swami Niranjan Kolumbiába érkezett a bogotai ásram vezetésére. Itt a közelgő ezüst jubileumi ünnepség széleskörű előkészületei folytak.

Srí Szvámídzsí Németországba utazott, ahol szeptember 28-tól október 18-ig tartó programokat szerveztek, majd visszatért Mungerbe.

1974. november 1. és 3. között Dhanbadban „Szénbánya" Jóga Kongresszust tartottak, az eseményt a Badrikashram Sankarácsárjája nyitotta meg, és Srí Szvámídzsí személyesen vezette. A programon számos szent, tudós és zenész vett részt.

Programok 1975-ben

Srí Szvámídzsí 1975. január 30-án megtartotta a raipuri ásram bhúmi púdzsanját.

Februárban, a Baszant pancsamí áldott napján a mungeri ásram alapításának napját ünnepelték bhadzsannal, kírtannal, szatszanggal és a *Rámájana* kántálásával.

Március 8. és 11. között regionális jógakonferenciát szerveztek Bilaspurban, az eseményt Srí Szvámídzsí nyitotta meg és vezette le.

Április 17. és 25. között Srí Szvámídzsí a guai jóga programon vezetőként vett részt, és ő tartotta a megnyitót is.

Májusban egy egy hónapos gyermektábort szerveztek Nandgramban. Srí Szvámídzsí május 14-én érkezett meg. A gyerekeknek szerencséjük volt, hogy részesültek a darsanjában, és áldást kaptak tőle. Három napig tartózkodott Nandgramban, melynek során szóba került, hogy itt is International Yoga Convention-t szerveznek.

Srí Szvámídzsí tartott egy megbeszélést, amelyen elhatározták, hogy november 7. és 10. között egy négy napos kongresszust tartanak. Szvámídzsí részletesen ismertette az eseményhez szükséges előkészületeket. Négy szvámít hagyott hátra, hogy segítsenek az előkészületekben. Szeptemberben még többen érkeztek. „Gondoskodom a Badrikashrama Sankarácsárjájra, Swami Shantanandadzsí meghívásáról" – mondta Srí Szvámídzsí, és az utolsó utasításokat meghagyva elindult Jabalpurba, ahol jóga sivirt szerveztek.

Srí Szvámídzsí Jabalpurban felavatta a Mahila Yoga Mitra Mandalát, két nappal később megnyitotta a jóga sivirt, megbízott két szvámít a sivir lebonyolításával, majd visszatért Mungerbe.

Július 23. és 25. között három napos szádhaná sivirt tartottak Mungerben a Guru púrnimá alkalmából. A programon voltak bhadzsanok, kírtanok, szatszangok és Krishna Devi asszony *Rámájana* előadásai.

Július 26-án, a Guru púrnimá napján, reggel öt órakor Srí Szvámídzsí egy egész Indiát érintő körútra küldte öt tanítványát. Ezek a szannjászinok hat mérföldenként megállnak, és alamizsnán élnek, abból tartják fenn magukat. Szatszangokat tartanak, beszélgetéseket folytatnak a *Gítá*ról és a *Rámájaná*ról, tanítják a falusiakat, és ha szükséges, karma jógát is végeznek a helyiekkel. Minden faluban csak egy napot töltenek majd. Ezen a módon, gyalogosan bejárva India valamivel több mint 77 ezer faluját, a jóga üzenetét fogják terjeszteni az óriási ország vidéki lakosságának.

Swami Niranjan a bogotai ezüst jubileumi jóga kongresszus előkészületeivel van elfoglalva, miközben Kolumbia vidéki városait járja.

Srí Szvámídzsí és Swami Amritananda október 1-jén érkezett Bogotába. A jubileumi kongresszus után Srí Szvámídzsí bejárta Ecuadort, Perut, Arubát, Brazíliát, Bolíviát, Chilét, Panamát, Venezuelát, Argentínát, Curacaót, Guatemalát, Uruguayt, El Salvadort, Paraguayt, Trinidadot, Guyanát és más közeli szigetországokat. Visszafelé megállt Európában – Barcelonában, Koppenhágában, Stockholmban és Párizsban –, majd visszatért Mungerbe.

International Yoga Convention, Nandgram

Srí Szvámídzsí 1975. november 5-én este érkezett meg Nandgramba, és a két nappal később kezdődő kongresszusra már minden előkészületet elvégeztek. Az első küldöttek 6-án érkeztek, a szállásukat négy nagy dharmasálában rendezték be, amik hamarosan zsúfolásig megteltek. Krishna Devi asszony nem tudott részt venni a kongresszuson, de Amarsangeet asszony és Sri Rajesh Muhammad pótolta a hiányát.

A vendégek között volt Sri Ashok Das, Sri Somnath Kannauj, Swami Ananda Kapila, Kumari Gita Iyengar, Prof. Rao, Dr. Kendhe, Sri Vishnu Kumar Arya, valamint számos ásram és intézet képviselője. Több mint kétezer küldött érkezett a városon kívülről. Swami Shantananda, a Badrikashram Shankaracharyája nyitotta meg a kongresszust, és három napig jelen volt az eseményen. Srí Szvámídzsí vezette a teljes kongresszust, lelkesítő szatszangjaival mindenkit inspirált. A résztvevőket lenyűgözték Kumari Gita Iyengar ászana bemutatói, Amarsangeet asszony bhadzsanjai és Rajesh Muhammad *Rámájana* előadásai. A megjelent szentek és tudósok is tanulságos beszédeket tartottak.

A küldöttek Bengálból, Biharból, Orisszából, Uttar Pradeshből, Gujaratból, Maharashtrából, Rajasthanból, Madhya Pra-

deshből és külföldről érkeztek. Mindenki természetesen vonzódott Nandgramhoz, hiszen ez volt Swami Satyavrat helye, amelyet Swami Satyananda a Sarnathjának, Buddha első tanítási helyszínének nevezett. Sőt, ez a város büszkélkedhet azzal, hogy Swami Niranjan szülőhelye. Mindez a világ minden tájáról vonzotta az embereket. A négy napos program nagy sikert aratott, az alkalomra pedig „Meditation from the Tantras" címmel adtak ki könyvet.

A kongresszust követően, november 11-től Srí Szvámídzsí egy tizenöt napos meditációs tanfolyamot tervezett, amit 10-én este nyitott meg. Áldása jeléül egy indiai fügefa csemetét ültetett az ásram udvarán, majd autóval elindult Raigarhba. Itt 11-én összehívták az ásram irányító bizottságának ülését, ahol Srí Szvámídzsí néhány változtatást eszközölt a hely igazgatásában, ezután pedig visszatért Mungerbe.

Srí Szvámídzsí december 17. és 19. között szatszangokat tartott Bombayben. Ezt követően Patnába ment egy három napos kongresszusra, a látogatásra pedig négy szvámí kísérte el.

Programok 1976-ban

A mungeri ásram alapításának tizenharmadik évfordulóját február 5. és 7. között ünnepelték. A programban szatszangok, Sri Ashok Das bhadzsanjai, valamint Krishna Devi asszony és Sri Rajesh Muhammad Rámájanáról tartott előadásai szerepeltek. A felemelő és inspiráló programon sokan vettek részt.

Az indiai körúton lévő szannjászinok csapata sikeresen bejárta Bihar államot, és Madhya Pradesh államba érkezett.

Srí Szvámídzsí 18-án Asansolban tartott programot, majd az indiai kereskedelmi kamara és a helyi televízió meghívására Kalkuttába utazott, ahol február 19-én és 20-án előadásokat tartott. A téma a hatha jóga valamint a tantra a modern korban volt. Innen Allahabadba utazott, ahol február 24-től 26-ig tartott programot. Majd visszatért Kalkuttába, és március 2-ig ott maradt. Supaul, Sambalpur és Ramgarh meglátogatása

után érkezett meg Nandgramba, ahol egy egy hetes programot szerveztek. Ezt követően egy két napos eseményen vett részt Barhaiyában 20-án és 21-én, majd visszatért Mungerbe.

Srí Szvámídzsí április 13-án ismét Nandgramba látogatott, és 16-ig ott maradt. Reggelente beavatásokat adott, esténként pedig spirituális témákban tartott előadást.

Április 16-án este a Bhilai Hotelbe ment egy programra, melyet a Bhilai Steel Plant jóga központ rendezett.

A mungeri ásram nyomdájában egy linómetszet gépet állítottak üzembe, hogy javítsák a nyomtatás minőségét, és ezzel emeljék a kiadványok színvonalát. Januárban levelező tanfolyam indult a krijá jógáról, amihez egy hindi-angol nyelvű havi magazint indítottak *Kriya* néven. A három éves tananyag 1976. decemberében ér véget.

Srí Szvámídzsí május 1. és 10. között krijá jóga tanfolyamot tartott Tenughatban és Hazaribaghban.

Mungerben május 7. és 22. között tanfolyamot szerveztek tíz és tizennyolc év közötti fiataloknak. Körülbelül 150-en vettek részt a tanfolyamon.

Az öt szannjászin – Swami Vedananda, Swami Agehananda, Swami Sankaracharya, Swami Vidyutananda és Swami Shraddhananda – előző év július 26-án kezdte meg történelmi jelentőségű, gyalogos vándorlását, és ekkor már Madhya Pradesh falvait járta. Srí Szvámídzsível Sarsiba falujában találkoztak, Bilaspur körzetben, és egy szatszang programot is tartottak ott. Srí Szvámídzsí utasítása szerint az öt szannjászin részt vesz a raigarhi ásram következő programján.

A Guru púrnimát 1976. július 11-én ünnepelték a Madhya Pradesh Jóga Iskolában, Raigarhban. A Guru púdzsát is aznap tartották, amit két napos bhadzsan, kírtan és szatszang program követett. Srí Szvámídzsí elnökölt az egész rendezvényen.

Swami Niranjan, aki ekkor a bogotai Satyananda Ashramot vezette, sikeres jóga kongresszusokat tartott Guatemalában és San Salvadorban.

Srí Szvámídzsí július 25-én Ranchiba utazott, hogy a Steel Club által szervezett jóga szeminárium záróünnepségének elnöke legyen. Ezt követően augusztus 5-én Kalkuttába, 7-én Kharagpurba, 8-án Cuttackba, 9-én Vishakhapatnamba és 10-én Madrászba látogatott. Mahabalipuramban tartózkodott augusztus 10. és 14. között, majd pedig Hyderabadban 15. és 16. között. Ezután 17-én Nagpurba, 18-án pedig Jabalpurba látogatott, ahonnan Mungerbe tért vissza. 1976. október 9. és 14. között Sydneyben International Yoga Convention-t szerveztek. Srí Szvámídzsí és Swami Amritananda Ausztráliába utazott a kongresszusra.

November 6. és 10. között Raipurban szerveztek országos jóga kongresszust, amit Srí Szvámídzsí nyitott meg és vezetett le, továbbá ekkor avatták fel ünnepélyes keretek között a helyi ásramot. A kongresszusra számos előadót hívtak meg, Krishna Devi asszony a *Rámájaná*ról szóló lebilincselő beszédeivel hódította meg a hallgatóságot. Az előadások után a jelenlévő küldöttek lehetőséget kaptak arra, hogy kérdéseket tegyenek fel. A sikeres esemény lezárását követően Srí Szvámídzsí november 11-én tért vissza Mungerbe.

Ezután, december 1-jén egy három napos jóga szemináriumot nyitott meg, és vezetett le Bhopalban. Az eseményt a Bharat Heavy Electricals Limited nevű vállalat szervezte. A program tájékoztató előadásokból állt, amelyeket kérdés-válasz szekciók követtek.

Tizennégy évvel ezelőtt, 1963-ban Srí Szvámídzsí két aprócska csemetét adott Satyavratdzsínak, *Yoga* és *Yoga Vidya* néven, ő pedig vérével és verejtékével táplálta őket. Mára ezekből a csemetékből óriási fák lettek, amelyek ágai az egész világra kiterjedtek. Dharmashakti a válság órájában sokszor vissza akarta adni ezeket a fákat jogos tulajdonosuknak, de Srí Szvámídzsí mindig azt válaszolta: „Neked kell folytatnod azt a munkát, amit Satyavrat megkezdett. Vesd le a gyenge, tehetetlen nő leplét, válj avadhútává, és nőjél föl ehhez a felelősséghez!" Gu-

rudév végül 1977 januárjában fogadta vissza az örök remény e két szimbólumát, a *Yoga* és a *Yoga Vidya* magazinokat.

Isten, a guru és a néhai Satyavratdzsí kegyelme és áldása erőt adott ahhoz, hogy felelősséget tudjak vállalni a nyomda, az ásram, az International Yoga Fellowship, a magazinok, a könyvek és Gurudév missziójának sok más tevékenységéért. Most az egyik ilyen felelősségnek vége. Maradt még néhány. Imádkozom érte, és remélem, hogy minél hamarabb át tudom ezeket is adni.

1977 januárjától a *Yoga* és a *Yoga Vidya* magazinokat a mungeri ásram nyomdájában fogják nyomtatni. Gurudév utasításai szerint a hindi nyelvű könyveket továbbra is a Yoga Vidya Press nyomtatja Nandgramban.

Programok 1977-ben

Januártól a Yoga és a Yoga Vidya nyomtatása és kiadása Mungerben történik.

A Bihar School of Yoga alapításának tizennegyedik évfordulóját január 24. és 26. között ünnepelték. Srí Szvámídzsí nyitotta meg, és vezette le az eseményt.

Tope Chanchiban krijá jóga tanfolyamot szerveztek, ahol minden résztvevő Srí Szvámídzsí utasításai szerint mounát tartott. A tanfolyam végén oda látogatott, hogy kifejezze jókívánságait és áldását adja minden résztvevőnek.

Srí Szvámídzsí 1977. január 24-én megalapította a Yoga Research Centre-t a Bihar School of Yoga szervezetében. Ez a szervezet gyűjti össze, és rendszerezi a jóga különböző területeiről világszerte végzett kutatások és kísérletek információit. A kutatási központ által lefedett témák közé tartoznak: krijá jóga, kundaliní jóga, prána vidjá, jóga nidrá, gjána jóga, karma jóga, bhakti jóga, trátaka, adzsapá dzsapa, szvara jóga, náda jóga, hatha jóga, satkarma, ászana, pránájáma, mudrá, bandha, pratjáhára, dháraná, dhjána, a különböző terápiák, mint a polipátia, homeopátia, gerincmasszázs, csontkovácsolás, ájurvéda,

jógaterápia, pszichológia, és az olyan legújabb technikák, mint a bio-feedback, Kirlian-fotózás, enoplazma elmélet, piramis elméletek és kozmológia. Egyéb módszerekkel is foglalkoznak, mint a zen, a katolikus meditáció, az asztrológia, a grafológia, a frenológia, a hipnózis, a tantrikus púdzsá, a csakra vidjá, a pszichikus élettan, a mantra, a jantra és a mandala.

A kutató bizottságot Swami Satyananda vezeti, a testületnek Swami Niranjan és Swami Yogamudrananda mellett öt indiai és huszonkét külföldi orvos is a tagja.

Srí Szvámídzsí február 20-án érkezett Kathmanduba Swami Amritananda és Swami Yogamudrananda kíséretében, és előadásokat tartott a Lions Clubban, valamint az indiai nagykövetségen. Housner úr, az UNESCO képviselőjének rezidenciáján szatszang programot tartottak, ami nagyon pozitív hatást gyakorolt a nepáli emberekre. Srí Szvámídzsí február 25-én tért vissza Indiába.

Swami Niranjan – Swami Satyavedananda kíséretében – sikeres körutat tett Tasmániában, ászanákat, pránájámát, mudrákat és bandhákat tanított, prána vidjá órákat tartott, és nyilvános előadásokon beszélt a jóga különböző aspektusairól.

Az ausztrál törekvők kifejezett kérésére Srí Szvámídzsí Swami Amritanandával együtt Ausztráliába utazott. A Satyananda Ashramban július 1. és 3. között szervezett különleges szatszang programon több mint ezer követő és törekvő gyűlt össze Ausztráliából, Új-Zélandról és a közeli csendes-óceáni szigetekről. A program végeztével Srí Szvámídzsí július 7-én visszatért Indiába, útközben megállt Manilában és Hongkongban.

Swami Niranjan hat éves európai, dél-amerikai és ausztráliai tartózkodás után tért vissza Mungerbe.

A Guru púrnimát a raipuri ásramban ünnepelték. Srí Szvámídzsí Swami Niranjannal és Swami Amritanandával érkezett a háromnapos eseményre, de a második napon el kellett utaznia egy különleges megbízás miatt Kalkuttába.

1977. augusztus 19-én Srí Szvámídzsí felavatta a BSY kalkuttai ásramját a Theatre úton lévő Jamuna épület harmadik emeletén.

Srí Szvámídzsí Swami Amritananda kíséretében az európai jógatanárok kongresszusára ment a svájci Zinalba. A szeptember 3. és 6. között tartott kongresszust a European Union of National Federations of Yoga, azaz a Nemzeti Jóga Szövetségek Európai Uniója szervezte. Szvámídzsí két gurutestvére, Swami Satchidananda New Yorkból és Swami Venkateshananda Mauritiusról szintén részt vett a kongresszuson, amely a világ minden tájáról vonzott törekvőket, tanárokat és követőket.

Mungerben november 26. és december 10. között krijá jóga tanfolyamot szerveztek, amelyen hetven ausztrál törekvő és tanítvány vesz részt. Dr. Karmananda MBBS (Sydney) már megérkezett a BSY-ba, Mungerbe, hogy a kutatási programban dolgozzon.

Srí Szvámídzsí november 17-én felavatta a női jóga klub új helyét Kumardubbiban, majd beszéde után Kalkuttába utazott. November 18-tól 23-ig a kalkuttai ásramban tartózkodott, ahol rendszeres szatszangokat tartott a helyi tanítványoknak és követőknek.

Srí Szvámídzsí december 15. és 17. között a kolumbiai Medellinbe látogatott, majd Barcelona érintésével visszatért Indiába.

Srí Szvámídzsí szatszangjainak számos szerkesztett gyűjteménye megjelent már a különböző betegségek jógikus kezeléséről szóló könyvek társaságában. Srí Szvámídzsí vezetésével több orvos szannjászin is írt könyvet a jógaterápiáról, ezek szintén kiadás alatt álltak.

Az 1977 óta a jógával kapcsolatban végzett különböző tudományos kutatásokról szóló beszámolókat hamarosan megjelentetik az ásram újságjaiban.

1978 januárjában szakértő orvosoktól és kutatóktól érkeztek jelentések a cukorbetegséggel, szívbetegségekkel, magas vérnyomással, bőrbetegségekkel, ízületi gyulladással, jóga nid-

rával, meditációval és sirsászanával kapcsolatos kutatásokról. Ezeket a részletes beszámolókat a hindi és angol nyelvű magazinokban is közzétették, és hamarosan könyv formájában is megjelentek. A kutatómunka folytatódott.

A Ganga Darshan története

Több mint ötezer évvel ezelőtt, a Mahábhárata-korszak alatt élt ezen a vidéken Karna király, a nagy jógi és harcos. Habár Kuntí szülte, de Rádhá nevelte fel, ezért ismerték őt Rádhéjáként. A hadviseléssel kapcsolatos tudást és készségeket kedvezőtlen körülmények között sajátította el, és a körülmények Anga királyság (a mai Bhagalpur) uralkodójává tették. A helyi néphagyomány szerint a mungeri erőd területe Karna király egyik rezidenciája volt. Annak megvitatása és eldöntése, hogy élt-e itt valójában vagy sem, legyen a történészek dolga, de nekünk, spirituális törekvőknek örömteli arra gondolni, hogy Karna, a nagy tantrikus szádhaka pont ezen a területen élt.

Gangesz anya három oldalról határolja Munger városát. A városban fekszik egy csaknem huszonhárom hektárnyi területet elfoglaló dombocska, ami jóval magasabb a város többi részénél. Három nagy kapu nyílik innen három különböző irányba. A dombot három oldalról várárok öleli körbe. Van előtte egy út és az egyik oldalon egy kis tó. Korábban talán két tavacska volt ott, a Raja, illetve a Rani taal. A domb tetején magasodott a történelmi erőd. Számos villa és épület állt a közelben. Volt ott egy hatalmas, két-három láb vastag, kőből épült terasz a fő villa előtt, amelyet Karna Chaurának neveztek. A nagylelkű Karna király a Karna Chauráról osztott szét naponta ötven kilogrammnyi aranyat alattvalói között. A helyiek olykor a domb egész területét Karna Chaurának hívták.

Az erőd utolsó uralkodója Mir Qasim volt, majd a britek kezébe került, 1978-ig pedig a hajdani Murshidabad király, Raja Kamal Ranjan Rai tulajdona volt. A birtokon az épületek romokban hevernek, és a terület a társadalmon kívüliek kedvelt

tanyájává vált. Úgy tűnt, mintha Karna Chaura szelleme az egykori fénykorán merengene és Karna király örökségének méltó utódjára várna, aki visszaállítaná a hely tovatűnt dicsőségét.

Srí Szvámídzsí parivrádzsaka vándorlásának idején, 1956-ban jött Mungerbe, egy helyi ismerőse hívta meg az erődhöz közel eső lakhelyére. Srí Szvámídzsí azokban a napokban nem vezetett semmilyen szervezett programot, csak időnként tartott egy esti szatszangot. A fennmaradó időt ezen az elhagyott dombon töltötte, vonzotta őt a hely magassága és magánya. Minden lehetséges időben ott tartózkodott, bhadzsanokat énekelt, írt, néha szádhanát végzett. Nyári napokon alkonyatig maradt, de néha még ott is aludt. Sokszor csodálkozott azon a rendkívüli vonzerőn, amit ez a hely gyakorolt rá. „A háziúr vendége vagyok" – magyarázta magának. „Vendéglátóm házában nincs állandó feladatom, vagy programom. Idejönni a szabad, nyílt égbolt alá a felszabadulás és szabadság érzését adja." Mivel a természet ölén született és nevelkedett, mi sem volt természetesebb, mint hogy vonzotta őt Karna Chaura tiszta, gyönyörű vadsága…

Egy idő után különös élményei voltak, valahányszor Karna Chaura kövén ült vagy aludt. Az élmények olykor kellemesek voltak, és olykor ijesztőek. Kíváncsi volt, hogy ezek az élmények valódiak-e, vagy csupán érzéki csalódások. Amíg Mungerben tartózkodott, ez a hely állandóan jelen volt az elméjében. Amikor elhagyta Mungert, mindent elfelejtett a hellyel kapcsolatban. Halvány emléke sem maradt róla az elméjében.

Egy nap Srí Szvámídzsí elaludt a kőteraszon. Amikor felébredt, a testét erőtlennek és fásultnak érezte. „Bizonyosan kora reggel van" – gondolta. „A szabad ég alatt aludtam el. Talán ez az oka a fásultságomnak. Egy fürdő megoldja a problémát." Viszont annyira elerőtlenedett, hogy fel sem tudott kelni. Mire végre visszanyerte mentális és fizikai erejét a felkeléshez, ráeszmélt, hogy már este fél nyolc van.

Amikor legközelebb feküdt azon a helyen, álmában úgy érezte, mintha remegne alatta a föld. „Bizonyára földrengés van" – gondolta. Elvégre, Munger szeizmikusan aktív zónában helyezkedik el. Maradt, ahol volt, miután arra emlékeztette magát, hogy a szabadban van, semmi nincs a feje felett, tehát nincs mitől félnie…

Srí Szvámídzsí egyszer csak azt vette észre, hogy tőle vagy tizenöt lábnyira a kőlap meghasadt. A hasadékból ,egy magas, szakállas, fehérbe öltözött férfialak emelkedett elő. Fehér ruhája és szakálla hullámzott a szélben. Srí Szvámídzsíre nézett, majd tovatűnt. Srí Szvámídzsít egy pillanatra elfogta a rémület, ám amint emlékeztette magát, hogy nincs mitől félnie, az érzés elmúlt. Odament, ahol a kőlap meghasadt. Nagy volt a rés, ami alatt sírhelyszerű maradványok voltak. Egy gondolat kúszott az elméjébe: „Ez az alak talán visszatér és elvisz engem is." Azon nyomban elhagyta a helyet. Több hasonló tapasztalása volt a Karna Chauránál, de amint elhagyta Mungert, el is felejtette őket.

Pár hónap múlva Srí Szvámídzsí visszatért Mungerbe. Csak néhány ismerőse volt a városban, így alig akadt ott kötelezettsége. Vacsora után felment a dombra és a Karna Chaurán töltött el némi időt. Olykor el is aludt. Kíváncsiságból egymás után három éjszakát is ott töltött. Utolsó éjjel, amint a Karna Chaurán feküdt savászanában, úgy érezte, felemelkedik. Olyan gyorsan emelkedett, hogy a szíve vadul kezdett kalapálni. Amikor végre „visszaereszkedett", úszott az izzadtságban. Nyugalmát úgy próbálta visszanyerni, hogy próbált rendre, egymás után a jobb oldalán aludni, majd a bal oldalán, savászanában, makarászanában, majd végül hanyattfekvésben mélyeket lélegzett. A nehéz érzés és a heves szívdobogás azonban megmaradt. Hirtelen ugyanaz az alak ismét kiemelkedett a nyílásból, és így szólt: „Maradj itt!"

Srí Szvámídzsí gyorsan felkelt, majd istáját felidézve elhagyta a helyet. „Ez a hely nem biztonságos." Erre a következtetésre

jutott, és többet nem ment oda. Srí Szvámídzsí kilencévesen hamvasztó helyen végzett tántrikus szádhanákat. Félelem nélkül állt az ilyen dolgokhoz, ezért az ilyen élmények nem voltak káros hatással a pszichéjére.

Amikor visszatért Mungerbe, Goenkadzsí meghívására az Ananda Bhavanban szállt meg. Ez a hely is számtalan természetes szépséggel volt megáldva, és Srí Szvámídzsínek itt is sok tapasztalása volt. Amíg az Ananda Bhavanban tartózkodott, teljes mértékben a szádhanájának szentelte magát, szinte semmi figyelmet nem fordított a Karna Chaurára. Innentől kezdve ha Mungerben járt, mindig az Ananda Bhavanban szállt meg. Intenzív szádhanát végzett, és alkalmanként szatszangokat tartott. Az elfoglaltságai hamarosan megszaporodtak, és különféle programokat kezdett szervezni. Srí Szvámídzsí tanítványai és követői Mungerbe jöttek, ők is az Ananda Bhavanban szálltak meg, és elkötelezték magukat a szádhanában. Elvégezték könyveinek fordítását és szerkesztését is.

1963-ban Srí Szvámídzsínek a gurujával volt látomása Mungerben, küldetést kapott tőle, amelyet 1964. január 19-én teljesített a Sivananda Ashram megnyitásával. Fellobbant az örökláng, elkezdődtek a rendszeres órák, programokat és találkozókat tartottak, és az emberek nagy számban kezdtek el érkezni Indiából, valamint külföldről. De Srí Szvámídzsí mindezek közepette sem tudta elfeledni Karna Chaurát. A történelmi erőd pont az ásramja előtt volt. Az ásram előtt, az út mellett húzódott a várárok, fölötte pedig a domb a romos villával a tetején. Ez volt a fő vonzerő mindenkinek, aki meglátogatta az ásramot. Kíváncsian tekintettek rá és Srí Szvámídzsít kérdezték róla. Ő elbeszélte a történetét, és néha, nyári reggeleken, sétára kísérte oda a látogatókat.

Sri Devendranath Gupta, a *Sacchi Baat* szerkesztője ezidőtájt ismerte meg Srí Szvámídzsít. Nagy hatással volt rá és nagymértékben inspirálta őt a személye, az ásramja, a könyvei, az órái, a programjai és a találkozók. Többször megjegyezte,

hogy Karna Chaura egy nap Srí Szvámídzsíhez kerül, és egy új fejezet fog kezdődni annak ősrégi történetében. Azt is elmondta, hogy az 1950-es években a kormány hadi kolóniát tervezett építeni erre a történelmi helyszínre, de a társadalmi tüntetések arra kényszerítették a kormányt, hogy a helyet a köz használatában hagyja.

Sok legenda és történet kering erről a helyről. Réges-régen Bhagalpurt ismerték az Anga királyságként, ahol Karna király uralkodott. E nagylelkű király Csandí lelkes híve volt. Buchanan, egy brit történész kutatásai során azt találta, hogy Karna építtette azokat az épületegyütteseket, amelyeket Karna Chauráként ismerünk, de nem lakóhelynek, hanem jótékonysági cselekedetek helyszínének szánta.

A brit időszak alatt Mir Qasim használta ezt a helyet, ő építtette a villát és az egyéb épületeket, amelyek maradványai mai is láthatóak a Karna Chaurán. A Mahábhárata-korszak épületei természetesen már rég nem állnak. A brit hadsereg parancsnokai és más kitüntetett látogatók rendszerint itt szálltak meg. Fontosabb események idején a brit tisztek a domb tetején ágyúval adtak díszlövéseket. Később a britektől Vijaynagaram királya vette meg a helyet, majd eladta Murshidabad királyának, Raja Annadarainak. Az ő fia, Ashutosh Rai élt itt, zenés esteket szervezett a Karna Chaura nagy, széles teraszán. Abban az időben az emberek azért jöttek ide, hogy nyugodtan kikapcsolódjanak, sétáljanak, találkozzanak egymással és szórakozzanak. A zamíndárí földbirtoklási és adófizetési rendszer eltörlését követően Raja Ashutosh Rai és fia, Raja Kamala Ranjan Rai Murshidabadban éltek tovább.

Ezután Karna Chaura huszonhárom hektáros dombterületének szomszédságába fegyvergyárat építettek. A hely varázsa kezdett megkopni. Számtalan fát – köztük több ritka és egzotikus növényt – vágtak ki a fennsík körül. A Karna Chaura keleti oldalán egy rendkívüli fa állt. Ha akár csak egy ágát is megérintették, az egész növény rázkódni és hajladozni

kezdett. A fa legalább két évtizede ott lehetett. Az idő múlásával azonban sok ilyen különleges fát vágtak ki, és maga a környék is megsérült, és a régi romokat a társadalomról leszakadt emberek vették birtokba. A Munger szívében végbemenő hanyatlás elszomorította a város idősebb lakosait.

A dombot három oldalról várárok veszi körül. A domb előtt fekszik az erődből kivezető út, valamint egy nagy nyitott tér, egy földterület is. Az út egyik oldalán a fegyvergyár épült fel, pont a domb lábánál, a másik oldalon egy elektromos állomás épült. Ennek tőszomszédságáig tartott a helyi lövészklub lőtere. Korábban két tavacska, a Raja taal és a Rani taal volt itt, mára csak egy maradt. Az egyiket talán feltöltötték, és így jött létre a nagy nyitott terület. Hallani lehetett olyan városi szóbeszédeket, hogy egy ötcsillagos hotelt építettek volna a romos terület helyére, ahol ellenőrzés nélkül lehetett volna italt fogyasztani és dohányozni. A fegyverbolt már itt van, már csak egy borüzlet hiányzik, és ezt a hiányt is hamarosan pótolják!

Karna Chaura újjászületése Ganga Darshanként

A régiek, akik ismerték Karna Chaura történetét, igen szomorúak voltak e fejlemények láttán. Gyakran mondogatták egymásnak: „Ugye, milyen csodálatos dolog lenne, ha Srí Szvámídzsí megszerezné ezt a helyet és jógaközpontot hozna létre benne? Végül is nagy tervei vannak a jóga tudományának és kultúrájának terjesztésére." Sri Devendranath Gupta vezetésével az aggódó városiak egy csoportja találkozott Srí Szvámídzsível ez ügyben.

„Az a hely határozottan különös helyet foglal el a szívemben" – mondta Srí Szvámídzsí. „Ha a tulajdonosa el kívánja adni, bizonyosan megveszem. Nagyszerű terveim vannak arra a helyre, egy jógaoktató központ, jógakönyvtár, jógakutató központ és kórház, csak hogy párat említsek. Kérlek, nyomozzatok tovább ez ügyben."

Sri Devendranath megkereste Raja Kamala Ranjan Rait és tárgyalt vele a dologról. Többször is meglátogatta a hajdanvolt királyt, magyarázott, javasolt, könyörgött és kért. Valahányszor Srí Szvámídzsí a kalkuttai ásramba látogatott, Devendranathdzsí elment Murshidabadba, és elkísérte Raja szahébet Kalkuttába, ahol találkozót szervezett Srí Szvámídzsível. Ezek a tárgyalások sokáig eltartottak. Végül, 1978 januárjában Raja Kamala Ranjan Rai beleegyezett, hogy eladja történelmi birtokát Swami Satyananda Saraswatinak, aki jó célra fogja azt használni.

Raja Kamala Ranjan Rai tehát eldöntötte, hogy átadja a birtokot Srí Szvámídzsínek, de a megállapodást még jóvá kellett hagynia az akkori kongresszusi kormánynak. A birtok után felhalmozódott ingatlanadó elég magas volt, a terület pedig a kormányhoz tartozott, amely azért akarta eladni, hogy behajtsa az adókat. Sri Devendranath Gupta, akit mi kedvesen csak Dádádzsínak, nagypapának hívtunk, magára vállalta, hogy elmegy Delhibe találkozni az illetékes miniszterekkel és hivatalnokokkal. Eltökélt szándéka volt, hogy teljesíti ezt a különleges feladatot, amit magára vállalt. Szakmáját tekintve ügyvéd volt, majd elindított egy hetilapot, a *Sacchi Baat*-ot. Ezidőtájt hetvenkilenc éves volt, vállig érő hajjal, lengő fehér szakállal, és mindig egyszerű dhótít, kurtát és csádart viselt. Megjelenése Rabindranath Tagoréra emlékeztetett. Még idős korában is óriási buzgalom és lelkesedés volt benne, hogy sikeresen teljesítse küldetését. Sokszor kellett Delhibe utaznia, minisztériumokba látogatnia és hivatalnokokkal találkoznia. Nem volt hiány bajkeverőkben, és több ingatlancápa magasabb árat ajánlott, tehát Dádádzsínak sok akadállyal és problémával kellett szembenéznie küldetése során.

Végül a sors parancsa győzedelmeskedett. Indira Gandhi, India hivatalban lévő miniszterelnöke találkozott Srí Szvámídzsível. Gandhi asszony olvasta Srí Szvámídzsí írásait, személyisége és küldetése nagy hatással volt rá. Ő teljes mérték-

ben támogatta Srí Szvámídzsí tervét, így végül a birtok hozzá került.

A Raja Kamala Ranjan Raival való adás-vétel megerősítését követően Srí Szvámídzsí tanítványok és követők nagy csapatával látogatott el Karna Chaurára. Körbejárták a területet, majd mindannyian helyet foglaltak Karna Chaura teraszán. Miközben ott ültek, Srí Szvámídzsí így szólt: „Pontosan erről a kőlapról, ahonnan Karna az aranyat osztotta szét, én a jóga gyümölcseit fogom szétosztani."

Március első hetében megkapták a kongresszusi kormánytól a szükséges engedélyt. Valamennyi papírmunkát elvégezték, és megszerezték a tulajdonjogra vonatkozó iratot is. Srí Szvámídzsí táviratot küldött a Bihar, Orissza és Madhya Pradesh tartományban lévő összes ásramnak és központnak, a címzetteket Mungerbe hívta. 1978. március 11-én reggel mindenkit elvitt a Karna Chaurához karma jógát végezni. Két órányi fárasztó takarítást követően mindenkinek pihenőt adott. Ő maga egy sziklára ült, és a távolban lévő Gangesz anyát csodálta. Mi pedig valamennyien körbeültük.

„Látjátok, amint Gangesz anya ölelő ívbe fordul, amelynek közepén ott ül Munger városa, akárcsak egy gyermek az anyja ölében?" – jegyezte meg elgondolkodva Srí Szvámídzsí. „A reggeli és esti folyóparti kilátása körülötte elterülő tágas mezőkkel szemet gyönyörködtető látvány. Gangesz anya a jógát szimbolizálja. Útja a Gangotritól egészen az óceánig a lélek utazását jelképezi a durva dimenziótól a szubtilisig…" Mély, kimondatlan érzés kerítette hatalmába.

Reggel tíz órakor tértünk vissza az ásramba. Ebéd után azt mondták, hogy pihenjünk délután egy óráig, amikor mindannyian visszamegyünk a Ganga Darshanba. Néhány szvámí saját tervvel állt elő. „Mi most azonnal a Ganga Darshanba megyünk. Ott fogunk pihenni" – mondták. Találtak egy kisebb, sík területet a domb tetején, beástak négy bambuszrudat és készítettek egy kis emelvényt, ahogyan a földművesek teszik

a földjeiken. Amennyire lehet, kényelmessé tették és nagyon elégedettek voltak a munkájukkal. Azt remélték, hogy Srí Szvámídzsínak kellemes meglepetést szereznek vele.

Délután egy órakor Srí Szvámídzsí a többiekkel együtt odajött a Ganga Darshanba. „Nahát! – kiáltott fel – Milyen szép dobogót építettetek." Majd az emelvényre ugrott és nevetni kezdett. Ebben a pillanatban elkezdett esni az eső, ami Srí Szvámídzsít még boldogabbá tette. Az összes szannjászin újult erővel és lelkesedéssel csatlakozott a karma jógához.

Így e történelmi terület sorsa jobbra fordult. A „Karna Chaura" mint „Ganga Darshan" született újjá. Srí Szvámídzsí Mungerbe érkezése és az itt szerzett tapasztalatai nem mindennapiak. Valódi jelentésük és fontosságuk csak az elkövetkező időkben fog kiderülni.

A területen hamarosan teljes lendülettel megkezdődött az építkezés. Elsőként a határfal épült meg, majd a kút következett. Karna Chaura teraszából szádhaná-terem lett. Magát a kőlapot egyáltalán nem érintették, de a négy oldala köré falat építettek. Ezután, a szádhaná-terem szomszédságában kezdődött meg Srí Szvámídzsí kutírjának építése.

Az 1978-as év eseményei

Dr. Swami Shankardevananda és társai a következő területeken végeztek kutatásokat: a cukorbetegség a hosszú távú jógaterápia fényében, a szívbetegség és a jóga, a meditáció fiziológiai hatása, a bandhák hasznossága magas vérnyomás esetén, a jóga nidrá jótékony hatása, a kundzsal krijá alkalmazása bőrbetegségek kezelése során, a sírsászana hatása, valamint az ízületi gyulladás kezelése jógával. A kutatási tevékenységek eredményeit folyamatosan publikálták a *Yoga* és a *Yoga Vidya* folyóiratokban. Ezekben a témákban több könyvet is szerkesztettek és kiadtak.

1978 februárjában háromnapos bhadzsan, kírtan, szatszang és *Rámájana* kántálás programot szerveztek a Baszant pancsamí alkalmából.

Srí Szvámídzsí a magas vérnyomás kezelésére szolgáló jógatechnikákról tartott előadást 1978. április 7-én, a szimpóziumot a World Health Organization szervezte az Indian Medical Association mungeri tagozatán. Április 10-én Dhanbadban tartott szatszangot a Kumardubbi Ladies Yoga Clubban. 15-én a Jamalpur vasútállomáson lévő könyvesboltban tartott nyitóbeszédet egy *Rámájana* programon. Másnap, 16-án a Baijnath Goenka Girls High School tanulóihoz beszélt egy kulturális programon.

Cukorbetegséget kezelő képzést tartottak a kalkuttai ásramban április 16. és május 7. között, valamint a raigarh-i ásramban május 1-től 16-ig.

Swami Niranjan Kharagpurban tartott jógatábort április 22-től 24-ig. Srí Szvámídzsí április 28-án Dhanbadba látogatott Swami Amritanandával.

Ezt követően Srí Szvámídzsí Dél-Amerikába utazott. Megszülettek a tervek az ottani ásramban nyíló nyomdáról, és hamarosan napvilágot látott a jóga folyóirat spanyol kiadása. Srí Szvámídzsí számos könyvét már lefordították és kiadták spanyol, holland és francia nyelveken. Mindeközben a Ganga Darshanban sebesen zajlanak a munkálatok. Ebben az évben a Guru púrnimá ünnepséget a Ganga Darshan új szádhaná termében tartják meg.

1978. július 20-án a Guru púrnimát a történelmi Karna Chaura újonnan épített szádhaná termébe szervezték. Az ünnep alkalmából kétnapos szatszang programot tartottak. Július 20-án reggel öt órakor kezdődött a bhadzsan és kírtan, hat órakor pedig a Guru páda púdzsá. Hatalmas tömeg gyűlt össze a borult ég alatt. Miután délelőtt tíz órakor vége lett a púdzsának és az egyéb programoknak, Srí Szvámídzsí mindenkit felszólított, hogy azonnal térjenek vissza a Sivananda Ashramba, mert mindjárt esni fog az eső. Ekkor már ebédidő is volt. Mire mindenki visszatért az ásramba, elkezdett esni az eső, ami kedvező jelnek számított. Az eső délután két órakor elállt, és három órakor Srí Szvámídzsí az összes szannjászinjával, valamint több ezer vendéggel és kö-

vetővel együtt visszatért Ganga Darshanba. Feltakarították az összegyűlt vizet, homokot, hamut szórtak szét, majd szőnyegeket terítettek le. Az esti szatszangra a Ganga Darshan zsúfolásig megtelt emberekkel, akik az emelvénytől az útig az egész teret megtöltötték. Úgy tűnt, mintha Munger teljes lakossága eljött volna, hogy szemtanúja legyen az előadásnak. Mindenütt emberek voltak: a fákon és a közeli romok tetején is ültek.

Az esemény Sri Chandrasekhar Khan előadásában a bhadzsanok mélyen átérzett bemutatásával kezdődött. Sri Rajesh Muhammad és Krishna Devi asszony a *Rámájana* történeteit elevenítették meg utánozhatatlan stílussal. A program Srí Szvámídzsí inspiráló szatszangjával ért véget. Újra felhők gyülekeztek és szemerkélni kezdett az eső. „Kérlek menjetek gyorsan – kérte Srí Szvámídzsí az óriási gyülekezetet – lassan este nyolc óra van. Az idő, melyet számunkra az Úr Indra kegyesen biztosított, lassan a végéhez közeledik." Pont akkor értünk vissza az ásramba, mire elkezdett zuhogni. Isten lílája valóban kiszámíthatatlan…

Szeptemberben Srí Szvámídzsí az ausztrál Mangrove Mountain városában tartott ünnepi beszédet az ausztrál Satyananda Ashram által szervezett World Yoga Conventionön. A szeptember 30-tól október 2-ig megrendezett eseményen több mint 12 ezer ember vett részt.

A kongresszust követően Srí Szvámídzsí reggeli meditációs órákat tartott: október 3-án a Wagga Wagga College-ben, 4-én a Melbourne Universityn, 5-én és 6-án pedig a Hobarton, Tasmániában. Ezután szatszangot tartott a követők és jógatanárok számára a melbourne-i ásramban. Ezen az úton Srí Szvámídzsí több mint hétszáz törekvőnek adott mantrabeavatást.

Az Indiába való visszautat megszakította Hongkongban, ahol október 8-án követők és törekvők számára tartott szatszangot a hindu templomban.

November 1-jén Bokaróban tartott gyűlést, majd tanítványaival Jhariába ment tovább. Ott meglátogatta Matri Sadant, áldását adta rá és jókívánságait fogalmazta meg az intézmény sikereihez.

November 2-től 5-ig a Coalfield International Yoga Conventiont nyitotta meg és vezette le, az eseményt a dhanbadi Katau Sethia területén szervezték. A hatalmas gyűlésen több mint 10 ezer képviselő vett részt. Számos szentet és tudóst hívtak az eseményre, mivel fő előadóként Krishna Devi asszony, Sri Rajesh Muhammad és a gyermek zseni, a ratlami Vishnu Arora is jelen volt az eseményen.

November 15. és 20. között asztmás betegek részére tartottak egy különleges képzést a sambalpuri ásramban.

Srí Szvámídzsí krijá jóga képzést tartott november 17. és 24. között Kolumbiában a bogotai jógaiskolában.

Decemberben Thane-ba utazott Swami Niranjannal, Swami Amritanandával és más tanítványokkal, hogy részt vegyenek az All India Yoga Conventionön, amelyet a Ghantali Yoga Fellowship szervezett. A december 23-tól 26-ig megtartott kongresszus több mint háromezer képviselőt fogadott. A kongresszus témája „A jóga tudományos alapja és gyakorlati alkalmazása a modernkori ember problémáinak kezelésére" volt. Országosan elismert orvosok és gyógyászok szintén nagy számban vettek részt a kongresszuson, a jógaterápia különböző aspektusairól tartottak előadásokat.

Orvosok és jógakutatók rendkívüli találkozóját hívták össze december 24-re, és „A jóga elfogadása a jelen tudományos korszakban" címmel tanácskoztak. Mindenki egyetértett abban, hogy a jóga, mint tudományos szakág elismertetéséhez sürgősen szükség lenne több tudományos kutatásra.

A kongresszust követően Srí Szvámídzsí Bombayben maradt egy napig, ahol a Bombay Television Centre készített vele interjút. Az interjút január 3-án sugározták.

Az 1979-es év eseményei

Srí Szvámídzsí január 3-tól 5-ig Rajgirben és Bihar Sharifban, január 8. és 11. között pedig Ranchiban tartott szatszangokat.

Február 9-én Jamalpurban mondott záróbeszédet egy szemészeti táborban. Két faluban tartott szatszangot, Dashrathpurban február 11-én, Abhaypurban pedig 13-án.

Ezt követően Srí Szvámídzsí Ausztráliába utazott, beszédeket mondott, illetve több törekvőnek adott mantra- és szannjásza beavatást Sydneyben, a Satyananda ásramban.

Indiába való visszatérése után március 1. és április 2. között országos körutat tett. Utazása során például a következő helyeket látogatta meg és tartott szatszangokat: Betul, Khamgaon, Poona, Secunderabad, Nandgram, Sambalpur, Jabalpur, Bombay, Bangalore, Nagpur, Raipur és Raigarh.

Májusban ismét Ausztráliába utazott, ahol a Mangrove Mountain-beli Satyananda Ashramban megszervezett szemináriumon tartott előadásokat. Május 7-én huszonöt tanítványt részesített szannjásza beavatásban. Ausztráliából hazafelé megszakította útját Szingapúrban, hogy szatszangot tartson a Swami Atmananda által vezetett új ásramban. Egy napig Bombayben maradt, mielőtt visszatért Mungerbe.

Patnában május 19. és 22. között szerveztek programot. A háromnapos eseményt a kormányzó, Krishna Vallabh Singh nyitotta meg, aki köszöntő beszédében így szólt:

> Hatalmas jógaásramot épít Srí Szvámídzsí Mungerben, amely nemcsak Indiában, hanem az egész világon segít majd a jóga tudományának terjesztésében. Napjainkban ötszáznál is több ásram és központ terjeszti aktívan Szvámídzsí jóga üzenetét.
>
> A spirituális növekedés és fejlődés legfontosabb eszköze a jóga, amely lehetővé teszi, hogy életcélunkat könnyen és gyorsan elérjük. A jóga által erőt és békét nyerünk. Srí Szvámídzsí számunkra az erő, az intelligencia, a tehetség és a hatékonyság eszményét testesíti meg. Ő a jóga és a spiritualitás valódi oszlopa.
>
> Srí Szvámídzsít Rishikeshben, a Sivananda Ashramban avatta be guruja a szannjászába, és a jóga ősi tudományá-

ba. Ezután tizenkét évig intenzív jóga szádhanát végzett, és fogadalmat tett, hogy a jógát, mint tudományt az egész emberiség javára széles körben elterjeszti. Srí Szvámídzsí napjainkban a világ valamennyi szegletében elkötelezetten terjeszti a jógát. Az emberek világszerte rátérnek a jóga ösvényére fizikai, mentális és spirituális előnyök reményében. Nekünk, indiaiaknak maga a jóga nem új dolog, jóllehet puszta hanyagságból és tudatlanságból elfeledkeztünk róla. Ma Srí Szvámídzsí közvetítésével próbáljuk felidézni és visszanyerni elfeledett örökségünket.

Sri K.B.N. Singh, a Bhagalpur Egyetem egykori alkancellárja így szólt:

A jóga, amelyet napról-napra egyre inkább elvesztettünk, és amelynek gyümölcseitől a tudatlanság és gondatlanság miatt meg voltunk fosztva, most Srí Szvámídzsí herkulesi erőfeszítései nyomán újraéled, és világszerte ismertté válik. Napjainkban a jóga nem pusztán a spirituális életben való fejlődés eszköze, hanem egy olyan tudományosan igazolt rendszer, amely a világi élet hálójába gabalyodott hétköznapi ember fizikai és szellemi szenvedését maradéktalanul képes csillapítani. Őszentsége Swami Satyananda Saraswati mai jelenléte Patnában nagy megtiszteltetés valamennyiünk számára, és mindannyian kivételesen szerencsések vagyunk, hogy tiszteletre méltó társaságában lehetünk. Patna lakosai nevében szívélyes üdvözlettel köszöntöm Srí Szvámídzsít.

Srí Szvámídzsí június 16-án Danapurba látogatott. Meleg fogadtatásban részesült Bisla alezredes rezidenciáján a Bihar Regimental Centre-ben, majd az ezt követő szatszangot Thambu dandártábornok elnöklésével tartották. Június 17-e reggelén Srí Szvámídzsí Sri K.B.N. Singh-gel, Bihar állam kormányzójával, valamint Sri Ramsundar Das főminiszterrel találkozott

a Raj Bhavanon, ezután szatszangot tartottak. Este Delhibe utazott, ahonnan Kolumbiába repült. Június 21–26. között a kolumbiai Medellinben krijá jóga kurzust vezetett, továbbá felavatta a bogotai ásram újonnan beszerelt ofszet nyomdáját.

Swami Niranjan június 6–22. között Görögországban, majd június 24-től július 8-ig Svájcban vezetett programot. Július 9-én Barcelonában Guru púrnimá szatszangot tartott, majd Barcelonából Dublinba utazott, hogy előkészítse a szeptember 21–23. között tartandó International Yoga Conventiont.

Srí Szvámídzsí július 6-án ért a bilaspuri Guru púrnimá ünnepségre. Szvámík kísérték őt a mungeri, sambalpuri, raigarh-i, raipuri, nandgrami és betuli ásramból. A szállással és a program lebonyolításával kapcsolatos valamennyi intézkedést a Najodia dharmasálában végezték. A Guru púrnimá estéjén háromnapos szádhaná sivirt tartottak, bhadzsannal, kírtannal, meditációval és szatszanggal. Július 9-én reggel öt órakor kezdték énekelni a bhadzsanokat és a kírtanokat, hat órakor kezdődött a Guru páda púdzsá szertartás. A Guru púdzsán emberek ezrei vettek részt, és törekvők százai kaptak mantra-beavatást. Késő estig praszádot osztottak és szatszangot tartottak, majd a program végeztével Srí Szvámídzsí Gondiába utazott.

Gondia lakosai Srí Szvámídzsível 10-én ünnepelték a Guru púrnimát. Ez alkalomból különleges eseményt szerveztek: július 11-én és 12-én szatszangot és kérdés-felelet ülésszakokat tartottak. Követői kérésére Srí Szvámídzsí sokuk otthonát is meglátogatta. Mindenki végtelenül boldog volt, hogy ily módon részesültek a guru áldásából. Az esti szatszangot követően Srí Szvámídzsí mindenkitől búcsút vett és elindult Mungerbe.

Július 14-én Dhanbadba érkezett, majd másnap tartották az ásram tanácsának ülését. A dhanbadi ásram területén felépült új épület bhúmi púdzsanját tartották, majd este Srí Szvámídzsí útra kelt Mungerbe.

Július 23-án Srí Szvámídzsí Kalkuttából Szingapúrba repült, ahol „Krisna, a mi Vezetőnk” címmel egy különleges esemény

zajlott július 24-től 26-ig. A programokat a Develop Bank of Singapore hatalmas kongresszusi csarnokában tartották meg, a zárónapon a Bhaskar Academy egy táncdrámát mutatott be „Usha Kalyanam" elnevezéssel. Srí Szvámídzsí 30-án, Bangkokon keresztül tért vissza Mungerbe.

Augusztus 18-tól 25-ig Srí Szvámídzsí különböző európai ásramokat és jógaközpontokat látogatott meg. A svájci Zinalban az European Federation of Yoga éves konferenciáját, valamint az írországi Dublinban a nagyszabású International Yoga Conventiont elnökölte.

Szeptember 27-én és 28-án Chandigarhban, október 1-jétől 3-ig pedig Udaipurban tartott szatszangokat.

Srí Szvámídzsí vezetése és felügyelete alatt ausztrál törekvők egy csoportja részesült krijá jóga képzésben november 19. és december 4. között. Ezt követően december 5-től 20-ig hasonló képzés zajlott olasz követők számára.

December 24–27. között Srí Szvámídzsí Rajgirban tartózkodott és krijá jóga tanfolyamot vezetett. Az esti szatszangokon bárki részt vehetett.

Külön képzést szerveztek egy nagy csapat kolumbiai számára, akik december 19-től január 7-ig tartózkodtak az ásramban.

Az 1980-as év eseményei

Január 10-én ausztrál hívők nagy csoportja érkezett, számukra külön szatszang sorozatot szerveztek január 20-ig. Ezután január 21–31. között spanyol törekvőknek tartottak különleges képzést, majd február 13–20. között a Bombayből és Csehszlovákiából érkezett törekvők vehettek részt kurzuson.

Január 22-én, a Baszant pancsamí napján a Bihar School of Yoga alapításának évfordulójára hatalmas ünnepséget rendeztek a Ganga Darshanban. A helyi szegényeken kívül a városiak közül is sokan eljöttek, és több környező településről is részt vettek az ünnepségen.

Január 23-án Srí Szvámídzsí felavatta Jhanjharpurban a Parvati Laxmi Kanya középiskolát, este pedig Darbhangában adott szatszangot a Kameshwar Singh Sanskrit College-ban.

Srí Szvámídzsí február 2-án Bolangirba látogatott, hogy levezesse a nyugati Orissa Yoga Conventiont, majd február 4-én, az esemény zárónapján, hivatalosan felavatta a Bolangir School of Yogát.

Február 14-én, Sivarátri idején, több törekvő is szannjásza beavatást kapott Mungerben. Február 20-án Bariarpurban Srí Szvámídzsí megnyitott egy Rámacsaritamánasz találkozót.

Február 25–27. között Kahalgaonban jógaprogramot tartottak, az első napon Srí Szvámídzsí gyújtott lámpást a helyi jógaközpont felavatásán.

Swami Niranjan február 9-től 24-ig a párizsi Satyananda ásramban tartott két képzést.

Srí Szvámídzsí úgy határozott, hogy onnantól kezdve egyhónapos tanárképző kurzusokat fognak tartani: egyet márciusban angol nyelven, egy másikat pedig júniusban hindi nyelven. A tavaszi tanárképző kurzus hetven résztvevőt vonzott India minden részéről, ők jógagyakorlatokat tanultak, valamint gyakorlati információkat kaptak az emberi anatómiáról és fiziológiáról. Emellett jelen lehettek Srí Szvámídzsí szatszangjain, valamint olyan orvosi szakértők óráin, mint Dr. Swami Shankardevananda és Dr. Swami Karmananda. A képzés végén valamennyi résztvevő oklevelet kapott. A júniusi tanárképző kurzusra igencsak nagy volt az érdeklődés, ezért több jelentkező számára vissza kellett fizetni az előzetesen befizetett díjat. Srí Szvámídzsí úgy határozott, hogy egy újabb képzést indítanak júliusban, hogy minden érdeklődő részt vehessen az oktatáson.

Az 1980. évi Guru púrnimá ünnepségek helyszínéül Satnát választották, Srí Szvámídzsí július 25-től 27-ig lesz ott.

Április 1–12. között francia és spanyol törekvőknek szerveztek külön kurzust.

Srí Szvámídzsí április 29. és május 30. között az októberi bogotai jógakongresszussal kapcsolatban az alábbi európai városokban járt: Athén, Róma, Frankfurt, Bécs, Zürich, Koppenhága, Stockholm, Párizs, Barcelona, London és Belfast. Delhibe május 31-én érkezett vissza.

Swami Niranjan iskolások és tanárok számára televíziós és rádiós programokat vezetett a franciaországi Lille-ben, majd ugyanebben a témában tartott szatszangot Párizsban. Jógatáborokat vezetett a spanyolországi Cadizban, szatszangokat és előadásokat tartott Malagában, illetve Torremolinosban, Las Palmasban és Tenerifén. Tervezi, hogy hamarosan Amerikába látogat, de előtte elmegy Mungerbe.

Babubhai Gosai, a dél-afrikai Satyananda Ashram titkára, amikor világkörüli utazása során Indiába érkezett, február 10-én Delhiben találkozott Indira Gandhi miniszterelnökkel, és megajándékozta őt a Bihar School of Yoga kiadásában megjelent könyvekkel. Indira Gandhi méltatta Srí Szvámídzsínek a jóga területén tett erőfeszítéseit, és jókívánságait fejezte ki az októberre tervezett johannesburgi International Yoga Conventionnel kapcsolatban.

Június hónapban Srí Szvámídzsí egy gyors körutat tett: járt Görögországban, Olaszországban, Németországban, Ausztriában, Svájcban, Belgiumban, Dániában, Franciaországban, Spanyolországban, Mallorcán, Angliában, az Ír Köztársaságban és Észak-Írországban. Meglátogatta az ezen országokban működtetett jógaközpontokat és ásramokat, illetve nyilvános előadásokat tartott. Menetrendjében szerepeltek rádiós és televíziós programok, meditációs és szatszang órák, valamint mantra és szannjásza beavatások. Ahogy megjegyezte: „Ez a körút emberek ezreit fogja ösztönözni a bogotái jógakongresszuson való részvételre." Több légitársasággal és hotellel kötöttek megállapodást, hogy a kolumbiai kongresszus résztvevői számára nyújtsanak kedvezményeket. Ezt követően Srí Szvámídzsí az olasz jógakonferenciát elnökölte.

Swami Niranjan előadásokkal, szatszangokkal és órákkal kezdte meg az amerikai programját.

1980. július 24-én Srí Szvámídzsí megérkezett Satnába a Guru púrnimá programra, és felügyelte a július 25-én és 26-án bemutatott szádhaná sivirt. A siviren az ország különböző pontjairól érkezett híres szentek és tudósok ászana bemutatókat, bhadzsanokat és kírtanokat tartottak.

A Guru páda púdzsá július 27-én reggel hat órakor kezdődött. Az eseményen követők és tanítványok ezrei hatalmas örömmel és odaadással vettek részt. Srí Szvámídzsí mantra és upanajana (szent zsinór) beavatást adott a bhadzsanok és kírtanok zenei kíséretében. Este lelkesítő szatszangot tartott, majd július 28-án reggel elutazott Mungerbe.

A mungeri ásramba egy modern ofszet nyomdagép érkezett. Srí Szvámídzsí *Tantra Yoga Panorama* című könyve a tantráról olasz nyelven, illetve *Yoga Nidra* című nagy hírű könyve francia nyelven jelent meg.

Augusztus 31. és szeptember 6. között Srí Szvámídzsí nemzetközi jógaszemináriumot tartott a franciaországi Chamarande-ban. Ezután a svájci Zinalban elnökölte a hatodik nemzetközi jógahét eseményeit. Szeptember 15-től október 7-ig Spanyolországban tett körutat, érintette Malagát, Torremolinost, Madridot, a marokkói Casablancát, illetve a Kanári-szigeteken Las Palmast és Tenerifét. Október 8-án érkezett Bogotába. Levezette a International Yoga Festivalt október 10–14. között. A fesztivál több ezer embert vonzott a világ minden részéről és hatalmas sikerrel zárult.

November 2-án Srí Szvámídzsí a Munger megyei jógakongresszust vezette Bariarpurban.

Ebben az időszakban Swami Niranjan az USA-ban tett körutazást a Bihar School of Yoga valamint Swami Satyananda Saraswati képviseletében. Észak-Kaliforniában több Lions Clubban, valamint öt drog- és alkohol rehabilitációs központban tartott előadásokat és programokat, majd a San Quentin börtönben oktatott jógát.

November 6-án Srí Szvámídzsí Szingapúrba utazott, hogy felavasson egy ásramot. Ezután Ausztráliába ment, ahol jógatábort és több kurzust – bevezetés a krijá jógába, haladók krijá jógája, szádhaná, tanárképzés – és „nyílt hetet" tartottak az ő vezetésével és felügyeletével.

Gurudév emlékére

Srí Szvámídzsí a következő szavakkal emlékezett az ő szeretett Gurudévjére, Swami Sivananda Saraswatira:

A világot ősidők óta spirituálisan megvilágosodott emberek vezetik, akik időről-időre eljönnek közénk, hogy növeljék az emberek tudatosságát, valamint emlékeztessenek a követendő útra. Swami Sivananda nagyszerű lélek volt, aki azzal a céllal született, hogy világszerte emberek ezreinek adja át a spirituális élet igéjét. Sosem járt nyugaton és sosem volt keleten, de napjainkra mindenhol jelen van.

Több olyan nagyszerű emberrel találkoztam, akik az elmúlt harminc-ötven évben jelentek meg a spirituális élet galaxisában. Mindannyiuk iránt a legnagyobb bizalommal, tisztelettel, odaadással és elfogadással viseltetek, de életem során tulajdonképpen senkivel nem találkoztam, aki az intellektusomat képes lett volna meggyőzni. Állandóan és mindennel kapcsolatban kritikus vagyok, magamat is beleértve. De Swami Sivananda volt az, akinek életmódja, napi rutinja, külső megnyilvánulásai és személyes spirituális erejének kifejeződései annyira meggyőzőek és lenyűgözőek voltak, hogy gurumnak választottam. Büszke vagyok, vagyis inkább nagyon szerencsésnek érzem magam azért, hogy Swami Sivananda a gurum.

Nem akarok másokat összehasonlítani Swami Sivanandával, de fiatal koromban és szannjászinként határozottan megvoltak a saját kétségeim a személyiségeket illetően. Ha csodatevő embert láttam, az elmém azt kérdezte: „Mi szükség van erre?", vagy „Ha erre a csodára képes,

akkor arra miért nem?", és egy különleges csodára gondoltam. Ha valaki a vallások egyetemességéről és az emberek egyenjogúságáról beszélt, az elmém az alábbi kérdést tette fel: „Miért nem gyakoroljátok?", majd arra gondoltam: „Mi értelme van beszélni róla? Azt én is meg tudom csinálni." Ha egy olyan nagyszerű emberrel találkoztam, aki mindenről lemondott és a szenvtelen elkülönülést hirdette, akkor ránéztem, és a következő kérdés merült fel bennem: „Akkor miért nem éled meg mindezt igazán, ahelyett, hogy másokat próbálsz meggyőzni róla?"

Tízéves koromtól így folytattam a kritizálást egész életemben. Valami miatt az elmémet sosem sikerült meggyőzni. De amikor 1943-tól 1956-ig Szvámídzsível éltem, éles szemmel figyeltem minden egyes tettét, amit végrehajtott és minden egyes dolgot, amiről a könyveiben írt. Nem találtam eltérést a tanításai, a szokásai és a személyes élete között. Következésképpen megállapítottam, hogy amikor valakinek egyáltalán nincs eltérés a gondolatai, a szavai és a tettei között, akkor az az ember egy *mahátmá*, vagyis egy olyan ember, aki egyetemes tudatossággal rendelkezik.

Swami Sivananda élete, amennyire tudom, egy egyszerű, naiv gyermek élete volt. Valójában, egy jógi egójának még csak a morzsájával sem rendelkezett. Az ember a spirituális fejlődés egy magas szintjén gyermekké válik, nem gyerekessé, hanem gyermekien ártatlanná. Swami Sivanandában minden annyira természetes volt. Nem kellett gyakorolnia, még gondolnia sem kellett rá. Úgy tűnt, mintha a személyisége, az elméje, a teste és a lelke mind egy kellemes illatot árasztana.

Kétféle ember létezik, az egyik a természetét fejezi ki, a másik az értelmét. Sok olyan embert láttam, aki alázatos, de nem ez a természete. Ők éles eszű emberek, de alázatosan viselkednek másokkal. Láttam jótékony és együttérző embereket, de éreztem, hogy nem ez a természetük; hisz-

nek benne, ezért viselkednek így. Láttam erkölcsös, mértéktartó, erényes, nagylelkű embereket, de határozottan tudom, hogy mindez nem a természetük része, hanem a hitük kifejeződése.

Lehetsz együttérző, alázatos, jótékony és tiszta, de ez valóban te vagy, vagy csupán ilyenné alakítottad magad azért, mert tudod, hogy ezek nagyon jó tulajdonságok? Swami Sivananda nem mesterségesen volt jó ember, ő eredendően, alapvetően és elsődlegesen volt jó, mert ez volt a benne lakozó elem. Véleményem szerint ez volt az, ami teljes mértékben megkülönböztette Swami Sivanandát mindenki mástól, akivel addig valaha is találkoztam.

Swami Sivananda 1887. szeptember 8-án jött világra Dél-Indiában, a Tamraparni folyó partján. A jóslatok szerint az istenség következő megtestesülése ezen a folyóparton születik meg. A családjában körülbelül háromszáz évvel korábban élt egy másik szent, akit nagy tiszteletben álló tanítóként és az Úr Siva követőjeként ismertek. Így természetesen Swami Sivanandát a családi származása nagysága hatja át.

Orvos lett, Malajziába ment, és 1922-ig orvosként szolgált. Amikor felismerte, hogy az emberi betegségek mélyebb természetűek, elhagyta a szakmáját, visszatért Indiába és 1923-ban szannjásza beavatást kapott. 1923-tól Rishikeshben maradt egészen 1963-ban bekövetkezett haláláig. Nem szándékozott ásramot létrehozni, mégis felépült egy körülötte. Nem akart tanítványokat, és nem akart guru lenni, mégis tanítványok vették körül és guruvá tették.

A tanítványok csoportja évről-évre növekedett, míg végül találniuk kellett egy helyet, ahol mindannyian együtt élhettek. A jelenlegi rishikesh-i ásram helyszínén egy roskadozó tehénistálló állt, amelyet Szvámídzsí a fiatal tanítványaival megszerezett és birtokba vett. E tehénistálló körül épült fel az ásram, és itt található a Divine Life Society nemzetközi szervezet.

1943. március 19-én korán reggel értem Swami Sivananda ásramjába. Amikor találkoztam Szvámídzsível, egy kis szobában ült, amely az irodája volt. Ahogy meglátott, azonnal felkelt és üdvözölt: „Óm Namó Nárájanája", és lehajolt a lábaim elé. Tizenkilenc éves lehettem ekkortájt. Leültetett és érdeklődött, hogy mi járatban vagyok. Azt feleltem, hogy keresek valamit. Az első találkozáskor nem tudtam mindent elmondani neki. Maradásra biztatott, és így töltöttem ott tizenkét évet.

Ezalatt a tizenkét év alatt olyasvalakivel éltem, akinek minden tette összhangban volt azzal, amit isteni viselkedésnek, isteni elrendelésnek nevezünk. Minél többet gondolok rá és hasonlítom össze a saját életemmel, annál inkább értem, hogy a tökéletesség szónak mi a valódi jelentése. Tisztában vagyok azzal, hogy nem lesz lehetősége mindannyiótoknak arra, hogy példát lássatok a tökéletességre – hacsak valaki más, aki olyan, mint ő, le nem száll újra közénk. Márpedig Swami Sivananda esetében a tökéletesség személyisége szépségének és nagylelkűségének abszolút kifejeződése volt. A Swami Sivanandával eltöltött évek alatt nem tanultam hatha jógát, rádzsa jógát, bhakti jógát, tantrát, az Upanisadokat vagy a *Gítá*t. Hajnaltól napestig – és volt, hogy éjjel is – csak dolgoztam és dolgoztam és dolgoztam, mint az öszvér, mert csak egy utasítást adott számomra: „Dolgozz keményen, és meg fogsz tisztulni. Nem kell fényt hoznod; a fény benned van."

Nem tudtam felfogni, amit mond, de mivel elfogadtam őt a gurumnak, elfogadtam az utasítását is. Tizenkét évig időtől és tértől függetlenül éltem, megszállottként dolgoztam. A wc takarítástól az ásram vezetéséig mindent csináltam.

Az ásrambeli élet első évei annyira nehezek voltak, hogy ha most elképzelem, akkor azt gondolom, hogy álom volt ez az egész. Biztos, hogy egyik tanítványom sem lett volna képes túlélni ott szvámíként! Sok más fiatal szannjászinnal

együtt segítettem az ásramot lépésről-lépésre felépíteni. Azokban a napokban sosem tudtuk, hogy másnap mit fogunk enni. Valahányszor Szvámídzsínél jártam, mindig így szólt: „Olyan sovány és vékony vagy, többet kellene enned." Az egyetlen felelet, amit válaszolni tudtam: „Miből?" Ilyenkor elmosolyodott, és így szólt: „Nem számít, a prána benned van, és abból ki tudod nyerni a szükséges energiát." Csodálatos volt a mosolya. Azt gondolom, hogy száz fiatal nő kacagása sem tudna meghódítani, de Swami Sivananda egyetlen mosolyától végem lenne.

Ahogyan alig volt mit enni, ugyanúgy nem volt hol aludnunk, nem volt szobánk, sem fedél a fejünk felett, még takarónk sem. Amíg az ásramban éltem, egész idő alatt nem láttam egyetlen szúnyoghálót sem, csak hatalmas szúnyogok tömkelegét.

Az ivóvízért háromszáz lépcsőn kellett leereszkedni, és persze szomjunk oltását követően ugyanazokon vissza kellett kapaszkodni. Ez nagy problémát jelentett, amikor hasmenésem volt. Minden egyes alkalom egy másfél kilométeres gyaloglással járt együtt. Mire egyszer végeztem és visszaértem, megint menni kellett! A vödrömből persze elfogyott a víz, újra le kellett mennem háromszáz lépcsőnyit, vizet merni és az erdőbe sietni.

Egyszer sárgaságom volt, és én nem is tudtam róla. Egyik reggel éppen a piacról jöttem vissza, amikor egy idősebb szvámí felkiáltott: „Hé, sárgaságod van!" Nem tudtam, mit ért sárgaság alatt, mert ezt a betegséget korábban sosem tapasztaltam. Miután visszatértem az ásramba, Szvámídzsíhez fordultam: „Mi az a sárgaság?" Azt mondta, hogy a test egyfajta betegsége. Akárhogy is, de elfeledkeztem róla, és nem is történt velem semmi. Egy másik alkalommal paratífuszom volt, éppen távol tartózkodtam az ásramtól, és nem volt senki, aki gondoskodott volna rólam. Nem tudtam ételt főzni magamnak, és annyira éhes voltam, hogy kimentem a

kertbe, szedtem pár zöld papaját és nyersen megettem. Következő nap gyomorgörcsöt kaptam. Ó Istenem, mekkora fájdalmaim voltak! De aztán ez is elmúlt.

A nehéz időszakokban – amelyek végső soron a fejlődésünket szolgálják – öntudatlanul dolgoztunk éjjel-nappal, szobákat építettünk, könyveket írtunk és nyomtattunk. Sosem tudtuk, hogy dolgozunk. Transzcendentális életet éltünk, a munka jelentette a kikapcsolódást. Határozottan állíthatom, hogy ezalatt a tizenkét év alatt semmilyen mentális zavart nem tapasztaltam. Még ha nyugtalanított is bármi, sosem mert felszínre törni.

Olyan volt Swami Sivananda mellett, mintha egy kisgyerekkel éltem volna. Az ő jelenlétében sosem vagy a saját egód tudatában. Végy egy kisgyermeket az öledbe, és aztán megfigyelheted, hogy hol az egód. Bármilyen korú lehetsz, bármilyen munkád lehet – magas beosztású hivatalnok, üzletember, nagyvállalat elnöke, miniszterelnök vagy akár bűnöző –, hogyan viselkedsz egy kisgyermekkel az öledben? A különbségek, formaságok, személyiségek nem léteznek többé. Ilyen hatása volt Swami Sivananda személyiségének, és ez az, ahogyan egy szent él.

Nagyon nehéz ilyen nagyszerű emberekről beszélni, mert mit mondhatnánk róluk? Nem könnyű megérteni valaki spirituális megvilágosultságát. Az elme és a logika véges, a spirituális képesség viszont végtelen. Véges mértékekkel nem lehet felfogni a spirituális élet végtelenségét.

Swami Sivananda az önkifejezés teljes szabadságát adta nekünk. Az ásram valamennyi dolgát nekünk kellett intézni, az építkezéstől és könyvkiadástól kezdve a vendéglátásig és a pénzügyekig mindent. Az ásramban bármilyen probléma merült fel, vagy bármire volt szükség, nekünk kellett megoldani. Ha hibáztunk, nem kaptunk büntetést. Szvámídzsí hitt abban, hogy mindenki nemes szándékkal érkezett az ásramba, és megbízott a tanítványai őszinteségében,

céljaiban és szándékaiban. Még ha arról értesült is, hogy a szvámík egymással vitáznak, úgy szólt: „Ez csupán pillanatnyi szórakozás, kikapcsolódás!"

Sok kívülálló panaszkodott Szvámídzsínél a veszekedő és egymást zaklató szvámíkra. Ő így felelt: „Ők szvámík, szannjászinok, akik bizonyos célból és szándékkal a lemondást választották. Ez egy átmeneti májá rajtuk. Hamarosan jobban lesznek." Ez volt az, ami a tanítványait megtartotta. Nem Swami Sivananda teremtette az egész illúziót, az egész máját, hanem a tanítványai, ő pedig csak a tanúja volt mindennek. Rengeteg lehetőséget kínált számunkra, hogy megtanuljunk dolgokat, és ezért is végeznek a tanítványai szattvikus és emberséges módon ma világszerte olyan bámulatos munkát. Nem radzsaszikus módra dolgoznak, hanem nyugodtan, csendesen és egyszerűen.

Amíg Swami Sivanandánál voltam, különböző ásramokból jöttek hozzám az emberek, mert tudták, hogy kiválóan ismerem a szanszkrit nyelvet. „Mit tanít neked a gurud?" – kérdezték. „Semmit" – feleltem. „Nem tanít hatha jógát?" – folytatták. „Nem – mondtam – a leveleit gépelem." „Részesített saktipátban?" – érdeklődtek tovább. „Nem tudok semmit erről a saktipát dologról" – válaszoltam. „Adott néhány sziddhit?" – kérdezték. „Nem – feleltem –, semmit."

Őszintén szólva, mindaz, amit az előadásokon elmondok, amit a könyvekben írok, a hatha jóga, amit tanítok stb., nem tanulmányokból vagy tanításokból származik. Nem könyvekből tudom mindezt, de teljesen világosak számomra, és határozottan szaktekintélynek számítok a hatha jóga, a tantra és a kundaliní területén. Láthatjátok, a tudás nem kívül terem, hanem a kitárulkozása mindannak, ami bennünk rejlik. Ami bennem megvan, az benned is ott van. Az egyetlen különbség az, hogy egyetlen jelszavam volt az életben: a guru szolgálata indok nélkül, elvárás nélkül. Ez volt a szenvedélyem, az örömöm és a kedvtelésem.

Egyszer egy befolyásos politikus jött az ásramba, és így szólt: „Nézd fiam, itt csak az idődet vesztegeted. Annyira kiváló vagy és olyan remek szónok, hogy az egész országra hatással tudnál lenni. Gyere velem és megmondom, mit kell tenned." Hallgattam és azt gondoltam: „Ez egy próbatétel lesz, ami elé a guru állított." Ez volt a legnagyobb kísértés, mert ez a politikus egy nagy szövetség elnökévé akart megtenni, befolyásos emberek ezreinek vezetőjévé, de nem fogadtam el az ajánlatot. Eszembe jutott, amit Szvámídzsí mondott: „Dolgozz keményen és tisztulj meg, akkor a fény majd belülről fog szétáradni benned." És biztos voltam benne, hogy ez így is lesz.

Számos mondát hallottam a jótékonyságukról híres nagy személyekről, de Swami Sivanandán kívül sosem láttam egyet sem. Senki sem ment el tőle anélkül, hogy ne vitt volna magával valamit. Bármit is kért – pénzt, ruhát, takarót, ételt, hajlékot, gyógyszert, szeretetet, gyengédséget, elismerést, bizonyítványt, ajánlólevelet –, megkapta. Ez volt Szvámídzsí szívének nagyszerűsége. Nem volt gazdag, épp az ellenkezője volt igaz, mert az ásram hosszú évekig el volt adósodva.

Ha bárki az ásram pénzügyi helyzetéről beszélt Szvámídzsível, ő annyit mondott: „Nem én, hanem Isten az, aki ad." Ha valami nem állt rendelkezésre az ásramban, azt a rishikeshi piacról kellett beszereznünk. Ha valami ott sem volt elérhető, akkor a 22 mérföldnyire fekvő Dehradunból vagy Delhiből kellett beszerezni.

Tulajdonképpen az intézmény egyik legnagyobb problémáját Szvámídzsí nagylelkűsége jelentette. Magatartása, hozzáállása és személyisége bizonyos értelemben teherré is vált, hiszen amint pénz érkezett a postahivatalon keresztül, azt azonnal szétosztotta a rászoruló emberek között, a számlán pedig nem maradt semmi. Így, amikor Szvámídzsí a pénzről érdeklődött, azt feleltük, hogy nincs. Amikor rá-

jött, hogy mit csinálunk, a lábai elé helyezett pénzt kezdte el szétosztani.

Swami Sivananda ásramjában nem mindenki beszélt róla szépen, voltak, akik reggeltől estig kritizálták őt. Néhányan egyenesen azért jöttek az ásramba, hogy gúnyolják és csúfolják Szvámídzsít, illetve mindent, ami vele volt kapcsolatos. Swami Sivananda tudott erről. Amikor felhívták rá a figyelmét, mindössze annyit mondott: „Isten teremtménye gyönyörű, és mindannyian különbözünk egymástól. Ha nincs ellenállás vagy bírálat, az emberi fejlődés zsákutcába jut. Ha azt gondolod, kívánod vagy hiszed, hogy mindenkinek el kellene fogadni téged, a tanácsaidat, a filozófiádat, az életmódodat, és teljes egészében egyetérteni veled, akkor olyan világra vágysz, amilyen sosem létezhet."

„A világ a három guna keveréke. Mint ilyen, az emberek mindig ennek a három minőségnek a különféle keverékét fogják képviselni. Ha egy intézményben mindenki olyan lenne, mint te, akkor az olyan lenne, mint egy orgona, vagy egy harmónium a hét helyett csak egyetlen hanggal. A zenében, ahogyan az életben is, minden egyes hang teljesen különbözik a többitől. Amikor játszanál egy harmóniumon, de nem tudod, hogy hogyan kombináld a hangokat, akkor csak nagy zajt fogsz csapni. De ha megfelelően kombinálod a hangokat, akkor a különböző hangokból gyönyörű zenét tudsz alkotni. Hasonlóképpen: a pletykafészkekre, a besúgókra, a rágalmazókra és a többi hasonlóra is szükség van, és mindig is lesz, ezért meg kell tanulni velük együtt élni, és nem hagyni, hogy megzavarjanak."

Nagyon nehéz ezt a filozófiát követni, de elkerülhetetlen, hogy így élj. Ha a társadalomban, a családban, egy intézményben nem tudunk különböző típusú emberekkel együtt élni, akkor szenvedésre, frusztrációra és mindenféle mentális problémára leszünk kárhoztatva. Ezt nagyon jól tudjuk.

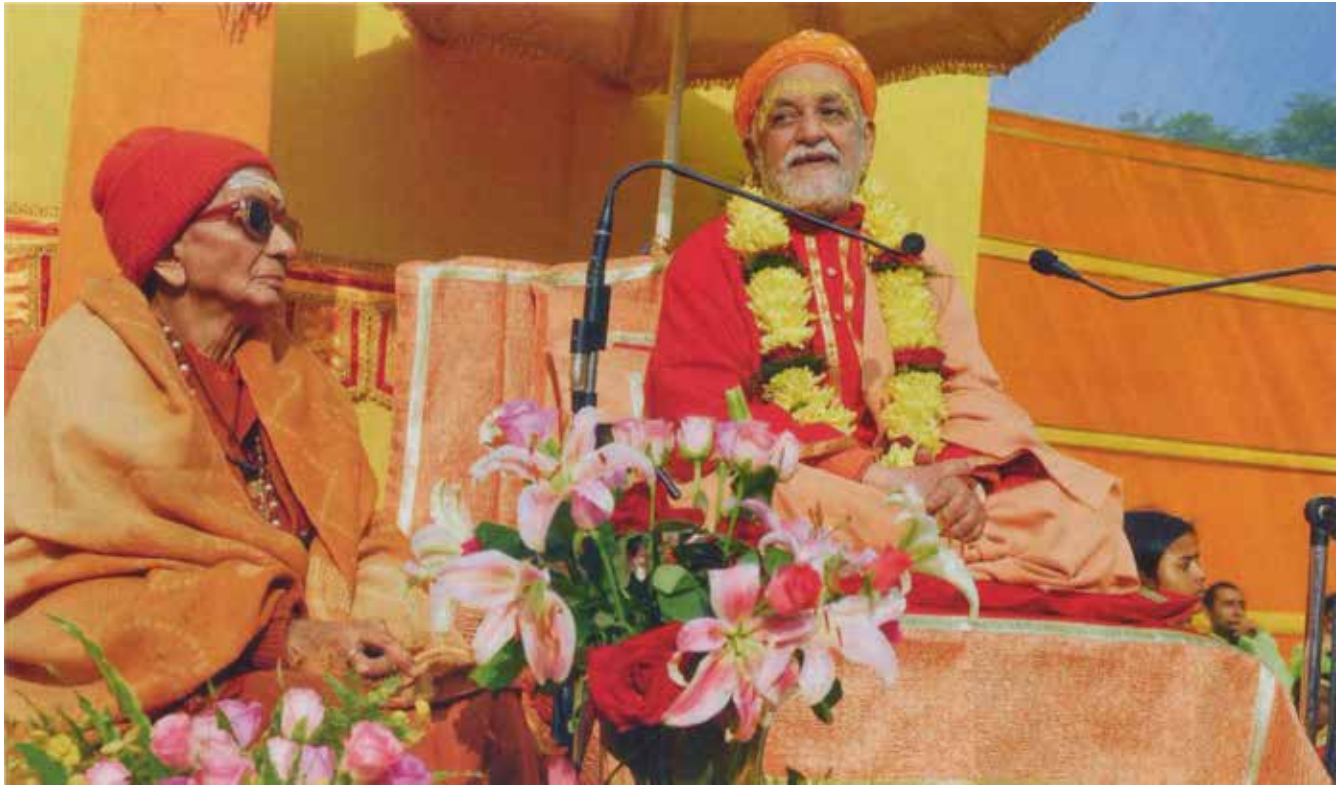
Amikor az emberek a problémáikkal Szvámídzsíhez fordultak, akkor az ő hozzáállása természetes volt, mentes az önteltségtől, a magamutogatástól és az egoizmustól, olyan, amilyet másnál még soha nem láttam. Sok sziddhivel bíró ember showműsort ad, színpadi látványosságot rendez, vagy önmagát dicsőíti, de Szvámídzsí sosem tett ilyet. Amikor valamilyen problémával fordultak hozzá, ő mindig azt felelte: „Imádkozni fogok érted", vagy „Ezt a mantrát és meditációt kellene végezned", vagy „Isten nagyon kegyes, meg fogja hallgatni az imáidat. Minden rendben lesz."

Ha Szvámídzsínek bárki azt mondta volna, hogy az ő spirituális ereje segített rajta, akkor azonnal visszautasította volna. Azt mondaná: „Nem, Isten hatalmas, Ő tette. Én csak segítettem Neki." Sokan dobták piacra a spirituális erejüket, vagy húztak hasznot politikai befolyásszerzésre, tanítványok toborzására. Ez manapság is zajlik világszerte, és mindig így volt. De Szvámídzsí sosem volt ennek részese.

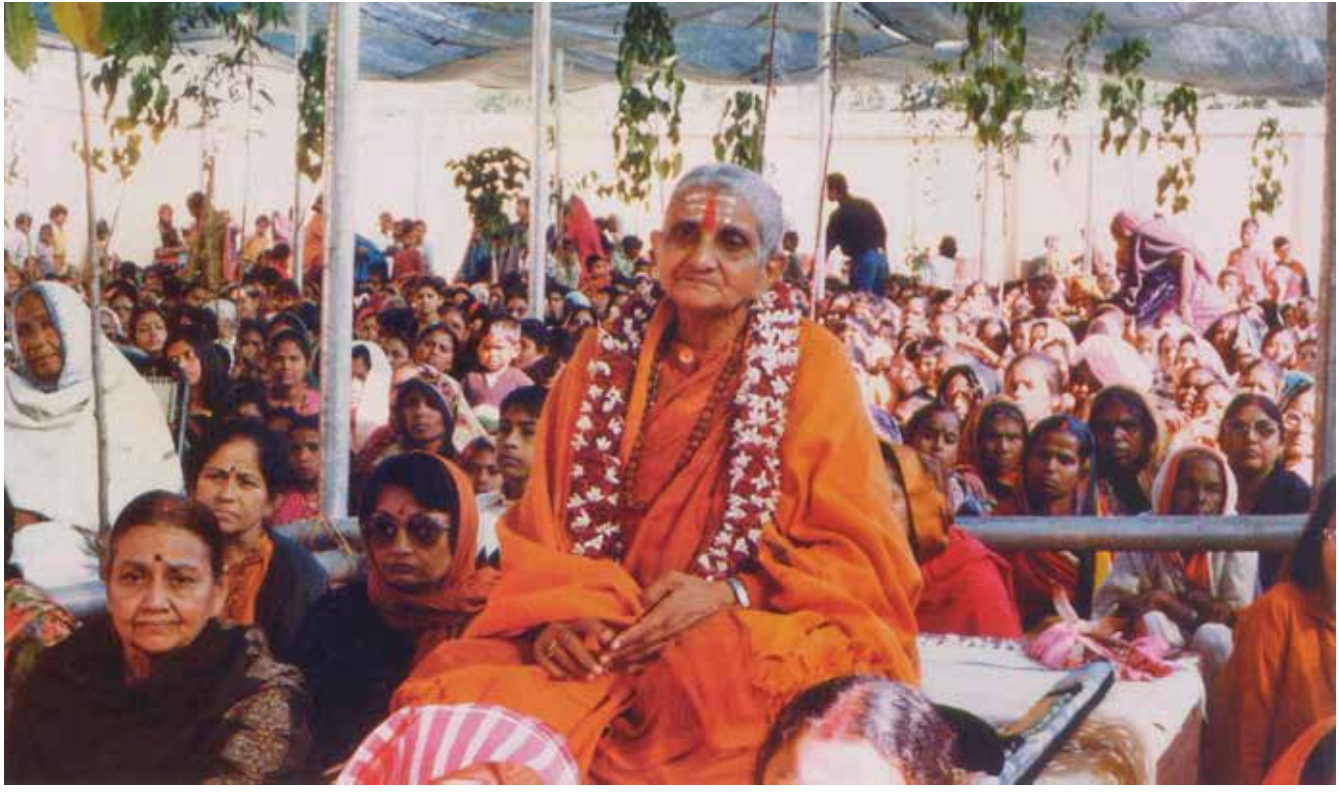
Szvámídzsí szerint, a szádhaná segítségével megjelenő spirituális erő Isten akaratának a kifejeződése. Tehát csupán közvetítők vagyunk, eszközök. Ennyi elismerés lehet a tiéd. Az eszköz vagy, de nem te hajtod végre a csodákat. Nem vagy gyógyító, nem vagy próféta, mert Ő az. Ez a legnagyobb önkontroll, amivel egy szádhunak, egy szannjászinnak vagy egy szentnek rendelkeznie kell.

Egy skorpió kétszer is megcsípett a lábujjamon, borzasztó élmény volt. Gyakorlatilag gyermek módjára sírtam, nem a félelemtől, mert azt nem ismerem, hanem az elviselhetetlen fájdalom miatt. Olyan hatalmas volt, hogy le akartam vágni a lábujjamat, de mielőtt még megtettem volna, találkoztam Szvámídzsível. „Mi történt veled?" – kérdezte. „Skorpió" – feleltem. „Mutasd, hadd lássam" – kérte, és amint megérintette, teljesen rendben jött. „Hogyan csináltad?" – kérdeztem. A válasza: „Ó, véletlenül eszembe jutott

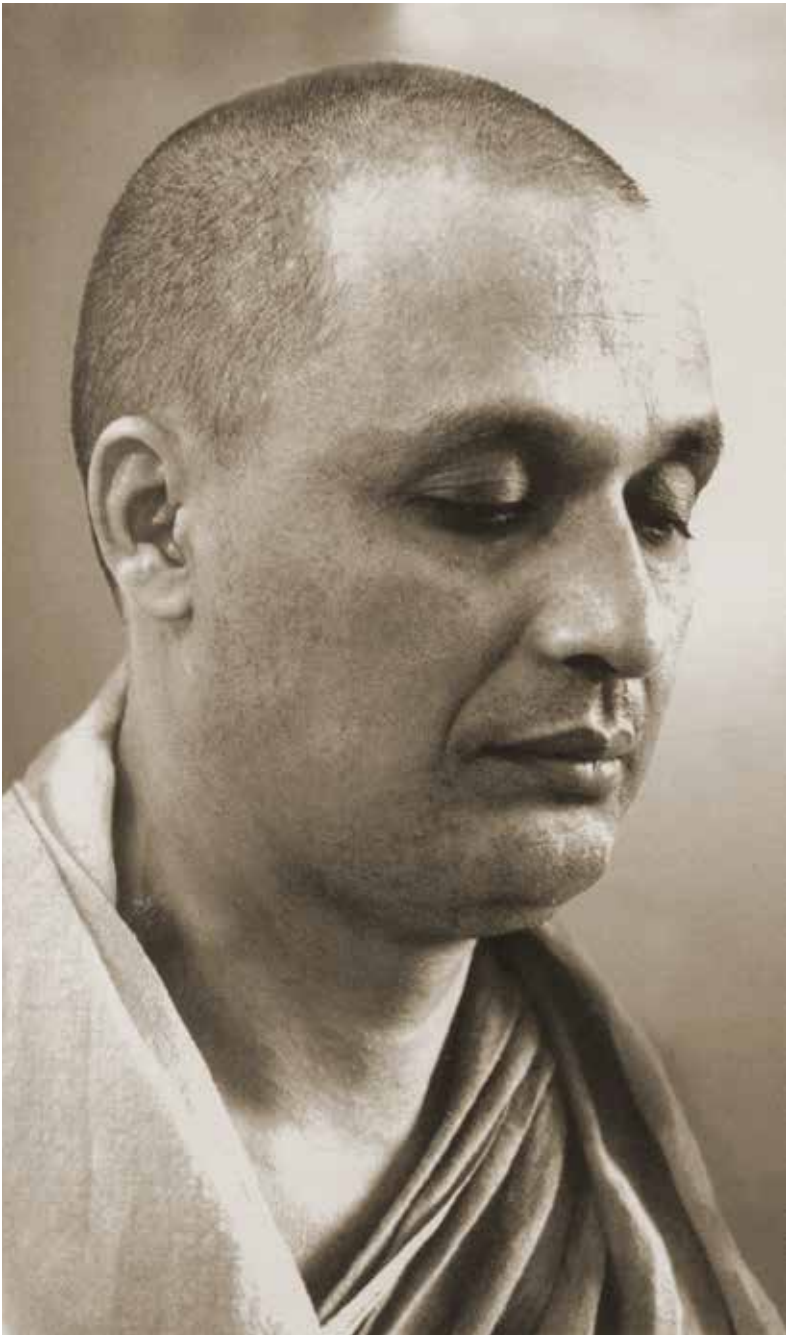

a megfelelő mantra." Tudtam, hogy nem mondott mantrát, de nem fogadta el az elismerést.

1963. július 13-án Mungerben voltam, és azon az éjjelen álmomban egy nagyon tiszta látomásom volt. Szvámídzsít láttam egy hatalmas hajón átkelni a Gangeszen Rishikeshben. A folyóparton álltam, miközben a hajó a túlpart felé tartott. Az álomnak vége lett, és tudtam, hogy Szvámídzsí elhagyta a testét. A guru fizikai teste bármikor távozhat, ez elkerülhetetlen, de ha a tanítvány kapcsolatban tud vele maradni, akkor a lelke vele marad örökre. És akkor aztán mindenkor vezeti őt, álomban, gondolatban és érzelemben, valamint a jelen életben.

Az 1981-es év eseményei

1981. január 3-án Mungerben, a Sri Krishna Seva Sadanban rendezték meg Premchand születésének századik évfordulóját, az ünnepséget Srí Szvámídzsí vezette.

A Ganga Darshanban teljes erővel zajlott az építkezés. A szádhaná-terem készen volt – itt tartották a havi tanárképző és egészségügyi-menedzsment képzéseket. A Well House, valamint a kutír is készen volt. A felette lévő emeleten folytatódtak a munkálatok. Már majdnem készen állt a Yoga Arogya épület. A következő építési projekt az Annapoorna Bhavan volt. A földszinten volt a konyha és négy nagy terem, mindkét oldalon hosszú verandákkal, a felső szinten harmincöt-negyven lakószoba. A Ganga Darshan komplexumban már tartózkodtak bentlakó diákok. Étkezésekkor mindannyian átmentek a Sivananda Ashramba, majd visszajöttek.

Baszant pancsamí kedvező napját február 9-én ünnepelték Srí Szvámídzsí jelenlétében. A Ganga Darshanban havant, bhadzsant, kírtant és szatszangot tartalmazó programot szerveztek, majd felavatták az újonnan épült Yoga Arogya épületét.

Február 15-én Srí Szvámídzsí okleveleket adott át a National Service Scheme-ben részt vett mungeri RD & RJ College

tanulóinak, beszédében rávilágított a jóga jelentőségére és fontosságára a diákok életében. Este Srí Szvámídzsí egy Jamalpur közeli faluban, Fulkában tartott előadást, a szatszangot a település lakói szervezték. Másnap nyitóbeszédet mondott egy *Rámájana* programon a jamalpuri Rampur kolóniában.

Srí Szvámídzsí február 27-től március 1-ig Új-Delhiben, a Sanatan Dharma Mandirban az All India Gita Sammelan égisze alatt szervezett szatszang konferencián vett részt. Ezt követően Bhilaiban, a Bhilai Steel Plant Yoga Niketan szervezésében vezette a Yoga Silver Jubilee Conventiont. A háromnapos rendezvényen napi négy ülést tartottak, Srí Szvámídzsí mindegyiken jelen volt.

Ezután Raigarhba utazott, ahol március 10-én a JC klub taggyűlésén tartott beszédet, majd visszatért Mungerbe. Itt március-áprilisra kéthónapos kurzust szerveztek azon törekvők részére, akik a szannjásza felvétele előtt meg akartak ismerkedni a szannjásza élet különböző aspektusaival. A képzés résztvevői két hónapig szannjászinként éltek.

Áprilisban Srí Szvámídzsí Európába utazott. Április 2-től 4-ig az olaszországi Milánóban vezetett Tantra Yoga Meditation címmel kurzust, amit Swami Om Murti szervezett. Majd április 7-től 9-ig Görögországban a Swami Sivamurti gondozásában zajló jógakongresszuson vett részt. Ezután visszatért Olaszországba, április 11-től 12-ig Swami Anandananda szervezésében Torinóban vezetett programot.

Az 1980-as év során március, június, július és augusztus hónapok folyamán hindi nyelvű tanárképző kurzusokat tartottak, októberben pedig az indiai nemzetiségűeknek angol nyelven szerveztek tanfolyamot. Novemberben hindi és angol nyelvű krijá jóga képzés volt, illetve ebben és a következő két hónapban tengerentúli törekvők számára tartottak jóga kurzusokat.

Április 19-én Srí Szvámídzsí a bhagalpuri mérnöki főiskolán egyhetes jógaképző kurzust indított, majd a bihari mező-

gazdasági főiskolán tartott előadást a Sabaur Yoga Mitral Mandal szervezésében.

Swami Niranjan széltében-hosszában bejárta az Amerikai Egyesült Államokat és a jóga üzenetét terjesztette. Programjában szerepelt heti és hétvégi kurzus New York-ban; hétvégi órák a New Jersey-i Elizabethben; San Franciscóban és a környékén drogrehabilitációs központokban megtartott előadások; harminc Lions Clubban megtartott értekezés Észak-Kaliforniában; jógaórák Downey-ben és Anaheimben; a Self-Realization Fellowship központjának meglátogatása Los Angelesben; előadások a kaliforniai Yucca Valley-ben; körutazás a Utah állambeli Salt Lake City jógaközpontjaiban; előadások a Madison megyei Chicagóban és az illinois-i Mortonban; interjúk a New York állami Woodstockban és Rochesterben, valamint tanárképző kurzus San Franciscóban.

Swami Niranjan 1981 januárjában indult második körútjára az amerikai államokban. Az utazásra Swami Prashantananda és Anjali Mata (Swami Rammurti tanítványa) kísérték el. Útiterve a következő helyeken tartalmazott programokat: Los Angeles, Yucca Valley, San Francisco, Anis, Benson, Deming, Albuquerque, Oklahoma City, St. Louis és Chicago.

A fenti programok befejezése után Swami Niranjan a New York állami Rochesterben marad, ahol ásramot fog vezetni és előadásokat, órákat tart.

Május 17-én este Srí Szvámídzsí megnyitotta Maharshi Mehidasji Maharaj kilencvennyolcadik születésnapi ünnepségét Mungerben. A programot a Sant Mat Satsang Ashram szervezte. Június 12-én elhelyezte az Institute of Tantra, Yoga and Astrology alapkövét, ezen az eseményen Sri Chandrashekhar Singh parlamenti képviselő volt a fő vendég.

Úgy döntöttek, hogy ebben az évben Jabalpurban ünneplik a Guru púrnimát, az esemény megszervezését a jabalpuri Mahila Yoga Mandal ajánlotta fel. Svájcból, Kolumbiából, Brazíliából és Olaszországból érkeztek jógagyakorlók Mun-

gerbe, hogy részt vegyenek a július 6–13. közötti különleges jóga szádhaná kurzuson. Ezt követően minden résztvevő Jabalpurba utazott. A programon a barcelonai Nainani család is részt vett.

Srí Szvámídzsí 14-én ért Jabalpurba. Hívek és tanítványok, ismerősök és ismeretlenek érkeztek az ország minden részéből. Szatszangok, előadások, bhadzsanok és kírtanok hangzottak el július 15-én és 16-án.

Július 17-én reggel öt órakor kezdődtek a bhadzsanok és kírtanok és egészen 11 óráig tartottak a Guru páda púdzsa, mantra és upanajan díksa mellett. Srí Szvámídzsí záró szatszangjára este került sor, majd a szervezők kifejezték köszönetüket, és a Sánti páth-tal véget ért a program.

Srí Szvámídzsí július 18-án Delhibe repült, ahonnan Párizson át Finnországba utazott tovább. Finnországban július 22–28. között a Finnish Yoga Federation szervezésében négyszáz jógatanár képzését vezette. Ezt követően Srí Szvámídzsí európai jógatanároknak tartott jógakurzust július 29. és augusztus 9. között a párizsi Yoga Universityn, valamint egy programot augusztus 12–19. között a svájci Zinalban.

A mungeri Ganga Darshanban rendszeresen tartottak egyhónapos tanárképző kurzusokat. Az emberek kifejezett kérésére havonta indult egy tizenötnapos egészségügyi-menedzsment képzés, ez minden hónap 16-án kezdődött.

Srí Szvámídzsí a svájci Zinalba utazott, hogy részt vegyen a szeptember 6–13. között rendezett International Yoga Weeken. Az European Yoga Federation a program égisze alatt ebben az évben ünnepelte Swami Sivananda kilencvennegyedik születésnapját. A konferenciát Swami Chidananda, a rishikeshi Divine Life Society elnöke, valamint Swami Satchidananda, az USA-beli Integral Yoga Institute vezetője elnökölték, és negyvennyolc államból vonzott résztvevőket. A programon valamennyi Satyananda ásram vezetője jelen volt, továbbá 62 tanítvány és hívő Spanyolországból.

A konferencia után Srí Szvámídzsí Párizsba érkezett. Ott a Swami Yogabhakti által szervezett programokat vezette szeptember 16-tól 20-ig. A House of Consciousness-ben nyilvános előadást tartott a tantráról és a jógának a terápiában betöltött szerepéről. Ezután a Condorcet College-ban egy egyhetes kurzust tartott az emberben rejlő belső lehetőségek feltárására irányuló elméleti és alkalmazott jógatechnikákról.

Srí Szvámídzsí átadta a francia Sivananda Ashram négyéves tanárképző kurzusának első végzősei számára az okleveleket. A tanárképző iskola elnöki posztját is elfogadta.

Szeptember 20. és 23. között Srí Szvámídzsí számos ásramba és központba ellátogatott Spanyolországban, közben szatszangokat tartott és mantrabeavatásokat adott hívőknek.

Szeptember 24-én Rómába érkezett, ahol a krijá jóga képzés iránt érdeklődő törekvőknek tartott külön szatszangot.

Srí Szvmídzsí az európai körútját követően Nagpurba látogatott szeptember 26-án, ahol a szatszangról tartott konferenciát. Ezt követően Nandgramon át autóval utazott Raipurba, ahol szeptember 30-án sajtóinterjút adott, másnap pedig egy négynapos National Yoga Convention vette kezdetét az ásramban.

A raipuri Netaji Stadiumban tartott eseményt Srí Szvámídzsí elnökölte. A hatalmas kongresszust Srí Arjun Singh, Madhya Pradesh főminisztere nyitotta meg. Az eseményre híres előadók kaptak meghívást Bhopalból, Indoreból, Nagpurból és Barodából. Srí Szvámídzsí legtöbb szannjászin tanítványa részt vett a kongresszuson, de sok olyan orvos és terapeuta is jelen volt, aki régóta kapcsolatban állt vele. Sri Najeeb Jang, a raipuri önkormányzat vezetője a feleségével rengeteg segítséget és támogatást nyújtott. Smt Krishna Devi asszony és Sri Rajesh Muhammad a *Rámájaná*ról tartott előadást. Kumari Karuna Mishra a Védántáról értekezett, míg Somnath Kannauj és Kumari Meera Harne érzelmes bhadzsanokat énekelt. A rendkívül sikeres négynapos program levezetését követően Srí Szvámídzsí október 6-án visszatért Mungerbe.

Swami Niranjan több mint kétszáz résztvevőnek tartott jógatábort Los Angelesben, szeptemberben Charlottesville-ben és más virginiai helyeken vezetett programokat, illetve Washingtonban is részt vett egy nagy jógaprogramon.

Srí Szvámídzsí és Swami Amritananda november 5-én Szingapúrba érkezett a szingapúri ásram első évfordulójának ünnepére. November 6-án Srí Szvámídzsí az Elizabeth Medical College-ban adott elő, november 7-én egy lelkesítő szatszanggal megnyitotta az évfordulós ünnepséget, amelyre Malajziából és más szomszédos országokból érkeztek hívők és tanítványok. Több törekvőt is mantrabeavatásban részesített. Srí Szvámídzsí egészen szeptember 10-ig Szingapúrban maradt, szatszangokat, beszédeket tartott és beavatásokat adott a hívők lakhelyein. November 11-én visszatért Indiába.

Srí Szvámídzsí az év utolsó hónapjába Dél-Amerikába utazott, december 3-tól 17-ig széltében-hosszában bejárta Kolumbiát. Ezután Németországba ment, majd visszatért Mungerbe, hogy az európai jógatanárok számára kurzust tartson a Ganga Darshanban.

Egy teljes dél-indiai körutat szerveztek Srí Szvámídzsí számára az 1982-as év első két hónapjára. Január utolsó hetében megkezdődött a Bangaloréba tervezett South India Yoga Convention előkészítése.

A Ganga Darshan fejlődése

Az idő repül, és ugyanúgy szárnyal Gurudév jógakampánya is. A Mahábhárata-idők híres dombján álló Ganga Darshan komplexuma gyorsan ölt testet. A Karna Chaura terasza, ahol valaha aranyat osztottak szét, szádhaná-teremmé alakult át. A nagylelkű Karna király naponta ötven kiló aranyat osztott szét ezen a helyen. Napjainkban Bhumandaleshwar Swami Sivananda kiváló tanítványa, Swami Satyananda Saraswati osztja ugyanezen a helyen a jóga aranyat érő tudományát. Volt idő, amikor aranyra és gazdagságra volt szükség. Viszont napjaink

fogyasztói társadalmában az embereknek minden kényelmük és luxusuk megvan, mégsem ismerik a békét, az egészséget vagy az örömöt. Mindenütt a fizikai jóllétet és a mentális békét keresik, és ezen a történelmi helyen a jóga segítségével érik el ezt a célt. Srí Szvámídzsí új fejezetet nyit a jógában azáltal, hogy laikusoknak és komoly törekvőknek egyaránt segít és iránymutatást ad.

A szádhaná-terem melletti kutír tetejére újabb szintet emeltek. Ez szolgál majd Srí Szvámídzsí lakhelyéül. A kutír mögött egy út kanyarodik le a hátsó kapuhoz, ahol az Annapoorna épület és a nyomda irányába fognak behajtani a járművek. Az út mögött található a Yoga Arogya. A kapuhoz közelebb fekszik az a terület, ahol az Annapoorna emelkedik, és megkezdődtek az utolsó épület, a nyomda munkálatai. Ez egy hosszú épület lesz; a földszinten helyezkedik majd el a nyomda, míg az emeleten hatvanöt-hetven lakószoba kerül kialakításra. Az emelet mindkét végén lesznek nagy termek is. Ez egy női lakóépület lesz, ahol azokat a szvámíkat és hölgyeket fogják elszállásolni, akik az ásram kurzusaira érkeznek résztvevőként. Ez az épület később Shakti Vihar néven lesz ismert.

Az északra tartó Gangesz panorámája a Ganga Darshanból szemet gyönyörködtető látvány! Most egy valóságos Gangesz Jóga kezdett el így áramlani a Ganga Darshanból. Az egyhónapos tanárképző kurzusok mellett tizenöt napos jóga szádhaná és egészségügyi-menedzsment képzések is indultak. Srí Szvámídzsí egyéb jelentős programokat is elindít a kellő időben. A jövőképe hatalmas és messzire mutató.

Egy nap hatalmas tömeg ült Srí Szvámídzsí körül. Így szólt hozzájuk: „A nyomda épülete után következik a főépület, ami hétemeletes lesz és egy kutatóközpontnak ad helyet. A számítógépekkel felszerelt helyen lehetőség nyílik a betegségek kutatására, valamint a kezelésre szánt gyógyszerek és a jógaterápia alkalmazásának kutatására. A Sivananda Math nevű intézmény ösztöndíjat fog adni az arra méltó tanulók-

nak, könyveket és írószereket juttat a szegény gyermekeknek, iskolákat nyit a vidéki területeken, szivattyúkat biztosít, kutakat ás, valamint ruhákat és gyógyszereket oszt szét a szegény falusiak számára. Minden lehetséges segítséget meg fog adni a szükségben szenvedőknek és a nincsteleneknek…" Mindenki ámult Srí Szvámídzsí jövőképén. Sri Govardhan Prasad Singh szavaival élve:

Karna király áldott hegyén
áll Swami Satyananda hatalmas alakja.
Ó, Gangesz anya! Finoman súgd fülembe,
ki nagyobb kettejük közül,
a gazdag király vagy a nincstelen szannjászin?

Ó, Mir Qasim korának ősi erődje!
Meddig hallgatsz még?
Mondd el az igazat! A múlt Karnája
valóban a jelenkor Satyanandája?

Az előbbi nap mint nap az aranyat osztotta,
Az utóbbi mindenféle módon
a jóga gyümölcseit ajándékozza.
Az egyik vagyont és jólétet adott a szegényeknek,
a másik eltávolítja a fájdalmát a szenvedőknek.

Az egyik Parasurámának volt diákja,
a másik Sivanandának tanítványa.
Az egyiknek hatalmas serege volt
harci szekerekből és katonákból,
a másiknak több millió embere van
tanítványokból és jógagyakorlókból.

Karna Ardzsunát kutatta a harcmezőn,
Swami Satyam a végtelent keresi merőn.
Az előbbi vágya a harc és győzelem volt,
az utóbbi a vágyakkal vív belső harcot.

Ha Karna volt a Dvápara juga királya,
Swami Satyam a Kali juga risi királya,
Kitől a jelenkori Ardzsunák
Srí Krisna karma jógáját tanulják.

Karna Chaura Ganga Darshanná vált,
hogy felélessze a jóga ősi hagyományát.
Ajtajai nyitva állnak mindenki előtt,
senki sincs kizárva, se fiatal, se idős.

Ó, Gangesz anya! Már hallom suttogásod,
Karna Chaura mérhetetlenül boldog
hisz visszatért ide a hajdani Karna
S Csandí anya fényét örömmel árasztja.

Az 1982-es év eseményei

Az első nemzetközi kriya jóga tanfolyamot 1981. december 31. és 1982. január 15. között tartották a Ganga Darshanban Srí Szvámídzsí felügyelete alatt. A kurzus a következő országokból vonzotta a törekvőket: Franciaország, Olaszország, Svájc, Németország, Belgium, Jugoszlávia, Görögország, Izrael, USA, Kolumbia és Ausztrália. Az órákat a Karna Chaura szádhanátermében tartották. A többi, egészségügyi-menedzsment és jóga szádhaná kurzusok óráit a régi Sivananda Ashramban tartották.

Februrában chilei jelentkezők egy csoportja látogatott az ásramba, krijá jóga oktatásra érkeztek. A tengerentúli jógagyakorlók körében igen nagy az érdeklődés és a lelkesedés az ősi tudomány elsajátítása iránt.

Srí Szvámídzsí dél-indiai körutat tett január 18. és február 16. között. Először Bombaybe utazott, ahol január 18-án és 19-én programot tartott. Január 20-án érkezett Bangalore-ba. Január 22-től 24-ig megtartotta az első South India Yoga Conventiont. Ezután programot tartott január 25-én Hasanban, 26-án Mysore-ban, 27-től 29-ig Trivandrumban, 29-től 31-ig Coimbatore-ban, február 2-tól 3-ig Trichyben, 4-én és 5-én Maduraiban, február 6-án Biveliben, 7-től 10-ig Madrasban, 11-től 14-ig Hyderabadban, majd február 15-én Poonában. Február 16-án visszatért Bombaybe.

A Ganga Darshanban hindi nyelvű tanárképző kurzusokat tartanak március, április, május, június, július, augusztus és október folyamán. Május és október hónapokban mind angol nyelven, mind hindi nyelven tartanak képzéseket. A tizenötnapos egészségügyi-menedzsment és jóga szádhaná kurzusok egyidejűleg zajlanak. Külön krijá jóga, szvara jóga és haladó szádhaná képzéseket tartanak november, december, január és február hónapokban.

Március és április folyamán Srí Szvámídzsí Európában tett körutat. Először Svájcba ment, ahol megnyitotta és levezette március 19–21. között a Swiss Yoga Federation éves gyűlését. Március 26-án Genfben tartott előadást az International Congress for Natural Medicine eseményen. Március 28. és április 3. között Spanyolországban és Marokkóban tartott szatszangokat. Ezután a Swami Pragyamurti által Londonban szervezett programokon és interjúkon vett részt április 5–7. között. Srí Szvámídzsí következő programjaira április 8-tól 13-ig Martinique-on, április 14-től 16-ig Glasgow-ban, április 17-én és 18-án Newcastle-ben, április 19-től 21-ig Manchesterben, és április 23-án a dán Satyananda Ashramban került sor.

Februárban háromnapos programot szerveztek bhadzsanokkal, kírtanokkal és szatszangokkal a Ganga Darshanban, hogy megemlékezzenek a Bihar School of Yoga alapító napjáról. Minden este Sri Rajesh Ramayani beszélt a *Rámájaná*ról.

A programra rengeteg hívő látogatott el, még a városon kívülről is jöttek.

A Ganga Darshanban az újonnan épült Annapoorna épületben lévő konyhát 1982. március 9-én avatták fel, a színek fesztiváljának, a Hólínak a kedvező napján. Az ételeket eddig a régi ásramban készítették és szolgálták fel. Március 9-én a szannjászinok és a diákok praszádot kaptak az Annapoorna épületben, és ettől a naptól kezdve itt készítették az ételeket. A régi ásramból az egész konyhát áttelepítették a Ganga Darshanba, valamint március 15-én az ásram irodáját is. Az ásram legtöbb tevékenységét a Ganga Darshanból kezdték irányítani. A szannjászinok továbbra is mind a két helyen laktak.

A nyomda építése nagy lendületet vett, a tető júniusban elkészült, és megkezdték a márványpadló csiszolását. Úgy döntöttek, hogy a Guru púrnimá ünnepséget ebben az épületben tartják meg. Az is tervben volt, hogy az egész nyomdát decemberre átköltöztetik az új épületbe, az emeleti szobákat pedig később fejezik be.

Az egykori, talán királyi nyaralóház romjait rendbehozni és átépíteni lehetetlen. Srí Szvámídzsí bejelentette, hogy pont azon a területen hétemeletes épület fog épülni ezen a helyen, és Guru púrnimá ünnepnapján ő fog bhúmi púdzsant bemutatni. A júliusi egészségügyi-menedzsment és tanárképző kurzusokat lemondták, és komolyan nekiálltak a Guru púrnimá előkészítésének.

Swami Niranjan tantra jóga sivirt vezetett az USA-ban, a kaliforniai Astara Alapítványnál.

Május 9-én Srí Szvámídzsí Tokióba érkezett, ahol a hívők és tanítványok nagy csoportja igen meleg fogadtatásban részesítette. Srí Szvámídzsí egy nagy japán körútra indult, ellátogatott többek között Kiotóba, Hiroshimába, és Nagasakiba, valamennyi helyen előadásokat és szatszangokat tartott. Dr. Hiroshi Motoyama, az International Institute for Religion and Parapsychology alapítója és társai igen szívélyesen fogadták Srí Szvámídzsít,

és rengeteg előadást szerveztek számára az egyetemeken és kutatóközpontokban. Interjút is adott a helyi televíziónak.

Kolumbia felé tartva Srí Szvámídzsí megállt Los Angelesben. Swami Niranjan Kamallal és Jivat Mukhival, Swami Prashantanandával és Mata Anjanival egyetemben eljött San Franciscóból Srí Szvámídzsí darsanjára. Sok indiai és amerikai tanítvány volt olyan szerencsés, hogy részesültek a darsanjában és hallották a szatszangját.

Srí Szvámídzsí május 19-én érkezett meg a kolumbiai Medellínbe, és felavatta az ottani új ásramot. Ezután San Agustinba utazott, a település Kolumbia ősi múltjának élő emléke.

Május 23-án Santo Domingóba érkezett, ahol megnyitotta és levezette a helyi Satyananda Ashram által szervezett Caribbean Yoga and Health szemináriumot. Rendszeres előadásokat tartott május 23–31. között a szír-libanoni-palesztin klubban. Szólt hivatásos orvosokhoz, televíziós interjúkat adott és számos törekvőt részesített mantra-beavatásban. Június 3-án tért vissza Indiába.

A májusban levezetett hindi-angol tanárképző ikerkurzusok lelkes visszhangot váltottak ki a jógagyakorlókból. A két csoportnak külön órákat tartottak.

Sri Devandranath Gupta, akit szeretetből Dádádzsíként, nagyapaként neveztünk, 1982. június 16-án elhunyt. Nyolcvanhárom éves volt. Nagyon közeli tanítványa és lelkes híve volt Srí Szvámídzsínek, valamint távozása idején az ásram irányító bizottságának az alelnöke is volt. 1928 óta jogászkodott Mungerben, kapcsolatban állt korának vezető hírlapjaival, például a *Statesman, Indian Nation, Amrit Bazaar Patrika, Yugantar, Anand Bazaar Patrika, Searchlight* újságokkal. Valamivel később elindította saját hetilapját, a *Sacchi Baat*ot. Az ásram 1964-es megnyitása óta álma volt a Karna Chaura átalakítása, amely végül szakadatlan erőfeszítései nyomán 1978-ban megvalósult. Dádádzsí valóban szent volt, aki egy személyben megtestesítette az „egyszerű élet, szárnyaló gondolat” ideálját.

A Guru púrnimá ünnepségre július 4. és 6. között került sor a Ganga Darshanban, a kétnapos sivir délelőtt szádhana órát, délután Sri Swamiji szatszangját, majd kérdés-válasz órát foglalt magába. De a résztvevők hallgattak, a *Gítá*ról szóló előadásokat Sandhya Kumarival és Karuna Mishrával, valamint *Rámájana* történeteneteket Smt Krishna Devitől. Valamennyi programot az újonnan elkészült nyomda épületében tartották.

Július 5-én délután, Srí Szvámídzsí bhúmi púdzsant vezetett és elhelyezte a Ganga Darshan főépületének alapkövét.

Július 6-án reggel öt órakor kezdődött a bhadzsan és kírtan a nyomda hatalmas termében. Reggel hat órakor vette kezdetét a Guru páda púdzsá. Indiából és külföldről több ezer hívő gyűlt össze, hogy kifejezzék tiszteletüket, és megkapják a szeretett Gurudév áldását. Törekvők százai részesültek mantra-, karma szannjásza- és púrna szannjásza beavatásban. Upanajan ünnepséget is tartottak a fiatal fiúk számára, amelyet Srí Szvámídzsí áldást osztó beszéde követett. Este bhadzsan és kírtan program zajlott, Kumari Karuna Mishra az Upanisadokról, Smt Krishna Devi pedig a *Rámájaná*ról tartott előadást.

Július 9-én Srí Szvámídzsí a jógikus és a spirituális irodalomról vezetett szemináriumot, amelyet a Bhagalpur Yoga Mitra Mandal szervezett. Július 18-án a mungeri Naturopathy Institute által szervezett nyilvános gyűlésen tartott szatszangot.

Augusztusban Srí Szvámídzsí az USA-ba látogatott, ahol augusztus 22-től szeptember 13-ig Swami Niranjan szervezésében zajló programokat vezetett. Ezt követően Olaszországba repült, ahol szeptember 15-től 30-ig jógaszemináriumokat és szatszang programokat tartott. Majd október 1-jétől 7-ig Görögországban tartózkodott, ahol a görög Satyananda Ashram által szervezett programokat tartotta meg.

Amikor Srí Szvámídzsí az amerikai és európai körútjai után visszatért Indiába, akkor egy ideig a Ganga Darshanban maradt, és a tanárképző kurzus résztvevőivel foglalkozott.

Október 28-án újra útra kelt és az orisszai Sambalpurba érkezett, ahol október 29. és november 1. között levezette az All India Yoga Conventiont. A kongresszuson előadások, szatszangok, személyes interjúk és mantrabeavatások követték egymást, az eseményen pedig nagy számban gyűltek össze indiai és külföldi tanítványok, hívők, törekvők és jógagyakorlók egyaránt.

Srí Szvámídzsí november 14-én és 15-én az International Yoga Teachers Federation által szervezett programon vett részt Puerto Ricóban. November 21–24. között előadásokat és szatszangokat tartott Dél-Amerikában, valamint november 25-től 27-ig Santo Domingóban. Később, november 28-tól december 6-ig a kolumbiai Medellinben tartózkodott, ahol folytatta a szatszangokból és előadásokból álló programját.

Swami Niranjan jógaelőadásokat tartott és jógatáborokat vezetett Michiganben, Virginiában, Washington DC-ben, Puerto Ricóban, Denverben és San Jose-ban.

December 10–12. között Srí Szvámídzsí Begusaraiban elnökölte a Mithila jógakongresszust, és felavatta az újonnan épült ásramot.

December 25-től 27-ig Srí Szvámídzsí a Thane jógakongresszust vezette. December 24-én a Homi Bhabha Atomic Research Institute-ban a betegségek patológiájának jógikus nézőpontjáról beszélt. December 25-én tanítványaival Thanéba ért, ahol Sri Morarji Desai üdvözölte. A thane-i jógakongresszust Sri Morarji Desai nyitotta meg, de az eseményt Srí Szvámídzsí vezette le. Orvosok, kutatók, tudósok és jógaterapeuták nagy számban vettek részt a tanácskozáson, ahol hívők és tanítványok ezrei is megjelentek. A négynapos kongresszus sok szempontból jelentősnek bizonyult.

December 29-én Srí Szvámídzsí szatszangokat tartott a Bihar School of Yoga bombay-i tagozatán, majd 30-án visszatért Mungerbe.

Swami Niranjan beiktatása Srí Szvámídzsí utódjaként

Swami Satyananda Saraswati 1983. január 19-én, a Baszant pancsamí kedvező napján és a Bihar School of Yoga alapításának tizenkilencedik évfordulóján átadta az elnökséget Swami Niranjanananda Saraswatinak. Swami Niranjan ezidáig az USA-ban lévő Satyananda ásramokat működtette. Guruja kívánságára tért vissza három nappal ezelőtt, január 16-án.

A jóga világszerte tapasztalt újraéledése és népszerűsége fényében Swami Satyanandától állandóan azt kérték, hogy tartson még több országos és nemzetközi jógaprogramot, valamint adjon több ösztönzést és irányítást a Bihar School of Yogával kapcsolatban álló ásramoknak, iskoláknak és központoknak. Srí Szvámídzsí folytatja küldetését, és továbbra is terjeszti a jógát, valamint alapító elnökként irányítja a Bihar School of Yogát.

Swami Satyananda legkorábbi tanítványainak, Satyavratnak és Dharmashaktinak egyetlen gyermeke, Swami Niranjanananda Saraswati 1960. február 14-én született Srí Szvámídzsí küldetésének beteljesítésére. Srí Szvámídzsí március 19-én érkezett Mumbaiból Nandgramba. Szemei felragyogtak amikor karjába vette a harmincöt napos csecsemőt. Úgy tűnt, mintha guru és tanítvány titkos pillantásokat váltanának… Majd a guru nevetésben tört ki: „Ő Niranjan, aki különleges küldetéssel érkezett. Egy sok-sok lelket érintő küldetéssel. Fénysugárként érkezett, és rendelkezik minden szükséges felszereléssel. Biztos vagyok benne, hogy ezt az isteni szikrát ti ketten igazán istenivé változtatjátok. Nemcsak a szülei szeretetét és megbecsülését érdemli meg, hanem a társadalomét, a nemzetét, az egész emberiségét. Ő valóban makulátlan és hibátlan, úgyhogy mindig Niranjannak hívjátok."

Isteni gurujának áldásával a fiatal Niranjan mindenkit ámulatba ejtett tehetségével és tetteivel. Abban az életkorban csatlakozott az ásramhoz és vette fel a szannjászát, amikor más gyermek az anyja ölébe rejti arcát és az apja kezét fogva sé-

tál. A gyermek jógi Niranjan már a kezdetektől fogva másfajta oktatásban részesült. Az, hogy guruja társaságában élt egy fegyelmezett ásramkörnyezetben, ámulatba ejtő öntudatosság és intuíció kibontakozásához vezetett. Emellett több különböző emberrel, helyzettel és kultúrával találkozhatott.

Tízévesen, 1970. február 10-én, Baszant pancsamí nevezetes napján szannjásza beavatásban részesült. 1971 márciusában Észak-Írországba küldték, hogy ott az újonnan létesített ásramban segédkezzen. Írországban, Skóciában, Angliában, Franciaországban, Svájcban és Ausztriában tett körutak, előadások és programok után 1973 októberében kolumbiai hívők egy csoportjával visszatért Mungerbe, hogy részt vegyen a Golden Jubilee ünnepségeken.

Swami Niranjan 1974-ben tért vissza Dél-Amerikába. Régészeti lelőhelyeket és más történelmi tárgyi leleteket vizsgált meg, amelyek bizonyítékokat szolgáltattak a prekolumbiánus civilizációban létezett ősi jógikus kultúráról. Az elkövetkező néhány évben ásramokat működtetett, előadásokat, szemináriumokat és órákat tartott, valamint beutazta Dél-Amerika és Ausztrália különböző területeit.

1976-ban Srí Szvámídzsívcl Ausztráliából tért vissza Indiába. Mungerben az ásram összes ügyintézését átvette, a nyomdával együtt. Srí Szvámídzsí titkáraként is szolgált. 1977 decemberétől kezdte működtetni a kalkuttai ásramot. Közreműködött a kalkuttai és az orisszai Burlában zajló, cukorbetegséggel kapcsolatos kutatásokban is. Kalkuttai tartózkodása alatt rendkívüli munkát végzett.

1979 júniusában Swami Niranjan Görögországba érkezett. Európában sok helyre ellátogatott, programokat, kongresszusokat és szemináriumokat tartott, továbbá segített a különböző ásramok és jógaközpontok irányításában. Ez az útja rendkívül mozgalmas és zsúfolt volt.

1980 áprilisában az USA-ba utazott. Ott több mint huszonöt városban tartott előadást és vezetett programokat. Október-

ben megalapította az amerikai Satyananda Ashramot. Amerikai tartózkodás alatt számos keresztény pappal, buddhista szerzetessel, Swami Sivananda tanítványaival és más fontos vallási és spirituális személlyel találkozott. Több kutatóközpontot meglátogatott, továbbá részt vett egy átfogó kutatási projektben a kaliforniai Dr. Joe Kamiyával. Országszerte vezetett programokat főiskolákon, egyetemeken, a Lions és Rotary klubokban. 1983 elejéig maradt Amerikában, ásramokat működtetett és a jógát népszerűsítette.

Srí Szvámídzsí utasítása szerint 1983. január 16-án tért vissza Indiába, és 1983. január 19-én, Baszant pancsamí kedvező napján Srí Szvámídzsí a Bihar School of Yoga elnökévé nevezte ki a huszonhárom éves Swami Niranjanananda Saraswatit, és ezzel hatalmas felelősséget rakott a fiatal vállakra.

Swami Satyasangananda, Srí Szvámídzsí titkárának szavaival élve:

> Az 1983-as év új dimenziókat és távlatokat jelent a BSY számára. Egy intézmény létrehozása önmagában is óriási feladat, de nem kevésbé fontos megfelelő utódokat találni a magas eszmények és normák fenntartására. Swami Satyananda a kezdetektől fogva a guru és az igazgató kettős szerepében állt helyt, méghozzá két, egymással homlokegyenest ellentétes és ellentmondó szerepben. Ez időről-időre számos nehézség elé állította, ám felülmúlhatatlan tehetséggel átvészelte.
>
> Mindannyian ismerjük a guru szerepét. Inspirál, útba igazít és jelzőfényként szolgál életeken át. Azok számára, akiknek van egy gurujuk, elképzelhetetlen úgy élni az életet, hogy ne táplálnák ezt a kapcsolatot. Ez olyan lenne, mintha nem lenne szemünk látni, vagy fülünk hallani, de elgondolkoztatok-e már valaha azon, hogy hogyan tesz eleget a guru a tanítvány kéréseinek? Hogyan lehetséges az, hogy nemcsak egy, két vagy három fő, hanem világszerte emberek ezrei és milliói képesek energiát nyerni abból

az egy forrásból? Nyilvánvaló, hogy ő képes a tudatosság mélyebb és magasabb állapotaiba hatolni, ahol nem létezik a kettősség, ahol elkülöníthető a való a valótlantól, a nagyvilági és durva tapasztalás a tiszta tapasztalástól. Ez az a képesség, amely lehetővé teszi számára, hogy tökéletes precizitással foglalkozzon az emberek gondjaival.

Ugyanakkor, ha ezzel párhuzamosan az ügyintéző szerepét is be kell töltenie, akkor időről-időre szükségszerűen vissza kell térni, alá kell szállnia az élet gyakorlati, mindennapos ügyeihez. Tehát egyrészről mélyen befelé kell fordulnia, másrészről ugyanazt a tudatosságot a külvilág felé kell fordítania. Ez a folyamatos váltakozás az elme magasabb állapotaiból az alacsonyabbakba természetesen nem jelentéktelen dolog, nem könnyű megvalósítani, mivel az egyik fajta elmeállapot nem feltétele a másiknak. Csak egy *dzsívanmukta*, az életben megvilágosodott képes ezt megtenni játszi könnyedséggel. Swami Satyananda egy ilyen ember megtestesülése. Igazgatóként hozott döntései tökéletesek, az emberek számára adott útmutatásai pedig megvilágító erejűek voltak.

Meddig kell még ezeknek a terheknek rá hárulniuk? Srí Szvámídzsí gyakran így szólt viccesen: „Az életem húszéves ciklusokra van osztva. 1923-ban születtem, a gurum ásramjához 1943-ban csatlakoztam, a saját ásramomat 1963-ban nyitottam meg, és most, 1983-ban, mint utolsó fordulóponton, visszavonulok." Amikor csalódott és vigasztalan tekintetünket látta, mindig sietve hozzátette: „Amikor azt mondom, hogy visszavonulok, azt úgy értem, hogy igazgatóként. Az emberek vezetését és inspirálását addig folytatom, amíg élek."

Egy másik nagyon fontos pont, amit Srí Szvámídzsí gyakran említett, hogy elkerülhetetlen egy intézmény alapítójának a lemondása, és az, hogy még a saját idejében beiktassa az utódját annak érdekében, hogy alaposan elsajátíthassa a

munkát. Ez különösen fontos egy szannjásza intézménynél, ahol semmi sem tartozik igazán egy adott személyhez.

Számos spirituális vezető képtelen ezt a váltást megvalósítani, ami sok intézmény hanyatlásához vezetett. Láttunk sok dzsívanmuktát, akik életük során dinamikusan tevékenykedtek, de képtelenek voltak erős támaszt hátrahagyni. Nyilvánvaló, hogy idővel át kell adni másoknak a felelősséget, és a felelősség betöltéséhez a döntést a kellő időben kell meghozni. Végül is, egy virág csak akkor bont virágot, ha a táptalaj és az évszak is megfelelő. Srí Szvámídzsí, aki mindig pontosan időzítve hozta meg döntéseit, az 1983-as évet választotta arra, hogy kijelölje az utódját. Ez a döntés rengeteg kérdést fog felvetni az emberek elmé-jében. Talán ti is azok közé tartoztok, akik a BSY jövőjén tűnődnek, miután Srí Szvámídzsí visszavonul a vezetéstől.

Ahogy látni fogjátok, Srí Szvámídzsí a részletekre kihegyezett figyelmével nem csupán a jelenre gondolt, hanem évekre előre a jövőre is. Neki világszerte biztosítania kellett a tanítványok és hívők számára, hogy az intézmény, amelyért olyan keményen dolgoztak, nem fog megszűnni. Jelenleg a BSY-nak rengeteg ásramja van, számtalan központja és mérhetetlen számú elhivatott iskolája, tanárok ezrei és különböző nemzetiségű és vallású szannjászinok sokasága szétszóródva a világban, a központja pedig Mungerben van. A támogatásukhoz megfelelő tanárok, hatékony adminisztráció, jól működő belső vezetés és inspiráló iránymutatás szükséges.

Azok a szannjászinok, akiket Srí Szvámídzsí képzett tanárrá, nagyszerű képességekkel rendelkeznek, és mindenhol kiváló eredményeket fognak elérni. A szannjászinok száma folyamatosan növekszik, és folytatják a tanítás terjesztését szerte a világon. Az adminisztráció ügyeit Swami Niranjanananda az igazgatóság élén közvetlenül fog intézni. Egy tanítvány számára az bír a legfontosabb jelentőség-

gel, hogy guruja minden utasítását követni tudja, hangozzék el az szóban vagy más módon. Előrelátónak kell lennie és folyamatos éberséggel kell figyelnie a guru minden szükségletét; a guru csak így tudja a tanítványának átadni a tudását és útmutatását, valamint rajta keresztül folytatni a küldetését.

Swami Niranjanananda mindig is az ilyen tanítványok eszményét és mintáját képviselte. Jóllehet csak huszonhárom éves, de tapasztalata, érettsége és józan ítélőképessége a nála kétszer idősebbekéhez hasonlítható. Tizenegy éves kora óta járta a világot, talán nem is sejtve a roppant felelősséget, amely később majd rá hárul. A múltjából ítélve azonban úgy érezhetjük, hogy a felelősség nagyon fiatal, de hozzáértő ember vállain nyugszik.

A szannjásza paramparában vagy hagyományban, az Adi Shankaracharya által meghatározott vezérelvek szerint a guru felelőssége, hogy a tudását arra érdemes tanítványokkal megossza, akik így folytathatják a munkát azután is, hogy a guru lemond a feladatairól. Végtére is a munka határozott céllal történik, és nem egy egyén szeszélyéből fakad. Sokkal nagyobb és tágabb a víziója, amelynek előnyei és messzemenő hatásai nemcsak most, hanem az eljövendő évtizedekben is érezhetőek lesznek. Ez a kultúra, életmód és filozófia nem tűnhet el az idő múlásával, és az sem lehet, hogy csak néhány ember ismerje. Sokkal inkább változatossá kell tennünk, a világ minden szegletébe el kell juttatnunk a jóga rendszereit. Meg kell őriznünk a tudásnak ezt a forrását, amely az élet minden területén segíthet bennünket, azért hogy ne csak a gyermekeink, hanem az unokáink és a dédunokáink is megismerhessék azt, és meggyőződhessenek a legjobb életmódról.

Most, hogy Srí Szvámídzsí már nem áll a kormányrúdnál, számottevően megnövekszik a hatóköre, amit le is tud fedni. E tekintetben különböző országokban, nagyvárosok-

ban, városokban és falvakban tartandó szemináriumokat és kongresszusokat várhatunk, amelyeket az ő elnökségével szerveznek azért, hogy Guruja szavaival élve, folytassa a jóga terjesztését ajtótól ajtóig és parttól partig.

Srí Szvámídzsí hívei, tanítványai és rajongói csodálattal figyelték őt azon a történelmi Baszant pancsamí napon. Nagyon vidámnak és boldognak tűínt. Sok törekvőt részesített mantra és karma szannjásza beavatásban. Emellett púrna szannjásza beavatást is adott húsz törekvőnek, amelyet áldásos szatszangja követett. Srí Szvámídzsí régi tanítványai, akik a parivrádzsaka napjaitól kezdve kapcsolatban álltak vele, imádkoztak és reméltek, hogy a szabad égbolt e halhatatlan madara továbbra is megáld mindenkit inspiráló társaságával és bölcs szavaival…

A küldetés bővítése és megszilárdítása

Ó, ékszer az emberek között!

Még a Teremtő is elámul, mikor sugárzó arcodat meglátja. A tudás tüze egész lényedet megtisztította, míg végül úgy ragyogott, mint az olvadt arany, elvonultál és szabad maradtál ebben a világban, mint a közmondásos lótuszlevél.

Ganga tatasztham csirajógirádzsam, jógé ramantam sucsi sánta múrtim
Ánanda szamsztham vipiné vaszantam, kásájavantam szatatam namami.

Meghajlok az okkersárga köntösű Swami Satyananda, a jóga örökös mestere előtt, aki a szent folyó, a Gangesz partján él és aki maga a béke, a tisztaság és a boldogság megtestesülése.

ॐ

Hari anant, hari katha ananta – „Isten határtalan, és az időtöltése is az." Mégis az emberek arra törekszenek, hogy kifejezzék Isten dicsőségét bármilyen módon és nyelven, amit csak el tudnak képzelni. Én is igyekeztem írni valamit a szeretett Gurudévről, ami nagyon nehéz, szinte lehetetlen feladat. Mindig is volt érzékem az íráshoz. Rendszerese írtam a helyi lap vasárnapi kiadásába és a Didi és Janani női magazinokba például recepteket, vagy a hímzésről illetve az egyszerűbb böjtről vagy az ünnepekről. Mindez jelentéktelenné vált, miután kapcsolatba kerültem Srí Szvámídzsívei. Elkezdtem leírni a szatszangjait, amelyeket aztán módszeresen archiváltam. Néha, kiadás céljából, elküldtem egyet-egyet a helyi újságoknak és folyóiratoknak. 1957-ben Srí Szvámídzsí azt mondta nekem, hogy írjak a Gangotriba tett utazáson szerzett tapasztalataimról. Így vette kezdetét ez a memoár.

Később Srí Szvámídzsí azt az utasítást adta, hogy állítsam össze és szerkesszem a szatszangjait, foglaljam össze tanításait tömör és lényegre törő mondatok formájában, és hogy írjak cikkeket Badrinathról, Kedarnathról, Gangotriról, Yamunotriról és más népszerű zarándokhelyekről. „Fontos, hogy ezek a cikkek jó bevezetést nyújtsanak az adott témákhoz. Azonnal fogj hozzá ehhez a feladathoz. Három vagy négy könyvvel készülj el rövid idő alatt. Intelligens vagy és rátermett, nincs

szükséged részletes magyarázatokra. Mindig tarts magadnál papírt és tollat, és írj folyamatosan."

Az *Akasha ka tara, dharati ka phool* című kiadvány megjelenése után (ami Swami Niranjan szeretetfelajánlása Srí Szvámídzsí számára), Satyavratdzsí így szólt: „Most Srí Szvámídzsí életéről és munkásságáról kell könyvet írnod." Akkoriban még csak el sem tudtam képzelni, hogy mit és hogyan írjak. Satyavratdzsí időről időre beszélgetett Srí Szvámídzsível, és amikor csak Srí Szvámídzsí említett valami fontosat, vagy a gyerekkoráról mesélt, Satyavratdzsí lejegyezte gyorsírással, én pedig később átírtam a naplómba. Satyavratdzsí mindig azt mondta: „Vigyázz jól ezekre a naplókra és papírokra. Ezek rendkívül értékesek. Egy napon majd meg kell írnod a *Guru-gítát*. Akár itt leszek, akár nem, azon a napon, amikor a könyved elkészül, a lelkem végtelenül elégedett lesz. Jókívánságaim és áldásaim mindig támogatni fognak téged az írásban."

Satyavratdzsí balesete után kezdett lehetetlennek látszani ez a feladat. De a könyvhöz szükséges ötletek egyre jöttek és jöttek. Néha a régi aktákat nézegettem, néha pedig az emlékeimbe merültem. Az idő csak úgy repült, a körülmények pedig változtak.

Két évtized telt el, mire komolyan elgondolkodtam a könyvvel kapcsolatban. Az Úr kegyelméből Gurudév „nektárral teli edénye" velem van – a szavai, az ötletei, a privát beszélgetések, a szatszangok, a közösen tett utazások és a közös élmények. Hallottam róla néhány anekdotát a gurutestvérektől, másokat könyvekben olvastam. Bármit is találtam a bhaktái, tanítványai és barátai naplóiban és irataiban, azt mind összegyűjtöttem és gondolatban a megfelelő helyre illesztettem a könyvben.

Srí Szvámídzsí mindig azt mondja: „Könnyű Istenné válni, de nagyon nehéz igazi emberré válni." Én pedig veszem a bátorságot, hogy egy igazán nagyszerű emberi lényről írjak, aki most új irányt adott az életének. Hallhattunk már nagy

aszkétákról és a világtól elvonultakról, akik belegabalyodtak a világi élet béklyóiba, mert a számukra izgató dolgoktól nem tudtak megválni. Azonban az, hogy Srí Szvámídzsí elhagyott egy olyan virágzó és híres intézményt, mint a Ganga Darshan, amelyet ő maga hozott létre a semmiből, és hogy felvette egy nincstelen koldus életmódját, sokat elárul a benne élő tjága és vairágja minőségéről. Úgy tűnik, mintha a régi idők nagy királya, Janaka tért volna vissza ebben a korban Swami Satyananda formájában. Valahányszor életének erre a jelentős pontjára gondolok, nem találok szavakat, melyekkel megfelelően kifejezhetném az érzéseimet.

Bhumandaleshwar Swami Sivananda saját fénylő lelkének ragyogásából formált tündöklő napot, amelynek életadó sugarai most áthatják e világ minden egyes szegletét. Srí Szvámídzsí mindössze tizenkilenc éves volt, mikor elhagyta otthonát, és a sors Swami Sivananda lábaihoz vezette. Tizenkét nehéz és kemény évet töltött az ásramban, s ennek köszönhető, hogy elsajátította az emberi létnek azt a különleges és bölcs megértését. Felismerte, hogy a „náladnál szentebb" felfogás és a „pulpitusról prédikálás" nem lehet élete célja. Azt az életet kell élnie, amit az átlagember is. Így 1956-ban guruja, Swami Sivananda áldásával elindult célja felé.

Első programját Delhiben tartotta. Delhiből ültette el szankalpájának és küldetésének magját Satyavratdzsíban. Végül 1956. június 7-én Nandgramba érkezett, ahol bátran hirdette, hogy „A jóga a holnap kultúrája", és „Nandgram az én Sarnathom".

Az elméleti ismeretek hasznosak abban, hogy elsajátítsuk a megkülönböztetés elvét, de Srí Szvámídzsí véleménye szerint a tudásnak teljesen át kell hatnia életünket és hétköznapi szinten kell működnie. Az kevés, ha csak ismerjük és értjük a spirituális igazságokat – életünket ezek mentén kell formába önteni. A jógáról szerzett tudásunk rejtélyes szútrákban van lejegyezve, és csak néhány indiai törekvő értette meg őket. Most vi-

szont Indiában és az egész világon egyaránt törekvők százai és ezrei ismerik a kundaliní saktit, és gyakorolják az ászanákat, a pránájámát, az adzsapá dzsapát és a krijá jógát. A Jóga-Gangesz minden egyes ember javát szolgálja.

Srí Szvámídzsí az International Yoga Fellowship Movement alapítója, inspirálója és vezetője. Célja a jógikus tulajdonságok és erények beoltása az emberi elmébe. Összetörte a tévhitek és a tudatlanság azon falait, amelyek elzárták a jógának ezt az éltető kincsét. Erőteljes kampányt indított, hogy kiszabadítsa a jóga tudományát azokból az ősi, páncélszerű szentírásokból, amelyekben bent rekedt.

Csárváka, Buddhista, Dzsaina, Njája, Vaisésika, Jóga, Mímámszá, Védánta, Upanisadok és a *Gítá* – ezek alkotják az ősi India magasztos filozófiáit. Kis részeket vagdostak ki és ragasztottak össze ezekből a különböző filozófiákból, és ez vezetett a különféle szekták és kultuszok létrejöttéhez. Az összes filozófia mind csak egy-egy aspektusát emeli ki az Abszolút Igazságnak. Az igazságnak sokféle formája van, de az átlagember képtelen felfogni ezt az alapelvet; következésképp az egyik filozófia követői ellenségessé válnak a másik gondolkodási iskola követőivel szemben.

Ezért is volt természetes, hogy egy olyan korban, amikor az ember igényei, hite, értékrendje és életmódja hirtelen megváltozott, akkor a kulturális és spirituális hagyományok a megmentésükre irányuló erőfeszítések ellenére elkezdtek szétesni. Még a nemzet is szétesett. Mit is mondhatnánk erről az országról és annak kultúrájáról, mikor még a leghíresebb vallási ikonja, az Úr Shiva is átment a kínai oldalra lakhelyével, a Kajlás-heggyel együtt! Ilyen körülmények között indította el Srí Szvámídzsí a jóga mozgalmát, egy olyan korban, melyet a materializmus és a fogyasztói társadalom sújtott. Tervei 1962-ben konkrét formát öltöttek. Nandgram lett az International Yoga Fellowship Movement központja, és Srí Szvámídzsí Jóga-Gangesze elkezdett áramolni ajtótól ajtóig és parttól partig.

Az isteni guru áldását és megbízását adta méltó tanítványának, aki úgy határozott, hogy jógaásramot alapít az észak felé tartó Gangesz partján, hogy örökké életben tarthassa guruja bölcsességének és tudásának lángját. Ezt az elhatározását Sri Kedarnath Goenka segítségével és támogatásával valósította meg.

Minden kasztból, hitvallásból, vallásból és társadalmi rétegből érkeztek emberek a Bihar School of Yogába, hogy jógát tanuljanak. Sem a Bihar School of Yoga, sem a International Yoga Fellowship nem támogatott semmilyen vallást, szektát vagy tanítást. A cél inkább az volt, hogy a fizikai, mentális és spirituális jólétért és a hétköznapi ember fejlődéséért dolgozzanak azáltal, hogy terjesztik a szádhaná szisztematikus és tudományos technikáit. Idővel az emberek kezdték elfogadni a jóga elveit és gyakorlatát. A tevékenységi köre tágult, és a világ minden sarkából érkeztek törekvők. Sok városban a Nemzetközi Yoga Fellowship és a Bihar School of Yoga részlegei jöttek létre, valamint táborok és kongresszusok szerveződtek szerte az országban és a világon.

A jövőbeni lehetőségek határtalanok és leírhatatlan természetűek. A jóga tudománya India ősi kincsesbányája. Más tudományokhoz hasonlóan ezen a területen is folytatódnak az új kutatások és felfedezések. Ez a tudomány most már nem csak néhány remetére és a világtól elvonult emberre korlátozódik. Sőt jelenleg gyermekek és felnőttek, férfiak és nők, fiatalok és idősek, gazdagok és szegények, írástudatlanok és műveltek, mérnökök, orvosok, ügyvédek és professzorok is mind büszke résztvevői ennek a nagy jóga-jagjának.

Srí Szvámídzsí eltökélt szándéka, hogy újraéleszti és megújítja az ősi jógikus kultúrát. Szüntelenül azon fáradozik, hogy visszahozza a jóga elveszett dicsőségét és hírnevét. Végtére is, a jóga tudománya ugyanolyan fontos a mai atomkorban, mint amilyen fontos volt az ősi risik korában.

A szavak nem tudják méltóképpen kifejezni Srí Szvámídzsí herkulesi erőfeszítéseit, amiket küldetésébe fektet. Egészen

rövid idő alatt több száz ásram, jógaközpont és kapcsolódó intézmény jött létre szerte a világon. Ezeken a helyeken több ezer kongresszust, tanfolyamot, szemináriumot és tanítóképző tanfolyamot szerveznek, nem is beszélve azokról a pörgős körutakról, amikor Srí Szvámídzsí éjszaka utazik és nappal programokat tart, huszonöt-harminc várost érintve egy hónap alatt. Sem pihenés, sem kikapcsolódás, csak utazás és programok. Csak egy Srí Szvámídzsí kaliberű ember tud ilyen katonásan végrehajtani kampányokat. Mások még csak gondolni sem mernek arra, hogy ilyesmit véghez vigyenek.

Srí Szvámídzsí több mint száz könyvet írt eddig. Sok példány fogy el hamar a raktárból, olyan hatalmas igény van rájuk. Srí Szvámídzsí klasszikus könyvéből, az Ászana Pránájáma Mudrá Bandhából már több millió példány kelt el, és több mint huszonötször nyomtatták újra angolul és hindi nyelven. Számos idegen nyelvre lefordították, és előszeretettel emlegetik „a család orvosaként". Számos más könyvét is átültették már idegen nyelvekre.

Srí Szvámídzsí egyszer azt mondta: „Az én küldetésem isteni elrendelés, amelynek végcélja az emberi társadalom és civilizáció istenivé alakítása. Ez az én szádhanám, amelyet életem végéig gyakorolni fogok." Srí Szvámídzsí a vaszudhaiva kutumbakam alapelvét követi, és arra törekszik, hogy az egész világot egyetlen családdá alakítsa. Szüntelenül észben tartani Srí Szvámídzsí fent említett kijelentését és szüntelenül ebbe az irányba igyekezni – ez tanítványainak, bhaktáinak, a közösség és az intézmények tagjainak első és legfontosabb kötelessége. Keményen kell dolgoznunk azon, hogy javítsunk a környezetünkön, bárhol is legyünk. A szeretet és az együttérzés hozzáállásával egy óriási globális családot kell létrehoznunk. Annak érdekében, hogy a világbéke és az egyetemes testvériség lángja égjen, életünket Srí Szvámídzsí nemes jóga-jagjájának kell szentelnünk.

Srí Szvámídzsí egyedül indult el a guruja ásramjából, de útközben folyamatosan csatlakoztak hozzá, így karaván ja egyre

gyarapodott. És ez a jövőben is így fog folytatódni… Már a kezdetektől fogva szabad volt, akár a lótuszlevél, és mindig is ilyen marad. Amit mond, azt teszi, és amit tesz, azt mondja. A beszéde és cselekedetei mindig is egybecsengtek. Ezt láttam, ezt értettem és tapasztaltam meg Srí Szvámídzsível való hosszú együttlétem során.

A Bihar School of Yoga számos területen működik és terjeszkedik. A Ganga Darshan megépítése után sok lehetőség nyílt kutatómunkára, és a munka már meg is kezdődött ezek mentén. Srí Szvámídzsí elindította a Sivananda Math önzetlen tevékenységét. A szatszangok, előadások, jógaszemináriumok és mantrabeavatások töretlenül folytatódnak.

Tevékenységek 1983-ban

1983. január 23-án Srí Szvámídzsí szatszangot és mantra diksá programot tartott a sabauri mezőgazdasági főiskola termében, Bhagalpurban. Január 25-én Swami Niranjanananda Saraswati nyitotta meg a Prembhakti Harinam Yash Sankirtan Sammelant Suryagarhában, Mungerben, és megnyitó beszédet is mondott.

Rendszeresen tartanak egészségügyi menedzsment és tanárképző tanfolyamokat a Ganga Darshanban. Gurukul tanfolyam lesz májusban a hét és tizennégy év közötti gyermekek számára. Ez egy egy hónapos tanfolyam lesz, amelyen várhatóan több száz gyermek vesz részt. Erre való tekintettel májusban minden más tanfolyam elmarad.

Február 3-án Srí Szvámídzsí megérkezett Londonba Swami Satyasanganandával. Londonból Manchesterbe utazott, ahol előadásokat tartott a krijá jógáról, a tantráról és a hatha jógáról.

Február 5-én a meditációról tartott mélyreható előadást, és sok törekvőt avatott be a karma szannjászába.

Srí Szvámídzsí február 7-én tért vissza Londonba, és a Caxton Hallban megnyitott egy háromnapos programot. Beszédében bejelentette, hogy visszavonul és beiktatja Swami Niran-

jant a Bihar School of Yoga elnökeként. Az összegyűlt bhakták és a jóakarók rendkívül elégedettek voltak a hír hallatán. Legtöbbjük jól ismerte Swami Niranjant, és már előre várták az elnökségét.

A program során Srí Szvámídzsí beszélt a krijá jógáról, a jóga nidráról és a meditációról. Emellett rávilágított a jóga és a tantra sok más aspektusaira is. Londonban jógaszemináriumot is tartottak, ahol Srí Szvámídzsí sok törekvőnek adott mantra és szannjásza beavatást.

Londoni tartózkodása alatt Srí Szvámídzsí találkozott Sri Bhanottal, a BBC hindi hírszerkesztőjével. Interjút adott Brian Natshire úrnak, aki a Yoga Today szerkesztője, és Kaushal úrnak, aki az Amardeep hindi folyóirat szerkesztője.

Srí Szvámídzsí február 11-én Plymouthba utazott egy kétnapos szemináriumra, amely a kundaliní jógáról szólt. Sok törekvő kapott mantra diksát a szeminárium alatt. Február 14-én Srí Szvámídzsí Harlow-ba indult közúton. Harlow-ban 14-én este megnyitott egy jógaszemináriumot. 15-én előadásokat tartott a jóga nidráról, a krijá jógáról, a meditációról és a jóga más aspektusairól. Interjút is adott Ronald Freemannek, egy helyi újságírónak. Február 16-án visszatért Londonba, és onnan Párizsba repült.

Párizsban meglátogatta a Sivananda Ashramot 16-án. 17-én sok törekvővel és keresővel találkozott személyesen, akik mantra dikshát és szannjászát kaptak tőle.

Február 18-án Srí Szvámídzsí előadást tartott a „Jóga és a szív- és érrendszeri betegségek orvosi kezelése" címmel a Tenon kórházban szervezett konferencián. A tanácskozáson vezető francia orvosok vettek részt. Ezt követően a Sivananda Ashramba ment, ahol sok bhaktát avatott be mantrába.

Február 19-én okleveleket adott át a DIPS huszonöt diákjának, akik most fejeztek be egy hároméves jógaképző tanfolyamot, amelyet Swami Devatmananda vezetett a Sivananda Ashramban. Srí Szvámídzsí elment, hogy átnézze azokat a ku-

tatási cikkeket, amelyeket a diákok a tanulmányaik során írtak. Ezt követően „A nyugati és a keleti világ szintézise" címmel tartott megbeszélést a Sorbonne Egyetemen. Ugyanezen a napon este előadást tartott a Dumas Medicában a „Risi szannjásza ősi védikus hagyománya és annak jelentősége a modern ember számára" témában. Sok arra érdemesnek adott beavatást a szannjászába, majd 20-án Pisába utazott.

A pisai repülőtéren olasz bhaktái és tanítványai szívélyes fogadtatásban részesítették. Szemináriumot szerveztek Pisában, ahol Srí Szvámídzsí előadást tartott a Patanjali Jóga-szútráiról. Minden nap tartott beszédeket, illetve mantra és karma szannjásza beavatásokat is adott. Február 23-án Genfbe, Svájcba utazott.

Négynapos jóga szemináriumot hívtak össze Genfben a csakrák témájában. A szemináriumra egész Európából jöttek résztvevők, akik Srí Szvámídzsí nagyszerű magyarázatát hallgatták a különböző csakrák elhelyezkedéséről és funkciójáról az emberi testben. Sokan kaptak tőle mantra és karma szannjásza beavatást is.

Február 27-én Srí Szvámídzsí megérkezett Barcelonába, ahol sok tanítvány és törekvő várta türelmetlenül. Több bhakta lakóhelyére ellátogatott és szatszangokat tartott. Minden nap volt szatszang az ásramban is Barcelonában. Március 3-án elutazott Szvámíföldre, egy vidéki környezetben lévő ásramba egy órányira Barcelonától. Az egész napot ott töltötte a gyönyörűséges természeti környezetben. Sok törekvő kapott ott mantra és karma szannjásza beavatást.

Tervek a jövőre

Szemelvények Srí Szvámídzsí Manchesterben tartott szatszangjaiból és a Londonban 1983 februárjában elhangzott szatszangokból:

> Mielőtt 1943-ban elmentem Swami Sivanandához, már sok guruval találkoztam, de amikor őt megtaláltam, megtalál-

tam a fényt. Büszke vagyok arra, hogy 1956-ig vele élhettem. Fantasztikus időszak volt. Sokszor olvastam Krisztusról, de soha nem hittem, hogy ilyen ember létezhet ebben a világban. Az együttérzés, a szeretet és a másokra való odafigyelés olyan tulajdonságok, amiket nagyon nehéz megtalálni, de Swami Sivanandában ilyen emberre találtam.

Nem voltak kötődései, mégis mindenkit szeretett. Nagyszívű volt, de fegyelmezett, az élete pedig folyamatos áldozatvállalás volt. Bárki bármiért fordult hozzá, mindig megkapta. Nagyon erős volt. Ezrek jöttek hozzá, hogy különböző betegségekből meggyógyuljanak. Milliókat gyógyított meg, de soha nem hirdette ezt. Halála idején tanítványai megkérdezték tőle: „Mit üzensz az emberiségnek?" Nem szólt, csak elővett egy tollat és leírta utolsó üzenetét az emberiség számára: „Isten veletek imádkozik. Minden más lényegtelen."

Ezen rövid idő alatt nem tudok mindent elmondani róla. Egyébként sem szeretek sokat beszélni a gurumról. Szeretem őt, és ez rám tartozik, nem pedig másokra. Neked meg kell találnod a saját gurudat, és ugyanilyen érzéseket kell táplálnod iránta. 1956. március 19-én reggel behívott a kutírjába és egy küldetéssel bízott meg. El kellett mennem, ki a nagyvilágba. Akkoriban azt mondta nekem: „1923-ban születtél; 1943-ban jöttél hozzám; 1963-ban magad is elkezdesz dolgozni, majd 1983-ban az intézményi munkád befejeződik, és azután a kozmikus szintre lépsz." Tehát az ő utasításai szerint dolgozom.

Mahászamádhija óta gyakran és egyértelműen érzem a jelenlétét. Tisztán hallom a hangját; de még ma sem tudom, hogyan lépjek kapcsolatba vele. Hiába is akarom, nem tudom. De amikor eljön a megtapasztalás, akkor az nagyon tiszta, kellemes, nyugodt és csendes. Akkor jön el hozzám, amikor mindazt, amit létrehoztam, fel akarom rúgni, amikor le akarok zárni valamit. Nem szeretem az

ásramokat. Alapvetően mindig is úgy gondoltam, hogy egy szvámínak máshogy kell élnie, de erre nem vagyok képes. Folytatnom kell, akár tetszik, akár nem.

Utoljára 1982 novemberében éreztem a jelenlétét, amikor Puerto Rico tengerpartján voltam, és kissé unottnak és lehangoltnak éreztem magam az időjárás miatt. Akkor így szólt: „Most már szabad vagy az ásramélettől", és ezzel felszabadított. Körülbelül tíz szvámí volt velem abban az időben Amerikából, Kolumbiából és Európából, köztük Swami Niranjan. Akkor odahívtam őt, és azt mondtam neki: „Most már világos a tervem. Nem fogok többé a Bihar School of Yoga adminisztratív részén dolgozni, és semmilyen más intézménynél. Mondd le az amerikai programjaidat, és térj vissza Mungerbe, amilyen hamar csak lehet."

Őt választottam, amikor négyévesen eljött hozzám, és úgy tanítottam ki, hogy nem említettem neki, hogy az utódom lesz. Most ő fog gondoskodni az egész misszióról, amennyire tőle telik. Hogy ezt jól vagy rosszul fogja-e csinálni, az rajta múlik, ez már nem az én dolgom. Én a jógához tartozom, nem pedig a Bihar School of Yoga-hoz. Egy intézmény eszköz, önmagában nem cél.

Kezdetben a mozgalom az eszköz és a filozófia a cél, de később az intézmény lesz a cél és a filozófia az eszköz. Ez történik minden vallással, minden intézménnyel. Csak azért élünk, hogy a szervezet vagy intézmény fennmaradjon, és nem hiszem, hogy most, a nyugdíjas éveimben ezt fogom csinálni. Nyugdíjba vonulok az intézménytől, amit létrehoztam és amiért őszintén dolgoztam.

Ez azt jelenti, hogy semmi közöm nem lesz ahhoz az intézményhez, mint intézményhez; nem mintha ellene lennék vagy bármilyen nehézség adódott volna vele, de mostantól nem fogom magam semmilyen intézményhez, sem valláshoz kötni. Egy szannjászinnak felül kell emelkednie az intézményeken és a vallásokon. Számára minden spiri-

tuális intézmény a lelkének egy része, és minden vallás egyformán értékes, fontos és sokatmondó.

Az elkövetkezendő húsz évben az emberiség javáért fogok dolgozni és a szádhanámat fogom végezni. Személy szerint úgy gondolom, hogy a jóga is inkább eszköz, mint cél. Már évek óta azon a véleményen vagyok, hogy amikor az emberek sikereket érnek el, tekintélyt szereznek, hatalomra jutnak, akkor elfelejtik a célt. Önmagukért dolgoznak, ahelyett, hogy az emberiségért dolgoznának. Nekünk csak addig kell a jógáért dolgoznunk, amíg meg tudjuk győzni az embereket arról, hogy ez segíthet rajtuk. Csak olyan mértékben kell terjeszteni bármilyen filozófiát vagy tudományt, hogy az emberek hasznára legyen, mert ha elfelejtjük, hogy a cél nem maga a tanítás, hanem az emberiség szolgálata, akkor nagy hibát követünk el.

Ha jól és alaposan meggondoljátok, akkor rájöttök, hogy az intézmények stagnálnak. Nagy adminisztrátorokkal és tisztviselőkkel erőssé és hatékonnyá válnak, akik módosítják és oldalról-oldalra bővítik az alkotmányt, dogmákat készítenek az intézmény fennmaradásáért, majd politikai pártokkal keresik a kapcsolatot. Ennek általában teljes káosz a vége, és ez bárkivel megtörténhet. Ezért úgy gondoltam, hogy szabad leszek, és beszélek az embereknek a jógáról. Rájöttem, hogy a jóga sokkal többet adhat az emberiségnek annál, mint amit eddig adott. A jóga tanítása szükséges, viszont a jógát különböző intézmények tanították, és így nagyon korlátozott és elfogadhatatlan lett sokak számára.

Minden spirituális keresőnek ugyanezekkel a törekvésekkel és eszmékkel kell rendelkeznie, amelyeket most kifejtek. Szabadnak kell lenniük minden reprezentatív mozgalomtól, szervezettől, klántól, osztálytól vagy szektától, és egyik helyről a másikra kell menniük, hogy ne lehessen azt mondani, hogy egy intézményért, névért, hírnévért, pénzért vagy bármi másért dolgoznak.1983 novemberétől kezdve kiköl-

tözöm az ásramból, és a következő húsz évet kolduskénttöltöm, mondjuk úgy, hogy „királyi" koldusként.

Némi időt annak fogok szentelni, hogy egyik helyről a másik helyre vándorolok, és meglátogatom az összes tírthát. Nem szeretem a tömeget. A szememnek nincs szüksége ünnepi látványra, mert rájöttem, hogy csupán néhány ember jelenti az igazi civilizáció gerincét. Ahol tízezres tömegeket gyűjtenek össze, ott idővel minden elbukik. A történelem bebizonyította ezt. Tehát én csak a tírthákhoz fogok elmenni, és hogy hogyan töltöm a következő húsz évet az életemből, azt majd a jövő fogja megmondani.

Srí Szvámídzsí 1983. március 5-én indult Indiába, és miután egy napot Bombayben töltött, visszatért Mungerbe.

Április 9. és 16. között Srí Szvámídzsí a Satyananda Ashramban tartózkodott Ausztráliában. Sok bhaktának adott mantra diksát, és hatvan törekvő kapott szannjásza diksát. Meghosszabbította ausztráliai tartózkodását, és május 22-ig a Mangrove Mountainben maradt. Felavatta az új sajtó épületét és szertartásos istentiszteletet tartott az új nyomdának. Május 21-én számtalan törekvőt avatott be a mantrába, a karma szannjászába és a púrna szannjászába. Továbbá beszélt a szvara jógáról. Május 22-én Swami Satyasanganandával együtt Indiába indult.

Május 15-17-ig nagyszabású Anga jóga kongresszust szerveztek, a Mungertől tizenöt kilométerre fekvő Bariarpurban. A helyi Phillips Középiskolában nagy sátrat állítottak fel, és 15-én este Swami Niranjan meggyújtotta az ünnepi lámpást, valamint megnyitóbeszédet mondott. Május 16-án reggel számos törekvőnek adott mantrabeavatást, délután pedig bhúmi púdzsant tartott és öt kővel lerakta a Bariarpur ásram alapját. A következő három napban délelőttönként rendszeres ászana és pránájáma órákat tartottak, majd a napi többi részében szatszangok és előadások is voltak.

Négyszázötven gyerek gyűlt össze az egész országból a Bihar School of Yoga Ganga Darshanban, hogy gurukul képzést kapjanak. Egész májusban úgy nézett ki az ásram, mintha gyerekiskola lenne. Tanórák, játékok, karma jóga, kírtanok és szatszangok folytak egész nap. A gyerekek teljes szabadságot kaptak, játszhattak és csintalankodhattak az ásram ligetes, burjánzó környezetében. Az egész tanfolyamot Swami Niranjan rátermett felügyelete alatt tartották, és minden szempontból nagy siker volt. A tanfolyam május 25-én ért véget. Sok gyermek vett mantra diksát, tele voltak lelkesedéssel, hogy a következő évben is visszatérjenek, és vidáman, jókedvűen mentek el.

Június 3-ától újraindultak a tanári továbbképzések.

Július 10-én Srí Szvámídzsí Swami Satyasanganandával és más szannjászinokkal együtt Patnába látogatott. Bhaktákkal és tanítványokkal találkozott, nyilvános gyűléseken és sajtótájékoztatókon beszélt. Programokat szerveztek a Rotary Clubban, a helyi főiskolákon és sok más helyen. Srí Szvámídzsí üzenetét rögzítette az All India Radio és hamarosan sugározni fogja. Sok tanítvány kapott mantra diksát, több százan kaptak személyes tanácsot és útmutatást, és ezreknek volt lehetősége darsanra és szatszangra. Július 13-án Srí Szvámídzsí elutazott Kalkuttába. Július 14-től 20-ig a kalkuttai ásramban tartózkodott, ahol szatszangokat tartott és sok törekvőnek adott mantrabeavatást.

Guru purnimá 1983

Srí Szvámídzsí július 21-én érkezett Raipurba a szannjászin tanítványaival együtt, hogy vezesse a Guru púrnimá ünnepét. Július 22-én és 23-án különleges szádhaná sivirt tartottak. A bhadzsanok és kírtanok 24-én reggel öt órakor kezdődtek, a Guru púdzsá pedig reggel hatkor. Több ezer bhakta gyűlt össze India minden tájáról, hogy a guru púdzsát, a guru imádatát végezzék az ősi indiai hagyomány szerint. Ausztráliából és Dél-Amerikából érkezett bhakták az egész eseményt rögzítették egy televíziós közvetítéshez. A raipuri televízió is felvette

a programot, amelyet huszonöt perces kapszula formájában sugároztak néhány héttel később.

Srí Szvámídzsí mantra és karma szannjásza beavatást adott, és tartott egy nagy jelentőségű szatszangot. Azt mondta:

1964 óta mindig részt vettem a Guru púrnimá ünnepségeken, de az idei lesz az utolsó év. A továbbiakban nem veszek részt semmi ilyen programon. Ezért az idei Guru púrnimá nagy jelentőséggel bír, és ezt szeretném nagyon világossá tenni mindannyiótok számára.

A tavalyi Guru púrnimáig személyiségem korlátozott és kondicionált volt, mintha ketté lett volna osztva egy külső és egy belső részre. Az egyik egy szádhu és a másik egy guru személyisége volt. Teljesítenem kellett mindkét szerepet. Ez eléggé megterhelő volt időnként, de valahogy sikerült mindkét szerepet sikeresen eljátszani az elmúlt húsz évben.

A korábbi Guru púrnimá programok során sokat tanakodtam, hogy vajon a Guru púrnimát a guru vagy a törekvő miatt ünnepelik-e. Ti ezt a különbséget nem érzékelitek, mert ti hittel jöttök, és a hit annyira ragyogó, hogy elkápráztatja a szemet, és ezért sok mindent nem veszel észre. Ahogyan tizenöt vagy húsz lámpa fénye bőven elég, hogy elkápráztassa a szemet, ugyanígy a hit fényében az ember nem veszi észre a hibát. A Guru púrnimá, amit idén ünneplünk, egy szabad és felszabadult szádhu ünnepe, aki nem kötődik senkihez és semmihez. Ezen az ünnepnapon senki sem kap díjat vagy jutalmat. Most, hogy minden kötelességtől és felelősségtől megszabadultam, Indiában és külföldön egyaránt a jóga üzenetét fogom terjeszteni ajtóról ajtóra, és jártamban az Anyatermészet ölén fogok megpihenni. Ha kedvem lesz jönni, akkor jövök, ha nem, akkor nem. Nem vagyok senkihez sem kötve. Ide csak azért jöttem, hogy felelevenítsem őseitek erőteljes hagyományait, és elmondjam nektek ennek a Guru púrnimának a jelentőségét, amit most ünnepeltek.

Ezen a szent napon, Guru púrnimá napján a szannjászinoknak el kell gondolkodniuk azon és el kell dönteniük, hogy mi a kötelességük és a feladatuk, mi a szádhanájuk és a hagyományuk? Az ászana és a pránájáma nem a mi dolgunk vagy hivatásunk, sokkal inkább a mi szádhanánk az. Így távol kell tartanunk magunkat attól a kis státusztól és tisztelettől, amit azzal nyerünk, hogy az embereknek jógát tanítunk. Egy szannjászinnak mindig teljesen kötődésmentesnek és távolságtartónak kell lennie minden dologgal szemben. Úgy kell élnie, ahogy a lótuszlevél a vízben.

Egy másik dolog, amit hangsúlyozni szeretnék, hogy a mantrabeavatás után elengedhetetlen a rendszeres dzsapa gyakorlás a beavatáskor kapott mantrával. Szádhaná nélkül nem lehet önbizalmat szerezni, és önbizalom nélkül az ember erőtlen a mindennapos problémákkal szemben, amelyek életünkben felbukkannak. Lappangó energiák tárháza van benned. A szádhaná segítségével felébreszthetted ezt az energiát, és arra használhatod, hogy felszámold a problémáidat. Nem állítom, hogy az ember összes problémáját meg lehet szüntetni ilyen módon, de az ember nagymértékben maga is meg tudja szüntetni a problémáit. Készíts magadnak egy tizenöt-huszonöt perces szádhaná programot, legyen benne ászana, pránájáma és dzsapa meditáció, és végezd rendszeresen. Ez a szádhaná fokozatosan fel fogja ébreszteni *átmasaktit,* a mindenkiben szunnyadó isteni energiát. Annak a mantrának, amit ma kaptatok, egyetlen célja az, hogy felébressze ezt az energiát, és ez az én Guru púrnimá üzenetem mindenki számára.

A program után Srí Szvámídzsí a rezidenciájára ment a raipuri ásramba. Miközben beszállt az autóba, magához hívatta Dharmashaktit és azt mondta neki: „Nem megyek Nandgramba. Te érted, hogy miért, ugye? Nem fogok kijönni a szobámból a következő két napban" – és ezzel a mondattal távozott.

Dharmashakti egy órával később ért az ásramba. A szobája szemben volt Srí Szvámídzsí szobájával. Srí Szvámídzsí szobája kívülről be volt zárva, és szigorú utasítást adott, hogy a következő két napban zárva kell tartani. Csak akkor nyithattuk ki az ajtót, ha hívott minket.

Raipurban, a Guru púrnimá program lebonyolításáról szóló döntés után, Dharmashakti megkérte Srí Szvámídzsít, hogy július 26-án Nandgramban tartson programot. Srí Szvámídzsí beleegyezett, és megszervezték 25-től 27-ig. A program részletei az ásram magazinokban is megjelentek. Dharmashakti minden szükséges előkészületet megtett a nandgrami programhoz, és alaposan elmagyarázott mindent a nandgrami ásram felelős szvámíjának, majd Raipurba ment a Guru púrnimá ünnepségekre. Srí Szvámídzsí beszélt ott is a nandgrami programról. „Tartsatok kétnapos programot" – mondta. 25-e délutánjától 26-a délutánjáig leszek ott." A nő továbbította üzenetét Nandgramba, és a programot a helyi újságok kinyomtatták. Most ezzel a hirtelen jött változással a terveket illetően, Dharmashakti türelmesen várt és gondolkodott, „Legyen úgy, ahogy Gurudév kívánja. Addig nem megyek el, amíg nem találkoztam vele." Az ásrambeli szvámí, a tanítványok és bhakták időnként feljöttek Srí Szvámídzsí szobájához, de amikor látták, hogy zárva van, visszafordultak.

Srí Szvámídzsí 26-án reggel jött ki a szamádhiból. Felhívta a földszinti irodát, és megkérte őket, hogy nyissák ki az ajtót. Dharmashakti darsanért ment és a lábai mellett ülve sokáig hallgatta őt. „Most, hogy szabad madár vagyok – mondta –, az elmúlt két napot gondtalanul töltöttem teljes nyugalomban. Sokszor gondoltam már a múltban is arra, hogy valami ilyesmit csináljak, de a Guru púrnimá napja mindig annyira zsúfolt volt, hogy soha nem találtam időt magamra. Nagyon is jól ismeritek a legbensőbb gondolataimat és törekvéseimet; minden olyan dolgot megteszek most, amiről soha nem gondoltam, hogy meg fogom tenni. Csak az adósságomat törlesztem

a gurum felé. Nem volt kérdés, hogy mi a választásom vagy a kívánságom. Nem azért hagytam el az otthonom, hogy guru legyek vagy ásramot nyissak. Azért mentem el otthonról, mert nem volt többé okom ott maradni. Egész életemben hagytam, hogy Isten kívánsága valósuljon meg cselekedeteimben. Gurum megbízatása Isten hangja számomra. Ha Ő el akar érni valamit rajtam keresztül, az biztosan meg fog történni. Nincs semmi, amit tehetnék ellene. Egyetlen imám Istenhez, hogy az isteni akarat megvalósításának legyek a médiuma, nem pedig a jógikus erők olcsó fitogtatásának. Végső soron egyedül Isten akarata uralkodik mindenek felett."

„Már régóta kapcsolatban állsz velem. Ne foglalkozz azzal, hogy nem mentem el Nandgramba. Mindenhol ott vagyok, minden egyes emberrel. Ha lenne valami különleges ajándékod számomra, hozd magaddal, amikor legközelebb eljössz hozzám Mungerbe. Mikor mész Nandgramba?"

„Szvámídzsí"– válaszoltam –, a repülőd délután megy. Azt tervezem, hogy este indulok, miután te elmentél. Nem sokat töröm a fejem, de Nandgramba visszatérve az emberek biztosan mindenféle kérdéseket fognak feltenni nekem a távolléted miatt. Lehet, hogy a dolgok kicsit nehezek lesznek, úgyhogy áldj meg, hogy erős legyek, és bármilyen nehézséggel szembe tudjak nézni."

Srí Szvámídzsí elnevette magát: „Megkaptad az én áldásomat már régen. Nemcsak az Atya, hanem az egész világ dicsérni fogja a bátor és elszánt gyermeket. Megvolt benned a képesség, ezért kaptad meg az áldást. Hari Óm."

Srí Szvámídzsí délután elutazott Mungerbe. Én pedig visszatértem Nandgramba az esti vonattal. Ez egy kétórás vonatút Raipurból. Amikor elértem a sajtót, sokan vártak már rám. Megtudtam, hogy reggel óta bhadzsan és kírtan szólt az ásramban. több mint ötszáz ember volt ott, köztük sok bhakta a városon kívülről. „Srí Szvámídzsí nem tudott eljönni, mert a körülmények nem tették lehetővé" – mindössze ennyit mondtam magyarázatként. Miután rengeteg telefonhívásra válaszoltam

és számtalan emberrel találkoztam, a sajtó munkatársait hazaküldtem, majd este 8 órakor bezártam a sajtót. Végül visszavonultam a szobámba. Azt terveztem, hogy ott csinálok valamit a Guru púrnimá napján, de nem voltam rá képes. Gondolatok albuma nyílt ki az elmémben. Minden erőmet összeszedve próbáltam meditálni, vagy akár csak dzsapázni, de nem sikerült. Végül is tehetetlenül sodródtam a gondolatok áradatával.

Egyre több és több gondolat fogalmazódott meg bennem. Srí Szvámídzsí, a tettei, a szavai úgy peregtek előttem, mint a filmkockák. Miért van szenvedés az életben? Miért van tökéletlenség és nélkülözés az emberiségben? Én azt a tanítást kaptam a gurumtól, hogy az emberi lét teljessége és beteljesülése az anyagi és a lelki élet szintézisében rejlik. Ennek a szintézisnek az alapja a rokonság érzése az emberiség egészével, és az egység érzése a kozmikus szellemmel. Az étel nem adhat nekünk békét, és a puszta eszmék sem adhatnak boldogságot. Inkább ahelyett, hogy kizárólag a testre, az elmére vagy a szellemre összpontosítanánk, a tudatosságunkat kell minden irányba kiterjeszteni, hogy mindenhova elérjen. Törekedjünk kompromisszumra a jóga és a bhóga, külső vonzódás, a tjága, a lemondás és a vairágja, a szenvtelenség, az igaz és a valótlan, az elmélet és a gyakorlat között. Az egyoldalú fejlődés soha nem vezethet a szépség teljességéhez és a beteljesedéshez.

Milyen csodálatosan magasztos tanítás, melynek fényében a végső célhoz vezető összes út kristálytiszta lesz.

A nagy küldetés, amelyért Srí Szvámídzsí elhagyta otthonát – felvette a szannjászát, nehéz szádhanákat végzett, vándorlásai során számtalan nehézséget szenvedett el, ásramokat épített és elindított egy nagyszabású mozgalmat, hogy a jóga fényét terjessze –, nem sétagalopp volt, mint azt sokan gondolják. Nagyobb kihívás volt, mint borotvaélen járni, vagy egy elefántot átjuttatni a tű fokán. S mindennek a legvégén Srí Szvámídzsí egyszerűen csak annyit mond: „A jóga nem szekta, nem vallás, hanem életmód."

Guru páduká púdzsát szerveztek a Ganga Darshanban is. Július 24-én korán reggel kezdődtek a bhadzsanok és a kírtanok. A főépület harmadik emelete zsúfolásig megtelt bhaktákkal és tanítványokkal. A páduká púdzsát nagy örömmel és odaadással ünnepelték meg délelőtt, este pedig Sri Chandrashekhar Khan áhítatos zenés műsort adott, és Smt Krishna Devi felvilágosító beszédet mondott a *Rámájaná*ról.

1983 októberében krijá jóga és tattva suddhi tanfolyamot szerveztünk a Ganga Darshanban. A kurzust Srí Szvámídzsí vezette, felügyelte és irányította. Külön tanfolyamokat tartottak az indiai és a tengerentúli tanulók számára. Több mint kétszáz törekvő vett részt India minden részéből. A tengerentúli kurzusra Angliából, Olaszországból és Görögországból érkeztek a jelentkezők. A tanfolyam végén sok aspiráns kapott karma szannjásza beavatás.

Október 26-án Srí Szvámídzsí szatszangot tartott a helyi Rotary Clubban Mungerben.

November 9-én Swami Niranjanananda elindított egy szemészeti tábort Bariarpurban.

Srí Szvámídzsí november 9-én elhagyta Mungert és világ körüli útra indult. Miután Dhanbadban darsant, szatszangot és diksát adott, megérkezett Kalkuttába, ahol egy szemináriumot elnökölt „A magas vérnyomás jógikus kezelése és a kapcsolódó betegségek kezelése" címmel november 11-e és 13-a között. Dr. Swami Shankardevananda, Dr. Swami Vivekananda, T.K. Vasu, a Kalkuttai Felsőbíróság főbírája, Bombayből Sri D. Rai, Dr. T.W. Tulpule, Dr. S.S. Sanyal a Bellevue klinikáról, A.K. Madti professzor a Kalkuttai Egyetem neurofiziológia tanszékéről, valamint Dr. Usha Sundaram és számos más orvos és terapeuta vett részt a szemináriumon. A neves orvosok egy csoportja panelbeszélgetést tartott „A jóga hatása a szívbetegségekre" címmel. A szeminárium során két orvos púrna szannjásza beavatást kapott. A szeminárium után Srí Szvámídzsí Ausztráliába utazott.

November 16-án érkezett Sydney-be Swami Satyasangan-andával együtt. November 28-án beszédet mondott a Mangrove Mountain ásramban, és megnyitott egy háromnapos szemináriumot. Egy haladó krijá jóga tanfolyam szintén 28-án kezdődött Srí Szvámídzsí felügyeletével. A szeminárium ideje alatt megvilágosító szatszangokat tartott a krijá jógáról és a tantráról. December 4-én megnyitotta a „Mantra, Náda és Szimbólum" hetet. A hét folyamán sok törekvőnek adott diksát. 11-én egy különleges karma szannjásza tanfolyamot nyitott meg, amely során több mint ötven törekvőt avattak be a karma szannjászába.

Srí Szvámídzsí december 18-án nyilvános előadást tartott Sydney-ben. December 19-én sok törekvő kért mantra diksát a Manly ásramban. December 24-én bhakták és ismerősök sokasága gyűlt össze a Mangrove-hegyen, hogy mantrabeavatást, spirituális nevet és személyes útmutatást kapjanak. December 25-én huszonnégy törekvő vette fel a púrna szannjászát, sokan mások pedig mantra- és karma szannjásza beavatást kaptak.

Tevékenységek 1984-ben

Januárban egy három hónapos bevezető szannjásza tanfolyam indult a Ganga Darshanban. A cél nem az volt, hogy a résztvevők szannjászinok legyenek, hanem az, hogy megismerkedjenek a szannjásza életmóddal és értékes tapasztalatokat szerezzenek benne.

Tanárképzés, egészségmenedzsment és egyéb jógaképzések lesznek, ugyanúgy, mint az elmúlt években. Májusban ismét gyermekek számára szerveznek tanfolyamot, de ezúttal a gyerekeknek a gyámjaikkal együtt kell részt venniük.

Baszant pancsamí napján, február 7-én a BSY Alapításának Napját ünnepelték. Háromnapos programot szerveztek a megemlékezés alkalmából. Több mint kétezer tanítvány, bhakta és pártfogó vett részt a rendezvényen, amely magában foglalta

a havánt, a *Gítá* kántálását, bhadzsanokat, kírtanokat, imákat, meditációt és Nárájan bhódzst. Swami Niranjan minden este inspiráló szatszangokat tartott.

Január 15-én Srí Szvámídzsí Ausztráliába utazott. Új-Dél-Wales államban Newcastle-ben, interjúkat adott újságoknak és az ABC rádióhálózatnak. Meglátogatta Sri Ghosh rezidenciáját, ahol szatszangot tartott „A jóga jelentősége a mindennapokban" címmel az összegyűlt indiai bevándorlóknak és az Indiai Védikus Társaság tagjainak.

Srí Szvámídzsí január 20-án a queenslandi Cairnsbe utazott. Útközben megállt Townsville-ben egy televíziós interjú miatt. Cairnsben részt vett egy sajtókonferencián, amelyet a rádió és a helyi újságok szerveztek. Másnap nyilvános előadásokat tartott a meditációról. Január 22-én felavatta Cairns-ben a Satyananda ásramot, 23-án pedig előadást tartott a jóga terápiás hatásairól. Emellett a törekvők mantra és karma szannjásza beavatást, valamint spirituális nevet kaptak.

Január 26-án Srí Szvámídzsí megérkezett Rocklynba Victoriában, miután rövid időre megállt a Satyananda ásramban Canberrában. Másnap lámpást gyújtott, és felavatta Rocklynban az újonnan épült Satyananda ásramot, majd inspiráló szatszangot tartott „Az ásram élet fontosságáról". A vadonban épült ásram nyugodt és derűs légköre nagyon kedvező lesz a spirituális törekvők számára. Az ásramban elegendő hely van kétszázötven ember befogadására.

Srí Szvámídzsí szatszangokat tartott a jóga különböző aspektusairól a Rocklyn ásramban zajló nyolcnapos jógaszemínárium során. Spirituális neveket adott törekvőknek, valamint sokaknak adott mantrát, illetve avatott be a karma szannjászába. Miután január 31-én megnyitotta az ásramban a krijá jóga tanfolyamot, Canberrába utazott.

Február 1-jén Srí Szvámídzsí interjút adott a *Canberra Times* és más ausztrál lapok tudósítóinak a Canberra Press Clubban. Különleges interjút adott a Channel 7 TV hálózatnak. Sokak

kaptak mantra és karma szannjásza beavatást, ezt követően 2-án visszatért a Mangrove-hegyre.

Február 5-én Jan Similton, az ABC rádiócsatorna munkatársa interjút készített Srí Szvámídzsívei a City Extra című műsor számára, és ezt az interjút egész Ausztráliában sugározták. Február 12-én Srí Szvámídzsí nyilvános előadást tartott Gosfordban.

Ezután Srí Szvámídzsí Queenslandbe ment, ahol február 17-től 20-ig szatszangokat és előadásokat tartott, és részt vett egy jógaszemináriumon is Brisbane-ben. Miután tartott egy nyilvános előadást a Gold Coaston, tovább utazott Új-Dél-Walesbe, ahol nyilvános előadásokat tartott Lillian Rockban, Nimbinben, Bellingenben, Taree-ben, Newcastle-ben és Sydney-ben február 21-e és 29-e között.

Srí Szvámídzsí ausztráliai körútja nagy sikernek bizonyult. Több ezer jógagyakorló és spirituális törekvő volt jelen a programjain. Minden egyes helyen, ahova ellátogatott, sok száz törekvőt avatott be szannjászába, karma szannjászába, mantrába és spirituális nevet és szimbólumot kaptak tőle. Harminchat törekvő karma szannjászát vett fel a Mangrove-hegyen, huszonheten a Lillian Rockban, tizenhatan Nimbinben, tizenegyen Bellingenben, tízen Newcastle-ben és Taree-ben, hatvanan Rocklynban, tizenketten Canberrában, huszonheten pedig Brisbane-ben, tizenhatan Cairnsben és harmincan Hobartban.

Márciusban Srí Szvámídzsí szatszangokat és nyilvános előadásokat tartott Aucklandben és a Whangape-tónál (Új-Zélandon), Launcestonban és Hobartban (Tasmánia), Perthben (Nyugat-Ausztrália), Rocklynban (Ausztrália, Victoria), Alice Springsben (Északi terület) és Adelaide-ben (Dél-Ausztrália). Emellett krijá jóga tanfolyamot is indított a Sydney-i Satyananda ásramban.

Swami Niranjan megnyitotta a Rámájana találkozókat, melyeket a Jamalpur Vasúti Műhely Rámájana bizottsága szervezett a Kalyanpur vasútállomáson február 19-én és a Bariarpur vasútállomáson február 21-én.

Február 19-én, Sivarátri szent napján, egy különleges bhadzsan, kírtan és szatszang programot szerveztek a Ganga Darshanban. Málákat és Srí Szvámídzsí által Ausztráliából küldött spirituális nevet kapott kilenc törekvő. Őket Swami Niranjan avatta be a púrna szannjászába, tíz másik törekvőt pedig a karma szannjászába a szent áldozati tűz előtt.

A „Hatékony vállalatirányítás" témakörben két tanfolyamot szerveztek a Ganga Darshanban májusban.

Május 30-án Srí Szvámídzsí megérkezett Dél-Franciaországba, ahol másnap Toulonban felavatta a Satyananda jógaközpontot. Nyilvános előadást tartott a „Fegyelem és szabadság a jógán keresztül" címmel a nimes-i Pablo Neruda teremben június 1-jén. 2-án megnyitotta a krijá jóga tanfolyamot és inspiráló szatszangokat tartott a jóga különböző aspektusairól.

Június 8-án Srí Szvámídzsí elutazott a gyönyörű Des Ambies szigetre (Cote d'Azur), hogy ötnapos szemináriumot tartson. Ezt a Földközi-tengeri szigetet fenyőfák veszik körül minden oldalról. Itt Srí Szvámídzsí szatszangokat tartott a tantra jelentőségről és fontosságáról a mindennapi életben, és sok törekvőt avatott be mantrába. Június 12-én púrna szannjásza beavatásokat is adott. Srí Szvámídzsí dél-franciaországi programjai nagyon sikeresek voltak.

Június 13-án Párizsba utazott, ahol a bhakták és a tanítványok nagyon meleg fogadtatásban részesítették. Június 15-én megkezdte háromrészes előadássorozatát az „Indiai Szentírások és gyakorlati alkalmazásuk a mindennapi életben" címmel. Ezeken az előadásokon a Sivananda Ashramban, a Védák, a tantra sásztrák és egyéb, az indiai filozófia és gondolkodás kiemelkedő iskoláinak finomabb részleteit ismertette.

Srí Szvámídzsí alapos és éleslátó elemzéssel mutatta be a görög filozófiai iskolát és annak hatását a nyugati vallásra és civilizációra, és kifejtette, hogy ez a görög filozófia egy olyan kultúra és társadalom megszületéséhez vezetett, ahol az anyagi és a lelki élet elkülönült egymástól. Ezzel szemben a Védák-

ban rejlő tanítások egy gyönyörű életmód kialakulását hívták életre, amelyben a világi élet, a vallásos hit és a spirituális törekvések harmonikus egésszé olvadtak egybe. Srí Szvámídzsí előadásai ezen a programon páratlanul világosak és eredetiek voltak, tiszta gondolatai világosan tükrözték személyiségének veleszületett zsenialitását.

Június 18. és 24. között Srí Szvámídzsí számos nyilvános előadást tartott a jóga és a tantra különböző aspektusairól. Június 18-án „A spirituális keresés a házaséletben" címmel adott elő a párizsi Centre de l'Homme et de la Connaissance-ban. 19-én díszvendég volt egy zártkörű programon a Szabadkőművesek magánrendezvényén. Beszédének témája „Jóga, India időszerű ajándéka a nyugati világnak" volt. 20-án és 21-én hatalmas tömegeknek tartott szatszangokat a Satyananda Ashramban, Párizsban.

Srí Szvámídzsí meglátogatta Dr. Daussy híres klinikáját, és Prof. Cloarec professzort a párizsi Tenon kórházban június 22-én. Ezek a kiváló orvosok a szívgyógyászat világhírű specialistái. Előadást tartott a „Jóga, a jövő gyógyászata" címmel a Tenon kórház konferenciatermében. Este előadást tartott „Legújabb tudományos kutatások a jógáról" címmel a Sorbonne-on, a híres francia egyetemen. Előadásában Srí Szvámídzsí tájékoztatta hallgatóságát azokról az okokról, amik az oroszokat arra ösztönözték, hogy egy indiai jógagyakorlót küldjenek az űrbe.

Június 23-án Srí Szvámídzsí részt vett a „Jóga és az oktatás a jövőben" című kerekasztal-beszélgetésen az oktatási osztály tagjaival és a párizsi Condorcet College tanáraival.

Június 25-én a franciaországi Chamarande-ba utazott Gerard Klitz úr meghívására a European Yoga Union nevében. Srí Szvámídzsí ötnapos tanfolyamot vezetett a chamarande-i jógaegyetemen. A jógáról és a tantráról szóló előadásain főként Patanjali *Jóga-szútráira* összpontosított. A program fénypontja a *Négy fejezet a szabadságról* francia fordításának (címe: Liberté) megjelenése volt, ami a *Jóga-szútrákhoz* írt mesteri an-

gol nyelvű kommentárja. A könyvet Swami Yogabhakti fordította le és adta ki, és az European Yoga Union nyomdájában nyomtatták Gerard Klitz úr gondozásában. A Yoga Federation ezt a könyvet javasolta a jógatanárok tantervébe Európa szerte. Mielőtt Srí Szvámídzsí elhagyta volna Franciaországot, hét törekvőt beavatott a szannjászába.

Június 30-án Görögországba ment, hogy a Guru púrnimá ünnepségeket vezesse Thesszalonikiben. Ez volt az első alkalom, hogy a Guru púrnimát Európában Srí Szvámídzsí fizikai jelenlétében ünnepelték meg. A Guru púrnimá alkalmából háromnapos programot szerveztek, amelyen szannjászinok, bhakták, tanítványok és támogatók érkeztek Görögországból és a világ minden részéről. Július 13-án, a Guru púrnimá szent napján több ezer bhakta részesült Gurudév Swami Satyananda Saraswati darsanjában és áldásában. Sok törekvőt avattak be a mantra és karma szannjászába. Az európai bhakták számára olyan élmény volt ez, amire mindig emlékezni fognak és amit kincsként fognak megőrizni.

Különleges Guru púrnimá szádhaná sivirt szerveztek a Ganga Darshanban is július 10-e és 12-e között. Sri Chandrashekhar Khan gyönyörű bhadzsanokat énekelt 10-én este. 11-én és 12-én este beszédek hangzottak el a *Rámájanáról*, melyeket Smt Krishna Devi és Sri Rajesh Mohammed vezetett. 12-én kora reggel bhadzsanok és kírtanok kezdődtek, amit havan és páduka púdzsá követett. Több mint háromezer ember vett részt a programon, amely nagy sikert aratott.

Július 14-én Srí Szvámídzsí Görögországból visszatért Franciaországba. Ott hétnapos szemináriumot tartott jógatanároknak, amelyet Swami Yogabhakti szervezett a Château Theyrargue inspiráló környezetében, egy nyolcszáz éves dél-franciaországi kastélyban.

A szeminárium tattva suddhi óráit Swami Satyasangananda tartotta. Ez volt az első tattva suddhi előadás Európában. A szeminárium során Srí Szvámídzsí számos szatszangot tartott

a jóga filozófiájáról, a tantráról és annak alkalmazásáról a mindennapi életben.

Július 23-án Srí Szvámídzsí elutazott Franciaország középső részébe, hogy egy tizenöt napos szemináriumon vegyen részt, amelyet Devatmananda és Pragyananda szvámík szerveztek a L'Hermitage-ban, egy vidéki ásramban. A résztvevők főként a DIPS (Diffusions of Teachings of Swami Satyananda Saraswati - Swami Satyananda Saraswati tanításainak diffúziói) diákjai voltak, akik jógaoktatói képzést is kaptak. Srí Szvámídzsí minden nap szatszangokat tartott, melyek a témák széles skálájával foglalkoztak, beleértve az Upanisadokat, a *Rámájáná*t, a *Mahábháratá*t, a Védákat és a Puránákat is. Három törekvő kapott púrna szannjásza beavatást a szemináriumon alatt.

Ezután Srí Szvámídzsí a svájci Neuchâtelbe utazott Siru Nainani meghívására, és ott egy szádhaná tanfolyamot vezetett. Augusztus 18-án Genfbe ment, hogy részt vegyen egy szemináriumon a szvara jógáról, a szánkhjáról, a tantráról és a védántáról. Ezen a szemináriumon Srí Szvámídzsí világos és jól érthető előadást tartott a jóga bizonyos témáiról, amelyekről az emberek eddig nagyon keveset tudtak.

Miután Srí Szvámídzsí három törekvőnek karma szannjásza beavatást adott, Delhibe utazott, és augusztus 29-én érkezett Mungerbe.

Szádhaná és tanárképző tanfolyamok, illetve egészségügyről szóló kurzusok most rendszeresen vannak a Ganga Darshanban. Az ásram szannjászinjai is eljárnak az ásramon kívülre, hogy táborokat és sivireket tartsanak.

Srí Szvámídzsí megnyitott egy hindi nyelvű krijá jóga és tattva suddhi tanfolyamot október 14-én, és lelkesítő szatszangot tartott a résztvevőknek. November 6-án Swami Niranjan elindította az angol nyelvű krijá jóga és tattva suddhi tanfolyamot. Swami Anandananda megérkezett Olaszországból egy csoport bhaktával, hogy részt vegyenek a tanfolyamon. Swami Sanyam szintén hozott egy csoportot Angliából. November és

december folyamán Srí Szvámídzsí púrna szannjásza beavatást adott négy aspiránsnak, karma szannjásza beavatást kilencven aspiránsnak, és mantrát többszáznak.

A számítógépes korszak hajnala az ásramban

Az októberi Vidzsajádasnamí kedvező alkalmából 1984-ben két számítógépet telepítettek a Ganga Darshanba, és ezzel Munger kisváros felkerült India számítógépes térképére. Ezeket a számítógépeket a jógagyakorlatokkal kapcsolatos kutatási adatok szerkesztésére, Srí Szvámídzsí előadásainak összegyűjtésére, valamint más, az ősi tantrikus és jógakönyvekből származó szemelvények összeállítására használják.

Tevékenységek 1985-ben

Swami Niranjan szatszangsorozatot tartott a dhanbadi ásramban január 3-a és 6-a között. Ezt követően Swami Niranjan programjai az alábbi helyeken zajlottak: Sri Sanjeev Kumar rezidenciáján, az ISM előadótermében, a Dhanbad Lions Clubban, a Dhanbad Coal Bhavan előadótermében, a Sijua klubban, a Digladih klubban, a Sudamadih-gyárban, a Moolidih-gyárban, a női szatszang egyesületben, a Gujarati Samajban (Jharia), Agrasen Bhavanban (Jharia), a Pistodevi Vidyamandirban, a Kustaur klubban, a Golukdih-gyárban, a Kujima-gyárban és a Saraidhelában.

Január 24-én Swami Niranjan megnyitott egy sivirt Kalyanpurban, Mungerben. Február 3-án megnyitott egy segélytábort a vakok számára Suryagarhában. 10-én részt vett a Saraswati Shishu Mandir éves ünnepségén Mungerben, 17-én pedig felavatott egy természetgyógyászati és jógaközpontot a Bal Bharati Vidyamandirban, szintén Mungerben.

A Baszant pancsamíról, ami a BSY alapításának a napja, háromnapos ünnepséggel emlékeztek meg bhadzsanokkal, kírtanokkal és szatszangokkal. Szerveztek egy lakomát is a szegények és a nincstelenek számára.

Srí Szvámídzsí nyolc indiai aspiránst avatott be a púrna szannjászába február 17-én, Sivarátri szent napján. Továbbá huszonöt aspiránst avatott be karma szannjászába és sokan másokat mantrába.

Február 24-én Srí Szvámídzsí és Swami Satyasangananda angliai útra indult. 26-án érkeztek meg Londonba. Ott Srí Szvámídzsí március 2-án, az Antonia Boylo által szervezett workshopon, előadást tartott a meditációról, majd március 8-tól 10-ig elnökölt egy Swami Pragyamurti által szervezett jóga és tantra szemináriumon a Conway Hallban. Srí Szvámídzsí előadásai ezen a szemináriumon a tantrikus meditáció gyakorlati aspektusaira összpontosítottak a test, az elme és a tudatosság vonatkozásában. Londoni tartózkodása alatt tizenhárom törekvőt avatott be a karma szannjászába és egyet a púrna szannjászába.

Március 26-án Srí Szvámídzsí két hónapra visszatért a Ganga Darshanba. Még 1984 októberében két közintézményt hozott létre, a Sivananda Math-ot és a Yoga Research Foundationt, ezeket most jegyezték be. *Sivananda Math* néven elindult egy három havonta megjelenő magazin a Sivananda Math égisze alatt, a magazin ösztöndíjakat is biztosít az arra érdemes diákoknak, valamint könyveket és írószereket ad a hátrányos helyzetű gyerekeknek.

Idén Srí Szvámídzsí úgy döntött, hogy megünnepli a Guru púrnimát a Satyananda Ashramban, Athénban. Június 22-én indult el Görögországba, hogy elnököljön a háromnapos szádhaná és szatszang programon, és Swami Satyasangananda elkísérte őt.

Útban Athénba, Srí Szvámídzsí megállt Bombayben, ahol darsant adott és szatszangot tartott bombay-i híveinek. Június 24-én indult Athénba, ahol görög bhaktái és tanítványai szívélyes fogadtatásban részesítették. Srí Szvámídzsí Paianiában meglátogatta az új ásramot, amely több mint tíz hektáron terül el. A hely békés hangulata ideális környezetet biztosított

az európai bhakták számára, hogy Srí Szvámídzsí jelenlétében vegyenek részt a szatszangjain.

A Guru púrnimá ünnepség 1985. június 29-én kezdődött Srí Szvámídzsí felkavaró beszédével. Swami Yogashakti Kolumbiából bhadzsanokat és kírtanokat adott elő, míg Swami Satyasangananda és Swami Devatmananda beszédet mondott a guru-tanítvány kapcsolatról. A szatszangjain Srí Szvámídzsí a jóga, a tantra és az indiai filozófia más aspektusaira világított rá.

Július 2-án, a Guru púrnimá kedvező napján, Guru páduka púdzsát tartottak, amelyen több ezer bhakta vett részt nagy odaadással és tisztelettel Görögországból, Európából, az USA-ból és Angliából. Csodálatos lehetőség volt ez a nyugati tanítványoknak, hogy tanúi lehessenek ennek a szent eseménynek.

A Guru páduka púdzsát nagy örömmel és buzgalommal Mungerben, a Ganga Darshanban is megtartották.Több mint kétezer bhakta volt a programon, amelyen bhadzsanok, kírtanok, *Rámájana*-éneklés és szatszang szerepelt.

Srí Szvámídzsí megnyitotta a tattva suddhi tanfolyamot Görögországban július 3-án, amelyet Swami Satyasangananda vezetett.

Július 9-én Srí Szvámídzsí a belgiumi Antwerpenbe utazott régi tanítványa, Sri Ram Senon, a Raja Yoga Vedanta Institute igazgatója meghívására. Az Antwerpenben töltött tartózkodása alatt Srí Szvámídzsí rengeteg előadást tartott a pránájámáról, a mudráról, a bandháról és a kundaliní jógáról. Emellett tartott egy különleges jóga nidrá órát, amelyet a televízió is közvetített. Negyvennégy törekvőt avatott be karma szannjászába és tizenhetet púrna szannjászába.

Július 14-én Srí Szvámídzsí visszatért Athénba, ahol sok bhaktát avatott be mantrába, a karma és a púrna szannjászába. Július 19-én indult el Athénból Indiába. Három napot töltött Bombayben, ahol programjait az újonnan alakult Satyananda

Yoga Centre-ben szervezték meg. Bombay számos helyén tartott szatszangokat és előadásokat. Július 23-án Delhibe utazott, 24-én pedig visszatért Mungerbe.

Október 18-án Srí Szvámídzsí Dhanbadba utazott, ahol bhaktákkal találkozott és szatszangot tartott. 19-én érkezett Novamundiba Sri R.N. Sharma magánrepülőgépén, aki a Tata Vas- és Acélipari Vállalat alelnöke. Srí Szvámídzsít a TISCO általános és középiskolás tanulói hagyományos üdvözléssel köszöntötték. Miután nagyszabású beszédet mondott a Novamundi Jóga Kendrában, Srí Szvámídzsí a krijá jóga tanfolyam résztvevőihez beszélt, amelyet a Bihar School of Yoga szvámíjai tartottak. Este nyilvános előadást tartott a Novamundi Klubban.

Srí Szvámídzsí október 21-én indult el Bombaybe a Satyananda Yoga Centre meghívására. Ott tartózkodása alatt három nyilvános előadást tartott a kundalinírőI a Bharatiya Vidya Bhavanban. Előadásaiban a tantra kevéssé ismert aspektusaira világított rá. Ezekre az előadásokra Bombay minden társadalmi rétegéből jöttek érdeklődők. Október 29-én Srí Szvámídzsí meghívást kapott, hogy beszéljen a Homi Bhabha Atomkutató Központban, Trombayben.

Srí Szvámídzsí naponta tartott szatszangokat Sri és Smt Munshi házában, a Chateau Windsorban. Mantra és karma szannjásza beavatást adott sok törekvőnek.

Novemberben visszatért Mungerbe, ahol a krijá jóga és a tattva suddhi tanfolyamok résztvevőinek adott szatszangokat. Hét indiai résztvevőnek adott púrna szannjásza beavatást és sok törekvőnek mantra beavatást. Novemberben Swami Pragyamurti egy csoporttal érkezett Angliából a krijá jóga kurzusra. Swami Anandananda is hozott egy csoportot Olaszországból az ásraméletre és karma jógára.

Srí Szvámídzsí az ország és a világ különböző részeiből kapott meghívásokat látogatásokra és programokra. A következő üzenetet küldte bhaktáinak és tanítványainak:

Srí Szvámídzsí üzenete

Időről időre sok levélben kapok meghívást tanítványoktól, és az ide érkező csoportok is gyakran kérnek fel látogatásra. Természetesen eljönnék, mivel erős szálak kötnek a tanítványaimhoz és a szannjászinokhoz, akiket a sajátjaimnak tekintek. De jelenleg ez nem lehetséges.

Azonban, mindenki kívánságát szem előtt tartva úgy döntöttem, hogy a nevemben Swami Niranjant küldöm. Bár nem leszek ott személyesen, de a lelkem, a szívem és az elmém Niranjanban utazik hozzátok.

Ezt szem előtt tartva, minden szannjászint, tanítványt, bhaktát és barátot előzetesen tájékoztatni kell a látogatásáról. Swami Niranjan nem csak mint a képviselőm megy oda, hanem valójában úgy, mint a lelkem. Nincs különbség.

Remélem, az üzenetem világos.

Tevékenységek 1986-ban

1986 januárjában programokat szerveztek Madhya Pradeshben, Orisszában és Maharashtrában. Srí Szvámídzsí elküldte Swami Niranjant és négy másik szvámít, hogy ezeket a programokat levezessék. Swami Niranjan és az őt kísérő szvámík január 5-én indultak el Mungerből, és január 6-án érkeztek Kalkuttába. Kalkuttában szatszangot tartottak, ezt követően érkeztek Raigarhba 7-én reggel. Mozgalmas programot szerveztek Raigarhban szatszangokkal, órákkal és beavatásokkal. Este egy nyilvános előadást is tartottak.

Swami Niranjan január 9-én érkezett Bhilaiba, ahol egy négynapos kongresszust rendeztek meg 12-ig. Az eseményt 9-én este Swami Niranjan nyitotta meg, amikor szertartásosan meggyújtott egy lámpást és megkoszorúzta Srí Szvámídzsí arcképét. Bhadzsanok, kírtanok, szatszangok, ászana, pránájáma és jóga nidrá órák szerepeltek a kongresszus programjában, valamint egy előadást is szerveztek estére, ahol kérdéseket lehetett feltenni. Nandgram lakosainak kü-

lön kérésére Swami Niranjan beleegyezett, hogy Nandgramba is ellátogasson.

12-én reggel Swami Niranjan Bhilaiból Nandgramba utazott autóval. A nandgrami emberek már kora reggeltől gyülekeztek az ásramban, hogy megpillanthassák szeretett Niranjanjukat. Amint Swami Niranjan megérkezett az ásramba, kitörő örömmel fogadták. Legelőször tiszteletét tette Swami Satyavratananda szamádhi szthaljánál, majd mantra diksát adott negyvenhárom törekvőnek az ásram nagytermében. Több mint kétezer ember gyűlt össze az ásramban, de még többen jöttek. A tömegben lévő idős emberek mindent megtettek azért, hogy előrébb jussanak, és hogy jobban láthassák a kedves Niranjant. Az egybegyűltekhez szólva Swami Niranjan azt mondta: „Nem azért jöttem ide, hogy darsant adjak, hanem azért, hogy átadjam tiszteletre méltó Gurudév üzenetét, és hogy áldásaitokat és jókívánságaitokat fogadjam." Miután mindenkivel találkozott, Swami Niranjan 11 órakor visszatért Bhilaiba, ahol sűrű programja volt előadásokkal, beavatásokkal, találkozókkal és sajtótájékoztatóval a nap hátralévő részében.

Január 13-án Swami Niranjan autóval érkezett Raipurba. Sajtótájékoztatót tartott, amelyet az ájurvédikus főiskolán és a női főiskolán egyéb programok követtek. Az All India Radio raipuri központja különleges interjút rögzített vele, majd a törekvők és bhakták nagyszámú gyülekezetéhez szólt. Swami Niranjan 14-én reggel mantra beavatást adott, ezt követően a Szent József templomba ment, ahol előadást tartott „A jóga fontossága a modern korban" címmel. Miután egész nap beszédeket mondott és interjúkat adott, Swami Niranjan és csoportja még az este elindult Sambalpurba.

Január 15-én reggel értek Sambalpurba. Háromnapos Utkal jóga kongresszust szerveztek 16. és 18. között. Bhadzsanok, kírtanok, beavatások, szatszangok és kérdés-válasz előadások zajlottak egész nap a kongresszuson. Smt Krishna Devi a *Rámájanáról* beszélt az esemény mindhárom napján. 17-én

Swami Niranjan nyilvános előadást tartott a Burla Mérnöki Főiskolán. Másnap, a kongresszus befejezése után a csoport elindult Bombaybe.

19-én érkeztek Bombaybe, ahol Swami Niranjan nyilvános előadást tartott a „Jóga a jobb egészségért" címmel a Thane-ban és kiosztotta a jógaoktatói okleveleket a tanfolyam résztvevőinek. 20-tól 25-ig csidákása dháraná órákat tartott a Bharatiya Vidya Bhavanban. Sok embernek volt lehetősége arra, hogy privát beszélgetést folytasson vele. Január 21-én nyilvános előadást tartott „Patanjali rádzsa jógájáról" az ISKCON Juhu előadótermében. 22-én „Jóga Terápia" címmel tartott előadást a bombay-i West Rotary Clubban. 23-án Swami Niranjan a bombay-i Bota Clubban tartott előadást a „Stresszkezelés a jógával" címmel, ahol egyszerű és hatékony jógagyakorlatokat tanított a Gestkin Williams Company bhandupi dolgozói és tisztviselői számára. Január 24-én előadást tartott a „Jóga, a ma tudománya és a holnap kultúrája" címmel a Tata Auditoriumban. Január 25-én ászana órákat tartott gyerekeknek a Bharatiya Vidya Bhavanban. Ezeket a programokat a bombay-i Satyananda Yoga Centre rendezte. Ezt követően Swami Niranjan január 25-én este Gondiába utazott.

Január 26-án délután érte el Gondia városát, ahol szívélyes fogadtatásban részesült. Ezt követően a szatszangok, beavatások, interjúk és kérdés-válasz előadások sűrű programja következett. Majd 29-én Kalkuttán keresztül visszatért Mungerbe.

Srí Szvámídzsí február 5-én Delhibe, majd onnan a maharashtrai Amravatiba utazott, hogy megnyisson és vezessen egy háromnapos országos jógakongresszust. Srí Szvámídzsí 7-én szenvedélyes megnyitó beszédet mondott „A jóga jelentősége az egyén átfogó fejlődésében" címmel. Február 8-án és 9-én szatszangokat tartott, illetve jógatanárokkal és jógatanulókkal találkozott, akik India minden részéről érkeztek a kongresszusra. Február 10-én Srí Szvámídzsí visszatért Delhibe, majd Mungerbe.

Március 1-jén Srí Szvámídzsí Patnába utazott, ahol megnyitotta a keleti államokból származó gyermekeknek szervezett találkozót. A gyűlést az All India Shishu Sangam szervezte. Srí Szvámídzsí meggyújtotta az ünnepi lámpást, ami a gyűlés megnyitását jelzi. Ezt követően Meghalaya állam gyermekei álltak díszőrséget Srí Szvámídzsí számára, aki beszédében arra buzdította őket, hogy tanuljanak és ismerjék meg gazdag kulturális örökségüket. Mungerbe március 2-án tért vissza.

Srí Szvámídzsí továbbra is szatszangokat tartott a diákoknak és a bhaktáknak a Ganga Darshanban.1985 decemberétől 1986 márciusáig több százan kértek mantra beavatást. Hatvannyolc törekvő kapott karma szannjásza beavatást, és három púrna szannjászát.

Programokat szerveztek Bombayben, Lonavalában, Kutchban és Bhujban, ahová Srí Szvámídzsí elküldte Swami Niranjant. Swami Niranjan május 5-én érkezett meg Dhanbadba, ahol szatszangot és mantra beavatást adott. Ezt követően 7-én és 8-án Disergarhba és Sankatorjába látogatott, és egynapos stresszkezelési tanfolyamot tartott a Keleti Szénmezők tisztjeinek.

Swami Niranjan május 9-én érkezett Bombaybe. 10-én meghívást kapott a Bhabha Atomkutató Központba, Trombaybe, hogy előadást tartson a „Jóga a mindennapi életben" címmel. Május 11-én Lonavalába ment, hogy jógaelvonulást tartson a bombay-i Satyananda Yoga Centre diákjainak és tanárainak. A napi órákon és szatszangokon kívül különböző témákat ismertetett a Védákból és az Upanisadokból. Sok törekvő az elvonulás végén mantra beavatást kapott.

Swami Niranjan 18-án tért vissza Bombaybe. Ott háromnapos sivirt tartott Prána vidjá témában, amelyet a Satyananda Yoga Centre szervezett. Számos egyéb elfoglaltsága volt, köztük egy előadás „Harmónia a harmóniának" címmel a Rotary Club éves kongresszusán a Taj Hotelben, egy stresszkezelési tanfolyam a Tata and Rose Co. Ltd.-nél és egy inspiráló szatszang Pratibha Munshi rezidenciáján.

Swami Niranjan 19-én repülővel elutazott a kutchi régióba, Bhujba, ahol tanfolyamokat tartott, mantra beavatást adott a törekvőknek, sajtó- és magáninterjúkat adott, beszédet tartott a Rotary Clubban, valamint a Kereskedelmi Kamara és a Kereskedők Szövetsége tagjainak. Felkavaró beszédet mondott az indiai hadsereg, a légierő és a határvédelmi erők tisztjei és katonái előtt. Naponta tartott esti szatszangokat Shanti Niketanban is.

Május 26-án Swami Niranjan visszatért Bombaybe, majd 30-án Kalkuttán keresztül Mungerbe.

Ebben az évben a Guru púrnimá fesztiválját a Ganga Darshanban ünnepelték. Különleges szádhaná sivirt szerveztek július 18. és 20. között, amely magában foglalt ászana és pránájáma órákat, bhadzsanokat, kírtanokat, szatszangokat, a *Gítá* és az Upanisadok éneklését. Dr. Manas Vishwas a Madhya Pradesh-i Datia városából minden este a *Rámájanáról* beszélt.

A bhadzsanok, kírtanok és mantrák éneklése reggel 5 órakor kezdődött július 21-én, a Guru púrnimá kedvező napján. A Guru páduka púdzsá, melyen több mint háromezren vettek részt, reggel 6 órakor kezdődött. A páduka púdzsát a főépületben tartották, míg Srí Szvámídzsí a kutírban maradt. A bhakták különleges kérésére engedélyt kaptak Srí Szvámídzsí darsanjára, és a távolból leróhatták tiszteletüket. A bhakták sorba álltak a páduka púdzsá után, és miután tiszteletüket tették Srí Szvámídzsínek a kutírban, beálltak a visszatérő sorba. Ez 11 óráig tartott. Délelőtt Srí Szvámídzsí sok bhaktát avatott be mantrába és szannjászába. Körülbelül ötven-hatvan ember vett fel karma szannjászát júliusban. A púdzsá, a szatszang és a program többi része az új főépület második emeleti termében zajlott. Az egész esemény nagyon inspiráló és felemelő volt.

Srí Szvámídzsí a Ganga Darshanban maradt egy ideig, hogy elvégezzen néhány különleges projektet. Megalapította a Sivananda Mathot gurujának, a rishikeshi Swami Sivanandának emlékére, akinek a közelgő századik születésnapi évfor-

dulóját ünnepelték világszerte. Swami Sivananda a szeretet, a szolgálat, az együttérzés és az irgalom megtestesítője volt. A Sivananda Math pedig bejegyzett jótékonysági szervezet, amely Swami Sivananda e magasztos eszméi népszerűsítésének szenteli magát. Dicsőség a nagy gurunak és a vele egyformán nagyszerű tanítványának!

A Sivananda Math megalakulása óta ad ösztöndíjakat, könyveket, füzeteket és egyéb oktatási célú tananyagokat a Munger körzet szegény és rászoruló diákjainak.

Ez egy átfogó projekt, amelyet az intézmény céljainak megfelelően indítottak el, hogy minden lehetséges módon segítsék az arra érdemes diákokat. A rászoruló betegek számára a szükséges gyógyszereket ingyenesen biztosítják.

1985. december 24-én ruhákat osztottak ki férfiaknak, nőknek és gyerekeknek a zavargások sújtotta mungeri Lakshmipurban, ahol a közelmúltban erőszakos cselekmények – gyújtogatások, vérontás és rablások – történtek. Srí Szvámídzsí először a körzeti hatóságokat tájékoztatta a tervéről, és miután megkapta az érintett családok listáját, részletes összeállítást készített, hogy kinek és mit adjon. Ennek alapján kétszáztizenhat családnak csomagoltak ruhákat. Swami Niranjan, hét szvámí valamint a Sivananda Math huszonkét helyi önkéntese közösen osztotta szét a ruhákat a rászorulóknak. Két család konyhai eszközöket is kapott. A Sivananda Math a szingapúri bhaktáktól kapta ajándékba ezeket a ruhákat.

Srí Szvámídzsí azt tervezte, hogy egy mentőautót is üzembe helyeznek, amely a Sivananda Math mobil kórházaként fog szolgálni. Ez a járműi orvosokat, ápolókat és gyógyszereket szállít távoli vidéki területekre, ahol meg tudják vizsgálni a betegeket és helyben gyógyszereket is tudnak nekik adni. Kéthetenként a mentőautó állatorvosokat fuvaroz, hogy a vidéki állatállományt szakemberek lássák el. A tervek szerint iskolákat is nyitnak majd a távoli vidéki területeken. Bihar állam minisztere, Srí Bhagwat Jha Azad meglátogatta az ásramot, és

gyümölcsöző megbeszéléseket folytatott Srí Szvámídzsível. Elégedetten értesült programjairól és terveiről, és megígérte, hogy földet biztosít és tanárokat ad a leendő iskoláknak. Srí Szvámídzsí missziója egyre szélesebb kört érint.

Swami Sivananda születésének századik évfordulója

1987. szeptember 8-án lesz Swami Sivananda születésének századik évfordulója.

Az 1987-es Guru púrnimát ezért a századik Guru púrnimáként ünnepeljük. India és a világ minden részéből érkeznek majd bhakták és tanítványok. A szervezők akár tízezer emberre is számítanak. Srí Szvámídzsí úgy döntött, hogy ez alkalomból háromnapos szatszang sivirt tart. A *Szaundarja-laharí* és a *Bhagavad-gítá* kántálásával indul minden nap reggel 8-kor, majd ezt követően 14 órakor a *Rámájanát* és az Upanisadokat éneklik. Swami Sivananda nagyon szerette a zenét, ezért annak fontos szerepet szánnak a centenáriumi ünnepségeken. Elismert zenei nagyságok versengenek egymással, hogy szerepelhessenek az ünnepségen, amelynek mindhárom estéjére háromórás zenés programot terveztek.

Srí Szvámídzsínak világos elképzelése van a kutatóközponttal kapcsolatban is. Pontosan tudja, hogy hol és mit kell tennie: számítógépeket hoznak az erre a célra kialakított helyiségekbe, az előzetes kutatómunka befejezése után pedig az orvosok és terapeuták szemináriumát fogják összehívni. A kutatómunka jó néhány éve folyik, és a különböző orvosoktól a jelentések és adatok már kezdenek beérkezni.

A könyvtár elég nagy, a százegy nagyméretű szekrény a legkülönfélébb témájú könyvekkel van megpakolva. Az angol és hindi nyelvű köteteken kívül számos más nyelven is találhatók itt könyvek. Srí Szvámídzsí fejében csodálatos terv létezik, sokrétű tevékenysége számos területet és a társadalom több rétegét érinti.

„A karma jóga az igazi jóga" – ez Srí Szvámídzsí mottója, amelyet minden tanítványa megszívlel. Bátran és meggyőző-

déssel haladnak a karma jóga útján. Srí Szvámídzsí tényleg új irányt adott az emberi fejlődésnek.

Bhumandaleshwar Swami Sivananda szigorú szádhanát vállalt, és annak minden érdemét emberfeletti tanítványának adta. Tizenkét évig tartotta a keblében rejtve Satyamot, a tudás és a bölcsesség óceánját, majd elküldte a *bahudzsan hitája, bahudzsan szukhája* megbízásával, hogy dolgozzon az emberek javára és boldogságára.

Miután megkapta guruja áldását, hogy világhódítóvá váljon, Satyam elfogadta egy parivrádzsaka életmódját, és elindult az úton, melyet mindenható gurujának lelkiereje világított meg. Ismeretlen helyeken járt, ismeretlen emberek között vándorolt, sok megpróbáltatással és fájdalommal szembesült, de ő egyre csak haladt. Erőfeszítései hamarosan gyümölcsöt hoztak, bármerre ment, sikerrel járt. *„Hol vannak a tövisek az ösvényen most, az én utamat virágok díszítik…"*

1957 júniusában isteni erőktől kapott ihletet és útmutatást. Badrinathban 1961-ben újabb megbízást kapott, onnan visszatérve guruja áldásában részesült és utasítást kapott tőle. Srí Szvámídzsí megfogadta, hogy teljesíti az isteni megbízatást. *„A jóga lesz a holnap kultúrája"* – Srí Szvámídzsí ezzel a merész kijelentéssel alapította meg a International Yoga Fellowshipet. Guruja mahá szamádhija után örök lángot gyújtott az emlékére, és hozzákezdett, hogy teljesítse a megbízatást. Szigorú tapaszja és szádhaná után paramahamsza lett, és küldetését terjeszteni kezdte az egész világon. Srí Szvámídzsí szisztematikus jógaoktatása, az Indiában és külföldön létrehozott számos jógaásram és -központ, a jógakongresszusok, a sikeres világkörüli utak, a különböző betegségek folyamatos kutatása – címszavakban ezek azok, amik fényes bizonyítékai a jógamozgalom fejlődésének és sikerének. Könyvei több százezer példányban keltek el, és még többet nyomtatnak folyamatosan. Műveit lefordították számos indiai és külföldi nyelvre és kiadták szerte a világon. A *Yoga és Yoga Vidya* című havilapok huszonegy éve jelennek

meg, a komoly törekvők kérésére pedig a *Kriya* folyóiratban három éven keresztül egy sorozatban adták ki a haladó krijá jóga szádhaná teljes anyagát hindi és angol nyelven.

Sri Vasudev Sharma, a rishikeshi Yoga Vedanta Forest University Press munkatársa ezt mondta Srí Szvámídzsí harmincegyedik születésnapján:

> Ó, Ananda Kutir oszlopa – az óriási építmény, mely fenségesen magasodik a szent Gangesz partján, büszkeségtől ragyog ezen a szerencsés napon, mert egy olyan isteni oszlop támasztja meg, akinek szíve tisztább, mint a Gangesz, jelleme szilárdabb, mint a Himalája és beszéde édesebb, mint a legédesebb méz…

Ezek a szívből jövő szavak 1954-ben hangzottak el, de még ma is igazak, amikor a Ganga Darshan az Ananda Kutir helyébe lépett…

Srí Szvámídzsí írt egy esszét „Szannjászin vagyok" címmel 1954 elején. Még ma is ugyanazokat az eszméket és inspirációt őrzi személyiségében:

Szannjászin vagyok

> Az ember meghódította az égi birodalmakat, átkelt a hatalmas tengereken, felmérte az égbolt hatalmas kiterjedését, felfedezte a barlangszerű óceánok mélyét, feltárta a természet számtalan titkát, elfogadta a különböző filozófiákat és vallásokat, elfojtotta szenvedését és bánatát, összekötötte a születés és a halál két partját az élet láncával, felfedezte az istenit és felismerte az örök élet mögöttes forrását. Mindent megnyert, mindent elvesztett és mindent látott. Az ember mégsem teljes. Vágyai beteljesületlenek, és egy véget nem érő hiányérzet kísérti őt szüntelen. Annak az expedíciónak, amit életnek hívunk, a halál a vége és a születés a kezdete.

A halál beteljesíti az életet, és az élet beteljesíti a halált. Sem a dharma, sem a karma, sem a jóga, sem a mantra, sem a tantra nem tudja teljessé és kerekké tenni az életet. Még a jógikus és lelki élet által hirdetett teljesség is csak olyan, mint egy meddő nő művelt és jól szituált (azaz nem létező) fia.

Ez a probléma még most is fennáll. Még senki sem jelentkezett, hogy ezt megoldja. A jógik, gjánik, mahátmák, aszkéták és tudósok mind próbálkoztak, de kudarcot vallottak. Vagy elvesztettük önmagunkat az élet értelmének egyéni keresésében, vagy elmerültünk a világ materialista kísértéseiben, vagy mindent elfelejtettünk a spirituális boldogság múló pillanataiban. Valaki az átmant kereste, valaki más pedig a paramátmant. Valaki felismerte Istent, valaki más elveszett a világ csapdáiban. Valaki elindult, hogy felfedezze a végtelen kozmoszt, másvalaki alámerült az óceánok mélyébe, hogy felfedezze annak titkait, és megint valaki más az űr széléig ért el. Valaki a békét kereste, míg valaki más vihart kavart. Mégis a mai napig sem jutott el odáig senki, hogy megértse az életet teljességében, mindenre kiterjedően.

Az élet fejlődése mindössze néhány területre korlátozódott. Egy hinduból nem lehetett muzulmán, és egy muszlim sem válhatott hinduvá. Egy családfenntartóból nem lehetett szannjászin, és egy szannjászinból sem lehetett családfenntartó. Valaki azt mondta, hogy a világ valóságos, egy másik azt állította, hogy nem valóságos. Valaki azt mondta: „Minden egy", másvalaki azt mondta: „Számtalan", míg egy másik azt mondta: „Legelőször is, semmi nem létezik." Minél többet kutattunk, annál jobban eltévedtünk. Minél több tudást szereztünk, annál kevesebbet tudtunk. Hiába próbálkoztak jógik, szannjászinok, szentek és mahátmák korszakokon át, mégsem sikerült senkinek megfejtenie az élet titkát. De ma meg kell oldanunk ezt a bonyolult dolgot.

Megértettük, hogy az élet szent, sem nem átok, sem nem bűn, inkább gyönyörű áldás. A jógik, a bhakták, a tudósok,

a filozófusok és a megvalósult mesterek megpróbáltak javítani az élet minőségén. De mi volt az eredmény? Az élet valódi természetét fátyol fedi, nem igaz? El kell távolítani a vallási dogmák és a szentiratok parancsainak fátylait, és le kell mosnunk a színek azon rétegeit, melyek az idők során rárakódtak az életre. Akkor, és csakis akkor fogjuk látni az életet eredeti dicsőségében. Az élet egyszerű és tiszta, szent és egységes. Az élet – a hatalmastól a kicsiig – mindent átitat. Valóságos és mindenütt jelen van. A rárakódott rétegek csak pompa és látványosság, semmi más.

Hadd menjen az életem úgy, ahogy van, abba az irányba, amit követni vágyik. Tartsd meg a tudásodat, a filozófiádat, a szellemiségedet, a tudományodat, a társadalmi viselkedésedet és a vallásodat. Hadd folyjon életem csodálatosan, mint egy gyermeké. Hadd szálljak, mint a gondtalan madarak, hadd maradjak ártatlan és tudatlan. Nem kell a bölcsességed, sem a tudásod. Nincs szükségem a tudományodra és a könyveidre sem. Csak a dzsungelt és a hegyeket szeretném járni. Hadd énekeljek együtt a madarakkal, ne fogjatok vissza. Hadd szaladjak az avarral borított ösvényeken, hadd érezzem, ahogy futás közben ropog a talpam alatt. Ne tarts vissza. Hadd nézzem a napkeltekor elém táruló csodálatos természet látványát. Hadd éljek az erdő levelein, a patakok vizén és a hatalmas égbolt levegőjén. Tartsd meg a civilizációd, a büszkeséged, a hírneved és a vallásod. Ne köss meg, hadd menjek, ahová csak akarok. Ne köss meg a társadalmi normák és szabályok béklyóival, ne vezess félre a vallási meggyőződéseddel, és ne győzz le a tudományos érveiddel. Ne vezess félre.

A végtelen égbolt madara vagyok
A nektár szüntelen áradása vagyok
A csendes örök boldogság vagyok
Az örömök fénylő csillaga vagyok

Menj tőlem könny, bánat és szomorúság,
a fájdalom börtöne megsemmisült.
Hol vannak a tövisek az ösvényen most,
az én utamat virágok díszítik.
Szannjászin vagyok, szannjászin vagyok…

Mennyire igazak ennek a szannjászinnak a szavai, aki több születés során szerzett lelki, spirituális szamszkárákkal jött e világra. A gyémánt koszos szén alakjában születik. Ha felfedezi egy szakértő ékszerész, fénye és csillogása az egész világot beragyogja, máskülönben senki sem tudna róla. Ez az egyedülálló Satyam nevű gyémánt már akkor elkezdte terjeszteni fényét, amikor előkerült a bányából, ám még nem sokan vették észre. De a végzet ezt a gyémántot egy ékszerész küszöbére tette, aki azonnal felismerte értékét, és elkezdte lecsiszolni a drágakő érdes éleit. Tizenkét év alatt a gyémánt olyan fényt és csillogást kapott, hogy az egész Ananda Kutirt bevilágította, majd a fény fokozatosan terjedt az ásramon kívülre is. A guru áldását adta sugárzó tanítványának, és elküldte, hogy meghódítsa a világot. Ennek a naphoz hasonlatos tanítványnak most be kell fejeznie küldetését, és meg kell szabadítani ezt a világot a sötétségtől, anélkül, hogy bárkivel belekeveredne a barátság vagy ellenségeskedés béklyóiba.

Kumaoni szülőföldjének természeti szépsége, apja gazdagsága és tekintélye, barátai melegsége és tisztelete – Pallavnak mindene megvolt, de mindezek közül egyik sem tudta megkötni őt. Nem arra volt hivatott, hogy a négy fal közé zárva éljen, hanem mint a szabad madár, otthagyott mindent, hogy a hatalmas égbolton szárnyalhasson… Ez 1942-ben történt.

Most 1988-at írunk. Negyvenhat év telt el. Ő már nem a fiús Dharmendra, hanem az oroszlán Satyam, aki a jóga üzenetét üvöltve hirdeti és elűzi a tudatlanság sötétségét a világ minden zugából. Fél évszázaddal később a szenvedélymentesség és a nemragaszkodás érzése még mindig ugyan-

az. Gazdag örökséget hagyott hátra: a Sivananda Ashramot, a hétemeletes Ganga Darshant, a Sivananda Mathot, a Yoga Research Foundationt és még sok mást. De vajon ez a modern kori Bhagiratha, aki a Jóga Gangeszt az átlagemberek számára elérhető közelségbe hozta, megmaradhat-e a Ganga Darshan falain belül?

Swami Satyananda Saraswati, a jóga messiása végül 1988. augusztus 8-án elhagyta a Ganga Darshant, szabad madárként útra kelt, hogy megköszönje az isteni erőknek mindazt, amit elért, és hogy áldásukat és útmutatásukat kérje a jövőbeli életútjára.

Teljes és maradéktalan lemondása azokat az érzelmeket visszhangozta, amelyeket már majdnem fél évszázaddal ezelőtt is kifejezett: „Hadd folyjon az életem, mint gyermekkorom ártatlan áramlatai. Hadd maradjak tudatlan, nem kell a bölcsességed, sem a tudásod. Szárnyalni akarok magasan, mint az azúrkék ég gondtalan madarai. Hadd énekeljek együtt ezekkel a madarakkal. Ne állíts meg, ne tarts vissza engem…"

Ó, Satyam! Ezt a kis füzért készítettem szerelmed, szereteted, együttérzésed, bölcsességed és tudásod virágaiból, amelyek számtalan szatszangod, beszéded és előadásod során hullottak le. Nincs semmi, amit igazán az enyémnek nevezhetek ebben a füzérben; ami benne van, az mind téged illet. Ezt a jelentéktelen füzért a tétovaság és a féktelen öröm érzésével lótuszlábaid előtt felajánlom neked…

Hadd menjen az életem úgy, ahogy van,
abba az irányba, amerre vágyik.
Tartsd meg tudásodat, filozófiádat, szellemiségedet,
tudományodat, társadalmi viselkedésedet, s vallásodat.
Hadd folyjon életem csodásan, mint egy gyermeké,
Hadd repüljek, mint a madarak,
Hadd maradjak ártatlan és tudatlan.

Nincs szükségem a tudásodra.
Szeretek a dzsungelben barangolni.
Hadd énekeljek a madarakkal, ne tarts vissza.
Hadd nevessek az élet lángoló kertjében.
Hadd szaladjak a zörgő faleveleken.
Hadd lássam napkeltekor a természetet,
Hadd éltessen engem az erdei levél, a forrásvíz, a tiszta levegő.

Tartsd meg civilizációd, büszkeséged, hírneved;
Hadd menjek, ahová csak akarok
Messze, messze, a horizonton túlra
Ahová földi sugarak nem hatolnak be
Ahová világi utak nem érnek el.

Ne kössenek engem társadalmi szabályaitok.
Ne befolyásoljanak vallásaitok,
Ne húzzanak mélybe konvencióitok.
Hagyjatok békén.
Hagyjatok léteznem.

A látnok víziójának beteljesedése

Ó, Ganga Darshan káprázatos napja!

A fénylő Önvalód tündöklése vezérel, amint megyek az örökkévaló, határtalan fény felé vezető úton, és hálásan hajlok meg szent lábaid előtt. A Te szavaiddal:

A határtalan ég madara vagyok
a nektár szakadatlan áramlása vagyok,
a csendes, időtlen öröm vagyok,
a boldogságok tündöklő csillaga vagyok.
Távozzatok könnyek, gyász és bánat!
A fájdalom börtöne leomlott.
A csapás, hol tüskék meredeztek felém,
virágokkal szegélyezett utammá vált.

ॐ

Bínu hari kripá miláhí nahín szántá – lehetetlen kapcsolatba kerülni egy szenttel Isten áldása nélkül. A saját életem példázza Tulsidas, a nagy költő ezen kinyilatkoztatását. A világban minden korban feltűnnek szent emberek és bhakták, akik elmondják, megtanítják és megmutatják nekünk az igazságot.

A vágy, a jóváhagyás és az utasítás, hogy írjunk valamit a szentek e gyöngyszeméről, mindig is megvolt. Gurudév ösztönzése és áldása is velem volt. Akármit is mondott Gurudév, az mindig beigazolódott. Ezt láttam és tapasztaltam életem minden lépésénél. Gurudév és legjobb barátja, egyben tanítványa, Satyavratdzsí támogatása, ösztönzése pedig lehetővé tette számomra, hogy könnyen eligazodjak a családi és társadalmi élet útvesztőiben. Satyavratdzsí az oltalmazóm, a vezérlő csillagom és egyúttal a társam is volt az életem útján.

Nem lenne túlzás azt mondanom, hogy előző életeink kedvező karmáinak alakulása vezetett bennünket ebben az életben már korán a nagy szentek lábaihoz. Rendkívül szerencsések voltunk, hogy részesültünk Swami Sivananda áldásában, valamint Swami Satyananda féltő gondoskodásában és támogatásában. Ahogy felidézem azokat a korai időket, elveszek az emlékek áradatában. Az 1956 óta történt események és történések azóta is élénken élnek bennem. Satyavratdzsít mindig érdekelték a

könyvek és az újságok. Fáradhatatlanul rendelte és vásárolta a különféle könyveket, amiket elolvasás után tovább adott, így a könyvesszekrényünk állandóan tele volt. 1956-ban egy teljes készletet kaptunk Swami Sivananda könyveiből, ezenfelül minden hónapban újságok és időszaki kiadványok érkeztek. A nagy gyűjteményhez tartozó olvasnivalók átadásával, átvételével és kezelésével kapcsolatos minden teendő az én vállamra került.

1956 után, Satyavratdzsí tanácsát megfogadva, saját könyvtárat hoztam létre, melyben fellelhetők voltak Swami Sivananda hindi könyvei, Swami Satyananda könyvei, az írásait tartalmazó gyűjtemények, a szatszangjainak az átiratai, a naplói, a levelei, továbbá a személyéhez köthető más újságok és kötetek. 1971-ben az ásram megépítése után Satyavratdzsí a személyes gyűjteményünket áthelyezte az ásramba, de az én mini könyvtáram nálam maradt. Srí Szvámídzsí szatszangjai valamint előadásai után mi ketten gyakran leültünk vele, és sokféle témáról beszélgettünk. Ha Srí Szvámídzsí bármikor is magáról beszélt, Satyavratdzsí gyorsírással rögtön jegyzetelni kezdett, később pedig én írtam át illetve rendeztem iratba a feljegyzéseit.

Ahogy sorra jelentek meg Srí Szvámídzsí könyvei, az ösztönzésére én is írni kezdtem. Satyavratdzsí leghőbb vágya Srí Szvámídzsí életművének az összegyűjtése és kiadása volt, és erre engem is folyamatosan ösztökélt. Gyakran mondogatta, hogy milyen formát öltsön a könyv, illetve mit és hogyan kellene beleírni stb. Srí Szvámídzsí néha megjegyezte: „Miért nyüstölöd haszontalan dolgok leírásával?", amire Satyavratdzsí rendszerint azt válaszolta: „Mahárádzsí, Te tettél bennünket a kocsid kerekeivé, és amint a kerekek mozgásba lendülnek, mindenképpen girbegurba nyomokat fognak maguk után hagyni. A kegyelmeddel és az áldásoddal ki fogjuk olvasni a girbegurba nyomok jelentését." Srí Szvámídzsí erre úgy felelt: „Rendben, ahogy kívánod. Hadd lássuk, mire jutottál az írással!"

1969 után Satyavratdzsí sokat elemezte Srí Szvámídzsí állapotát, szádhanáját és gondolatait, amit akkoriban még nem értettem, azonban most már világosan látom az igazságot a kinyilatkoztatásokban. Satyavratdzsí gyakran említette: „Srí Szvámídzsínek nagyszerű terve van az ásram előtti ősi romokkal, a Karna Csaurával. A terve mindenképpen meg fog valósulni. Azon a helyen egy új történet íródik. Néha Srí Szvámídzsí gondolatai és tervei hirtelen bevillannak az elmémbe, és ezekben a pillanatokban azon álmélkodom, hogy a Kali jugában vagyok, vagy a Trétá juga risijére gondolok. Nincs kétségem afelől, hogy tiszteletreméltó Gurudévünk a múltbéli, jeles risik nyomdokain jár, és örökké ott fog sétálni. Srí Szvámídzsí lénye minden elmúló nappal egyre fenségesebbé válik. Az emberek nem tudják Őt megérteni, mert megvan a saját tengelyük, amivel őrölnek. Talán nem lehetek melletted, de a támogatásom és a jóakaratom állandóan veled lesz. Neked kell megértened, és intézned mindent, emellett hibátlanul is kell írnod." Én tovább hallgattam és nevettem.

Satyavratdzsí elvesztése után teljesen összeomlottam, és úgy éreztem, hogy képtelen vagyok bármit is csinálni. Akkoriban Srí Szvámídzsí azt mondta: „Neked kell avadhútaként, a világról lemondott aszkétaként minden felelősséget a válladra venned, és be kell fejezned Satyavrat félbemaradt munkáját." Srí Szvámídzsí mérhetetlen áldásával és útmutatásával hamarosan minden visszatért a régi kerékvágásba, ennek ellenére az írás még lehetetlen küldetésnek tűnt számomra. Ahogy telt-múlt az idő, egyszer-egyszer ihletet kaptam az íráshoz, de amint leültem, hogy papírra vessem a gondolataimat, többnyire elvesztem bennük. Swami Niranjan levele megjött Amerikából azzal, hogy „Meg kell írnod Srí Szvámídzsí életrajzát!". Akármilyen keményen is próbálkoztam, a tollam ellenállt. A naplementék folyton arra emlékeztettek, hogy életem alkonyán járok, és egy belső hang is arra figyelmeztetett, hogy kifutok az időből.

Sok minden elhalványult, és csak kevés maradt,
ne késlekedj többé.
Vess papírra mindent, amit gyűjtöttél,
biztosan sikerrel jársz.

A Srí Szvámídzsíról összegyűjtött iratokat, jegyzeteket, újságokat és könyveket korábban keresztül-kasul áttanulmányoztam, de most magam elé kellett tennem az összeset, és trátakában, koncentrált nézéssel fókuszáltam rájuk. A szeszélyesen áramló gondolataim így kezdtek lecsendesedni, és kirajzolódott bennem egy tiszta kép arról, hogy miként lehetne ezeket a virágokat gyönyörű csokorba rendezni. A tollam mozgásba lendült, és valahogy sikerült írnom valamit a modern kori Sukadévának, korunk Bhágírathájának a dicsőséges életéről. Ugyanakkor ha nem írok tovább, hogyan fog elkészülni a könyv? Méghozzá Srí Szvámídzsíról bármit is papírra vetni már egy magas szintű feladat.

Bármit is írtam eddig, az a szeretett gurum, Swami Satyananda Saraswati életének és munkásságának összefoglalása, melyhez útmutatást és áldást kaptam tőle. Akármit is vetek papírra a következőkben, azt a Ganga Darshan magasztos tapaszvíjának szentelem, aki egy csapásra apró cseppé apasztotta magát a hatalmas óceánból, ami egykoron volt. Hosszas gondolkodás után arra a következtetésre jutottam, hogy Srí Szvámídzsíben egy óceán rejlik, és Ő örökkön-örökké óceán lesz. Azáltal, hogy apró ponttá alakult a szádhanája és tapaszjája teljesítéséhez, minden idők mérhetetlen óceánjává vált. Ez az a cél, amiért küzd, és amit Isten áldásával biztosan el fog érni.

Swami Satyananda Saraswati 1983-ban már megszabadult az ásram valamennyi adminisztratív teendőjétől. Időről-időre azért tartott szatszangokat és előadásokat a Ganga Darshanban, valamint más helyeken. Az útmutatásával és irányításával Ganga Darshan ugrásszerű növekedésnek indult, és a fejlődés azóta is töretlenül folytatódik.

Indulás Ganga Darshanból

1987-ben, azok után, hogy boldogan és lelkesen ünnepeltük a Guru púrnimát, Swami Sivananda születésének centenáriumát, Srí Szvámídzsí a beszédében továbbá a szatszangjain emlegetni kezdte a közelgő indulását és zarándoklatát. 1988-ban a Guru púrnimá idején Srí Szvámídzsí maga vezetett egy háromnapos szatszang programot, melynek során kora reggeltől estig a színpadon maradt, és foglalkozásokat tartott a *Szaundarja-laharí*, az Upanisadok, a *Gítá, a Rámájana*, a dzsapa, a meditáció továbbá a náda jóga témájában. Az eseményen emlékeztette is a résztvevőket arra, hogy ezek az utolsó szatszangjai.

A Guru púrnimá ünnepe után tíz nappal, az 1988. év 8. hó 8. napján (88-8-8), vasárnap, Srí Szvámídzsí úgy rendelkezett, hogy mindenki gyülekezzen a kutírban a *Rámájana* tévésorozatra, jóval annak kezdete előtt. Ekkor hagyta el az ásramot parivrádzsakaként, semmit nem vitt magával, csak Swami Niranjan rendületlen kérésének engedve fogadott el 108 rúpiát. Határozottan elutasított bármilyen további segítséget. Swami Niranjan azt gondolta, hogy Srí Szvámídzsí a zarándoklat befejezésével visszatér majd Ganga Darshanba, azonban Srí Szvámídzsínek egészen más járt a fejében. Csendesen távozott lakóhelyéről, a Sri Niwasból, miközben az ásram valamennyi lakója a tévésorozat nézésével volt elfoglalva. Teljes szellemi örökségét Swami Niranjanra hagyva elindult Ganga Darshanból, és új célja felé vette az irányt.

Az Ő szavaival élve: *„A határtalan ég madara vagyok, a nektár szakadatlan áramlása vagyok."* Úgy tűnt, mintha maga az Anyatermészet tárta volna ki a karjait, hogy köszöntse a kiváló szannjászint, a tjágа és a vairágja megtestesítőjét: *„A csapás, hol tüskék meredeztek felém, virágokkal szegélyezett utammá vált…"*

A Ganga Darshan nagyszerű tapaszvíja hű maradt a régi „Nirmohi" névhez, és évekkel korábban tett fogadalmához is: mindent maga mögött hagyott, amit létrehozott azért, hogy megkezdje zarándoklatát a különféle tírthákra és tisztelettel

adózzon a dévíknek és dévatáknak. Legelőször Kashi Vishwanathba vándorolt, ezt követően Vindhyavasini, Dwarkadheesh, Vaishnava Devi, Gangotri, Yamunotri, Kedarnath, Badrinath, Haridwar Ashramját, majd Rishikeshben a Sivananda Ashramot látogatta meg. Októberben Deogharba ment Baba Baidyanath darsanjára. Amint Swami Niranjan értesült az ottlétéről, Deogharba utazott, hogy találkozhasson Srí Szvámídzsível.

Swami Niranjan kérte, hogy egy kis időre menjen vele Ganga Darshanba, azonban Srí Szvámídzsí határozottan kijelentette:

„Nem köt a feladat vagy a ragaszkodás a Bihar School of Yoga guruságához. Ismét kezdetét vette az életem parivrádzsaka szakasza. Annak idején, a gurum ásramjának elhagyása után nyolc évig kolduskénti barangoltam szerte az országban. Most királyi kolduskénti fogok az Úr minden egyes küszöbe elé járulni. Ha valaha is ellátogatok Ganga Darshanba, azt csupán egy szádhakaként, nem guruként fogom tenni."

Hozzáfűzte még:

„Niranjan, az áldásom mindig veled lesz. Teljesen biztos vagyok abban, hogy képes vagy viselni a terhek sokaságát, melyet a vállaidra helyeztem. Ne aggódj amiatt, hogy valaki marad vagy elmegy, csak tedd a kötelességed őszintén és jósággal ebben az énközpontú világban. A próbatételeken keresztül tárul fel az ember igazi arca. Tettem egy szankalpát, egy elhatározást, hogy téged teszlek az utódommá, miután a születésed előtt négy évvel jóslatot és áldást kaptam Gangotriban Gangesz anyától. A szankalpám sikeres teljesítését követően visszatértem Gangotriból, ahol tisztelettel adóztam Gangesz anyának. Jövő évben téged is elviszlek oda, hogy részesülj Gangesz anya darsanjában és áldásaiban."

Azt követően, Swami Niranjan négy órát töltött Srí Szvámídzsí társaságában, az este visszatért Deogharba, és másnap reggel megosztotta a Srí Szvámídzsível kapcsolatos híreit az ásram valamennyi lakójával, illetve szannjászinjával. Mindenki nagyon elkeseredett, amikor megtudta, hogy Srí Szvámídzsí nem tér vissza. Swami Niranjan azzal vigasztalta őket, hogy „Srí Szvámídzsínek megvan a szabadsága, hogy azt tegye, amit kíván. Tanítványaiként az egyetlen felelősségünk, hogy teljesítsük a gurunk megbízását. A szannjásza tradíciójában olvastuk, hogy a szannjászin igazi ismérve az érzelemmentesség és a vairágja, illetve ahogy Swami Sivananda megfogalmazta, ez az a szannjászin szellemiség, amit mi Srí Szvámídzsíben ragyogónak látunk."

Swami Niranjan hatékony irányítása alatt minden tevékenység és kurzus ugyanúgy folytatódott Ganga Darshanban, ahogy korábban. Srí Szvámídzsí áldásai áthatják az ásram valamennyi szegletét. Bárki, aki betér az ásramba, mindig különleges érzéssel távozik.

1989 januárjában Srí Szvámídzsí Allahabadban volt, hogy részt vegyen a Kumbha mélán. Az utasítása szerint Swami Niranjan január 12-én szintén Allahabadba ment. Egy nappal később Srí Szvámídzsí Swami Niranjant, valamint Swami Satsangit vezette körbe a fesztiválon, és bemutatta őket több szentnek és szannjászinnak. Január 13-án éjjel tíz kilométert gyalogoltak, hogy hajnali fél háromkor megfürödhessenek a Szangamnál a Makar szankránti kedvező muhúrtája, időszaka során. Swami Niranjan Srí Szvámídzsí utasítására visszatért Mungerbe februárban, azt követően, hogy részt vett guruja szatszangján és megkapta áldásait.

Srí Szvámídzsí iránymutatása alapján Swami Niranjan február 4-én visszatért Allahabadba. Február 6-án hajnali 3 órakor, Mauní amávaszjá kedvező napján együtt vettek fürdőt a Szangamnál, melyet követően meglátogatták a különböző akhárákat, találkoztak több szenttel és együtt tartottak velük szatszangot. A negyedik napon aztán Swami Niranjan visz-

szatért Mungerbe, hogy megrendezze a Bihar School of Yoga (BSY) ezüst jubileumának ünnepségét.

1964. január 19-én, a Baszant pancsamí ünnepén, Srí Szvámídzsí meggyújtotta az akhanda dzsjótit, ami a Bihar School of Yoga megalapítását jelképezte. 1989. február 10-én, a Baszant pancsamí kedvező napján, nagy lelkesedéssel ünnepelték a Bihar School of Yoga ezüst jubileumát. A program magába foglalt bhadzsanokat, kírtanokat, előadásokat, szatszangot és a Nárájan bhódzst. Az Indiából és külföldről érkező orvosok háromnapos szimpóziumát is megrendezték február 11-től 13-ig, ahol kerekasztal beszélgetéseket folytattak az asztmáról, valamint előirányoztak egy kutatási programot. A kutatáshoz szükséges adatok gyűjtése céljából különböző helyeken jógatáborok tartását tervezték el.

Srí Szvámídzsí utasítására Swami Niranjan 1989. május 28-án Delhibe érkezett, és innen autóval kísérte őt Gangotriba. Annak idején, 1957-ben Satyavratdzsí és Basanti kísérték Srí Szvámídzsít Gangotriba. Az utazás hetvenöt mérföldnyi utat jelentett Dharasuból Gangotriba. Az ötvenes évekhez képest addigra már kiépültek az utak, az autók és buszok rendszeresen közlekednek erre is. Gangotri felé tartva Srí Szvámídzsí az 1957-es útról anekdotázott Swami Niranjannak, megmutatta neki azokat a helyeket, ahol megálltak, és az éjszakát töltötték, illetve ahol nehézségekbe ütköztek, és így tovább. Srí Szvámídzsí szeretettel emlékezett Satyavratdzsíra, kedves barátjára és társára, akiről számos történetet mesélt.

Srí Szvámídzsí elvitte Swami Niranjant arra a helyre, ahol egykor darsant és megbízatást kapott Gangesz anyától. Imádkozott azon a helyen, és Gangesz anya áldásait kérte utódjának. Ezt követően így szólt: „Niranjan, ez a születésed igazi helye." (Talán itt kötött egyezséget Srí Szvámídzsí gondolatáramlata a himalájai barlangok egyikében mély meditációban ülő néhány jógival. A két lélek kimondatlan egységben találkozott, és Swami Niranjan születése a megfelelő időben bekövet-

kezett.) Srí Szvámídzsí patakokon, hegyeken és dzsungeleken keresztül vezette Swami Niranjant, és bemutatta őt az abban a régióban tartózkodó mahátmáknak. Srí Szvámídzsí azok után, hogy áldást szerzett utódjának, a harmadik napon visszaküldte Swami Niranjant, Ő maga még ott maradt néhány napig, majd folytatta szent zarándoklatát.

Swami Niranjan különleges kérésére Srí Szvámídzsí elkezdte küldeni a zarándoklatáról szóló jegyzeteit, hogy azokat kiadják az ásram magazinjában. Úgy vélem, az lenne a legjobb, ha a zarándoklatáról készült elbeszélést az Ő saját szavaival adnám vissza ebben a könyvben. Ennél többet írni a magasztos bölcsről most olyannak tűnne, mintha egy lámpást gyújtanék a szikrázóan ragyogó déli nap mellett.

Egy szannjászin, aki az egyik zarándoklaton Srí Szvámídzsít elkísérte, azt mondta: „Srí Szvámídzsí kétségtelenül a legmagasabb szinten jött erre a világra. A guruja ásramjában nagy odaadással gyakorolta a szádhanát, a szévát és a karma jógát. Éjjel-nappal, megállás nélkül keményen dolgozott, így fejlesztette ki valamennyi készségét, az emberit és emberfelettit, amit ma látunk benne. Teljesen elfogulatlan a kritikát és a dicséretet érintően, mindegyiket a helyén kezeli".

„A Ganga Darshan megépülésével a munka kezdett előrehaladni, bővültek a létesítmények és a berendezések. Amikor Srí Szvámídzsí vonatozott, rendszerint külön kocsit kapott, ha pedig repülőgéppel utazott, első osztályon ült. Egész Indiát bejárta két megbízható autójával, a »Pushpakkal« és a »Garudával«. Ganga Darshanban a főépület tetején található légkondicionált, gyönyörű rezidenciája, a Sri Niwas nyújtott neki kényelmet, de egy csapásra mindent otthagyott, és tömött buszokon illetve másodosztályú vasúti kocsikban kezdett el utazni. Mindannyian tudjuk, milyen zsúfoltak tudnak lenni a buszok India útjain, az ember szinte fulladozik, ám Srí Szvámídzsít ez mégsem zavarta. Nagy távolságokat tett meg gyalog is, és a lábai csúnyán felhólyagosodtak. A szemináriumok és a kongresz-

szusok alatt ötcsillagos hotelekben volt a szállása, most azonban a zsúfolt dharmasálák padlóján hajtotta álomra a fejét."

„Egy helyen, valamivel odébb a legközelebbi falutól vizet húzott fel egy kútból. A kút meglehetősen mély volt, és amikor meglátta, hogy a faluból érkező nők és gyerekek vízért jönnek, a felhúzott vízzel az ő edényeiket is megtöltötte. Bár a kezei felhólyagosodtak, az arca csak úgy sugárzott. Vándorlásai alkalmával még egy útmenti fa alatt is aludt. Ő mindig és minden egyes helyzetben a »boldog Szatcsidánanda« volt, viszont ha számba veszem néhány élményét, és belegondolok azokba a fizikai megpróbáltatásokba, melyeken keresztülment, én…" – ekkor túlságosan úrrá lett rajta az érzelem ahhoz, hogy be tudja fejezni a mondatát.

Engem is nagyon felzaklatott és egyben elszomorított a Srí Szvámídzsí életmódjában bekövetkezett drasztikus változás. Megfigyeltem Őt az utolsó négy évtized alatt. Az idő és az árapály senkire sem vár. Srí Szvámídzsí is együtt halad az idővel a dicsőséges múltunk Rámája, Srí Krisnája, Buddhája, Mahávírja, valamint a nagy risik és a munik nyomdokain járva. Ez a könyv csak egy csekély próbálkozás arra, hogy megragadja a modernkori tapaszví és risi nagyságát.

Szokatlanok a sors parancsai. A szüleim nem voltak tisztában azzal, hogy mit tartogat számomra a jövő. Ezért is neveltek úgy, hogy nem inogtam meg a kötelességgel teli utamon még akkor sem, ha nagy viharokkal és zűrzavarral szembesültem. Sőt mi több, a fényűzés és az élvezetek közepette sem sodort el a materializmus zuhataga. Amikor Srí Szvámídzsí 1956 júniusában megérkezett Nandgramba, az apám, mintha mindvégig az érkezésére várt volna, nagy örömmel és megelégedettséggel kijelentette: „Gyermekem, most, hogy találkoztál az igazi apáddal, többé már nem aggódom érted." Apám folyamatosan hangot adott ennek az érzésnek, amíg végül 1956. október 2-án nagy békében és boldogságban elhagyta a földi élet zűrzavarát.

Bármit is láttam, értettem, tanultam és szereztem isteni apám lábainál, azt megmutattam a világ számára, hogy látható és kamatoztatható legyen. Bocsánatkéréssel esdeklek Srí Szvámídzsí felé a megbízással kapcsolatos bármely hibám, gondatlan mulasztásom miatt, illetve egyben alázattal kérem e könyv intelligens olvasóit, hogy ne csak olvassák, hanem értsék meg a könyvben rejlő tanulságot, és ültessék be a saját életükbe.

A következőkben folytatódó elbeszélés Srí Szvámídzsí „királyi koldusként" tett zarándoklatának történetéből és Swami Niranjan írásaiból származik…

Bepillantás Srí Szvámídzsí életének új fejezetébe
Swami Niranjan íróasztaláról:

Szvámídzsí 1983-ban visszahívott Indiába, hogy vállaljam el a Bihar School of Yoga elnöki tisztét. Éppen január 19-én, a Mungerbe érkezésem napján mondta nekem Szvámídzsí: „Azért hívtalak ide, hogy vedd át a BSY teljes munkáját, illetve mindent, amit létrehoztam, és minden tekintetben az utódom legyél. Az én szerepem itt véget ért. Más horizontok hívnak engem és mennem kell."

A szavai természetesen könnyeket csaltak a szemeimbe, illetve ahogy most már nyilvánvaló, nem akartam Szvámídzsít elveszíteni. Ennek ellenére megértettem, hogy Szvámídzsí szerepe sokkal nagyobb és egyetemlegesebb, továbbá ahhoz, hogy megtapasztaljuk az univerzalitását, talán nélkülöznünk kell a fizikai jelenlétét. Ugyanakkor vettem a bátorságot, és arra kértem, hogy maradjon egy kicsit tovább Mungerben, ha csak a fizikai jelenlétével is, de irányítson és inspiráljon engem, mivel szinte gyerekkorom óta távol voltam tőle. Egyetértett ezzel, és amint most már tudvalevő, 1988-ig Mungerben maradt.

Ahogy eljött az 1988, ismét a távozásával kapcsolatos terveiről kezdett beszélni, melyeket nyilvánosan a szatszangok alatt, és a tanítványai belső körében is megemlített. Magá-

tól értetődően mondta: „A távozásom váratlan lesz, és úgy megyek el, ahogy ide jöttem, csak egy dzshólával, egy táskával!" Sokan nem hitték, hogy ez valaha is bekövetkezik, és nem vették komolyan, megannyian közülünk pedig titokban imádkoztak, hogy ez soha ne történhessen meg. Szavaihoz hűen ugyanakkor, 1988. augusztus 8-án Szvámídzsí búcsút intett a BSY-nak, Mungernek és mindennek, amit megalkotott a húszévnyi rövid időtartam alatt.

Azóta időről-időre kapjuk a hírleveleit, amelyek beszámolnak az általa meglátogatott helyeken szerzett tapasztalatairól. Ezek ablakot nyitnak Szvámídzsí jelen életére, bepillantást engedve számunkra, hogy éppen milyen irányba tart.

Egy dolog világos ezekből a hírlevelekből: Szvámídzsí teljes mértékben, egészen átadja magát az Isteni Akaratnak. Ahogy láthattuk, az élete korábban is ennek a kifejeződése volt, azonban most a teljes átadás a célja, akár az ételről, ruházatról és menedékről való lemondásig, ha ez az Ő akarata. Senkivel nem találkozik, naponta egyszer étkezik olyan keveset, hogy egy madárnak sem lenne elég, emellett főz magának, elél bárhol, bármilyen sárkunyhóban, ami kínálkozik, és örökre elveszett a *nám szmaraná*ban, az Úr nevének emlékezetében.

Nagy szerencsém volt, hogy amióta elment, négyszer részesültem a darsanjában. Baidyanath Dhamban megosztotta velem, hogy most határozottan új úton jár, és lehetetlen, hogy Mungerbe valaha is guruként térjen vissza, mint korábban. A Kumbha mélán beszélt a mostani Paramahamsza Nága életéről, mivel ez volt az a beavatás, melyet kapott Swami Sivanandadzsítól. Rishikeshben és Gangotriban elmerült egy belső látomásban, és mesélt nekem a legutóbbi, 1957-es Gangotriban tett látogatásáról, amikor négy évvel a születésem előtt szankalpát tett, hogy engem tesz meg utódjának. Végül pedig Trayambakeshwarban, a sárból készült kunyhójában anélkül, hogy bármit is mondott volna, én magamtól rájöttem, hogy a madár kirepült a kalitkából.

Hihetetlen az átalakulás, jóllehet a változás annyira természetes és spontán, hogy az embernek az az érzése támad, hogy ez is egy aspektusa az istenségnek, melyet Szvámídzsí oly számos módon megmutatott nekünk. Mindez talán egy kicsit furcsa a számunkra, mivel az életünk során nem igazán tudunk, vagy hallunk olyan szannjászinról vagy mahátmáról, aki egy ilyen lépést tett volna. Habár csak meg kell néznünk a sásztrákat ahhoz, hogy tudjuk: a Szvámídzsí által választott út ugyanaz, mint amit a nagy mahátmák, Shukadeva, Adi Shankaracharya, Dattatreya, Mahavir és más paramahamszák, akik lábnyomaikat az idő homokjában hagyták, kijelöltek maguknak.

Amióta átvettem a munkát, mindig arra törekedtem, hogy személyesen vállaljam a teljes felelősséget, biztosítva ezzel Szvámídzsínek azt, hogy szabadon átadhassa magát annak a nagyobb küldetésnek, amelyre rendeltetése van. Mindazonáltal most jobban mint valaha, erősen érzem, hogy Szvámídzsít az útja megtételében többé semmilyen módon nem szabad korlátoznunk, vagy akadályoznunk, még ha érzelmi ragaszkodásunk, vagy személyes szükségletünk miatt esetleg időről-időre közelednénk is felé. Az Ő rendeltetése egy olyan emberé, aki képes megteremteni az univerzális látásmódot, és kiváltságosnak kell tekintenünk magunkat, hogy Őt bármilyen módon támogathatjuk, hiszen az együttműködés által mi magunk is fejlődhetünk spirituálisan.

Ezért az a kérésem minden családfenntartóhoz, hívőhöz, tanítványhoz, karma szannjászinhoz, baráthoz és jóakaróhoz, hogy ne próbálják megtudni, hol tartózkodik Szvámídzsí, vagy ne próbáljanak találkozni vele, kivéve ha Ő hívja őket. Mindemellett minden szannjászinhoz szólok, hogy készüljön fel az előtte álló munkára, és próbálja követni azt a példát, melyet a mi szeretett Szvámídzsínk mutatott neki. Igen, a madár valóban elszállt, és most már semmilyen kalitka vagy zsalu nem tudja visszatartani.

A Királyi Koldus: 1

Kashi Vishwanath Ura áldásait adta nekem.
Vindhyvasini ígért nekem.
Sankat Mochan, igen, egy kívánságot fogalmaztam meg ott.
Nem magamért, és minden bizonnyal nem a BSY-ért,
azonban valakiért, valahol, zavaros vizeken.
A Szangam frissítő volt.
Pashupatinath levegőjében kontroll és fegyelem volt.
Vaishnava Dévi ösztökélt engem.
Amikor megmártóztam Haridwarban a Brahma Kundnál,
az egész testem érezte annak a nektárcseppnek
az édességét, amiről a Puránák beszélnek.
Jamunótrinál Jamuná Dévi szólt hozzám.
A Gangesz Gangotriban egy álmot ihletett.
Talán egy lehetetlen álmot, de ha úgy kívánja,
akkor nem létezik olyan, amit én lehetetlennek tartok.
Kedarnath, Ó Uram! Ahol elvesztettem önmagam,
az idő, az irány és minden ami empirikus,
félek, hogy újfent átélem ezt az élményt.
Badri Vishal, valamennyi csodás élettapasztalat
fénypontja.
Illetve végül Sivanandashram,
szavakkal nem lehet leírni az élményt.
Nem éreztem Szvámídzsí távollétét,
és bizonyára mondtam neki, hogy az ásram
a spirituális élet fellegvára.
Ezáltal
teljesítettem a koldus életem első részét.

Srí Szvámídzsí szavaival:

Semmivel a testemen
És semmivel a kezeimben,
Hadd barangoljak a Gangesz partjain

Siva nevével az ajkaimon
És Dévi és Durgá gondolataival az elmémben.
Engedd még csak nem is tudnom, hogy létezem,
És ha meghalok, nem fogom tudni, hogy haldoklom.

1988 december

Swami Niranjan íróasztaláról:

Az emberek tódulnak a valláshoz, a gurukhoz és a spirituális szervezetekhez útmutatásért, illetve a vágyaik eléréséért. Cserébe önelégültséget kapnak, és több vágyuk is teljesül. A bolygó problémáit talán nem lehet megoldani, azonban ők lehetőséget kapnak arra, hogy merítsenek a tudás óceánjából. Szert tesznek bölcsességre, ám ez a viselkedésükben mégsem nyilvánul meg; a bölcsesség megszerzett cseppjei elpárologson a „szamszára" forró homokjában.

A magasztos tudás kreatív cselekvés felé terelése egy ritka ajándék, melynek csak néhány rendkívüli egyén van birtokában. Szvámídzsívei, aki ilyen személyként testesül meg, még egy hétköznapi találkozás is teljesen lenyűgözi az embert. A személyisége mögött egy patak csörgedez, melyben a bölcsesség és a cselekvés a fő áramlat. A *Brahma-szútrák* Legfelsőbb lényének megvalósítása és a *Gítá* önzetlen cselekedete, mindkettő egy spontán kifejeződés, melyek eggyé váltak a személyében.

Sok ember lemond dolgokról, alamizsnát ad, áldozatot hoz és mértékletességet gyakorol, de mindezt ritkán teszi a jövőbe látva. Inkább azt látjuk, hogy az emberek többnyire ezt önmaguk megelégedésére végzik. Egyes cselekedetek megindítják, motiválják és inspirálják a világot, míg mások csak arról szólnak, hogy az egyén kényeztesse önmagát.

Mi az utóbbi kategóriába tartozunk. A világ motiválásához, inspirálásához és mások számára az irány megmutatáshoz, egy olyan vezető szükséges, aki a haragot éppúgy megtestesíti, mint a megbocsátást és a békét, a ragyogást és a ra-

vaszságot éppúgy, mint az egyszerűséget és az ártatlanságot, a földhözragadtságot pedig éppúgy, mint a előrelátást. Egy olyan személy szükséges, akiben egyszerre nyilvánul meg Parasuráma tüzes ragyogása, valamint Ráma éles észjárása és csendes bölcsessége. Aki szimbolizálja Krisna és Judhisthira eltökéltségét és kegyes bölcsességét, a Nap ragyogását és melegségét, illetve a Hold ezüstös, simogató és gyógyító hűvösségét. Csak egy ilyen sokszínű, rejtélyes és gyakorlatias vezető képes a szétszórt, megosztó és kicsapongó energiák találkozásából biztos jövőt formálni.

Amikor Szvámídzsível találkozunk, akkor mélyen legbelül mindannyian tudjuk, hogy Ő egy ilyen vezető. Jelenleg indiai zarándoklaton van, és az ország sziddha tírthait járja határozott, eltökélt szándékkal. A szívet és az elmét új energiával és új mantrával tölti meg, hogy egyesítse a jövőt. Légy készen, hogy fogadd Őt!

A Királyi Koldus: 2

Amint Vasukinathban, egy árnyékos fa alatt feküdtem
egy álmot láttam
egy fekete fejű, nyakamra tekeredett kígyóval
és a világos utasítással, „Válj Csakravartivá".
Így folytatnom kell a tírthákhoz vezető körutamat.
Teljesítettem Navarátri anusthána kilenc napját
Kamakhya spirituális szentsége közepén.
Dashamiban hódoltam a megtestesült Dévi kanjának,
és elvégeztem a szertartást, megmostam a lábait.
A hit tisztasága és ártatlansága,
mely életre kelt bennem, egy olyan gyereké volt,
aki kiállt az anyjáért,
és én rajta keresztül kaptam választ.
Kalighatban, Kalkuttában Kálí,
a kála és a végzet rombolójának darsanjában részesültem.
Jagannath Puri tele volt ánandával.

Egyszerűen túlléptem magamon, amint órákig ültem
az árnyékos ligetekben
a templomi kerületben.
Dédelgetem azt a vágyat,
hogy még egyszer ott lehessek azon az udvaron,
ahol a hit élő tapasztalattá válik.
Ott találkoztam Nityabodha, Mahatma szvámíkkal
és más ausztrálokkal.
Ezáltal
koldus életem második része a végéhez ért.

1989. január

Swami Niranjan íróasztaláról:

Ebben az évben az a megtiszteltetés ért, hogy kétszer is ott lehettem Allahabadban, a Kumbha mélán, Szvámídzsí augusztusi tartózkodásakor. Az első találkozás a Makar szankránti napján volt. Január 13-án, hajnali kettőkor értem Allahabadba, és Szvámídzsí személyesen vezetett körbe a Mélá nagaron és a Szangamnál. Ezen a napon részesültünk az alkalomra összegyűlt, több szádhu darsanjában is. 14-én hajnali három órakor, a *rátri dzságaran* (egész éjszakás virrasztás) után először fürödtünk a Szangam dermesztően hideg vizében, és a fürdőnk csak három merülésre korlátozódott azon a nagyon hűvös reggelen. Ezután Szvámídzsí reggel hét előtt elhagyta Allahabadot ismeretlen úti célok felé, én pedig ugyanazon a napon visszatértem Mungerbe.

Szvámídzsítől már megkaptam az engedélyt a második látogatásra, mely a Mauní amavaszjá kedvező napján volt. Darsant kaptunk néhány szádhutól és szvámítól, beleértve Mahamandaleshwar Sri Swami Vishwadevanandajit a Nirvani Akharából, Sri Godawari Giri Maharajt, a Juna Akhara nagyszerű nága szentjét, Pilot Babat, Swami Santoshi Matat a haridwari Kankhalból, Amarkantak Udaseen Sampradaya Maharajt, Sri Swami Chidananadajit a rishikeshi Di-

vine Life Society-től, valamint Dr. Brahmamitra Awasthát, a Keshawananda Yoga Sansthan nagyszerű tudományos kutatóját. Látogatásunk során Sri Devaraha Baba darsanja volt a legjobb.

A hatodik hajnalon, fél kettőkor másodszor fürödtünk a Szangamnál, és a hömpölygő tömegben visszatértünk a szállásunkra. Ez a látogatás a Kumbha mélán csodálatos és örök emlékként él bennem, mivel megtapasztaltam, hogy a hit nemcsak egy fogalom, hanem maga a megelevenedett valóság.

A Királyi Koldus: 3

Khajuraho, 1988. november 18–20.

Khajuraho városa, melyet a Chandela dinasztia épített tiszteletadásként az Úr Sivának, a rítusok és a szertartások kísérteties élményét nyújtotta. Ezek a rituálék elválaszthatatlan részei voltak az őseink, a risik és a munik életének, akik nemcsak a civilizációnkat teremtették meg, hanem az életüket az anyag mögötti energia és tudatosság feltárásának is szentelték. A teremtés drámai, kozmikus folyamatának magasztos ábrázolása az életet „imádságként" tárta elénk. Harcosok, zenészek, dévák, apszarák, gandharvák, férfiak, nők és vadállatok elevenedtek meg, és egybehangzóan beszéltek arról az időről, amikor nemcsak a templomi ábrázolásokon túlságosan hangsúlyozott erotika, hanem az élet minden megnyilvánulása az Isten felé vezető utat jelentette.

Chitrakut, november 21.

A chitrakuti mólónál, pontosan ott, ahol az Úr személyesen megjelent, minden szent összegyűlt, hogy megnézze Szent Tulszidászt, amint csandan pasztát őröl, hogy felkenjen egy tilakot az ista dévatájának, Srí Rámnak. Kamadgiri rengetegének közepén azt a kort idéztem fel, mikor Srí Rámdzsí

menedékre lelt itt és ezáltal örökre megszentelte ezt a földet. Néhány gondolattal teli pillanatban, amikor pihentem a hegy lábánál, hol ezrek végeztek parikramát, a zúgó patakok, a táncoló fák és a hömpölygő folyók énekeltek nekem arról a dicsőséges évről, melyben Srí Rámdzsí Szítával és Laksmannal a líláját játszotta Chitrakutnál.

Maihar, november 22.
A Sharada Devi szentélye felé tartó hosszú és meredek utam – melynek során a Kedarnath felé vezető útból visszamaradt lábfájásom miatt időközönként megpihentem – arra emlékeztetett, ahogy a kundaliní felemelkedik a szahaszráráig és közben minden csakrában megáll és megpihen. Sharada Devi, a vidjá, a tudás istennője, aki előtt ismert zenészek és művészek hódolnak, tisztelettel adózom neked a kreatív energia felébresztéséért.

Amarkantak, december 3–7.
Amarkantakot, „a halhatatlanok erdejét" áthatja a nagyszerű tapaszvík, risik és munik energiája, akik ott gyakoroltak szádhanát ősidők óta, és belélegezték a nyugalom, a harmónia és az egyensúly levegőjét. Narmada Udgamnál való merülésem alkalmával úgy éreztem, mintha Siva kiáramló lehelete simogatta volna a testemet.

Egy fürdés a Kapil Dharánál, ahol a jéghideg Narmada szabadon zúdul alá, egy korty víz a Szóné forrásából, egy séta az erdő mélyén Bhrigu Kamandalhoz, pihenés a Mai ki Bagiyánál, és úgy éreztem, hogy eggyé váltam a természettel.

Éjszakánként, miközben a fizikai testem az Udaseen Sampradaya ásramjában pihent, az asztrális énem „Sivával fenségesen sétálva" kint volt a szabadban, bhaszmával bekent testtel, nyakra tekeredett kígyóval, a kezében háromágú szigonnyal és damarúval a vad erdőt kémlelte.

Mahakaleshwar, Ujjain, december 11–14.
A Siva által büszkeséggel birtokolt és örökre megszentelt Ujjain városában bhaszma abhiseket végeztem az Úr Siva szvajambhú dzsjótirlingáján, Mahakaleshwaron. A ceremónia másfél órát tartott, és csak néhány kiválasztott ember volt jelen.

A nap további része Mahakaleshwardzsí előtti böjtöléssel és mantrák kántálásával telt el. A kígyók királya, Nag Raj által körülvett, három láb magas fekete lingát tökéletesen helyezték el egy ezüst jónin, hívők százai nyüzsögtek körülötte. Csendesen sugározta magából a saktit, felülmúlt minden megértést és megelevenítette a sraddhá és a bhakti időtlen tradícióját.

Kala Bhairava, Ujjain, december 14.
Elfogyasztottad a bort, mivel lelkes híveid kínáltak. Most felajánlom neked azt a mámort, amely több inkarnáción keresztül vezetett engem, mert ez minden, amivel rendelkezem. És ezzel az alázatos felajánlással az oltamadat kérem, miközben az élet vadonját járom.

Omkareshwar, december 15–16.
Ez a Narmada Devi partjainál lévő Óm-alakú szent sziget, ahol Adi Shankaracharya szannjásza díksát kapott Guru Govinda Padától, majd csodát tett a kamandaljával, edényével, amely elnyelte a Narmadát, élő tapasztalattá változtatta a hitet. Amint összekulcsolt kezekkel álltam ott a barlangban, ahol Shankaracharya élt, egy belső hangot hallottam, amely azt mondta: „Mit keresel? Kérjed, és a tiéd lesz." Ez eszembe juttatta Maitreyi és Nachiketas kinyilatkozásait, és szanszkritul kitört belőlem: „Digvidzsaj – egyáltalán nem; halhatatlanság – nem lehetséges; jólét – volt elég; móksa – bennem van. Én csupán azért jöttem ide, hogy valóra váltsam az ígéretem, amit harminc évvel ezelőtt tettem neked, miszerint visszatérek, ha a munkám befejeződött."

Shankaracharya barlangjából egy titkos átjárón keresztül vezetett az utam a *garbha grihához*, a belső szentélyhez, ahol Omkareshwar dzsjótirlingája meditatív csendben állt, miközben mantrákat kántáltak körülötte. Zengtek a harangok, fújták a kagylókürtöket, és ebben a hangzavarban, amint fejem Omkareshwardzsí lábaihoz hajtottam, intenzíven megtapasztaltam a szahaszrárában a dzsjótirlinga örökké tartó ragyogását.

Datia, december 18–19.
Harminc év után visszatértem Shakti Pitambari Peeth templomához – melynek lábánál szentek és bölcsek megvalósították a legfelsőbb lényt –, ahol megtudtam, hogy Pitambari Peeth Srí Szvámídzsíje elhagyta fizikai testét. Ő volt a harmadik tantrikus gurum, akivel Swami Sivananda rishikeshi szolgálatát követően, a parivrádzsaka korszakomban négy napig együtt éltem. Elkötelezettsége a tantrikus szádhaná elterjesztése iránt örök érték marad számomra.

Ezzel teljesítettem a koldus életem harmadik szakaszát.

1989. augusztus
Swami Niranjan íróasztaláról:
Egy szannjászin életének több különböző szakasza van. Az első szakaszban egy helyen ásramot épít és szolgál, majd a második szakaszban elhagyja az ásramot és a munkáját. Először egy szűk csoporttal dolgozik, majd az univerzális tudattal egyesülve egy egyetemes cél eléréséért kezd munkálkodni és elhagyja a csoportot. Ezt a magasabb állapotot hívják tradicionálisan *ksétra szannjászá*nak. Több mint egy évvel ezelőtt Szvámídzsínek nemcsak az volt a célja, hogy elhagyja az ásramot és ellátogasson különböző tírthákhoz, hanem már ekkor eldöntötte, hogy felveszi a ksétra szannjászát.

Amikor Szvámídzsí Swami Sivananda utasításainak megfelelően elkezdte terjeszteni a jógát, egy időre abba kellett

hagynia a paramahamsza szádhanáját azért, hogy mindenki számára elérhetővé tehesse a jógát. A szolgálat volt az első utasítás, amelyet Szvámídzsí Swami Sivanandától kapott. A szádhanát akkor kezdhette el újra, amikor elégett valamennyi belső szamszkárája, és így felszabadult a szolgálat alól.

Augusztus 5. és 11. között lehetőségem volt együtt lakni Szvámídzsível Trayambakeshwarban. Egy nyolcszor tíz lábnyi kis szobában élt, melyet maga takarított, és a földön aludt egy kiterített gyékényszőnyegen. Ebédre csak csíráztatott aranybabot evett, vacsorára pedig brahma khicsarít, melyet maga készített el. Nem volt se folyóvíz, se áram. Emberekkel még csak nem is találkozott. Teljesen elmerült a szádhanában és naphosszat néma csendben maradt.

Szvámídzsí azt mondta, hogy az életünkben el kell jönnie annak az időnek, amikor a névre teljes tudatossággal emlékezünk. Ez nem lehet olyan, mint az adzsapá dzsapa, melyben a mantra tudattalanul ismétlődik, mivel ennek a dzsapának folyamatosnak, teljesen tudatosnak kell lennie. Szvámídzsí említette nekem, hogy a szádhanájának csak a név szüntelen ismétlése a célja. Ha még szétszórt elmével is képes tudatában lenni a névnek, akkor érzékelhetővé válik az anahada náda.

Ebben az időszakban azonban, amikor a guru tudatossága az egyetemes vagy kozmikus dimenzió felé irányul, a tanítványok még mindig a saját tudatossági szintjükön kívánnak vele találkozni. Ez zavaró tényező Szvámídzsí szádhanájában, ezért nem mondja el senkinek sem, hogy hol van és mit csinál. Szvámídzsí folytatja a szádhanáját és a szigorú életmódot, és nem csak egy vagy két évig, hanem hosszú ideig. Olyan állapot elérésére törekszik, melyben teljesen összeolvad az átmával, az egyéni lélekkel, anélkül, hogy elhagyná a fizikai testet. Ennek megvalósításához a segítségünkre van szüksége.

A tanítványoknak nem szabad azon gondolkodniuk, hogy Szvámídzsí hogyan főzi az ételét és takarítja a szobáját. He-

lyette arra kell gondolniuk, hogy miként tudnak neki segíteni a célja elérésben. Tanítványaiként szóról-szóra követnünk kell a utasításait. Számtalan útmutatást adott nekünk, azonban csak azokat követjük, amik tetszenek, és a többit figyelmen kívül hagyjuk arra hivatkozva, hogy majd akkor foglalkozunk velük, ha lesz rá belső késztetésünk. Ez képmutatás. Ha így gondolkodunk, akkor nincs értelme tanítvánnyá válni. Amennyiben így követjük a guru útmutatásait, akkor tudatlanok vagyunk. Ha a tudatlanság útját járjuk abban a hitben, hogy helyesen cselekszünk, akkor nincs mit tenni. Az ilyen ember egyre inkább hátra marad az életben. Most el kell eldöntened, hogy melyik utat választod.

A Királyi Koldus: 4

Mathura, Vrindavan, Gokul és Barsana

1989. január 1–11.

1989 a Mathura Mandalba avagy Vrajba vezető zarándoklattal kezdődött, ahol az Úr Krisna avatárként jelent meg a Dvápara-jugában, és ahol az egész Vraj lílát eljátszotta. Az Úr maga jelentette ki a *Varáha Purána*ban, hogy a három világban nincs számára kedvesebb hely, mint Vraj vagy Mathura:

Na vidjaté csa pátálé nántariksé na mánusé
Szamatvam mathurajá hi prijam mama vaszundharé.

(150:8)

Mathuréti csa vikhjátamaszti kshétram param mama
Szuramjá csa szusasztá csa dzsanmabhúmih prijá mama

(150:11)

A Jamunótriból eredő Jamunádzsí kristálykék vize szabadon szeli át a várost, és a partján ülve mélyen elmerültem Krisna és Rádhá játékos lílájának nosztalgikus emlékeiben, amiket a híres költők is megénekeltek időről időre.

Legyen a látogatás akár Gokulban, Krisna első otthonában, ahol a „Mákhan csór" (Vajtolvaj) nevet kapta; vagy Vrindavanban, ahol Krisna legyőzte Kaliját, az óriáskígyót és eljátszotta a gópíkkal a rásza líláját, majd felvette a „Raszijá" (Szerető) nevet; legyen az a Govardhana Parvat parikramája során, ahol Krisna az ujjára emelt heggyel védte meg embereit Indra haragjától és ezzel elnyerte a „Giridhara" (Aki a hegyet tartja) elnevezést, vagy akár egy Barsanán keresztüli sétán, ahol kedvenc gópíja, Rádhá élt, Vrajban minden a Krisna-tudat boldog emlékeitől visszhangzott.

Tizenkét napot töltöttem Krisna földjén, Swami Akhandanandadzsí ásramjában, és ez idő alatt az egész *Bhágavata* kathá megelevenedett a legenda (Krisna) színes történeteivel, mely örökké inspirálni fog. Itt részesültem a nagy szent, Devraha Baba darsanjában is.

Kumbha mélá: Prajág, Allahabad, január 12–14. és február 2–7.

Az idá, pingalá és szusumná nádít szimbolizáló Gangesz, Jamuná és Szaraszvatí folyók találkozását, a Prajágot mindig is *tírtharádzs*ként, a tírthák királyaként dicsőítették. Ahogy a *Padma-purána* mondja:

Grahanám csa jathá szúrjó nakstranám jathá sasí
Tírthanámuttamam tírtham prajágákhjamanuttamam.
(Uttara Khanda, 24:4)

„Ahogy a Nap a legfőbb a bolygók között, és a Hold a csillagok között, a Prajág a legfelsőbb tírtha." A Púrna kumbha mélát tizenkét évente tartják a Prajágnál, amikor a Brihaszpati, vagy Jupiter bolygó a Vris Rási (Bika) jegyében és Szúrja, a Nap a Makar Rási (Bak) jegyében áll. Ez az év különösen kedvező volt, mivel százhetvenkét év után megtartották a Szómavatí amávaszját.

Két *sznán parvá*n, fürdőfesztiválon vettem részt: a január 14-ei Makar szankrántin és a február 6-ai Szómavatí amávaszján. A Szangam frissítő vize az egész testem feltöltötte, és könnyen megtapasztalhattam annak a mondásnak az igazságát, hogy az ember itt valósággal újjászületik egy fürdőtől.

Hívtam Swami Niranjant, hogy legyen velem ezen a fontos eseményen, és részesüljön Gangesz, Jamuná és Szaraszvatí Dévi darsanjában. A többi napon a hozzám hasonlóan idelátogató hívők millióival együtt tolongtunk, köztük lenni már önmagában is megindító élmény volt. Különböző kultúrájú, fajú és vallású emberek tömegei, akiket csak az a gondolat vezérelt, hogy megfürödjenek a Prajágnál, a megelevenedő hit egyedi látványát nyújtották, és így könnyen el tudtam képzelni a dinamikus „Hit" eszményét, mely tudvalevőleg hegyeket mozgat meg.

Részesültem az ott összegyűlt több szádhu és szent darsanjában is, beleértve Mahant Godavarit a Juna Akharából, Devraha Babát, Jagadguru Shankaracharyát, valamint más tapaszvíkat és tjágíkat. Azután napokig éreztem – és még most is, mikor becsukom a szemem, újra fel tudom idézni – a Gangesz homokágyán keresztül hömpölygő tömegek látványát, illetve valamennyi dévát, gandharvát és apszarát, akik összegyűltek az égben, hogy tanúi legyenek e nagyszerű eseménynek.

Datia, január 15. – február 8.

A Kumbhán, a két fürdőfesztivál között szántam néhány napot arra, hogy meglátogassam a dátiai Pitambari Peeth templomot az ott dicsőített Tripura Szundarí anusthánája céljából. Az engem kísérő szvámík a *Szaundarja-laharí*t kántálták, hogy sikeres legyen az anusthánám.

Katni, február 8–10.

A Kumbha mélán történt második megmártózásom után – ahol azt a szankalpát hoztam, hogy eldobom a guruság kön-

tösét és felveszem a parivrádzsaka öltözékét – Sri Agrawal meghívására Katniba utaztam a jógaiskolájának avatására. Bár teljesen felhagytam azzal, hogy beszédet tartsak, tanítsak és tanítványoknak beavatást adjak, mégis részt vettem ezen a találkozón, mivel már korábban elígérkeztem.

Dwarka, február 18–20.
Az Úr Krisna ide menekült Mathurából az egész Vrishni klánnal, hogy megalapítsa a királyságot, és előadjon a lílájából egy újabb epizódot. Emiatt kapta a „Ranchornathdzsí" – a csatatérről visszavonult – címet.

Bal Gopal és Kanhaiya képeit Dwarkanath, Dwarka királyának képei váltották fel. A Gómatí folyó partján ülve újra átéltem azt a korszakot, amikor a mára már elsüllyedt Dwarka városa az Úr királyságaként élte virágkorát. Népdalok éneklése közben az isteni egy másik aspektusának, „Ranchornathdzsí" Chaturbhuj (a Négykarú) képmásának darsanjában részesültem, aki a száznyolc különböző típusú bhógával ékesítve pompázott.

A dwarkai tartózkodásom háromórásra nyúlt, este negyed nyolctól háromnegyed tizenegyig. A templom ajtajai zárva voltak ez idő alatt, hogy senki ne zavarja az Urat. A hotelszobámban ülve elvesztem a *nám szmaranáb*an (az Úr nevének emlékezetében), és mély, belső látomásomban a megfogyatkozott Holdon pihenő Visnu jelent meg.

Somnath, február 21–23.
A legendák homályába vesző történet szerint Somnathot, a Dwadash dzsjótirlingák egyikét eredetileg maga Szómrádzs, a Hold istene építette aranyból. Annak ellenére, hogy a templom folyamatosan támadásnak és rombolásnak volt kitéve, a kőből készült dzsjótirlinga ma is fenségesen ragyog a templom területén. A napjaimat a tengerparton töltöttem elmélkedéssel és csintannal, szemlélődéssel.

Shirdi, március 12–14.
Az avatárnak nyilvánított Sai Baba szamádhi helye volt az első tírtha, amelyet meglátogattam Maharashtrában. Úgy tartják, hogy nemcsak a templomot, hanem Shirdi egész városát áthatják a nagy szent Sai Baba spirituális hullámai.

A Baba örökké égő dhúnijánál ülve éreztem az erős, spirituális energiamezőt, melyet csak egy mahápurusa tapaszjája és vairágjája hozhatott létre. Részt vettem a kora reggeli áratín, melyet teljesen áthatott az ott összegyűlt hívők ezreinek hite és szeretete.

Mahabaleshwar, április 5–8.
A mahabaleshwari fekete kőlapos templomban gyönyörűen elhelyezett dzsjótirlingáról azt is mondják, hogy az öt folyó, a Szávitrí, Krisna, Vénja, Kojná és Gájatrí forrása. Ennélfogva a folyók megszentelt vize folyamatosan mossa a rudráksa jelét viselő dzsjótirlingát.

Úgy tartják, hogy itt állandóan jelen van Brahmá, Mahés és Visnu, és a völgyek szikár szépsége, az árnyas és sűrű erdők, a patakok mind erősítik ezt a hiedelmet. Órákat töltöttem itt a csodaszép, bár sötét erdőkben sétálgatva, amire csak kevesen vállalkoznak. Láttam a helyet, ahol Brahmá jagját tartott, és egyik nap véletlenül rátaláltam egy elhagyott Siva templomra, mely a meseszép Krisna-völgyre nézett.

Nasik, Trayambakeshwar, április 12–14.
A következő tírthám Nasik és Trayambakeshwar megszentelt városaihoz vezetett, melyekből a Gódávarí, India hét szent folyójának egyike ered. Itt Panchavatiban töltött Srí Ráma tizenegy évet száműzetésben, és itt történt az is, hogy Rávana elrabolta Szítát, Ráma feleségét.

Kusharatnál, a Gódávarí forrásánál, az istentiszteletet követően darsanban volt részem Trayambakeshwar Urának dzsjótirlingájától, mely egyedi, mivel három linga emelke-

dik ki egyetlen kőből. A *Rudrástakam* kántálásával speciális púdzsát végeztem. Később körbejártam a mandirt, és számos ott élő mahátmá darsanjában részesültem.

Bhimashankar, május 5–6.
A bhimashankari zarándoklat olyan volt, mint egy utazás vissza a természetbe. Bhimashankar buja, zöld, érintetlen erdői, melyeket a modern civilizáció nem szennyezett be, békét és harmóniát sugároztak. A bhimashankari dzsjótirlinga a ráksaszí Dákiní dombok által körbeölelt lakóhelyén található. Maga a templom nagyon ősi, és más tírtháktól eltérően, ahol az embernek felfelé kell kapaszkodnia, hogy hódoljon az istenségnek, a hívőnek itt le kell ereszkednie egy lépcsősoron, mielőtt részesül a dzsjótirlinga darsanjában.

Bár ez a hely kevésbé ismert a dzsjótirlingák között, nyugodt környezete és spirituális rezgései fontos tírthává teszik. Úgy tartják Siváról, hogy itt pihent meg, miután megölte a Tripurasura démont.

Ghushmeshwar, május 7–9.
A Ghushma nevű bhakta után nevezték el a Ghushmeshwarban található dzsjótirlingát, amelyet Sivától kapott áldásként a rendíthetetlen odaadásáért. A templom Siválajaként, Siva templomként is ismert, ugyanis Siva megígérte Ghushmának, hogy örökké itt lesz. A templom közelében található Ellórai-barlangokat is meglátogattam sok év után. A gigantikus hegyekből kifaragott, egy mérföldre elnyúló, csodálatos szobrok lélegzetelállító és megnyugtató látványt nyújtanak.

Nathdwara, május 15–17.
Vallabh Sampradaya székhelye, Nathdwara – mely a Pushti Marg követői által folytatott rítusokról és rituálékról hí-

res – azt az érzést kelti az emberben, hogy ténylegesen az Úr Krisna jelenlétében van. Az istenségnek otthont adó udvaron naponta eléneklik az Úr Krisna legendáját elbeszélő gazdag népmeséket, miközben odaadó púdzsárík gondoskodnak az Úr minden szükségletéről, mint a fürdés, öltözködés, étkezés és még legyezik is őt, miközben selyemágyán pihen. A hívek emellett az Úr Krisna dekoratív fejfedőjének, ékszerének és ruházatának darsanjában is részesülnek, miközben khasszal és rózsával illatosított, hűs vízcseppek hullanak, ami csodálatos élmény a bhakták számára.

A legenda szerint Srí Náthdzsí fekete kőszobrát 1669-ben Mathurából hozták ide, és később, mikor megkísérelték elvinni innen, az istenséget hordozó kocsi tengelyig süllyedt a sárban, ami jelezte, hogy az ikon inkább ott kíván maradni, ahol volt.

Kankroli, május 15–17.

Nathdwaratól lefelé, kicsit távolabb található a Pushti Marg szekta másik fontos székhelye, amely otthont ad Dwarkadhees, Dwarka királya (Krisna) szobrának. Ez egy egyszerű templom ugyanazokkal a kifinomult ceremóniákkal, mint Nathdwarában. Itt láttam először olyan festményt, amely azt az eseményt ábrázolja, amikor Srí Krisna bhang praszádot kapott az Úr Sivától. Furcsa módon, az isteni nektár, amit itt kaptam, valójában tej alapú hidegital volt bhanggal. Több órán át ültem a templomban, miközben Krisna-bhadzsanokat énekeltek helyi nyelvjárásban.

Eklingi, május 15–17.

Eklingi temploma hatalmas területen terül el, és szinte valamennyi istenség képmásának otthont ad. A garbha grihában lévő fő istenség Siva négyarcú bálványa, mely egy fekete márvány sivalingamból emelkedik ki. Az istenséget

naponta gondosan feldíszítik, és a rituálé részeként mantrákat kántálnak. A garbha grihába belépéshez egy különleges köntöst kaptam a púdzsárítól, és Eklingi Maharaj személyes darsanjában részesültem.

Pushkar, május 18–20.
Éppúgy, ahogy a Prajágot a tírthák királyaként ismerik, Pushkar valamennyi tírtha gurujaként lett híres. Egyetlen zarándoklat sem teljes az itt tett látogatás nélkül. A hely fő jelentősége abban rejlik, hogy Indiában az egyetlen Brahmá templom itt található. Azt mondják, hogy itt van Rishi Agastya ásramja. Azok után, hogy megmártóztam a Pushkar-tóban és megfürödtem az Agastyakundban, Brahmádzsí darsanjában részesültem és levezettem egy különleges púdzsát a csodaszép templomban.

Mount Abu, 1989. május
A művészi és fenséges dilwarai dzsain templomban az Úr Mahavir nagy, sötét szobra előtt meditáltam. Itt arra inspirálódtam, hogy haladjak tovább a *tjága bháva*val, lemondással teli önmegismerés útján.

Megnéztem a barlangot, és az Úr Dattatreya szigorú életmódjának helyét, amely most a Niranjani Akhara védnöksége alatt áll. Sok-sok évvel ezelőtt, korábbi vándorlásaim során itt laktam. Úgy érzem, hogy az Úr Dattatreya fogja irányítani a jövőmet.

Ajmer, 1989. május
A Pushkarban töltött idő után Khwaja Moinuddin Chisti templomához mentem, és csádart ajánlottam fel. Kaszttól és vallástól függetlenül ezrek jártak ide imádkozni. Az áhítattal és hittel teli atmoszférában dzsapáztam és dhjánát végeztem.

Gangotri és Badrinath, május 30–június 20.
A zarándoklatomnak e körét gurum rishikeshi ásramjának, valamint Gangotrinak és Badrinathnak a látogatásával zártam. Hívtam Swami Niranjant, hogy kísérjen el engem ezen az úton. Menet közben találkoztam számos szenttel és mahátmával, valamint fürödtem Gangotrinál a Gangesz jéghideg vizében és a badrináthi Tapt Kund forró, gőzölgő gyógyvizében. Badrinathban a Szaraszvatí forrásának darsanjában volt részem, amint Manasnál teljes erővel előtör a hegyből – micsoda lenyűgöző látvány!

Csáturmász: július 14–szeptember 14.
Most kezdődik a csáturmászom, és meghívást kaptam a Juna Akhara nagyszerű mahátmájától, Mahant Shivgiritől, hogy maradjak a trayambakeshwári Neel Parbaton, amit minden oldalról buja hegyek vesznek körül. Ezek közül többnek természetes módon kialakult sivalingam formája van. Neel Parbat önmagában egy *dzságrat,* illetve sziddha hely, és itt egy kis gósálát választottam, ahol az elkövetkezendő két hónapban lakhatok. Magányosan leszek ebben a nyolcszor nyolc láb méretű kis szobában és folytatom nám szmarana szádhanámat és az Úrra való emlékezést.

A királyi koldus: 5
Trayambakeshwar, 1989. július 14.
Huszonhat év után újra Trayambakeshwarban vagyok az Úr Siva dzsjótirlingájánál. Itt történt 1963-ban, hogy feltárult előttem életem azon fejezete, ami Mungerbe és a jóga terjesztéséhez vezetett. Itt tettem szankalpát, vagy ígéretet arra is, hogy visszatérek és tovább keresem a megvilágosodást, lemondva mindenről, amit a jóga terjesztése során elérek vagy megvalósítok.

Ma reggel elmentem, hogy az Úr Mrityunjaya darsanjában részesüljek, és az engedélyét kérjem, hogy itt tölthes-

sem a csáturmász két hónapját. Oly sok év után egy különös véletlen hozott vissza ugyanerre a helyre. Őszentsége Mahant Shivgiriji Maharaj, a trayambakeshwári Juna Akhara vezetője meghívott, hogy maradjak a Neel Parbatnál, pont azon a helyen, ahol huszonhat évvel ezelőtt laktam. A Kék-hegy lábánál egy nyolcszor nyolc láb méretű gósálát választottam lakóhelyül, amely az ősiséget képviseli szerkezetében, tisztaságában és egyszerűségében.

Egyedül vagyok. Mihez kezdjek itt? Körülöttem magasodnak Brahmagiri hegyei, ahonnan a Gódávarí leereszkedik és a keleti tenger felé folyik. Miközben a kunyhómnál, a gular fa alatt meditálok és az Úr következő utasítására várok, megihlet és megrészegít a körülöttem lévő, sivalingam-alakú hegyek bámulatos szépsége.

Trayambakeshwar, július 18.

Ma kezdődik a Guru púrnimá vrat. Éjfélkor fürödtem a fényben, mikor orkán erejű vihar tört ki, és az utasítás világos volt: „Minden egyes lélegzetvétellel és szívdobbanással tökéletesítsd a guru mantrád folyamatos tudatosságát. Ez most a küldetésed."

Szóval itt kezdődik életem következő fejezete. És amint egész énemet alárendeltem az Úr korábbi parancsának, éppúgy el fogok mélyülni mindabban, amit új küldetésem tökéletes teljesítése megkövetel tőlem. A múlt végleg lezárult. De mint az emberek, én is visszatérhetek a múltba, és a körülmények kényszeríthetnek arra, hogy elfogadjam azok társaságát, akikkel korábban kapcsolatba kerültem. Ez is az Ő akarata. Személyes törekvésem azonban az lesz, hogy elszakadjak a múlttól, és beteljesítsem az Úr Mrityunjayá-tól kapott küldetést.

Trayambakeshwar, szeptember 8.

Ma választ kaptam arra a kérdésre, ami időről-időre a fejemben motoszkált. Hol teljesítem a következő küldetése-

met? Több helyet is felajánlottak – egy csodálatos barlangot Gangotriban, a Gangesz partján, egy kedarnathi kunyhót és sok mást –, viszont addig nem döntöttem, míg az irány nem vált világossá számomra. Éjfélkor szokás szerint felébredtem. Az ég nyugodt volt, a kunyhóm kis ablakain beragyogtak a Astamí hold áttetsző sugarai, és éreztem, hogy ismét beborít a különös fény. Az utasítás egyértelmű volt: „Menjél a nyughelyemre, a *smasán bhúmi*hoz."

Még aznap reggel, miközben a teámat főztem, Swami Satyasangananda megérkezett Mungerből, és az első utasításom az volt a számára, hogy találja meg nekem azt a helyet. Elmeséltem neki a látomásomat, és leírtam a terület fekvését, illetve a környező domborzati viszonyokat. Alig három órával az érkezése után már el is ment, hogy felkutassa a leírásomnak megfelelő helyet.

Trayambakeshwar, szeptember 12.

Negyvenhárom évvel ezelőtt, ezen a napon megváltam mindentől, a névtől, kaszttól, családtól és sok más dologtól, beleértve a kabátot és nadrágot, ami a szannjásza előtti életszakaszomhoz, a púrvásramához tartozott, hogy felöltsem a géru viseletet. Ez Rishikeshben, a Gangesz partján történt azon a napon, amikor a gurum, Swami Sivanandadzsí a Dasnámí szannjásza rend paramahamsza beavatásában részesített.

Délután egy szvámí érkezett Mungerből és arról tájékoztatott, hogy Swami Satsangi alig két nappal azután, hogy távozott, megtalálta további küldetésem pontos helyszínét az Úr Siva temetkezési helyén. Ezen az estén púrnáhutit végeztem, amiért beteljesültek az imáim és feltárult számomra egy isteni hely és egy világosan kijelölt út, éppen úgy, ahogy huszonöt évvel ezelőtt ugyanezen a helyen, ugyanúgy az Úr Mahamrityunjaya által feltárult előttem a BSY és a Ganga Darshan.

Most tisztázni szeretném mindenkivel, akivel kapcsolatban voltam a múltban, hogy halott vagyok, és az ista dévatám nyughelyén fogok élni, amíg az Úr mást nem parancsol számomra. Mielőtt végleg elvonulok, meglátogatom Kámákhját – Durgá egy formáját –, hogy fizikai alakjában hódoljak Neki, amit még a tavalyi Vidzsaja Dasamí ünnepkor fogadtam meg.

A hattyú tovaszállt,
Kitárt szárnyakkal suhan
A végtelen égbolton át.
Kutatja végső lakhelyét
Megannyi jugán át.
A világ bölcseitől
Bőven kapott tudást,
Az istenitől ugyanúgy kegyelmet és áldást.
Még manapság is folyton verdes
Szárnyaival, ahogy keres.
Miközben a horizontot átszeli
Három világból álló
Saját művét fentről szemléli,
Igen, magasan száll
S szüntelenül fürkészve szárnyal,
Tanúként nézi a lenti világot,
Akár egy színjátékot.
A határtalan égbolton egyes-egyedül,
Hogy egyesüljön azzal, akit szeret, a lelkem repül.

1989. szeptember 30. (Navarátri)

Óm Namó Nárájanája
Ó, Úr Mritjundzsaja!

Imádtalak téged,
Mint Kála Bhairavát egy tattvával,

Mint Kámaksit öt tattvával,
Mint Visnut virágokkal, gyümölcsökkel, vízzel és tejjel.

Sokféle formában, sokféle módon
És sok helyen
Hódoltam neked bármilyen formában
Mutatkoztál meg nekem saját képmásodként.
És most, a nyughelyeden
Hódolni fogok minden egyes lélegzetvétellel.

Ezt megígérem.

Darsan a tanítványoknak

1990. januárjában Srí Szvámídzsí hívatta a Ganga Darshan rezidens szvámíjait. Többségünknek ez volt az első találkozása vele az 1988-as Guru Púrnimá óta. Az igazi tanítványoknak, akik megszívlelték Swami Niranjan tanácsát, az üzenet egyszerű volt: a kapcsolat Srí Szvámídzsível kozmikus, belülről fakad, és teljesen független a külső körülményektől – tiszteletben kell tartanunk a kívánságát, hogy egyedül szeretne lenni.

Ezzel a lemondással összhangban folytatódott a BSY munkája, még akkor is, ha olyan egyéni vágyról mondtunk le, hogy lássuk a gurunkat, vagy beszéljünk vele. Ezért lenyűgöző élmény volt leszállni egy olyan buszról, amely elvileg máshová tartott, és látni, hogy gurunk egy sátorban ülve vár minket, és tudni, hogy ő hívott minket. A szemei és a teste csak úgy ragyogtak, a haja és a szakálla hosszú volt, még géru dhótit sem viselt, csupán ágyékkötőt hordott, egyik kezében pedig kicsi kristály és korall málát forgatott.

Felemelte a kezét, az „Óm namó Nárájanája" mantrával üdvözölt minket, és utasított, hogy kántáljuk azt a mantrát. A találkozás körülményei miatt a szatszang mindenkiben sajátos benyomást keltett. Hindi valamint angol nyelven beszélt,

és – bár az emlékeink eltérnek –, egyértelműen próbálta megosztani velünk az üzenetét:

Azért hívtalak mindnyájatokat, hogy elmondjam, ne gyertek többet, hacsak nem hívlak benneteket. Ez Paramahamsza akhárá; nem ásram. Az akhárá csak szádhaná céljára szolgál, itt nincs más tevékenység, nem főzünk ételt, csak alamizsna van. Az akhárá egy tradíció. A Niranjani vagy a Nirvani akhárához hasonlóan, ez a Paramahamsza akhárá, és Swami Sivananda a dévatá.

Ez az akhárá most épül. A munka befejezését követően senki nem fog itt maradni rajtam és a fekete kutyámon kívül. A kutya Bhairava hordozója. Az akhárá épülete csak a nága szannjászinok részére szolgál, akik mindössze három napig maradhatnak itt, és a saját kezükkel fogják elkészíteni az ételüket. Amott építünk valamit. A tanítványom, Swami Atmananda felad mindent, amit elért, és csatlakozik hozzám.

Én itt leszek, és lesz két zászlóm: egy fekete és egy géru. Amikor a fekete zászló van kitűzve, senki nem léphet be, ami eltarthat egy, két vagy három napig. Ez azt jelenti, hogy senki nem jöhet. Amikor a géru zászló van kitűzve, akkor szabad a bejárás, találkozhatunk. Hamarosan meggyújtom a hely szent tüzét, és azon a napon az utolsó ruhadarabomról is lemondok.

Amikor elérkezik a halálom pillanata, nem orvosok, hívek és infúziók fognak körülvenni, hanem tudatosan távozom el, egyenesen a brahmarandhrán keresztül. Szamádhiban halok meg, és ha ismét megszületek, akkor jógik családjába fogok érkezni. Ne kérdezősködj; büszke lehetsz rám. Akkor jöhetsz, ha bevégezted a munkádat, és nincs több vágyad ismertségre és hírnévre, nem előbb, érted? Még a szamádhi iránti vágynak is belülről kell jönnie, ahogy velem történt.

Minden vágyat meg kell haladni, még a móksa érdekében is. A szannjászinok magányos lények. Nem kötődhet-

nek érzelmileg egymáshoz vagy bármihez. Képesnek kell lenniük önállóan, függetlenül megállni a helyüket.

Csak annyit mondhatok, hogy Isten segített nekem. Semmi sem az én vágyam, hanem az Övé. Isten nagyon jó volt hozzám. Oly sokat segített nekem. Mindent megadott. Nem kellett megélnem válsághelyzeteket, mint másoknak. Nem, Ő egyszerűen a legjobb tanítványt adta nekem, Swami Niranjant, aki meghozza a saját döntéseit, anélkül hogy kérdezne. Most bármi is történik, az azért lesz, mert ő akarja.

Az embereknek szamszkáráik vannak a szannjászára, a tévénézésre, a jó ételekre stb. Az ilyen emberek nem jöhetnek ide, érted? Elmehetnek az ásramba, ahol kimérithetik a szamszkáráikat – ezek csak szamszkárák. Swami Niranjannak van egy helye a számukra. Nagyszerűen vezet egy ötcsillagos ásramot – ennek az ásramnak azonban végtelen számú csillaga van, végtelen számú csillaga.

Ne gondoljatok többé rám. Nem akarom a tőletek jövő telepátiát, tisztánlátó képességet vagy rezgéseket. Nem akarok semmilyen gondolatot tőletek. El kell felejtenetek. Nem vagyok kéznél, ha útmutatás kell. Gondoljátok azt, hogy halott vagyok. Teljesen világos – semmilyen érzelmi kötődést nem akarok. Óm namó Nárájanája.

Baidyanath Dham – múlt és jelen

Az Úr Trayambakeshwar, a Nasik közelében lévő dzsjótirlinga Srí Szvámídzsí ista dévatája. 1989. szeptember 8-án, Srí Swami Sivananda Saraswati születésének napján Srí Szvámídzsí a templomhoz közeli kis tehénistállóban, a csáturmász böjtje közben megbízást kapott a személyes istenségétől, melyben feltárult előtte a szádhanája és a hely, ahol azt végeznie kell.

Először meglepődtünk, mikor Deogharról beszélt. Hiszen oly sok lenyűgöző hely kínálkozott a tírtha jatrája során, mely megfelelő lett volna a szádhanájához. Miért nem a csodálatos barlang lett az Gangotrinál, a Gangesz partján, vagy

Mount-Abuban az eldugott kő gumpha, amiről úgy tartják, hogy maga az Úr Dattatreya gyakorolt benne mértékletességet, vagy miért nem a kedarnathi kunyhó?

Most, egy év után, hogy láttuk egy paramahamsza kibontakozását, már könnyen megértjük, miért ez a hely lett számára kiválasztva. Deoghar többféle szempontból is ideális Srí Szvámídzsí számára. Az éghajlat nagyon kedvező a szádhanához. A Biharra oly jellemző szeszélyes nyár itt ismeretlen. Még a legforróbb napon is hűs a szellő; és októberben is, amikor mindenhol tikkasztó a forróság, kellemesen hűvös a levegő.

Deoghar egykor hatalmas erdő volt. Egyedül lakta egy Santhal nevű törzsi faj, és az egész területet Santhal Parganasnak hívták. 1983-ban önálló kerületnek nyilvánították. A terület hullámos, és dombok veszik körül. A szantálok növénytermesztés céljából fokozatosan elkezdték megtisztítani a dzsungeleket, később pedig letelepedési céllal bengáliak érkeztek ide nagy számban, és szinte fillérekért földet szereztek a szantáloktól. Úgy tartják, hogy a második világháború idején a marvarik is ide jöttek Kalkuttából, és hatalmas villákat építettek, hogy ékszereiket illetve pénzüket földalatti páncéltermekben tartsák biztonságban. Ezek a házak, bár romos állapotban vannak, még ma is állnak.

A *Siva-purána* történelmi szempontból említi a Baidyanath Dham néven is ismert Deoghart, és egészen a trétá jugára, az Úr Ráma és Rávana korszakára vezeti vissza. A közelmúlt történelme kétszáz évvel ezelőttre datálja a fellendülés kezdetét, amikor a britek először érkeztek ide. Több várost neveztek el az ide helyezett brit biztosokról, akiknek előkelő villái mára is megmaradtak. A britek szerették ezt a helyet. Itt menedéket találtak a rekkenő bihari hőség elől, ráadásul bőséges lehetőségük akadt arra is, hogy a vadászat sportjának hódoljanak. Azt mondják, hogy tigrisek, leopárdok, elefántok és vaddisznók szabadon kószáltak Deoghar sűrű dzsungeleiben.

Deoghar földrajzilag Bihar (ma Jharkhand) délkeleti részén helyezkedik el. Jóllehet csak száznegyven kilométerre

van Mungertől, a két helyet egy világ választja el egymástól. A lakosai kedvesebbek, továbbá olyan zavargások és összetűzések sincsenek, melyekről Munger oly híressé vált. A népesség többnyire pandákból (papokból), szantálokból és bengáliakból áll. A papokat a Giddaur (Bihar) királyi család hozta ide Mithilából, hogy púdzsát tartsanak az Úr Sivának.

Az itteni központi alak, aki körül minden forog, természetesen Baba Baidyanath, Siva dzsjótirlingája. Mivel egyetlen sziklából faragták ki, a pompája és ereje emberek ezreit vonzza Deoghárba imádságra. A templom mindenki számára nyitva áll, nem számít, milyen kaszthoz, felekezethez vagy valláshoz tartozik. A külföldieknek nem tiltják a belépést, mint néhány más tírthánál.

Érdekesség, hogy más dzsjótirlingáktól eltérően, itt a dzsjótirlingát formáló fekete kőtömb enyhén benyomódott, és a tényleges linga hiányzik. A jelenkori történet szerint a linga azért lett homorú, mert a hívők erősen dörzsölték a követ az istentiszteletek során, az ősi legenda azonban úgy szól, hogy mikor Rávana nem tudta felemelni a lingát a földről, dühében és csalódottságában belevágta az öklét, és így keletkezett mélyedés a kőben.

Volt némi vita arról, hogy vajon Deoghar Baba Baidyanathja egyike-e a Puránákban említett tizenkét dzsjótirlingának. Egyesek szerint a gujarati Parliban lévő Baidyanath templomban található linga az igazi. Természetesen nem végeztek kutatást ebben a kérdésben. Ennek ellenére a *Siva-purána* Baidyanathot a tizenkét dzsjótirlingáról szóló leírásában *Baidjanatham csitabhúmau*-ként, más szóval az Úr Siva hamvasztási helyeként, vagy *smasan bhúmi*jaként mutatja be.

Nem véletlen, hogy Deoghar is az Úr Siva nyughelyeként ismert. A legenda szerint itt táncolta kozmikus táncát, melyről aztán a Natarádzsa nevet kapta. Úgy tartják, hogy még most is hamu száll fel a földből a templom körül, ezenfelül csontokat is találtak. Maga Srí Szvámídzsí is hajtott végre itt púdzsát a tizenkét dzsjótirlingát felölelő szent zarándokútja során. Emel-

lett, már egyetlen látogatás a templomban elegendő ahhoz, hogy bárki meggyőződjön arról, hogy az Úr Sivának e székhelye egy energia erőmű. Narada Muni Hanumánnak adott leírásában Baidyanath Dhamot úgy jellemzi, mint az egyetlen helyet, ahol az Úr Siva mindenkinek áldást ad, akár megérdemli, akár nem, akár bűnös, akár szent.

Ez abban is megmutatkozik, hogy hívők milliói tolonganak itt egész évben. A hívők között vannak királyok, császárok, hivatalnokok, gazdagok és nincstelenek egyaránt. Még a vallásos szentek, valamint a szádhuk is nagy számban jönnek ide. Egykor olyan sziddhák, nágák, tantrikusok és aghórák tömegének volt a székhelye, akik itt végezték szádhanájukat. Jelenlétük mostanában nagymértékben csökkent, talán annak a ténynek köszönhetően, hogy e szekták meglehetősen leépültek. Itt erős az a hiedelem, hogy a hamis szádhut, vagy azt, aki rossz indítékból gyakorolja a szádhanát, Baba Baidyanath ereje valamilyen okból elűzi innen. Az a hit, hogy Ő mindenütt jelenvaló, oly mély az emberekben – és Ő valóban mindenütt jelen van! Még a napi életben, az utcán sétálgatva sem tudod nem észrevenni az istenségnek a templom közvetlen környezetéből áradó sugárzását.

Van egy érdekes és kissé vicces történet Baba Baidyanath eredetéről. A hely létrejötte Rávanának, a *Rámájana* híres ráksasza királyának érdeme, aki történetesen nagy tudós és képzett jógi is volt. A legenda szerint Rávana azok után, hogy befejezte a Kajlás-hegyen végzett szigorú, hosszan tartó tapaszjáját, amiért az Úr Siva áldásában részesült, visszaindult Lankára. Áldásként egy dzsjótirlingát kapott, amit Lankára vitt felállítani, hogy az Úr Siva, az ő ista dévatája örökké jelen lehessen ott. Az Úr Siva azonban egy feltételt szabott Rávanának, mielőtt odaadta volna a lingát. Meghagyta neki, hogy soha ne tegye le a földre a Lanka felé vezető úton, különben nem lehet majd onnan elmozdítani. Rávana megértette és útnak indult.

Innentől kezdve az összes déva, köztük az Úr Visnu is aggódni kezdett amiatt, hogy Rávana milyen nagy hatalomra tesz szert Lankán az Úr Siva dzsjótirlingája miatt. Így hát összeesküdtek ellene, hogy valamilyen módon megakadályozzák ebben. Varuna belépett Rávana testébe, amitől Rávana rendkívüli vizelési ingert érzett. Így hát megállt, és mikor észrevett egy közelben álló ifjú brahmint, átadta neki a lingát, hogy tartsa, és arra utasította, hogy ne tegye le, amíg vissza nem tér. Rávana sokáig végezte dolgát, és a fiú, aki állítólag maga az Úr Visnu volt, letette a lingát, mire az belesüllyedt a földbe. Amikor Rávana visszatért, döbbenten tapasztalta, hogy bármennyire is próbálkozik, a kő egy centit sem mozdul. Tehát ott maradt, és a hely, ahol mindez történt, Deoghar volt. A hely ennek köszönhetően Ravaneshwar Baidyanathként is ismert. Rávana földre érésének helyszínét a jelenlegi Harlajori Mandirral azonosítják. A mai Deoghar az a hely, ahova a lingamot lerakták, magát a lingamot pedig Baidyanathnak hívják.

A *Deoghar* név – mely szó szerint „az istenek otthona" – egy modern elnevezés. A szanszkrit művekben Hridayapeeth, Ravana-vana, Ketaki-vana, Haritaki-vana illetve Vaidyanatha neveken említik. Baidyanath szentségét számos hiteles zarándoklatról szóló mű említi a Kr. u. 12. századtól a 14. századig. A Puránák hiteles részei is utalnak rá, és mivel ezek kétségtelenül a 10. század előtti időkből származnak, Baidyanath már ezekben az időkben is figyelemre méltó hírnévre tehetett szert. Visszatérve a modernebb korokhoz, a Kr. u. 1695. és 1699. között íródott *Khulasatu-e-tawarikh* egy érdekes beszámolót tartalmaz a baidyanathi zarándoklatról. Így szól:

> Monghyr kerületben, a hegy lábánál található a Mahádévának szentelt, Jharkhand Baijanath (Baidyanath) nevű hely. Itt egy csodálatos megnyilvánulás ejti zavarba azokat, akik csupán a külsőségeket szemlélik. Azt mondják, hogy ebben a templomban van egy pipal fa, melynek eredetét homály

fedi. Ha bármely templomi szolgának pénzre van szüksége, hogy elengedhetetlen kiadásait fedezze, az megvonja magától az ételt és italt, leül a fa alá és Mahádévához imádkozik vágyának teljesüléséért. Két vagy három nap múlva a fa egy láthatatlan tollal íródott, hindi betűs sorokkal fedett levelet hajt, mely egy utasítást tartalmaz a világ valamely részén élő, meghatározott személy számára, miszerint fizessen egy adott összeget annak az embernek, aki ezért imádkozott. Noha az érintett lakóhelye ötszáz mérföldre is lehet Baidyanathtól, a levélen lévő írásból megismerhető az illető személy neve, a gyerekeinek, a feleségének, az apjának és a nagyapjának a neve; a tájegység, az ország, az ingatlan, ahol él, illetve további más pontos adat. A főpap ehhez hozzájárulását adja egy külön papírlapon, melyet azután átad a templomi szolgának. Ezt hívják Baijanath *hundí*jának (váltójának). A kérelmező átveszi a váltót, ezt követően pedig az abban szereplő utasításoknak megfelelően elmegy a megnevezett helyre. A személy, akinek a nevére a váltót kiállították, kifizeti a pénzt anélkül, hogy kibúvót keresne vagy cselhez folyamodna. Egyszer egy brahmin éppen e könyv írójának hozott Baijanath váltót, és ő, mivel tudta, hogy ez jó szerencsét hoz, eleget tett a brahmin kérésének, és kifizette a pénzt. Mindennél még csodálatosabb a barlang, ami e szent helyen található. A főpap évente egyszer, Siva vrat napján lép be a barlangba, és azután, hogy kihoz onnan egy kis földet, ad egy keveset a templom valamennyi papjának. A föld a rendkívül hatalmas erejénél fogva aranynyá válik mindegyikük érdemének mértékével arányosan. (*India of Aurangzeb 1901*, Jadunath Sarkar)

Srí Szvámídzsí először 1956-ban, a parivrádzsaka életszakaszában látogatott Deogharba, azután pedig 1989-ben, a sziddha tírthákat érintő zarándoklata alkalmával. Persze számtalanszor volt itt a Sri Anukool Chand Thakur's Satsangnagar

valamint más különböző szervezetek – mint például a Lions Club és a Rotary Club – által szponzorált programokon. Baba Baidyanathot úgy írja le, mint az Úr Siva polgári jogi bíróságát, ahol meghallgatják a hívő imáját és mindenféle késedelem nélkül teljesítik. Azt mondja, hogy ez talán a legnagyszerűbb hely az istenséggel való találkozásra, amennyiben van szemed, hogy lásd, és van bátorságod, hogy elviseld a tapasztalatot.

Srí Szvámídzsí azt is elmondta, hogy ez a *csita bhúmi* (hamvasztási hely) az Úr Siva, mint Aghóra székhelye. Az Aghóra egy szádhukból álló szekta, mely számára semmi nem irtózatos. A *ghóra* szó szerinti jelentése „extrém", az *aghóra* pedig „nem extrém", amely arra utal, hogy az aghórík a szádhanájukon keresztül túllépnek a természet határain, mint például jó és rossz, piszkos és tiszta, nappal és éjszaka. Az aghórík a gurujukként tekintenek Sivára. A temetőben gyakorolják a szádhanát, és nem idegenkednek, vagy rettennek el a holttestektől, az emberi hús evésétől, az emberi, vagy állati vér ivásától.

Az igazi aghóra túllépett a testen és minden más anyagi formán. A számára létező egyetlen valóság a tiszta tudatosság. Tiszta vairágját és szenvtelenséget mutat minden anyagi dolog iránt, és ez egyértelműen tükröződik az életmódján. Magától értetődően az átlagos szemlélő számára az aghóra szörnyen bizarrnak tűnne, bár ő nem törődik mások véleményével. Baidyanath Dhamot, Siva csita bhúmiját az aghóra szádhaná kiemelkedő központjának tekintik, és sok aghóri számára nagyszerű teljesítménynek számít, ha képes ott tökéletesíteni szádhanáját.

Deoghar amellett, hogy Siva központ, egy igazán jelentős sziddha saktipíth is, ami egy újabb egyedülálló, bár kevésbé ismert tény róla. Egyes Puránák a Deogharban lévő Baidyanath Dham megjelenését a szatja juga, a világ első korszakának idejére teszik, amikor Szatí, Siva hitvese feláldozta magát. Úgy tartják, hogy amikor Úr Siva hitvese, Szatí holttestét vitte, aki dacolva apjának férje iránti tiszteletlenségével, feláldozta magát apja jagjáján, az Úr Visnu látva a Siván elhatalmaso-

dott mérhetetlen gyászt és féktelen dühöt, elhajította szudarsan csakráját, harci diszkoszát, hogy feldarabolja a holttestet. Hatvannégy darabra vágta a testet, és míg Siva féktelenül bolyongott szerte a világegyetemben, Szatí testének darabjai szanaszét hullottak különféle helyekre, melyek Sakti imádatának hatvannégy píthjévé, avagy fontos helyszínévé váltak. A szíve Baidyanath Dhamra hullott; ez hridaja píthként ismert, amely éppen ott van, ahol később a dzsjótirlingát felállították. Így hát Siva és Kálí örökké jelen vannak itt. Nap mint nap, először Dévínek ajánlanak fel áratít és púdzsát, majd kinyílnak a Baba Baidyanath mandir ajtajai.

Az egyik itteni szokás, amit a heves ellenzés dacára mindig is folytattak az idők során, hogy naponta feláldoznak egy fiatal kecskét a templom számára. E gyakorlat megszüntetésére számos kísérletet tettek, különösen a vaisnavizmus és buddhizmus erőteljes térhódításának időszakában, de a szokás tovább élt. Az ügyet még bíróság elé is vitték, azonban az alperesek javára született döntés, mivel azok a *bali pratha* (élő áldozat) melletti érveiket számos, a sásztrákból vett idézettel tudták alátámasztani. Manapság a kormány felelős a templom fenntartási költségeiért és megtéríti a Siva és Sakti lábainál naponta feláldozott fiatal kecske árát.

Srí Szvámídzsí szerint, eltekintve attól, hogy Baidyanath Dham vagy Deoghar az aghóra szádhaná legfontosabb helye, a tantrikus szádhaná szempontjából csak a második helyen áll Kamakhya után. A tantrikus szádhaná nem csupán a pancsa tattva, az öt szubtilis elem szádhanája, ahogy azt legtöbben hajlamosak gondolni. Valójában nagymértékben félreértelmezik a tantrának ezt az aspektusát. Van egy nagyon híres dal, ami ezt illusztrálja. A dal a tanítványát okító gururól szól. A guru azt mondja, hogy az első bhiksá – amit a tanítványnak be kell szereznie számára – a gabona, azonban a tanítvány nem mehet falu vagy város közelébe, sőt, nem kérhet meg senkit sem, hogy adjon neki. Ennek ellenére bőségesen kell hoznia belőle.

A második bhiksá, amit kér a guru a tanítványtól, a hús, de megtiltja neki, hogy bármely élőlény közelébe menjen. Ne hozzon senkit se élve, se holtan, ám egy teli tállal kell belőle hoznia. A dal ily módon folytatódik, majd a végén a guru elmondja a tanítványnak, hogy az utasítások mély, ezoterikus jelentéstartalommal bírnak, és aki képes megérteni ezt a megvilágító erejű költeményt, az valóban a legbölcsebb tanítvány.

Egyszóval ahhoz, hogy megértsük és alkalmazzuk ezeket a szádhanákat, el kell mélyülnünk az ezoterikus összefüggésekben anélkül, hogy megragadnánk a tág értelmezések szintjén. Éppúgy, mint ahogy a tantrában van daksiná márga és váma márga, létezik a kaula márgaként ismert harmadik út is, amely a daksiná és a váma márgák összeolvadásának tekinthető. A kaula márgát széles körben gyakorolták Mithilában (Biharban), illetve a régmúlt időkben Orisszában, sőt, a kaulácsarít tekintik „igazán" tantrikusnak. A kaula márgában a beavatás a *kulá*n, a családon belül történik. Az anya avatja be a fiút és a lányt; majd a lány beavatja a férjét és a gyerekeket. Ez egy rendkívül misztikus gyakorlat, melyet manapság csak kevesen ismernek, illetve művelnek megfelelően. Deogharban számos kaula márga van. Valószínű, hogy amikor a mithilai brahminokat a dzsjótirlinga imádatára betelepítették, akkor ők magukkal hozták ezt a tudást, vagy *vidjá*t is. A kaula márgík háztartásbeliek lehetnek, ugyanakkor mivel elkötelezettek a szádhaná valamint az önmegismerés iránt, így más az életstílusuk és a tudatosságuk.

Baba Baidyanath Dham talán legjellegzetesebb ismertetőjegye, mely külön említést érdemel, a minden év srávanjában (júliusában) megrendezett Kanwariya mélá. Úgy tartják, hogy ez nagyon kedvező időszak a dzsjótirlinga megfürdetésére a Gangesz vizében, továbbá virágok és bael levelek felajánlására, valamint Sivához való imádkozásra. Oly mértékben meggyökeresedett ez a hit, hogy hívők milliói, gazdagok és szegények egyaránt, mezítláb gyalogolnak a száznégy kilométerre fekvő

Sultanganjból, és agyagedényeikben viszik a Gangesz vizét. A vizet Sultanganjban merítik, hiszen Deogharhoz ez a legközelebbi hely, ahol a Gangesz folyik.

Ezeket az embereket *kánvarijá*kként, avagy a bambuszrúd két oldalára felkötött agyagedények, a *kánvarok* hordozóiként ismerik. A Sultanganjból Baba Baidyanathba vezető út egyetlen pontján sem szabad a kánvarokat a földre helyezniük. Ez talán Rávana hibáját szimbolizálja, mikor Siva dzsjótirlingáját letette a földre. A helyi hatóságok jelentős intézkedéseket tesznek; pihenőhelyeket létesítenek és az útvonal mentén polgárőröket helyeznek el, hogy minden szükséges segítséget megadjanak. Orvosi segítséget is biztosítanak. Az egész hely valójában srávan hónapjában kel életre, mikor a sáfrány színbe öltözött hívők a kanyargós utakon „Ból Bam!" kántálással gyalogolnak egészen úticéljukig.

Deoghar is ekkor telik meg élettel. Az egész hely a Siva vendégeinek tekintett kánvarijákról gondoskodik. Egyetlen kánvarijá sem tért még vissza csalódottan a Baba Baidyanathba vetett szilárd hitében vagy abból kiábrándultan. Úgy vélik, hogy minden egyes ember vágya teljesül. Így hát, mindig óvatosnak kell lennünk, amikor megközelítjük ezt a dzsjótirlingát, mert tudatlanságunkban akár olyat is kérhetünk, amit valójában nem akarunk.

A kánvarijának van egy „Dak Bam" néven ismert, sajátos típusa is. A többiekhez képest, akik a személyvonatokhoz hasonlóan minden megállóhelyen megállnak, ő az expresszvonat. Megállás nélkül gyalogol, és az egész távot egyhuzamban teszi meg, majd csak azután pihen, hogy az Úr Siva lábainál leborult. Az eddigi bajnok egy tizennyolc éves lány, aki tizenkét óra alatt tette meg a száznégy kilométeres utat, hogy az Úr Siva lábainál elérje a móksát.

Számos spirituális hely van Deogharban és környékén, de ami külön említést érdemel, az a Deoghartól huszonöt kilométerre keletre, a Dumka úton fekvő Vasukinath. Srí Szvámídzsí azt mondja Vasukinathról, hogy ha Baidyanath az Úr Siva pol-

gári jogi bírósága, akkor Vasukinath a büntető bíróság. Mesél nekünk egy tanítványáról, akinek gyógyíthatatlan bőrbetegsége annyira elhatalmasodott, hogy a nap huszonnégy óráját szúnyoghálóban kellett töltenie, nehogy rászálljanak a legyek és a rovarok a fertőzött és fájdalmas bőrfelületre. Minden gyógyszer és orvos kudarcot vallott. A tanítvány mintegy utolsó lehetőségként elkísérte Srí Szvámídzsít Vasukinathba azzal a fogadalommal, hogy addig fog ott dháranát gyakorolni, amíg nem kap áldást Sivától. Három éjszakát maradt ott, és a templomon kívül, a földön aludt. A harmadik éjjelen álmában látta a gyógyszer nevét, mely meg fogja őt gyógyítani, és az orvost, aki felírja azt. Később teljesen meggyógyult. Az orvos is mondta neki, hogy az Úr Vasukinath sok beteget küldött már hozzá.

Oly sok ehhez hasonló csoda történt Vasukinathban, hogy szinte lehetetlen lenne összeszámolni. Az Úr Sivát itt Nag Nathként, a kígyók királyaként ismerik, melyet a benne megtestesült, egyik leghatalmasabb jellegnek tartanak. A kígyók királyaként megtestesíti a kozmikus tudat megszelídítőjét. Ezáltal mindenható, mindenütt jelenlévő és mindentudó. Ezek az Istennek tulajdonított sajátosságok. Vannak olyan hívek is, akik kúszva haladnak Sultanganjtól Vasukinathig, hogy hódolatukat fejezzék ki Nag Nath előtt. Ha már részese voltál e látványnak, akkor tisztában leszel azzal, milyen nagyszerű tapaszja képes erre, annál is inkább, mert ezek a hívők nem szádhuk vagy tapaszvík, hanem egyszerű családos emberek, akiknek nincs sem előképzettségük, sem fegyelmezettségük, ami e tapaszja végrehajtásához szükséges. Egyszerűen hitből és odaadásból teszik.

Maga a templom szerény, mégis lenyűgöző, az pedig, hogy egymagában áll, kifejezetten drámaivá és inspirálóvá teszi. A Purának szerint ezt a térséget a ráksaszák lakták, akik folyamatosan zaklatták a régió más törzseit. A ráksaszák egy időben annyira megerősödtek, hogy még a fő törzs királyát is elrabolták. A király, aki az Úr Siva bhaktája volt, oly nagy

odaadással tartotta emlékezetében Sivát, hogy az Úr Párvatíval együtt megjelent előtte, és megajándékozta a Pásupat fegyverrel, amely legyőzhetetlenné tette, így meg tudta ölni az összes ráksaszát.

A legenda szerint, egy Vasuki nevű ember véletlenül bukkant rá a lingára ezen a helyen úgy, hogy gyógynövények szedése közben rácsapott. Amint ráütött a kőre, abból vér bugyogyant ki, mire a megrémült Vasuki az Úr Sivához imádkozott, hogy bocsássa meg vétkét. Siva nemcsak megbocsátott neki, hanem azt is mondta, hogy odaadása elismeréseként a helyet ezek után nem Nag Nathként, hanem Vasukinathként fogják ismerni. Vasukinath nagyon fontos tantrikus szádhaná hely, ahol időről-időre számos nagyszerű tantrikus sziddha élt.

Rikhia története

A *Rikhia* név a *rishi* szóból ered, melynek jelentése „látó". Ez a terület hajdanán sűrű erdő volt. Senki nem mert arra sétálgatni vagy bóklászni, ami sok risit vonzott ide, ugyanis ők a szádhanájuk gyakorlásához mindig is jobban kedvelték a magányt. Rikhia tehát egy olyan hely volt, ahol valaha risik éltek.

Itt élt Sri Aurobindo is, mielőtt Pondicherry-be indult, hogy beteljesítse a küldetését. Sri Rabindranath Tagore ezt a helyet választotta egyetemének, amelyet később Bolpurban alapítottak, és Shantiniketannak neveztek el. Mahatma Gandhinak itt volt egy ásramja, amelyet a függetlenségi mozgalom valamenynyi nagyszerű indiai vezetője meglátogatott. Rikhia *mukhiá*ja, vagy vezetője, az 1991-ben kilencvennyolc éves Sri Taranath Mukherjee tizenkilenc éves kora óta élt itt azok után, hogy az eszméi és az elvei követése miatt hátrahagyta arisztokrata családja kényelmét. Ő hitelesen adja vissza számunkra Rikhia történetét az elmúlt száz évből: „Ez egy különös egybeesés – meséli nekünk –, hogy körülbelül ötven vagy hatvan évvel ezelőtt egy Satyananda nevű szannjászin (akinek a guruja szintén Swami Sivananda volt a Ramakrishna Mathból) idejött, hogy

elszigetelten éljen. Nagyon kiváló és dinamikus szádhu volt, azonban mindenről lemondott, hogy e helyen gyakorolhassa szádhanáját."

Sri Panch Dashnam Paramahamsa Alakh Bara

Rikhia ma egy kis település, mely sok falut foglal magába, beleértve Pania Pagart, ahol Srí Szvámídzsí szádhaná helye található. Srí Szvámídzsí egyszer azt mondta, hogy amikor egy szádhu lakóhelyet választ, akkor csupán egy szempontot kellene szem előtt tartania, mégpedig a bőséges vízkészletet. Az elegendő vízellátás fontosabb, mint a tető a hajlék fölött. Ezért méltó rá a név. *Pania Pagar* jelentése „bőséges víz". Pania Pagarban van Srí Szvámídzsí szádhaná helye, mely Sri Panch Dashnam Paramahamsa Akharaként ismert. A Srí Pancsba tartozik Brahmá, Visnu, Mahés, Dévi és Ganésa. Ők öten alkotják a Srí Pancs *darbár*ját (udvarát) és ők a védikus hagyomány központi alakjai is. Nekik tulajdonítják minden dolog működését a világegyetemben; a teremtést, a fenntartást és a pusztulást. Ők a *púrna avatárok* (teljes megnyilvánulások). Vannak *amsza avatárjaik* (részleges megnyilvánulásaik) is, melyeket maguk teremtenek, ám azok szerepe korlátozott. A Srí Pancs és teremtményeik alkotják a védikus panteon isteneinek és istennőinek teljes skáláját, akik megtestesítik a tudatosság különböző szintjeit.

A védikus és tantrikus hagyományban általános gyakorlat, hogy ezeket az istenségeket szimbolikus formában ábrázolják. Ennek köszönhetően, minden isten és istennő saját, különleges szimbólummal rendelkezik mantra, jantra és mandala formájában. Ahhoz, hogy segítségül hívjunk egy bizonyos istenséget, elegendő a szimbólumán meditálni. A Paramahamsza akhárában a Srí Pancs szimbóluma a kagyló, mely Visnut testesíti meg, míg a *kalas* (agyagedény) Brahmát, a háromágú szigony, vagy *trisúl* pedig Mahést jelképezi. Dévít és Ganésát a jantráik jelenítik meg. Mindezek alkotják a Paramahamsza akhárá logóját.

A *dasnám* szó jelképezi az Adiguru Shankaracharya által alapított szannjásza rendet. Ez tíz szannjászin szektát foglal magába, melyek egyike a Saraswati, ahová Srí Szvámídzsí tartozik. A szaraszvatik elkötelezettek a vidjá és a tanulás iránt.

A *paramahamsza* szó azt a vidját jelképezi, amelyet Srí Szvámídzsí a szannjásza beavatáskor kapott. Srí Szvámídzsí gyakorlatias módon alkalmazta magán ezt a tudást nyomban azután, hogy a guruja átadta neki. Már akkor is ez tűnt számára a legtermészetesebb életmódnak, azonban guruja, Swami Sivananda arra utasította, hogy először teljesítenie kell a jóga tudományának terjesztésével kapcsolatos küldetést „…ajtótól ajtóig és parttól partig", és ennek sikeres megvalósítását követően visszatérhet a paramahamsza élethez.

Az *akhárá* szó a szádhuk lakhelyét jelenti. Ez nem egy szanszkrit szó. Nincsen utalás erre a szóra sem Adiguru Shankaracharya, sem az Úr Dattatreya krónikáiban; mindkettőjüknek nagy része van abban, hogy rengeteg szannjászint avattak be, valamint abban, hogy belőlük különböző szekták és rendek alakultak. Srí Szvámídzsí szerint, talán ez az *alakh bara* rövidített formája, melynek jelentése „elszigetelt vagy láthatatlan ház", ami egyúttal jelzi, hogy a szádhuk többnyire mindentől elzárt helyeken tartózkodtak. Az „akhárá" szót olyan helyre is használták, ahol birkózást illetve más fizikai gyakorlatokat tanítottak és gyakoroltak. Meglehet, hogy a nágák, a szádhuk katonai csoportja találta ki ezt a szót, mivel náluk az oktatás része a harci küzdelem, és a hely, ahol éltek és gyakorolták e harcművészetet, ennél fogva akháráként lett ismert. Minden egyes nága szádhu jól teljesít a lovaglás, az íjászat illetve a lándzsa, vagy *bhalla* használata terén, emellett még arról is nevezetesek, hogy háromágú szigonyjaikat, a trisult halálos fegyverként is bevetik a dharma okának megőrzése valamint védelme érdekében. A hiedelem szerint egy nága trisulja Sivától kapott áldás.

Az akhárá nem ásram. Az ásram a *sram*, vagy munka helye, ahol egy szannjászin tökéletesíti testét, elméjét, érzelmeit

és szellemét. Bárki számára nyitott, akinek vannak spirituális törekvései, akár szannjászin az illető, akár nem. A hívek elmehetnek oda időről-időre, és ott élhetnek azért, hogy az életet magasabb szinten is megérthessék. Az ásramban jógát és más spirituális tudományokat tanítanak.

Az akhárá másrészről egy olyan hely, ahol a tökéletességet elért szannjászin megszilárdítja, amit tanult, és lendületet vesz, hogy nagyobb lelki magasságokat érjen el. Célja elérése érdekében inkább elzárkózik a világtól azért, hogy bármilyen *vrat*ot, vagy fogadalmat is tett, azt semmi ne zavarja meg. Ezért tilos a látogatóknak az akhárában maradni.

Egy szádhu nem ad *upadés*t (útmutatást), sem *darsan*t (fizikai jelenlétet), sem *díksá*t (beavatást) szádhaná időszak alatt, ezért a hívek akadállyá válnak a szádhaná útján. Srí Szvámídzsí mindig mondta, hogy az egyetlen nehézség, amivel szembesül a szádhanájában, az a látogatók folyamatos áradata, akik a darsanjában szeretnének részesülni. Nincsen problémája a testtel, az elmével, az érzésekkel vagy a szellemmel; azok szilárdan állnak az önmegismerés útján, viszont kellemetlenséget okoz a *darsanárthí*k gyakori megjelenése, hiszen a velük való találkozás félbeszakítja a szádhanáját.

Ahogy Srí Szvámídzsí fogalmaz: „Nincs több mondanivalóm senkinek, és nem tudok további útmutatást adni. Huszonhat, vagy még több éven át éltem az emberek között, válaszoltam a kérdéseikre, továbbá segítettem őket a spirituális útjukon. Most már nem vállalok felelősséget. Azok, akik fogékonyak, biztosan hasznát fogják venni mindannak, amit elmondtam, de akik nem, azoknak most már maguknak kell rátalálniuk a saját útjukra."

Nem becsülhetjük alá szavainak igazságát. Srí Szvámídzsí valóban elmondott mindent. Nincsen olyan téma, amit ne magyarázott volna el nekünk, és ezek mind elérhetők a könyveiben. Az Ő szerepe most átfogóbb. Ha kommunikálni akarunk vele, akkor ennek a szellem közegén keresztül kell történnie, és

nem a testen illetve az elmén át, mely csupán egy közönséges kapcsolat. A guru és tanítvány közötti igazi kapcsolat az, ahol a szellemek kommunikálnak egymással. Ennek ellenére mindenki a guru fizikai darsanjáért kiált, és nem jön rá arra, hogy az a valódi spirituális teljesítmény, mikor a tanítvány a guru fizikai jelenléte nélkül is képes a gurujával érintkezni. Ez az, amiért küzdenünk kell, hiszen ez az egyetlen tartós kapcsolat a guruval.

Aksara purascsarana

Srí Szvámídzsí számára a szádhaná egy életmód, mely az egész napot meghatározza. Ez nemcsak pár órára korlátozódik, mikor leül, hogy végezze a gyakorlatait. A szádhaná követelményeinek való megfelelés miatt az élet minden egyes aspektusát szükséges figyelembe venni, módosítani vagy újra tájolni. Többségünk számára a szádhaná néhány órát jelent, amikor a spirituális újjászületés érdekében elszakadunk a mindennapi élettől, illetve annak elvárásaitól. Ez olyan, mint egész héten vétkeznénk, majd a feloldozásért vallomást tennénk, hogy készen álljunk a következő heti bűnökre.

Holott igazából ez nem így van. A szádhanához elszántnak, erősnek, bátornak és fegyelmezettnek kell lenni. Minden cselekedetet és eseményt a szádhanánk nézőpontjából szemlélünk, és nem attól függetlenül. Csak ekkor tölti be rendeltetését a szádhaná. Végül is Srí Szvámídzsí egész élete nagyszerű teljesítmények sorozata. Minden téren kitűnt – tanítványként, guruként, ügyintézőként valamint a jóga és a tantra követőjeként. Nincs olyan szádhaná, amit ne végzett volna. Úgy élt, mint egy koldus és úgy is, mint egy király. Laksmí nagy gazdagsággal ajándékozta meg, Szaraszvatí vidjával, Kálí kozmikus tudatossággal, Durgá pedig hatalmas szellemi erővel. Egyszerűen nem volt szükség arra, hogy búcsút mondjon annak, vagy lemondjon arról, amit létrehozott, és ilyen szigorúan éljen itt, Deogharban.

Srí Szvámídzsí ellenben azt mondja, hogy amikor a szannjászáért elhagyta az otthonát, akkor fűtötte a guruja lábainál való önmegvalósítás vágya. Nem azért hagyta el az otthonát, hogy vagyont halmozzon fel, amiből már bőven volt neki, nem azért, hogy ásramot építsen vagy tanítványokat oktasson, illetve nevet és hírnevet szerezzen. Ő ezt egyszerűen a guruja iránti kötelességként és szolgálatként teljesítette. Minden embernek vannak az életben kötelezettségei, melyeket teljesítenie kell. Ha nem végzi el azokat, akkor egy napon utolérik őt. Ezek a szannjászinra is vonatkozó kötelezettségek *pitri rin*ként (kötelezettségek az ősökkel szemben), *déva rin*ként (kötelezettségek az istenségek felé) valamint *guru rin*ként (kötelezettségek a guru irányába) ismertek. A Bihar School of Yoga Srí Szvámídzsí guru rinjének teljesítése volt.

A szannjászin lényegében senkihez sem tartozik. Mindenről lemondott, hogy szannjászát vállaljon. Ez teljes lemondás. Attól a naptól kezdve, hogy vállalta a szannjászát, az egész lénye – a test, az elme, az érzések és a lélek – elköteleződik a guru és az Isten felé. Ők az akaratuk szerint rendelkezhetnek vele. Éppúgy, ahogy az éber kutya tétlenül fekszik egész nap, ám azonnal felélénkül, mikor hallja a gazdája parancsát, a szannjászin is tevékenykedik, mégis mindig éber, és készen áll a parancsra. Ez lehet, hogy eljön, de lehet, hogy nem, viszont amennyiben és amikor jön, a szannjászin felhagy mindennel, amiben elmélyedt, és nem számít, hogy az mennyire fontos.

Ez pontosan megmagyarázza Srí Szvámídzsí életének fejlődését az utóbbi években. Guruja parancsára és az ista dévatájától kapott útmutatással létrehozta a Bihar School of Yoga-t. Amikor jött a következő parancs, hátrahagyott mindent, amit alkotott azért, hogy teljesítse azt. Ahogy Srí Szvámídzsí fogalmaz: „Én egyszerűen egy szolga vagyok; ha más parancs jön, akkor még ezt is elhagyom. Nem számít. És senkinek sem szabad gyászolnia guruja elvesztését. Még a guru szerepét is hátrahagytam azon a napon, mikor eljöttem Mungerből. Ha több útmutatásra van szüksége-

tek, elmehettek Mungerbe, vagy kereshettek néhány mahátmát vagy szádhut. Ne gyertek hozzám; én szádhaka vagyok."

Egyébként pedig, ahogy mondja, ha az Akhárának az ásramhoz hasonló funkciója lenne, ahol a szádhu darsant és upadést ad a híveknek, akkor Mungerben is maradhatott volna. Az életnek másként kell folynia egy akhárában. Ez egy ezoterikus élet, amelynek teljes megtapasztalásához magunkba kell fordulni és állandóan tudatában lenni az átmannak. Más szóval úgy is mondhatjuk, hogy az ásram egyfajta gyakorlótér a szannjászin számára, ahol fizikailag, mentálisan, érzelmileg és spirituálisan felkészíti magát, míg az akhárá egy tesztpálya, melyen a fémet kipróbálják, ellenőrzik és tesztelik.

Igaz, hogy az akhárák, amelyeket láthattál, nem ilyen jellegűek. A legtöbb akhárá inkább úgy működik, mint a kolostorok és intézmények. Ennek egyik oka az lehet, hogy amikor az akhárá mahátmája elhagyta a *gaddi*ját (vezetői székét), akkor nem volt más, hozzá hasonló képességű személy, aki fenntartotta volna a fegyelmet. Számos akhárá van távoli és megközelíthetetlen helyen, melyeket a szádhuk csak szádhanájuk idején keresnek fel rendszeresen, aztán ők is sűrűbben lakott helyekre vándorolnak.

Srí Szvámídzsí a maga módján felélesztette az akhárának ezt a nagyon fontos hagyományát. Mert a jógi vagy mahátmá csak magányosan éri el a spirituális magasságokat. Minden eposzunk és sásztránk említi a risiket, munikat, szádhukat és mahátmákat, akik sűrű erdőkben vagy fent a hegyekben éltek remetelakokban. Ezeket a remetelakokat elfedte, illetve álcázta a természet, és a királyok, császárok csak véletlenül fedezték fel őket a vadászat során. Leggyakrabban azért lépett be a császár a remetelakba, hogy hódoljon a mahátmának. Ha a mahátmá szamádhiban volt, akkor nem adott darsant fizikailag, és nem számított, hogy milyen fontos személy lehet a látogató. Ennek ellenére nagy kiváltságnak tekintették, ha legalább a *bhúmi*t vagy földet láthatták, melyen a mahátmá a szádhanáját

végezte. Ezt érezni lehetett, és maga a föld szenteltté vált. Ez ugyanaz az érzés, mint amikor belépsz egy templomba. Fizikai értelemben nem „látod" Istent, viszont képes vagy érezni az Ő jelenlétét.

Srí Szvámídzsí egész évben, a nyári és téli hónapokban kint tartózkodik. Egyedül a *csaturmász* négy hónapja alatt (júliustól októberig) végzi nádfedeles kunyhójában a purascsaranát. Máskor a dhúníja közelében marad, amit Mahakaal Chita Dhuninak hívnak, vagy pedig a *védi*nél (oltárnál), ahol pancságni vidját végez. Srí Szvámídzsí viccesen mondja, hogy itt él egy uralkodó, akinek minden évszakra más apartmanja van.

Srí Szvámídzsí fő szádhanáként aksara purascsaranát végez, noha annak alapja az évszakoknak megfelelően változhat. Például télen a pránájáma módszerével végzi, nyáron pedig a pancságni szádhanán keresztül, amit ugyan nem ismerünk, de Srí Szvámídzsí elejtett megjegyzései alapján az a magasabb pránájámán alapul.

Az aksara purascsarana a sásztrákban erre a jugára előírt szádhaná. A náda, a kála és a bindu elvein alapszik, melyek a tantra szerint a világegyetem alapjai és szubsztrátumai. Az aksara purascsarana, különösen ha egy sziddha, mahátmá vagy tapaszví végzi, megtisztítja a létezés megannyi szintjét.

A szádhaná alatt a jógi egy másik időben és térben létezik. A végtelenbe utazik, és képes befolyásolni, illetve átstrukturálni különböző, az átlagember számára ismeretlen és láthatatlan világokat. Ennélfogva a szádhu számára – mielőtt egy ilyen jellegű szádhanába belekezd –, nélkülözhetetlen, hogy elérje a szattvikus természetet, hogy érezze a pozitív rezgéseket. Ezt a tisztulást minden szinten, fizikailag, mentálisan és szellemileg is lehet érezni. Tehát, bár a tapaszví elzárkózik a társadalomtól, mégsem mondhatjuk, hogy semmivel sem támogatja azt. Meglehet, hogy ez egy finom, nehezen megfogható hozzájárulás, ám örök érvényű, mely túl fogja élni az idő pusztítását.

Pancságni szádhaná

A *pancságni vidjá* az öt tűz elviselésének tudása. Srí Szvámídzsí egy fedetlen védíben végzi. Négy dhúnít fával táplálnak Agni istenség tiszteletére, és az ötödik dhúní Szúrja istenség, a Nap. Ezek a külső tüzek szimbolizálják az embert emésztő öt belső tüzet, melyek a *káma* (vágy), a *króddha* (harag), a *lóbha* (kapzsiság), a *mada* (ego) és a *móha* (ragaszkodás). Srí Szvámídzsí azt mondja, hogy csak az, aki ellen tud állni ennek az öt belső tűznek, képes ellenállni a külső tüzeknek is, és fordítva.

Erre a vidjára utal a *Katha-upanisad,* amelyben Jama, a Halál Ura írja ezt le a fiatal Nacsikétának. Ennek a vidjának a rítusa és rituáléja *gupta* (titok), melyet csak kevesen ismernek, ugyanis betekintést nyújt a magasabb spirituális világokba, és tudatosítja azokat, illetve halhatatlanságot adományoz az azt gyakorló jóginak. Csak azoknak való, akik tökéletes vairágjával rendelkeznek, mint például Nacsikétá. Ide illik, hogy Swami Sivananda 1954. július 26-án írt méltatásában Srí Szvámídzsít Nacsikétához hasonlította:

> Kevesen rendelkeznek ilyen fiatalon ilyen vairágjával. Swami Satyananda teli van Nacsikétá alkotóelemekkel. De azért bármilyen munkát is vállal el, azt tökéletes módon fogja teljesíteni. Négy ember munkáját végzi, és mégsem panaszkodik soha. Sokoldalú zseni és nyelvész is. Mégis alázatos és egyszerű – ideális szádhaka és Niskáma szévak…

Párvatí, az Úr Siva hitvese gyakorolta ezt a vidját, hogy egyesüljön Sivával. Emiatt Siva örökös hitveseként ábrázolják. Az Úr Dattatreya, az avadhúta paramahamsza – akit Brahmá, Visnu és Mahés inkarnációjaként tisztelnek –, szintén végezte a pancságnit. Sharada Deviről, Ramakrishna Paramahamsa hitveséről ugyancsak tudvalevő volt, hogy gyakorolta ezt a szádhanát.

Úgy tartják, hogy amikor Párvatí pancságnit gyakorolt, folyamatosan az Úrra emlékezett, miközben a nevét kántálta.

Bár forró széllökések voltak, és a szél hatalmas fákat döntött ki, Ő mégis elmerült Siva emlékezetében. A külső viharok nem tudták megzavarni tudatosságát. Ugyanilyen módon, belülről a harag vagy vágy, a kapzsiság vagy ragaszkodás erős hulláma hirtelen feltámadhat, és teljesen kibillentheti egyensúlyából azt, akinek még nem erősödtek meg a gyökerei a szádhanában.

A természetben rejlő isteni minőség erősen érezhető az Akhárában. A Nap, a Hold, a csillagok, de legfőképp az évszakok és a szél nagyon fontos szerepet játszanak a pancságni szádhanában. Ezért bizonyos írások szerint, ez a szádhaná csak annak való, aki uralja a pancsa tattvákat. Rikhia főleg a gyakori, néha egy órán belüli időjárás változás miatt ismert. Egy nap alatt láthatod mind a négy évszakot, és itt a hurrikánok elég erősek ahhoz, hogy elfújják az embert. Ezért a pancságnit gyakorló jóginak először meg kell barátkoznia az *agni*val (tűzzel), a *vá-ju*val (levegővel), a *dzsal*lal (vízzel), a *prithvi*vel (földdel) és az *akasá*val (éterrel).

Megérkezés Rikhiába

Srí Szvámídzsí először 1989. szeptember 23-án érkezett Rikhiába, ami egy tökéletes nap volt. Az éjszaka és a nappal teljesen egyensúlyban volt egymással, azaz tizenkét óra nappalt tizenkét óra éjszaka követett, amely jelenség évente csak kétszer fordul elő. Srí Szvámídzsí első anusthánája 1989. október 30-án kezdődött az Ashwin Navratri ünnepe alatt. Az anusthána kezdete előtti napon Srí Szvámídzsí összehívta az akhárában tartózkodó néhány szannjászint, hogy osztozzanak vele egy vastag, tizenkét láb hosszú, géru színű kígyó csodálatos látványában, amint az *parikramát* végez (körbejár) az egész birtokon, majd eltűnik az Akhárá közepén álló egyik fában. Nem volt véletlen, hogy ezt már látta egy álomban, még mielőtt megtörtént volna. Mivel ez nagyon kedvező jelnek számított, az esemény helyének közelében felállították Swami Sivananda és Adiguru Shankaracharya szobrát. Vasukinathban,

a zarándokútja alatt történt, hogy nagytiszteletű Szvámídzsí látta a nyaka köré tekeredő Nag Nathot, aki azt mondta, hogy „Válj csakravartivá!"

Srí Szvámídzsí saját szavaival:

Vasukinathban, amint feküdtem egy árnyékos fa alatt,
Láttam egy álmot
Egy fekete fejű, nyakamra tekeredett kígyóval
És a világos utasítással: „Válj Csakravartivá."

Mahakaal Chita Dhuni

Nem sokkal Rikhiába érkezését követően, Srí Szvámídzsí meggyújtott egy dhúnít, vagy tüzet, és elnevezte Mahakaal Chita Dhuninak. Ezt fával táplálják. Az Akhárában kétfajta dhúní van; ezek tapa dhúníként és púdzsá dhúníként ismertek. A tapa dhúnít fával gyújtják meg, és a nap huszonnégy órájában, esőben és napsütésben is ég. Ez a mindent felemésztő és megtisztító tapaszja dhúní. Srí Szvámídzsí még az ételét is ennél a dhúnínál főzi.

A púdzsá dhúnít ezzel ellentétben speciálisan előkészített *gójthá*val (tehéntrágyával) gyújtják meg. Ezt a dhúnít csak purascsarana alatt gyújtják meg. Nincs füstje, és finom illatot áraszt, amelynek erős tisztító hatása van. A gójthát és a fát tehát táplálékként fogyasztja az Akhárá, és Srí Szvámídzsí is gyakran hívja magát a „gójtha paramahamszának".

A dhúní meggyújtása egy nagyon ősi tradíció a szádhuk körében. Ez rendkívül fontos állomást jelent az életükben. A nagy sziddhák – mint Gorakhnath, az Úr Dattatreya és mások – dhúníjai köztudottan csodás erővel bírnak, és a mai napig megmaradtak. Úgy tartják, hogy a szádhu dhúníjának szentsége miatt a belőle származó hamu nagyon hatásos. Ez érthető, hiszen ha a szádhu egyszer meggyújt egy dhúnít, akkor a szévájáin és a gondoskodásán keresztül életet lehel belé. Az egész napját a dhúní előtt tölti, és minden cselekedeténél jelen van *szákší*ként, vagy tanúként Agni, a tűz.

A védikus és tantrikus tradíciókban Agni mindig is fontos része bármely rituálénak, legyen az társadalmi, kulturális, vallási vagy spirituális. Még a házasságokban is Agni adományozza a pároknak a férj és feleség címet. Mikor Szítának a Lankából való menekülését követően bizonyítania kellett az erényét, Agnin kellett keresztül mennie. Ahogyan manapság, minden bírósági eljárás csak azután kezdődik, hogy a tanú megesküszik a *Bhagavad-gítára*, hogy csakis az igazat fogja mondani, a korábbi időkben az emberek Agnira esküdtek. Őszintén hittek abban, hogy az ember Agni előtt nem tud hazudni vagy rosszat elkövetni.

A jógi azzal a tudattal gyújtja meg a dhúnít, hogy az minden egyes gondolatának, szavának és cselekedetének a tanúja. Ha ezek nem szattvikusak, akkor a jógi nem lesz képes kiállni Agni próbáját. A gyakorlatban ez egyértelművé vált az Akhárában, ugyanis mihelyst Srí Szvámídzsí meggyújtotta a Mahakaal Chita Dhunit, az Akhárá minden más jellege elkezdett formát ölteni és kialakulni.

Az Akhárának megvan a saját egyedülálló, többfunkciós eszközkészlete. Az eszközök használhatók púdzsára és áhítatra, önvédelemre, vágásra, hűtésre és étkezésre, csakúgy, mint a dhúní gondozására. Némelyik csak dísznek való, másokat pedig a szádhaná során alkalmaznak, vagy arra használnak, hogy spirituális erőt adjanak másoknak. Meglehet, hogy ezeket használják, de az is előfordulhat, hogy nem, azonban a hagyomány szerint a szádhunak magánál kell tartania őket, és el kell végeznie a tárgyak rituális púdzsáját. Ezekhez a tárgyakhoz tartozik a *bhalla* (lándzsa), a *dhanus bán* (íj), a *jóga danda (bot),* a *vjaghra csarm* (leopárd bőr), a *mriga csarm* (szarvasbőr), a *sankha* (kagyló), a *damarú* (kis dob), a *nagara* (nagy dob) valamint Parasuráma fejszéje.

A jógi tulajdonait nem szabad alábecsülni. A Védákban találunk utalásokat olyan mantrákra, amelyeket a risik arra használtak, hogy erőt vigyenek a kusa fűszálba, halálos fegyverré

alakítva azt. A jógi képes erre a háromágú szigonyával, a *csimtá*jával (fogóval) és más eszközeivel. Ismerünk olyan sziddha nágákat, akik rákot tudnak okozni, ha megütnek valakit a szigonyukkal vagy a jóga dandájukkal. De a szádhu birtokában lévő bármely tárgy adhat másoknak akár spirituális hatalmat és anyagi hasznot is.

Ezek a tárgyak a szatszangnak köszönhetően tesznek szert a legyőzhetetlenség erejére. A *Srímad-Bhágavata* világossá teszi, hogy a sankha pusztán annak a ténynek köszönhetően vált mélyen tisztelt szimbólummá, hogy örökké jelen van Úr Visnu szatszangjában. A *szatszang* jelentése „kapcsolódás az igazsághoz", és talán ez a spirituális átalakulás legfontosabb tényezője. A szatszangon keresztül gondozzuk és átalakítjuk spirituális szamszkáráinkat. A szádhu birtokában lévő tárgyak is ily módon formálódnak át a szatszang során, melyben részesülnek.

Az Akhárában leggyakrabban a damarút és a sankhát használják. A damarú Sivát jelképezi, a sankha pedig Visnu szimbóluma. Srí Szvámídzsí a szádhanáját a damarú pergetésével és a kagyló búgatásával kezdi. A damarú hangjára a tamasz elillan, és mikor a kagylókürtöt megfújják, felébred a szattva. A damarút minden reggel 4 órakor a Rudráksa fa púdzsája során is használják, míg a kagylót Tulszí anya púdzsájánál szólaltatják meg.

Az Akhárá ista dévíje Tulszí anya. Ő a jótékony erő, aki valamennyi lókát felügyeli. Maga Srí Szvámídzsí is naponta elvégzi Tulszí anya *sznán*ját (fürdetését) és a púdzsáját. A sásztrák említenek bizonyos fákat, melyek a dévaták természetes lakhelyei. Minden istenségnek van egy fája, amit köztudottan kedvel. Ezek a fák isteni tulajdonságokkal bírnak. Ahogy a modern biológia gyümölcsöt termő és gyógyító fákról beszél, a szentírások olyan fák csoportjáról szólnak, melyek képesek megidézni a dévatákat. Ezek a fák nagyban megnövelik a légkör tisztaságát, fokozva ezáltal a környezet spirituális rezgéseit. Az Akhárának csak ilyen fái vannak, melyeknek naponta tisztelettel áldoznak.

A gyermek Krisnáról van egy megható történet, mely szerint megtiltotta anyjának, hogy az Úr Indrának hódolva jagját tartson. Megkérdezte tőle: „Miért imádkozol Indrához? Nem érdemes rá. Szörnyen indulatos, sőt bosszúálló is. Ha felboszszantod, akkor felborítja az évszakokat; éhínséget és pusztulást hoz. A fákhoz kellene fohászkodnod, amelyek kérés nélkül táplálnak a gyümölcseikkel és tüzelőt adnak neked. Imádkoznod kellene a földhöz, vagy bhúmihoz, ami talajt biztosít gabonád termesztéséhez és ennivaló ételt ad számodra, vagy a tehenekhez, melyek innivaló tejet adnak. Ők méltóak az imára."

A szanszkritban a fák *vriksa*ként ismertek, és mivel nagyban függünk tőlük, mindenképpen tiszteletet érdemelnek. A fában lévő istenség megidézésének szertartását *dévatá áváhaná*nak hívják. Ezek a fák aztán védelmező erőként hatnak, és segítik a jógit a szádhanában. Végülis a jóginak a szádhaná útján nemcsak a fizikai síkot kell megtapasztalnia. Pszichikai és okozati szinten sok mélyebb és magasabb birodalom is van. Még ezekben a birodalmakban is léteznek negatív erők, és sokkal nehezebb szembefordulni velük, mivel a hatalmuk korlátlan. Amikor a jógi meghaladja az elméjét, és magasra emelkedik a végtelenbe, akkor könnyen az áldozatává válhat ezeknek az erőknek. Ekkor az isteni erők a segítségére sietnek, és támogatják őt szádhanájában. Ugyanez az elv érvényesül a jantra és mandala hódolata során. Mindkét esetben a dévaták a külső, védelmező sávban, vagy *bhúpurá*ban helyezkednek el azért, hogy megóvják a szádhakát a negatív erők veszélyeitől az Isteni megtapasztalásában.

Srí Szvámídzsí egyedül tartózkodik az Akhárában. A társasága mindössze két harcias kutya. A kutyákat Bhairav dévatá *váhanái*ként, vagy hordozóiként tisztelik. Éppúgy, mint ahogy Garuda, a sas, Visnu hordozója, és Nandí, a bika, Siva hordozója, a kutyák Bhairav Náth hordozói. Minden fontos Siva templom külső körzetében ott találod Bhairav Náthot. Először a biztonsági őrnek kell tisztelegned, majd az Úr Sivának. Srí

Szvámídzsínek e két biztonsági őre Bhóla Náthként és Bhairavi Náthként ismert. Egész nap Srí Szvámídzsí körül vannak, vigyáznak rá, és óvják a dhúníját valamint a *mandap*ját (magasított emelvényét). Ha bárki bemerészkedik arra a területre, hevesen reagálnak. Srí Szvámídzsí damarújának és sankhájának a hangjából már tudják, hogy megkezdte szádhanáját, majd odaszaladnak hozzá a szokásos kekszért, és letelepednek a védí közelében. Senki mástól nem fogadnak el ételt, csak Srí Szvámídzsítől, és a nap huszonnégy órájában szolgálatban vannak. Gyönyörűek és szeretetre méltóak is.

Éberségben nincsen másik, a kutyához fogható állat. Kötelességtudó és hűséges is, de a legfontosabb, amit tanulhatunk tőle, az ártatlanság. A kutyákból teljesen hiányzik a rága, a kötődés és a dvésa, az ellenszenv. Csak egy mesterük van. Ezért mondja gyakran Srí Szvámídzsí, hogy a tanítványnak olyannak kellene lennie, mint a kutyának: legyen hűséges és engedelmes, továbbá csak egy mestert szolgáljon. A kutyáknak minden bizonnyal jó karmával kellett rendelkezniük, hogy kiválasztották őket Srí Szvámídzsí szolgálatára.

A paramahamsza életmódja

Itt az Akhárában láttuk, hogy egy másik fontos változás is bekövetkezett Srí Szvámídzsí életmódjában. Lemondott a géru öltözetről, és felvette a *kaupín*t, vagy ágyékkötőt. A szádhu életének ez is egy nagyon fontos ismertetőjegye, tudniillik azt jelzi, hogy a vairágja és a szenvtelenség a lényének szerves részei. A sásztrákban valójában maga Siva az a személy, aki felveszi a kaupínt, és elfogadja a kolduló tálat. Úgy tartják, hogy az a tanítvány, akinek abban a szerencsében van része, hogy megérintheti a guruja kaupínjét, háromszorosan áldott, mivel ez azonnal felszabadíthatja. Srí Szvámídzsí azt mondja, hogy eljön majd az a pont, amikor még az ágyékkötőt is feladja.

Amióta Srí Szvámídzsí megérkezett az Akhárába, azóta ki sem lépett onnan. Ahogy mondja: „Úgy fogok itt élni, mint

egy paramahamsza, akinek semmi dolga nincs a világgal." A paramahamsza egyszerűen, a lehető legkisebb kényelemben él. Az ágya a csupasz fű, a ruhája pedig a saját természetes bőre. Keveset eszik, mértékkel fogyasztja saját készítésű ételeit. Nem részesít upadésben, gjánában, vagy díksában, és nem is tünteti fel magát nagyszerű mahátmának, hanem inkább távol él a világi élet csillogásától. Ez abban az értelemben jogos, hogy egy paramahamsza, vagy inkább az, aki elérte a paramahamsza tudatosságot, isteni tulajdonságokra tesz szert. Azonban e sziddhikkel nem hivalkodni szándékszik, sem tőkét kovácsolni az által, hogy nagy tömegeket vonz. E tulajdonságok inkább spirituális célok teljesítésére szolgálnak.

Így szól erről a *Nárada Parivrádzsakópnisad:*

> Ebben a világban nagyon ritka az a kolduló szerzetes, aki paramahamsza. Ha van ilyen, akkor ő teljesen tiszta. Ő egymagában a Védákban dicsőített purusa. Nagyszerű ember (*mahápurusa*), kinek elméje bennem nyugszik, én is csak őbenne maradok. Ő örökké elégedett. Független a hideg és a meleg hatásától, a boldogságtól és szenvedéstől, a tisztelettől és a tisztelet hiányától. Elviseli a sértegetést és haragot. Mentes a hat emberi gyengeségtől (éhség és szomjúság, bánat és káprázat, öregkor és halál), továbbá megszabadult már a test hat minőségétől (születés, létezés, változás, növekedés, romlás és halál). Az önvalón kívül semmi mást nem lát. Ruhátlanul, senki előtt sem hajlongva, nem suttog *szvahát*, sem *szvadhát*, nem hat rá hibáztatás, sem dicséret, nem folyamodik mantrákhoz és rituálékhoz (*karma kánda*), nem meditál más isteneken (csak a Legfelsőbb Istenen), minden cselekedetének befejeztével megszilárdul a Létezésből, Tudásból és Üdvösségből álló Tudatosságban, az egyetlen, Legfőbb Üdvösség tudatában, mindig a Brahmá pránaván meditál, hogy ő maga egyedül Brahman, és így beteljesíti önmagát. Ilyen egy Paramahamsza kolduló szerzetes.

A szannjászának négy szakasza van: bahúdak, kutícsak, hamsza és paramahamsza. A *bahúdak* jelzi azt az időszakot, ami alatt a szannjászin tanítványként él a guru szolgálatában. A guru szolgálatát követően, amikor megkezdi a parivrádzsaka életet, *kutícsak*ként ismerik. A *hamsza* az a szakasz, amikor a guruja küldetését teljesítve kapcsolatba lép a világgal, csakhogy az nem érinti meg, hasonlóan a hattyúhoz, mely a vízben tartózkodik, mégsem lesz soha nedves. A *paramahamsza,* az utolsó állomás mindannak a kiteljesedése, amit spirituálisan elért.

A paramahamsza kétségtelenül egy rend, amelybe a szannjászinokat beavatják, azonban még fontosabb, hogy az egy tudatállapot. Lehetséges, hogy nem érte el ezt a tudatosságot minden paramahamsza, akivel találkozol, de legalább tett egy lépést a helyes irányba azzal, hogy beavatást kapott a tradícióba. Természetesen voltak paramahamszák, akik elérték ezt az állapotot, de a számuk elenyészően kevés. A legtöbben csak szigorúan betartják az adott hagyomány szabályait és viselkedési kódexeit anélkül, hogy valaha is elérnék a paramahamsza tudatosságot.

Aki elérte ezt az állapotot, az túllép a tradíció határain. Egy felszabadult lény. Persze soha nem fogja tagadni a tradíció jelentőségét, hiszen tisztában van azzal, hogy egy hagyomány nélküli társadalom anarchiához és zavarhoz vezet. Ez a szannjászára is igaz. Manapság bőven akadnak önjelölt szádhuk, ám ha közelebbről szemügyre vesszük őket, rájövünk, hogy céljaik inkább materiálisak, mintsem spirituálisak. Sokan még karrierként is tekintenek a szannjászára. Ez akkor következik be, amikor az egyén szakít a tradícióval. A szannjásza hagyomány megköveteli, hogy a szannjászin tizenkét évig tanuljon a guru irányítása alatt, mely után – saját magán alkalmazva mindazt, amit tanult –, szabadon vándorol egyedül, miközben megvizsgálja erősségeit és gyengeségeit. Amikor a spirituális élet irán-

ti elkötelezettsége megszilárdul, letelepedik egy helyen, és terjeszti az általa tanult majd tökéletesített spirituális tudományokat. Ezt a közösségi szolgálatot *niskáma bhává*val (személyes vágyaktól mentesen) végzi. Ha teljesítette ezt a feladatot, ismét magányba vonul.

Sokan megkérdőjelezték, hogy Srí Szvámídzsínek miért van szüksége mindezekre a szádhanákra és szigorú életmódra, amikor már bizonyította a spirituális rátermettségét. Srí Szvámídzsí erre azt válaszolja, hogy amellett, hogy ez a legjobb életforma, és ez az, amit a leginkább kielégítőnek talál, tisztában van azzal is, hogy ha nem mutat példát, akkor utána majd mások szabadon kikiáltják magukat paramahamszának anélkül, hogy valaha is alávetették volna magukat az ezen állapot eléréséhez szükséges fegyelemnek. Végtelen kegyből és együttérzésből meghatározza az őszinte szannjászinok számára a jövőben követendő irányvonalat.

A hagyomány szerint a paramahamsza bhiksán él. Nem fogadja el a daksinát. Árnyalatnyi eltérés van a kettő között. A *daksiná* egy felajánlás, amelyet a hívő egy szádhunak akar adakozni. Ez lehet, hogy a hasznára lesz, de az is lehet, hogy nem, azonban köteles elfogadni. A *bhiksá*nál a szádhu csak azt kéri a hívőtől, amire neki szüksége van, nem többet és nem kevesebbet. Ez az *aparigraha* gyakorlata, az anyagi dolgok birtoklásának hiánya, mely elengedhetetlen egy szádhu számára.

A paramahamsza az Isten boldog ölelésében él. A tudatossága nagyon kifinomult, amit képes akaratlagosan kontrollálni, és egyidejűleg különböző helyekre irányítani. Árad belőle az élet kettőségének – úgymint a fájdalomnak és örömnek, a jónak és rossznak stb. – a harmonikus érzékelése. Mindeközben *száksí* vagy tanú marad. Egy ilyen személy éri el a halhatatlanságot.

A *Mahábhárata,* a nagyszerű eposz úgy írja le a paramahamszát, mint a legmagasabb rend aszkétáját, aki absztrakt meditáción keresztül legyőzte az érzékeit. Az absztrakt meditáció egy nagyon nehezen elsajátítható művészet. Mindannyiunk számá-

ra ismerős az egy adott szimbólumon való meditálás elve. Bár látszólag bonyolult, mégis sokkal egyszerűbb, mint az olyan absztrakt dolgokon való meditálás, mint a gondolat, az eszme vagy az üres tér. Bármi olyasmin való meditáció, mely nem ölt formát, absztrakt meditáció, és amennyiben nincs meg az a készséged, hogy kezeld az elmét valamint a benned tomboló teljes tudatot, akkor el fogsz veszni a zavaró tényezőkben.

Ráadásul az a fajta dhjána egy nagyon magas szintű állapot a jógában, mert ezt nem lehetséges teljesíteni, ha az érzékek nincsenek visszavonva. Az érzékek visszavonása nem jelenti azok elnyomását. Elnyomással nem lehet visszavonni az érzékeket. Ez csak torzulást okozna az ember személyiségében és viselkedésében.

Az érzékeket a tűz tattva irányítja. Már a legkisebb szikrára is begyulladnak, és vadul tombolnak az emberben. Ha megpróbáljuk elnyomni a tüzet, az olyan, mintha dinamittal játszanánk. Tehát, amikor arról beszélnek, hogy egy paramahamsza visszavonta az érzékeit, akkor nem az érzékek elnyomására gondolnak. A paramahamsza inkább ellenállt e tűznek, és túllépett annak testre, elmére, érzésekre és szellemre gyakorolt hatásain.

Bizonyos szádhanákat, mint a *smasan szádhanát* (hamvasztási helyen gyakorolt szádhaná), a *latá szádhanát* (fiatal lánnyal gyakorolt szádhaná), az *aghóra szádhanát* (hús, vér, ürülék fogyasztása) pontosan ezért írják elő a jóginak, aki így felmérheti, hogy mennyire tudott úrrá lenni önmagán. Ezek a gyakorlatok nem fekete mágiák, se nem erkölcstelenek. Meglehet, hogy olyannak tűnnek, ám ez csupán egy külső szemlélő nézőpontja, akiben nincs meg a megértéshez szükséges tudatosság.

Képzeld akkor el, hogy milyen fajta tudatossága lehet egy paramahamszának. A bölcs Patanjali *Jóga-szútrái* említik, hogy az elme a pancsa vrittiken nyugszik, vagy azokra támaszkodik, amelyek közül egyesek fájdalmasak, mások nem. Amikor az elme öt vrittijét megtagadjuk, az elme úgymond feloldódik, viszont a feloldódás nem a végső cél, mert ezzel az ember el-

veszíti a tudatosságát. Annak érdekében, hogy egy lépéssel előrébb menjünk, az elme feloldódása ellenére fenn kell tartanunk a belső tudatosságot. Ez nagyszerű teljesítmény és egy paramahamszáról tudvalévő, hogy elérte ezt az állapotot.

Etimológiai értelemben a *paramahamsza* jelentése „legfenségesebb hattyú". A sásztrákban a hattyú allegóriaként jelenik meg, mivel megvan az a sajátos képessége, hogy minden dolognak megragadja az igazi lényegét. Képes kiszűrni a tejet a tej és a víz keverékéből. A paramahamszáról is tudvalevő, hogy rendelkezik ezzel a tulajdonsággal. Egyébként a hattyú szimbolizálja a *csétanát,* avagy a „kifinomult tudatosságot", amit mindenki ismer. Szóval ezért mondják azt, hogy a paramahamsza a legfőbb tudatosságban él. Ez egy igazán felhőtlen állapot, amit többségünk számára még elképzelni is nehéz, nemhogy megtapasztalni.

Mindannyiunkban van egy halandó tudatosság, mely meghal, és egy halhatatlan tudatosság, ami örökkévaló. Ez az örök tudatosság eltérő finomsági fokon mutatkozik meg minden élő és élettelen dologban, beleértve az emberi lényeket is. A fejlett lelkekben az örök tudatosság fényként és ragyogásként tárul fel, és így létrehoz egy isteni aurát körülöttük. Ez a halhatatlan tudatosság fogja meghatározni a halál utáni tapasztalatainkat. Ha életünk során nem gondoskodtunk ennek a felébresztéséről, akkor a halál után a sors irányít minket, ám ha felébresztettük, úgy mi magunk határozhatjuk meg sorsunkat ebben az életben és a halál után is. Emiatt az olyan fejlett lelkek, mint a jógik, mahátmák és sziddhák még halandó testük elhagyása után is utat tudnak mutatni nekünk.

Az ilyen személyek minden cselekedetének isteni minősége és célja van. Ez abból adódik, hogy a szamszkárái elégnek, és ők csak azért élnek, hogy teljesítsék az isteni akaratot. Ezáltal képesek visszatükrözni és sugározni az isteni minőséget. Cselekedhetnek emberként, kinézhetnek embernek, de bármit is tesznek, rendkívüli lényekként fognak feltűnni. Ráma ilyen ember volt. Krisna úgyszintén. Nagyon jól tudjuk, hogy

ők ugyanúgy sétáltak ezen a földön, mint mi. Leélték az emberi életet, megtapasztalták annak örömeit és szomorúságait, ahogy mi, és még ma is Istenként tisztelik őket. Ez azért van, mert minden egyes cselekedetükben jelen volt az úgynevezett „isteni kisugárzás", ami miatt még évszázadokkal később is úgy tartják, hogy földi születésüknek isteni rendeltetése volt.

Ők azok az isteni inkarnációk és megvilágosodott lények, akik példamutatásukkal kikövezik az utat a jövő generációi számára. Nehéz időkben ihletet meríthetünk tőlük. Srí Szvámídzsí is példát mutatott mindannyiunk számára, aminek követésére legalább törekedhetünk, mégha nem is tudjuk mindenben utánozni őt. Már egész kis korától kezdve rendkívüli zsenialitásról tett tanúbizonyságot, amely a hatalmas vairágjájából származott. Az eredményei soha nem térítették el attól a céljától, hogy a szannjásza és a lemondás szépségeiben részesüljön. Természetes hajlama volt arra, hogy minden helyzetben feltalálja magát és könnyed legyen. Tökéletesen és ösztönösen vezette a Bihar School of Yoga-t, a világ minden táján lelkek ezreinek mutatott utat a tökéletességre való törekvésükben az életben és azon túl. Ma, aszkétaként, távol a guruként való lét fényétől és csillogásától, ugyanaz a lendület és könnyedség árad belőle. Ritkán találunk olyan gurut, aki lemond a trónjáról, és még életében megnevezi az utódját. Élő emlékezetünkben nem tudunk erre példát felhozni. Srí Szvámídzsí mégis megtette ezt, hiszen a célja szilárdan egybeforrt az isteni ösvénnyel…

Swami Dharmashakti versei

Dzsaja dzsaja dzsaja Satyam

(Egy túlcsorduló szív hangja Uttarkashiban,
Gangotriból hazafelé, Gangesz istennő földre jövetelének ünnepnapján.)

Láttuk és felismertük
E szannjászin isteni szívét.

Arcán a nap ragyogása
És a hold hűvös nyugalma.
Szavai akár a szent Gangesz nektarinos árja,
Mosolya mint kibomló virágok varázsa.

Szívében a világ testvériségének halhatatlan hite,
Elméjében az ima, kírtan és dzsapa fennköltsége.
Tőle változik meg kívül és belül sokaknak a sorsa,
Dicsőség a gurunak, aki valóban Ráma és Krisna.

Dicsőség Almorának, áldott szülőhelyének
dzsaja dzsaja dzsaja Satyam, korunk nagy szentje.
A világ minden sarka fényben ragyog
Ennek a mennyei dalnak a hangjaitól.

Én is láttam, én is felismertem
E szannjászt, e szellemi drágakövet.
Kire felnézek, ki apám, gurum és mesterem
Fogadd köszöntésemet, melyet mélyen meghajolva ajánlok fel neked.

1956. június 9.

Csak Te lehetsz, ki meggyújtja a lámpást

(Swami Sivananda darsanja és áldása után
1956. szeptember 8-án, magas lázzal és delíriumban)

Mily gyönyörű pillanat ez az időben...
Hogy Satyam isteni, mindenki felismerte...

A világ ma tele van istenemberekkel,
Kik a csalás és színlelés hálóját vetik ki,
Az ártatlanokat könnyű prédává teszik
Sima beszéddel őket elcsábítják s tévútra viszik.

A világnak ezt a délibábját
Satyam fájó szívvel nézte.
Elhatározta, hogy szétszakítja eme
Sűrű fátylát a csalásnak és megtévesztésnek.

Távol a Himalája csúcsán
Együttérzően megértette az emberek bánatát.
És nehéz szívvel elbúcsúzott
A szent Gangesztől és guruja lótuszlábától.

A láb, hova gondolatai mindig visszatértek,
A bölcs, kinek önmagát szentelte,
Csupán egy jótéteményt kért tőle:
E világot a szatja és a dharma színültig töltse meg.

Kövessen mindenki egy hitvallást, énekeljék egy nevét az Úrnak,
Nincs helye magasnak és alacsonynak, vitának és viszálynak,
Nincs brahmin sem érinthetetlen, nincs bűn és nincs érdem sem.
Mindannyian az egy Atya gyermekei vagyunk,
Nem számít a nevünk, sem az, mit teszünk.

Nevetett a guru és így szólt hát,
„Csak te lehetsz, ki meggyújtja a lámpást."
A „szatja"' és a „dharma" világítsa meg utadat
Megvalósítod és eléred az „Alakh Nirandzsan"-t.

1956. szeptember 10.

Bhavandzsali

Csak hallomásból tudjuk, hogy élt egyszer az Úr Ráma,
Krisnát sem láthattuk soha,
Mégis mindannyian zengjük dicsőségüket és nagyságukat.

Senki sem látta Indra pompáját,
Sem vezekelni Visvámitrát,
Csupán szentírások beszélik el a mondát...

Hátrahagyva otthont, tűzhelyet s minden egyebet,
A neves orvosból Sivananda bölcs lett,
Dzsagat Guru, ki mindenkit a szatjához vezet...

A Manszarovar-tóhoz vezető úton
Megjelent „Dharmendra", akár a felkelő nap
Guruja lábainál megadta magát
S legyőzte a káprázatot és rajongást...

A guru meglátta és felismerte
„Swami Satya-anandát",
Ki az önvaló Mestere, az igazság és boldogság megtestesülése,
És megáldotta őt a kegyelem e szavaival,
„Isteni hírnök Satyam, a világ sötétjében,
Te legyél a fény."

1956. december 25.

Imádat

(Mélységes a vágyam, hogy Swami Satyanandát gurumnak tekinthessem... ezért imádkozom... de újra és újra elutasít, hogy guru legyen, én mégis felajánlom az imádatot...)

Ó, gurum, mesterem,
Ó, mindentudó! Ismered minden gondolatom és rezdülésem
Mégis tudatlanságot és ártatlanságot színlelsz

A vihar, mely bennem támad
Egész lényemet rázza
De elfogadtalak a gurumnak
S tudom, valamit adni fogsz majd

Ó, tévelygők és elveszettek barátja és vezetője!
Mi végre van hát ez a büntetés?
Egykor tele voltál lendülettel és színnel
Most mégis kietlen sivár a lét

Reményt és örömet hoztál életembe
És szívem lótuszvirága megnyílt ez örömben
Kibírod, hogy szemed előtt hervadjon most el?
Hát ezért lett kertész belőled?

Olyan ez a világ, mint a végtelen óceán
S társam pedig a tapasztalatlanság
Mozdulni sem fogsz fuldoklásunk láttán
E végre lettél csónakos tehát?

Ó, én Rámom,
Dicsőséges vezetőm, Sjámom
Mikor a tavasz bujaságát a vihar elsötétíti...
Azt is érzések nélkül fogod nézni?

Legyen ez a test a szitár
És ez az elme legyen a húrja.
Olyan erőt adj ennek a vínának
Hogy a világ énekeljen és táncoljon boldogságában

Hallja mindenki a Tágasság zenéjét
Lágyan pengetjük a Transzcendencia énekét
Te vagy az Önismeret tárháza
Az elhagyatottak barátja, ki a rabság szenvedését feloldja

Ó, gurum, mesterem,
Ó, mindentudó.

1958. május 19.

Puspándzsáli

December 25.

E szerencsés, szent és isteni napon –
Gangesz anya áldott fia,
isteni atyám, milliónyi hang
ajánlja fel lábaidnál
zenéje illatát.
E világban, mely tele van vággyal, haraggal, gyűlölettel,
arroganciával, téveszmével és kapzsisággal.
Ó, tisztaság Lakhelye!
Te vagy az isteni pap,
ki a tudás, a szeretet és a béke fényét árasztja.
Isteni lótuszlábaid előtt,
áhítatos pranámban hajolunk meg
s fényt, füstölőt, imát és imádatot ajánlunk fel.

Ó, irgalmasság legfőbb óceánja!
A szív hozzád ekként könyörög,
a szatja, a dharma,

a gjána és a bhakti árja
Örökké és szüntelenül áradjon
isteni szádból.

Mesterem!
Formáld újra e világot mindörökre
És Dwarka örökös zarándokhely lesz.
S mindannyian, mi eltévedt s hányódó utazók,
megtaláljuk és követjük lábaid nyomát,
hogy ekként Mathuránk szűk ösvénye
széles, gyönyörű és nyugalmas legyen.

Ó, Istenem!
Szvámídzsínk napjai
aranylóak legyenek
s az éjszakái ezüstösek.
Legyenek a szavak,
melyek isteni szájából szólnak,
a Védák halhatatlan,

mézédes szózataihoz hasonlatosak.
S e hatalmas, széles földnek
minden egyes szeglete
új fényre gyúljon,
minden pillanata megtisztuljon,
mint az oltár hol istenek élnek
Satyananda napfényes
Tündöklésében.

Ó, fényoszlop!
Ki utat mutatsz az eltévedt utazóknak
lábaid előtt milliónyi pranám.
Magasztos és imádságos dicséretek
Zengenek az egész földkerekségen,
és számtalan hang énekli a dalt,
dzsaja Satyananda, dzsaja dzsaja Satyananda.
Óm Satyananda Óm Óm Óm

Bhavandzsali

Mesterem, Gurudévem!
Jöjj, köszöntelek, ó, belső terem ura!
Jöjj a szemem elé, de a lábadat
Könnyeimmel mosom meg ma.
Neked ajánlom fel
szívem ülőhelyét, szemem virágát,
lelkem lámpását, s reménységgel és kétségbeeséssel teli elmém.
Az új év felvirradt
virágillatú órában
és sok reménysugár
lángra lobbant a szív terében.
A szantálfa finom illata,
S az égő füstölő illatos foszlánya
a szívem húrjain játszanak és elbódítanak.
Bárhová is fordulok,
arany fénysugarakat látok.
Új nap hajnala ez, vagy annak
múlása az alkonyati órában?

Egy új korszak napja
kukucskál a lágy horizonton,
és a hold,
a mangóliget árnyékán át
szórja könnyed sugarát.
Míg Dharmashakti könnyei
melyek a lótuszlábakra hullanak
virágokká nem változnak,
És amíg azok a virágok
nem visszhangozzák, hogy
„Óm Satyam"
„Srí Satyam Óm dzsaja Satyam",
Ajkán mosollyal,
szemében könnyekkel
Dharmashakti elméje és pránája,
elragadtatással s megigézve,
zengi majd, hogy „Óm Satyam".
Óm Srí Satyanandája Namah.

Imádság a Mesterhez

Ajtódhoz érkeztem,
Szívem ajándékát hoztam
Rajtad múlik már csak,
hogy elutasítsd vagy elfogadd.

Hallgasd keserves zokogásom,
Halld panaszos kiáltásom
Egy csokor könnyet hoztam neked,
Tégy kedvedre, szórd szét vagy vedd el.

Szívem temploma lángokban áll,
Küldd a szeretet hűsítő záporát.
Szemem régóta becsukva már,
Nyisd fel őket és mutasd az élet útját.

Őrületem elvesztette önmagát,
Az arcodat díszítő göndör fürtökben
S szelíd szempilláid rejtekében
Bújik meg egész világom.

A hit virágfüzérét hozom neked,
hogy gyönyörű nyakadat díszítse.
S ha szememből kicsordul egy könnycsepp,
Fogadd el azt is, kérlek.

Ó, végtelen üresség Ura,
Ó, isteni fény meggyújtója!
Ó, végső menedéke mindenkinek,
Szent lábaid porává tegyél engem.

A Guru lábainál

Virágfüzért készítek,
Életem virágfüzérét...

Ezek a virágok hordozzák lelkemet,
Minden vágyamat és törekvésemet.
Remélem, hogy elérhetek valamit.
Gurum lábainak menedéke az egyetlen vágyam.

A „Nyilvánvaló Guru" jelenlétében
Szívemmel a „Pici guru" felé fordultam.
S e kis vétségért az Úr engem
Napokon át s annál tovább is vándoroltatott.

A várakozás végre véget ért
Elérkezett a kedvező nap és pillanat.
Ráma mantráját adta nekem
És „Dharmashakti" néven szólított.

A Srávan púrnimá szent napján
Szívemben meggyújtottad Ráma lángját
S én azzal a virágfüzérrel adóztam
Gurum lábainál.

1958. június 29.

Önátadás

Ó istenségem, Gurudévem!
Az új esztendő hajnalán, gyere
Arany sugarakat szórva, gyere.
A szív lámpása, s a szemnek virága
mindörökké a tied.
Reménnyel teli szívemben új fény ragyog
az imádó s az imádat mind én vagyok
S lábaidnál magamat felajánlom.
De Mester...
El kell fogadnod egy daksinát.
Egy felbecsülhetetlen ékszert,
amit én hívok majd életre
s az én pránám és lelkem
legjavából lesz
ezt szeretném felajánlani lótuszlábaidnak.
Ez a legnagyobb vágyam.

Uram!
Tudom, hogy elfogadod őt
és sajátodként tekinted.
De egy ígéretet majd meg kell tenned,
hogy a kis ékszert
saját formádba öntöd,
isteni tulajdonságaiddal őt megtöltöd,
hogy neki oly ragyogást adj
mely belőled is árad.
Fényes vagy, akár a tündöklő nap
De el kell jönnöd majd
hogy lámpássá tedd őt, mely világít éjszaka,
hisz te már Vratot és Basantot átkaroltad.

1959 búcsúzik
1960 alig várja
hogy itt legyen
Gyere és írd meg
Védenced jövőjét
egy tiszta lapra.
Ó sorscsináló!
Ajkán mosollyal
és szemében könnyekkel
Dharmashakti várni fog rád.
Dzsaja Satyam, Srí Satyam
Dzsaja dzsaja Srí Gurudév.

1959. december 27.

Árádhaná

Ne hagyd, hogy az imádat pillanatai a felajánlás előtt
megszűnjenek, ne hagyd, hogy a szemek üresek legyenek.

Uram a Himaláján él messze ide
és a lámpa fénye nagyon gyenge
Pránám fénye ne hunyjon ki,
mert elhervadnak az imádat virágai.

Ahogy az utat bámultam, kővé lett szemem
Könnyes imákat ontottam szüntelen
Ne áldást, hanem darsant adj nekem,
hogy pránám feléledjen, s szemem örvendezzen.

Ó, önzetlenség megtestesítője!
Hallgasd meg kimondatlan szavait szívemnek
Hadd zengje nevedet minden lélegzetem,
hogy mindig tiszta és hibától mentes legyek.

Az ima és az imádat, melyet évszázadok és korszakok óta
felajánlanak
Ahogy a bölcsek is teszik, dzsapával, tapával és szanjammal,
Nem hagyják, hogy a régi idők bűnei eluralkodjanak.
Ezeket a virágokat évszázadokon át gyűjtöttem
Ne hagyd, hogy az árádhaná pillanatai megszűnjenek...

Ne fogadd el a vereséget

Közel a próbatétel órája
Erőd ma el ne hagyjon.
Félredobva a kellemest
Hordj tüskés füzért.

Hagyd el a mulandó világi hűvösséget
S az égő parázson tartsd léptedet.
Tegyél meg mindent, mi szükséges
Ne törődj a fájdalommal, se a sebbel.

Lehet, hogy egymagadban vagy
De nevess a célhoz vezető úton.
Félredobva a kellemest
Hordj tüskés füzért.

Engedd el a téveszméket, a megszállottságot
Ne hagyd, hogy elméd ezen kitérőkön fusson.
Mint a mérges kígyó, kit barátnak hittél
Megmérgeznek téged utolsó leheletig.

Arcodon mosollyal bonts vitorlát az óceánon
Életed kormányát szilárdan és merészen fogd
Félredobva a kellemest
Hordj tüskés füzért.

Arany Jubileum

Satyam, te vagy a legragyogóbb!
Oly erőt árasztasz a világba, ami semmihez sem fogható.

Örvendezel dicséretnek, sértésnek,
egy korty nektár vagy méreg
Nem jelent számodra különbséget,
ahogy az átok és az áldás sem.

Megingathatatlan magadba vetett hited,
a belső erőd oly szenvedélyes
Bármilyen feladathoz nyúl kezed,
Ó, Szvámí, az tökéletes és könnyű lesz.

Győzelmedben rejlik a nyomorúságban
szenvedő emberiség felébredt diadalkiáltása
Szeretett hangod igazi áldás
érzőnek és nem-érzőnek egyaránt.

Szenvedélyek martaléka ez a világ,
Mutasd neki az igaz szerelem útját
Tanítsd meg nekik a kötöttségektől mentes önuralmat,
Mutasd meg nekik, hogyan szárnyaljanak a magasban.

Legyél a fény, Satyam,
Add meg a hit erejét ennek a világnak.

1973. október

Dzsaja Satyananda

A Gangesz hullámai vidáman dalolnak.
dzsaja Swami Satyananda, dzsaja Satyananda Swami.

A világi örömök ürességét felismerted
s a vivéka kardjával félreldobtad őket.
Menedéket ott találtál, hol az örök béke vár –
Az Úr lótuszlábainál.

A Gangesz hullámai vidáman dalolnak...
Az élet gyötrelmes útján
a hűvös, enyhet adó árnyék te vagy,
Leszálltál a szenvedő sokaság életébe
Hogy erős testet és megtisztult elmét adj.

A Gangesz hullámai vidáman dalolnak...
A megszabadulás dalait énekled e korban,
Ó, életet ajándékozó! Ó, isteni bölcs!
Satyam, e földnek éltetője te vagy
Gurudév, fogadd el millió pranámunkat.

A Gangesz hullámai vidáman dalolnak.
Dzsaja Swami Satyananda, dzsaja Satyananda Swami.

1978. Guru purnimá

Szumanándzsali

Ó, világegyetem ura,
Láttalak téged
fényesen ragyogni
a nagy szentek között,
könnyedén lebegni
a víná hangjára,
és tavaszi virágok ruháját viselni,
ahogy a virágzó lótusz
bőkezűen szórtad szíved édes virágporát,
Ó, világegyetem ura... Láttalak téged.

Ó, hegyek ura,
Elvitted
a tudatlan és babonás emberiséget
a hullámok csúcsára
oly magasra, mint a Himalája,
Mint alázatos homokszem
vagy mint a szalmaszál
mely a vad orkán szárnyán száll,
Elvitted őket oda
a szerencsés magasságokba,
S azon birodalmak dicsőségét nekik elbeszélted...
Láttalak téged.

Ó, Legfelsőbb Guru!
A Ganga Darshanban
A felkelő nap sugara vagy
Számtalan ember szívének
császára vagy,
Hagytad áramolni
a jóga szent folyóját
Karna Chauránál,
és a környéket megszentelted a bhúmi púdzsán,
Dharmashakti, a lábaidnál egy porszem
látott téged.

Ó, mindenható!
A hajnal szekerén lovagolva
a keleti horizonton,
Lágy sugaraiddal
mély álmából
felébresztve a világot,
Azon az órán, mely a nappal
s az éj egyesülésének örvend,
Kegyelemmel ittas elmével
szatszangjaiddal nektárt árasztva
a jóga kagylóját fújtad,
Láttalak téged.

Ó, végtelen birodalmak ura!
Láttalak téged
sokszor és sokféle formában,
de amit most láttam,
ahhoz szavak nem érnek fel, elmondhatatlan.
A küldetésed a jógában,
a tjága, tapaszja és szamarpan,
Legyen korszakokon át s azon túl is halhatatlan.
Szememet a Manszarovaron és a Himaláján tartva
Némán leborulva hódolhatok csak,
Óm namó Nárájanája!

1982. december 25.

A Gangesz partján

Az északnak folyó Gangesz partján
Hol az én Gurudévem ásramja áll
A Gangesz közelében, a Karna Chauránál
Lakhelyünk ott van a Gangesznál.

A Sri Niwasban lakik Gurudéva,
A Szádhaná Csarnok a Karna Chaura
A Kashtaharni Ghat pedig legendás
A mi Mungerünk valóban az Úr saját városa.
A parton...

A Ganga Darshan a mi zarándoklatunk
És Sri Niwas maga a mennyország
Gangesz anyát látjuk a Shakti Viharból
A Yoga Arogyából s az Annapoornából.
A parton...

Mindenkinek szeretetet ad, Swami Satyananda
Imádott Gurudévánk
A világ minden sarkából jön a sok bhakta
Ki a nevedet hallja, szeretett Gurudévánk.
A parton...

Mézédes szavakkal, beszéddel és szatszanggal,
A dharmát, a karmát és az élet értelmét,
A filozófia és a tudomány lényegét
A legegyszerűbb nyelven világítja meg.
A parton...

A Ganga Darshanba és a kutatóközpontba
Mindannyiótoknak el kell látogatnia,
Jó egészséget és belső nyugalmat leltek majd
Hadd teljen az élet örömben és boldogságban.
A parton...

Magasztos érzelmek

Amikor rád gondolok
Arany napra virradok
Szétáradnak a napsugarak
Elmémnek életet és szárnyakat adnak.
Ó Gurudév!
Akár a halotti máglya előtt ülsz
Vagy körbevesz az öt tisztítótűz
Talán gurud képmásába merülsz
Mégis mindig velem vagy legbelül.

Ó Jógarsi!
Amikor szemem mélyére
helyezlek téged
és szemhéjam kapuját becsukom,
a fénnyel teli kép, amit látok
magával ragad és boldogító.
Körös-körül a világban sötét van
De akadálytalanul haladok előre
S a te fényedtől ragyog az utam,
Ezt a tanítást kaptam tőled.

Ó, Brahmarsi!
Te jártál azon az úton
Amiről a risik beszéltek
És megmutattad nekünk, hogy
Emberfeletti bátorságod
Évszázadokon át mindenkinek
halhatatlan üzenetet hordoz
Ó, Dévarsi! Fogadd el milliószoros leborulásom.
Óm namó Nárájanája!

Darsan púrnimá

Július 7-e volt aznap,
dicsőséges hajnal tanítványoknak és bhaktáknak.
Ezrek gyűltek össze Deogharban
Hatalmas volt a zűrzavar
Baba Baidyanath darbarjában.
Mindenki eljött a Guru darsanra
S a Baidyanath Dhamba, Siva látására
Mindenki telve volt reménnyel, várakozással
és gondolatok szaladtak minden irányba.
Ahogy a felkelő nap karmazsin színben szétáradt
A bhakták sora lépésben haladt.

A kagyló megszólalt,
a kapuk megnyíltak
és a hívők beléptek a megszentelt földre
A tisztaság gondolatai jártak mindenkiben
Béke és csend honolt
Kívül-belül egyszerre.
Paramguru Swami Sivananda darsanja után
leborultam Adiguru Shankaracharya lábánál
majd mikor egy szigony elé értünk
Gurudév
meditációba merült
a pancságni szertartás helyén.

Mindenki döbbenten állt
Gondolataink elakadtak
Ó, nekünk mily látomást mutattál!
A bölcs Valmiki és Vishwamitra
Satyanandaként jött el közénk?
Ez valóság vagy
ott lennék az álmok földjén?
Valóban, valóban ő az,
A mi drága, hőn szeretett Szvámídzsínk!

Az idő véges volt
de kint a tömeg végtelen,
Mindenki kijött,
Hogy Tulszí anyának tiszteletét tegye.
De a szíve mindnek bent maradt
Oly birodalmat hagytak hátra
Hol béke uralkodott mindenek felett
a szív sajgott
s az elme úgy érezte
Horgonyát teljesen elvesztette.

„Gurudév! Szívünk trónjára ültetünk téged,
tőled tanultunk mindent
Szeretetet kaptunk, bölcsességet és új életet
Azért jöttél erre a földre
hogy e sötét, sivár Kali juga időkben
A Szatja jugába bepillantást engedj?
Ó, Mester, valóban mindenható vagy.
A példa, amit nekünk mutatsz
büszkeségünk forrása."
Így szólván mindenki zokogni kezdett
A szívekből az érzelmek
könnyek formájában ömlöttek.
Csak egy imánk van az Úrhoz,
Gurudévánk maradjon a szívünkben
minden eljövendő időben.

Ha ez nem Kálí kora lenne,
akkor miként Sivagangá és Nílgangá
kiapadhatatlan patakok
a Baba Baidyanath Dhamban,
Úgy a Gangesz, kit számtalan bhakta könnye
keltett itt Rikhiában életre
Szintén halhatatlan lenne.
Ó, Nagy Guru! Kérlek, fogadd a köszöntéseket
ezer és ezer bhaktád üdvözöl lelkesen.

Te vagy minden

Ó, Paramahamsza Avadhúta!
Megdöbbenve lépek
manaszarovárodba,
a te hattyúkat nevelő városodba.
E város a bhaktáktól hemzsegő,
Maga Csandí anya is jelen van, s örömlő.
S az ujjongás mudrájában
Te az emberek között jársz,
Hogy szerencsés darsanodban
senki ne szenvedjen hiányt.

Ó, Paramahamsza!
Mióta megérkeztél a lakhelyére Baba Baidyanathnak.
Nincstelen szomszédaid új erőre kaptak,
Bőkezűen adtál Bholenath raktárából
Senki sem távozott üres kézzel kapudból
A Sivananda Math zászlaja alatt
a Gurud nevét magasra felvontad.
Ó, Paramahamsza,
Micsoda víziót tártál elénk!

A bántalmazástól feldúltan
amit apja hitvesével tett,
Szatí anya halandó testét levetette.
S hová testrészei hullottak
Mind zarándokhellyé lett.
Bhole Baba is választott címet
Dévi nyughelye mellett
S így lett Babadham
Világszerte híres.

Ó, Paramahamsza Avadhúta!
Mikor az Isteni megbízást megkaptad
Szatí hamvasztási helyét szádhaná helyeddé alakítottad.
Parvatí anya már zsenge korában
a pancságni szádhanát végezte.

Ugyanezt a szigort a te személyed is tökélyre vitte
Ez egy csodálatos tett, melynek
az egész világ tanúja lett.
Most a Szatcsandí jagja tartásával,
Dévi anya előtt tetted tiszteleted.
S a kanjá púdzsán által
minden nő rangját felemelted.

Ó, Paramahamsza Avadhúta!
Mily csodát tettél!
A lemondás és a szenvedélymentesség
mily eszményét tanítottad!
A bhakták és tanítványok sokasága
ámulva és megdöbbenve látta
mikor átadtad
Swami Niranjananandának
szádhanád minden művét, eredményét s gyümölcsét.
Ez az én szerencsés áldásom
Swami Niranjan számára,
Áldásadó kezed
mindig fején legyen,
s feje mindörökre lábaidnál hódoljon,
engedelmeskedjen, s nyomodban járjon,
Legyen mindig Niranjan harmóniában.

Ó, Isteni Atyám!
Mit mondhatnék még mást?
Állsz rendíthetetlenül és határozottan,
mint maga a nagy Mahádéva.
A végtelen áldások Gangesze
szüntelenül árad isteni lényedből
S az egész emberiség azt várja,
hogy részesüljön eme isteni áradásból.
Mélységes hatást tettél
minden egyes emberre,
gondolataikra s érzéseikre.
Rád mindenki úgy tekint,
mint sajátjára, mint saját maga lelkére.

Az igazi anya

Ő, aki fia kedvéért
elveszíti kötődését,
Tudd meg, hogy ő az igazi anya,
Az igazi anya ilyen valóban.

Gópícsand király édesanyja mondta,
„Fogadd el a jóga útját, Ó, fiam"
És az engedelmes fiú hírneve
a mai napig töretlenül ékes.

Az elszánt Madálasza megfogadta,
„Az, ki az én méhemben megfogan
elnyeri a felszabadulást egy nap
S nem kell többé megszületnie soha."

Ő, aki a létezés láncaiból
a fiát kihúzza
Ő az, ki igazán jótékony,
Az igazi anya ilyen valóban.

Mikor Szumitrá megtudta, hogy Laksmanát
halálos sérülés érte Lankán
Rámára gondolt, aki egyedül volt a csatatéren,
és elmondhatatlanul kétségbeesett.

„Indulj azonnal Lankára, fiam",
mondotta Satrughanának,
„Ráma bátyjai nélkül van e válságos pillanatban",
Az igazi anya ilyen valóban.

Áldások

A szemem fénye te vagy, s mindig a közelemben érezlek,
Az anyai büszkeség leírhatatlan érzése,
árad pillantásom folyamában.

Véred, csontod és csontvelőd az enyém,
ahogy az elméd mintázata is
Enyém a hangod, Ó, ragyogó fiam!
És az enyém a pránád glóriája is.

Az elszántság benned az enyém akárcsak lépted ruganyossága
Fiam! benned van az én lényem-lelkem,
Ott vagyok minden idegedben és véredben.

Az egész világ számára fénysugár vagy,
s az emberi faj sötétségét eloszlatod majd
Fiam, anyádnak egyetlen vágya van csak
Te legyél Gurud homlokán a vörös festékanyag.

Az én drága lámpásom

A sötétségből a fényességbe megy az én drága lámpásom
S az ő lépteit követi mindenki az egész világon...

Itt ezen a földön nagy guru leszel,
a béke apostola, a védtelenek reménysége
Csüggedőknek és boldogtalanoknak adsz ihletet és vigaszt,
sztoikus csendben állsz a sötétség ádáz csapásai alatt

A sötétségből a fényességbe megy az én drága lámpásom
S az ő lépteit követi az eltévedt utazók sora...
Mint a gyertya, mely szüntelen világít
A viharnak ereje soha le nem győzi
Tanítsd meg e világ önző embereit
hogyan kell adni, szeretni és szolgálni.

A sötétségből a fényességbe megy az én drága lámpásom
S az ő lépteit követi a törekvők csapata...

A nap lenyugodhat, s a hold is eltűnhet
de az én drága lámpásom soha nem gyengülhet
Te vagy, fiam, reményem s hitem jelképe,
gurud ereje s ihlete örökséged része.

A sötétségből a fényességbe megy az én drága lámpásom
S az ő lépteit követi a szannjászinok sokasága...

Szójegyzék

Abhisék (abhishek) – rituális vagy szent fürdő; szentelés, megtisztítás víz hintésével
Ácsárja (acharya) – spirituális vezető, tanító; szent tanár
Aghórí (aghori) – szó szerinti jelentése „rettenthetetlen"; a Saiva hagyomány aszkétája, Siva híve
Akhanda dzsjóti (akhanda jyoti) – örök láng
Akhárá/Akhádá (akhara/akhada) – hely a szannjászinok számára, ahol magas szintű szádhanájukat végzik elszigetelten
Amávaszjá (amavasya) – az újhold napja, amikor a Nap és a Hold együttállnak
Anahada náda (anahada nada) – a transzcendentális kozmikus hang; a pszichikus hang, amely csak mély meditáció állapotában hallható, nem a külső környezetből fakad; a meg nem hallott, meg nem szólaltatott hang
Ánanda (ananda) – mennyei boldogság, örökké tartó üdvösség, gyönyör
Anusthána (anushthana) – vallási gyakorlatok végzése meghatározott ideig valamely istenség kegyének elnyerése céljával; egy szádhaná változatlan lefolytatása; mantra szádhaná végzése adott ideig teljes fegyelemmel
Apszarák (apsaras) – égi nimfák; női istenségek
Avatár (avatar) – egy isteni lény megtestesülése, inkarnációja
Áratí (arati) – speciálisan végzett hindu szertartás, melynek részeként mély tisztelettel (láng formájában) fényt lengetnek valamely istenség előtt

Arcsaná (archana) – imádat, istentisztelet
Árjaszamádzs (aryasamaj) – a modern hinduizmus reformista mozgalma, amely a Védákat, a legkorábbi hindu szentírásokat terjeszti
Ásram (ashram) – egy hely, ahol keményen dolgoznak; a spirituális visszavonulás és a belső és külső munkálkodás általi belső fejlődés helye
Átmá/Átman (atma/atman)– egyéni önvaló; egyéni lélek, szellem
Avadhúta (avadhoota) – aki megszabadította magát minden világi kötődéstől, aki túl van a dualitáson, aki túllépett a hétköznapi tudaton; szannjászin tradíció
Áváhan (avahan) – invokáció; megidézés
Banjan (banyan) –indiai szent fügefa
Bhai (bhai) – fiútestvér, fivér
Bhadzsan (bhajan) – himnusz, Istent dicsőítő ének, magasztos érzések Istennek szentel éneke
Bhagíratha (Bhagiratha) – a király neve, aki a legenda szerint a földre hozta az égből a szent Gangesz folyót
Bhakti (bhakti) – tiszta, intenzív odaadás és szeretet; az értelem, az érzelmek és az egész lény egy magasabb cél felé irányítása
Bhaszma (bhasma) – szent hamu; szent emberek ezzel kenik fel a homlokukat
Bhiksha (bhiksha) – adomány, felajánlás; a szannjászinok általában csak abból élnek, amit mások megosztanak velük
Bhódzs (bhoj) – általában jótékony célú ünnepi lakoma
Bhóga (bhoga) – az anyagi dolgok élvezete
Bhú szamádhi (bhu samadhi) – temetés, a test földbe helyezése; Indiában mindenkit elhamvasztanak, kivéve a megvilágosodott lényeket, akiket eltemetnek
Bhúmi (bhoomi) – föld; talaj; hely
Bhúmi púdzsá (bhoomi pooja) – hagyomány, amely szerint egy épület építésének megkezdése előtt imádkozni kell a Földanyához

Brahmacsarja (brahmacharya) – a jamák egyike; a magasztos gondolatok szem előtt tartása, az alacsonyabb elme uralása; a szexuális energia visszairányítása spirituális és meditatív megtapasztalások irányába; cölibátus

Brahma muhúrta (brahma muhurta) – kedvező időszak; amikor a légkör gazdag spirituális rezgésekben, a hajnal és naplemente időszaka; ideális időszak szádhaná végzésre

Brahmarandhra (brahmarandhra) – szó szerinti jelentése „Brahma nyílása"; fizikailag a fejtető közelében, a kutacsnál található „nyílás"; ha ezen keresztül távozik a lélek, nem kell újjászületnie, azaz felszabadul

Csandan (chandan) – szantálfa

Csaranámrit (charanamit) – folyadék, amely tej, joghurt, cukor, méz és bazsalikomlevél keverékéből áll, amellyel először rituálisan megfürdetik az istenség szobrát, majd praszádként szolgál az imádatban résztvevők számára

Csáturmász (chaturmas) – a monszun időszak négy hónapja, amely során a szannjászinok és szádhakák egy helyen maradnak és intenzív szádhanát végeznek

Csintan (chintan) – gondolkodás; kontempláció

Csakra (chakra) – energiaközpont; pszichikus központ a finomtestben; hét fő csakra van

Csakravarti (chakravarti) – „kerékforgató" bölcs király; az ősi indiai mitológiában az az uralkodó, aki erő helyett igazsággal kormányoz, így nyugalmat és jólétet teremt az alattvalói számára

Csandan tilak (chandan tilak) – szantálfa pasztából felkent jel a homlokon, a két szemöldök között

Damaru (damaru) – kis kétoldalas homokóra dob; gyors forgatásával a két ráerősített fagolyó eltalálja a dob oldalait, amitől hang keletkezik, a mitológia szerint ez a világ teremtésének hangja; Siva Natarádzsa szimbóluma

Danda (danda) – bot; erő; jogar; a hatalom szimbóluma; a szannjászinok és aszkéták jogara

Darbár (darbar) – királyi udvar, palota, udvarház; királyi bíróság, törvényszék
Darsan (darshan) – látni, nézni; egy szent embert látni, akinek már egy felületes pillantása is kegyelmet hoz
Déva (deva) – isteni, égi lény; fénylény
Dévatá (devata) – istenség, isteni lény
Dharmasála (dharmashala) – nagyon szerényen berendezett szállás; zarándokok és spirituális keresők használják
Dhótí (dhoti) – varratlan szövetdarab, a szannjászinok hagyományos viselete
Dídí (didi) – nővér
Díksá (diksha) – beavatás; a szannjásza hagyományban az első beavatás a mantra, ezt követik sorban a dzsignaszu, karma és púrna szannjásza beavatások
Dípak (deepak) – kis, kandeláber-szerű olajlámpa; fény
Dzságrat (jagrat) – tudatos állapot, ébrenléti állapot
Dzsapa (japa) – egy mantra vagy Isten nevének ismétlése
Dzshólá (jhola) – vállon hordott egyszerű vászontáska; általában a szannjászinok hordják és mindenük belefér
Dzsívanmukta (jivanmukta) – aki elérte a megvilágosodást még életében
Dzsjóti (jyoti) – fény; láng; kandeláber
Dzsjótirlinga (jyotirlinga) – szó szerinti jelentése „fénylingam", az Úr Sivát szimbolizáló tizenkét ovális alakú természetes kő egyike; a tiszta tudat szimbóluma
Egodektómia – a guru kifejezése az ego eltávolítására
Ékádasí (ekadashi) – a holdnaptárban a teliholdat, illetve az újholdat követő tizenegyedik nap; hatékony időszak böjtölésre és mantrák kántálására
Hamsza (hamsa) – hattyú; az indiai mitológia szerint olyan lény, amely képes tejet kivonni a vízből; a tökéletes megkülönböztető-képesség szimbóluma; a hattyú repülése a móksát, a felszabadulást szimbolizálja
Havan (havan) – tűzszertartás egy adott célra

Gandharvák (gandharvas) – az égi lények egy fajtája, akik az Istenek zenészei, énekesei
Gangótrí (Gangotri) – a Gangesz forráshelye a Himalájában
Garbha griha (garbha griha) – a szentek szentélye, a templom központja; az indiai nagytemplomok nagyon nagyok lehetnek, de az a rész (a garbha griha), ahol a főistenség alakja található, mindig kicsi
Gádi (gadi) – trónus
Géru (geru) – narancssárga, téglavörös, agyagvörös szín; a szannjászinok színe
Ghat (ghat) – a folyó megközelítése, a folyóhoz vezető lépcső
Gjána (jnana) – bölcsesség; intuitív, igaz tudás
Gjání (jnani) – egy bölcs ember
Gósálá (goshala) – istálló
Grihasztha (grihastha) – családos ember; családfenntartó
Guna (guna) – természeti jelleg, minőség; három fajtája van: szattva, radzsasz és tamasz
Guru (guru) – a tanító, aki eloszlatja a sötétséget (a tudatlanságot) a tanítvány elméjéből
Gurubhai (gurubhai) – szellemi testvér, ugyanannak a gurunak a tanítványa
Gurudév (gurudev) – a guru megszólítására használt, mély tiszteletet jelző kifejezés
Gurukul (gurukul) – szó szerinti jelentése „a guru háza"; ősi oktatási rendszer; a védikus hagyomány iskolája, ahol a tanítványok a guruval élnek
Guru púrnimá (guru poornima) – a júliusi telihold napja; a guru vagy spirituális tanító ünnepe, amely során a tanítványok tiszteletüket fejezik ki gurujuknak, és megkapják a guru áldását
Idá (ida) – az egyik fő pránikus csatorna (nádí), melyen keresztül a holdenergia áramlik a gyökércsakrából egészen a bal orrnyílásig; irányítja a test bal oldalát, a jobb agyféltekét, vezeti a mentális energiát vagy csitta saktit; szabályozza a paraszimpatikus idegrendszert; befelé fordulóvá, introvertálttá tesz

Ista dévatá (ishta devata) – választott istenség; egy egyén személyes istensége
Jagja (yajna) – szertartás, amely magába foglal rituálét, szatszangot és bőséges adakozást, valamint mindenki javát szolgálja
Kali juga (kali yuga) – a negyedik világkorszak, amely jelenleg is zajlik; a konfliktusok és a gonosz kora, amelyben az emberek egyre inkább eltávolodnak a spiritualitástól
Kamandal (kamandal) – víztároló, szádhuk és szannjászinok hordják vándorlásaik során
Karma (karma) – tett; cselekedet; egy tevékenység következménye; az ok-okozat törvénye
Karmakánda (karmakanda) – védikus rituálé; a Védák része, amely bemutatja a szertartások és áldozati rítusok elvégzésének mikéntjét, valamint a megfelelő végrehajtásból származó jutalmat
Karma szannjásza (karma sannyasa) – szannjásza a családos emberek számára; lemondás kötelességgel kombinálva; a szannjásza beavatás második fokozata
Kathá (katha) – történet, elbeszélés; mese; legenda, mítosz
Khasz (khas) – a khasz növény gyökere, melyet különleges illata miatt pl.: parfümökhöz használnak Indiában
Khádi (khadi) – kézzel szőtt indiai pamutvászon
Khicsarí (khichari) – rizsből, lencséből és tisztított vajból (ghíből) készült indiai egytálétel
Kírtan (kirtan) – egyszerű mantrák éneklése zenei kísérettel, ritmussal, érzéssel; Isten nevének éneklése
Kaupína (kaupeena) – ágyékkötő; gyakran ez az egyetlen ruhadarab, amit egy szádhu visel
Ksatrija (kshatriya) – India négy fő kasztjának egyike; hagyományosan a harcosok, hadurak, földbirtokosok és uralkodók kasztja
Kula (kula) – család
Kumbha mélá (Kumbha Mela) – tömeges rituális fürdés a Gangesz egy adott pontján, melyet tizenkét évente rendeznek meg;

emberek milliói vesznek részt rajta és a szannjásza tradíciók is találkozót tartanak

Kurta (kurta) – indiai stílusú térdig érő felsőruházat

Kutír/Kutíja (kutir/kutiya) – kunyhó; kicsi, egyszerű házikó

Langóti (langoti) – kis szövetdarab, melyet a szádhu a dereka köré köt; ágyékkötő; gyakran ez az egyetlen ruhadarab, amit egy szádhu hord

Lingam (lingam) – a tudat szimbóluma, mely Sivát képviseli; ovális alakú, leginkább kő az alapanyaga

Lílá (lila) – isteni játék; az egész látszólagos világ a magasabb Tudatosság játékaként jön létre

Lótusz (lotus) – virág, amely a tisztaságot szimbolizálja; ennek oka, hogy a lótusz levele olyan sima, hogy semmi sem marad meg rajta, még egy csepp víz sem

Mahápurusa (mahapurusha) – egy nagy ember, hős; egy kivételes tulajdonságokkal rendelkező ember

Mahátmá (mahatma) – szó szerinti jelentése „nagy lélek"

Mahótszav (mahotsav) – fesztivál, nagy ünnep

Makar szankránti (Makar Sankranti) – a Napisten fesztiválja, amely január 14-ére, szökőévben 15-ére esik; az Indiában használt napkalendárium szerint a Nap ekkor lép be a Bak jegyébe; a tél végét jelenti

Mandap (mandap) – egy ideiglenesen, fesztiválok idejére felállított sátor, pavilon, nyitott csarnok, ahol különböző szertartásokat végeznek

Mandir (mandir) – hindu templom

Mantra (mantra) – szubtilis hangok vagy hangvibrációk kombinációja

Májá (maya) – a teremtés ereje; az illúzió ereje; az az illúzió, hogy az anyagi világ az egyetlen valóság, és hogy ez az élet célja és értelme

Málá (mala) – tulszí fából, szantálfából, rudráksából vagy kristályból készített 108-szemes olvasófüzér, melyet a dzsapa és meditáció során használnak

Móksa (moksha) – felszabadulás a születés és halál ciklusából
Muhúrta (muhurta) – ősi időegység; kedvező pillanat
Muni (muni) – aki szemlélődik; aki úrrá lett az elmén; aszkéta
Múrti (murti) – alak, megtestesülés; a murti nem egy közönséges szobor, hanem annak a lénynek a tükörképe, amelyet képvisel, és a lény energiájának és szellemének egy része a murtiban van, míg egy sima szoborban ez nincs jelen
Náda (nada) – pszichikus hang
Nágá (naga) – a szannjászinok egy alcsoportja Indiában, aki nem viselnek ruhát; a nágák mindent elutasítanak, még a ruhát és a kapcsolatokat is, és a szabad ég alatt alszanak
Nirandzsan (niranjan) – makulátlan, tökéletes, hibátlan
Niskáma szévak (nishkama sevak) – aki önzetlenül dolgozik, segít másokat
Pakóra (pakora) – sült zöldségek, indiai étel
Pancságni (panchagni) – szádhaná, amely során a szádhaka öt tűz között ül – négy tűz ég körülötte, az ötödik tűz pedig a feje felett a nap
Pandit (pandi) – tanult ember; egy szakterület szakértője; aki papi feladatok ellátására van kiképezve
Paramahamsza (Paramahamsa) – szó szerinti jelentése „a legfelsőbb hattyú; aki elérte a legmagasabb megkülönböztető-képességet; aki úrrá lett a szenvedélyen; magas szintet elért szannjászin
Paramátmá (paramatma) – kozmikus lélek vagy tudat; a legfelsőbb önvaló
Parampará (parampara) – generációról generációra tovább örökített tradíció, hagyomány
Parikrama (parikrama) – körmenet az óramutató járásával megegyező irányba egy szent hely körül, legyen az egy rituálé helye, egy templomi szobor vagy egy szent hegy
Parivrádzsaka (parivrajaka) – vándorló koldus; gyalogvándorlás
Páduka (paduka) – szent lábak; papucs
Pingalá (pingala) – az egyik fő pránikus csatorna (nádí), amelyen a dinamikus napenergia áramlik a gyökércsakrából a jobb

orrnyílásig; irányítja a test jobb oldalát és a bal agyféltekét; szabályozza a szimpatikus idegrendszert; extrovertálttá, kifelé fordulóvá tesz

Pranám (pranam) – meghajlás; tiszteletteljes és áhítatos köszöntés, üdvözlés

Pranava (pranava) – kozmikus hang, az Óm mantra; az elsődleges hangrezgés

Praszád (prasad) – megszentelt ajándék vagy tárgy, melyet áldással adnak; Istennek vagy a gurunak felajánlott étel, melyet megszentelt ételként fogyasztanak el

Prána vidjá (prana vidya) – a prána és irányításának ismerete

Púdzsá (pooja) – rítussal végrehajtott imádat, istentisztelet

Púdzsárí (poojari) – aki a púdzsát végzi

Puránák (Puranas) – szellemi, mitológiai, folklór tartalmú ősi szövegek gyűjteménye; népi tanulságos történetek; ősi indiai történelmi eposzok

Purvásram (purvashram) – minden az életben, ami megelőzi a szannjászát

Púrnáhuti (purnahuti) – szó szerinti jelentése „teljes áldozat"; vésző felajánlás a tűzszertartás legvégén

Púrna szannjásza (poorna sannyasa) – teljes lemondás a világról, a javakról és a kötődésekről; teljes elkötelezettség; a szannjásza beavatás harmadik fokozata

Radzsasz (rajas) – az egyik guna; aktivitás, dinamizmus, kreativitás

Ráksasza (rakshasa) – a démonok egy fajtája a hindu mitológiában

Risi (rishi) – megvalósult bölcs; az igazság látója

Sakti (shakti) – elsődleges energia; a belső energia női jellege

Sakti páth (shakti path) – a spirituális energia közvetlen átvitele a guruból a tanítványba

Sankhapraksálana (shankhaprakshalana) – a hatha jógában a szervezet megtisztításának egyik gyakorlata; a belek, az emésztőrendszer teljes átmosása

Sánti (shanti) – béke; nyugalom, könnyedség

Sásztra (sastra) – vallásos vagy szent értekezés; szentkönyv; szent parancs vagy szabály
Sivir (shivir) – összejövetel, szeminárium, tábor
Sraddhá (shraddha) – hit, de nem vak hit, hanem egy belülről fakadó tiszta és szilárd meggyőződés
Szammélan (sammelan) – konferencia
Szamszára (samsara) – teremtett, megnyilvánult anyagi világ; az elhalálozás és újjászületés ciklusa; létforgatag
Szamszkára (samskara) – a memóriában archetipikus formában tárolt mentális minták és benyomások, amelyek észrevétlenek maradnak a tudatalatti elmében, ugyanakkor befolyásolják döntéseinket az életben; tudatalatti emlékek
Szangam (Sangam) – a három folyó – a Gangesz, a Jamuná és a Szaraszvatí – torkolatának elnevezése, melyet rendkívül szent helynek tartanak
Szanjam (sanyam) – az elme és az érzékek visszafogása, ellenőrzése, korlátozása
Szannjászin (sannyasin) – aki feladta a világot (az illúziót); a világról lemondott személy
Szankalpa (sankalpa) – szándék, elhatározás, cél
Szatcsidánanda (sat-chid-ananda *vagy* sat-chit-ananda) – a végső valóság megtapasztalása az igazság (lét), a tudás (tudat) és az üdvösség három isteni attribútumaként
Szatja (satya) – igazság; realitás
Szatszang (satsang) – szó szerinti jelentése „az Igazság jelenlétében lenni"; az Igazság eszméiről és elveiről szóló összejövetel
Szattva (sattwa) – az egyik guna; harmónia, tisztaság
Szádhaná (sadhana) – spirituális gyakorlat
Szádhaka (sadhaka) – spirituális gyakorló; aki rendszeresen végez egy szádhanát
Szádhu (sadhu) – egy erényekkel teli szent ember, aki gyakran koldulásból él
Sziddha (siddha) – tökéletes lény; próféta; erényekkel és szentséggel teli félisteni lény, aki természetfeletti erőkkel bír

Szévá (seva) – önzetlen munka; szolgálat személyes indíttatás nélkül; Istenért végzett munka
Szusumná (sushumna) – fő pránikus csatorna a gerincoszlopban, melyen keresztül energia áramlik a múládhárából a szahaszrára csakrába, megteremtve a transzcendentális tudatot; a kundalinít vezeti felfelé
Szlóka (sloka) – vers, költemény; versszak; dicsőítő vers, himnusz
Szvádhjája (swadhyaya) – az egyik nijama; öntanulmányozás, önelemzés, öntudatosság; a szentírások tanulmányozása és a tanultak alkalmazása
Szvajamvara (swayamvara) – régi szokás Indiában, amikor egy lány több fiatal férfi közül választ magának férjet
Szvajambhu linga (swayambhu linga) – természetesen kialakult ovális kő; saját magától kialakult linga, amit nem emberi kéz, hanem a természet teremtett
Tamasz (tamas) – az egyik guna; tehetetlenség, stabilitás
Tampura *vagy* **Tánpúrá** (tampura) – négyhúros indiai vonós hangszer
Tantra (tantra) – egy ősi tudomány, amely magába foglal számtalan gyakorlatot a tudat kiterjesztése és az energia felszabadítása céljával
Tapaszja (tapasya) – aszkézis, szigor
Tapaszví (tapasvi) – aki tapaszt végez; aszkéta
Tattva (tattwa) – szubtilis elem
Thandáí (thandai) – frissítő édes tejital mandulával és sok fűszerrel, mint például sáfrány, kardamom, mák, rózsaszirom stb.
Tilak (tilak) – pontformájú jel a homlokon, a szemöldökök között, vagy az egész homlokot lefedő jel; többnyire szantálfa pasztát vagy bhaszmát használnak e célra; a házas nők piros tilakot viselnek
Tírtha (tirtha) – zarándokhely, szent hely
Tírtha jatra (tirtha yatra) – szent helyek körútja; zarándoklat szent helyekre

Tjága (tyaga) – lemondás, a legmagasabb szellemi erény
Tjágí (tyagi) – aki lemondott (az anyagi világról, vágyakról, önzésről)
Trátaka (trataka) – jógagyakorlat, amely során figyelmesen nézünk egy tárgyra; koncentrált nézés
Trétá juga (treta yuga) – a négy világkorszak közül a második; ebben a korszakban a jóság volt túlsúlyban, és az emberek szellemi úton jártak
Udgam (udgam) – egy folyó forrása
Upadésa (upadesha) – utasítás, lelki tanács vagy útmutatás
Upanajan (upanayan) – „szent zsinór" szertartás vagy „felzsinórozás"; a védikus hagyomány szerinti oktatás kezdetét jelző szent rituálé, melynek során egy hétéves gyermek megtanulja a Gájatrí mantrát; a zsinór átvétele a szertartás legfontosabb része, a zsinór a bal vállon átvetve a jobb kar alatt fut át
Vahana (vahana) – jármű, szállítóeszköz; hátas állat vagy fogathúzásra használt állat
Vairágja (vairagya) – nemkötődés; szenvtelenség; a világi vágyak hiánya
Váma márga (vama marga) – a „bal ösvény" vagy „balkéz ösvény" a tantrában, amely a szexuális életet jógagyakorlatokkal kombinálja az energiaközpontok felébresztése és a kundaliní sakti felemelése céljával
Védi (vedi) – rituális célra készített oltár; négyzet alakú hely, amely felül fedett és oldalt nyitott, tűzszertartásokat hajtanak végre benne
Vidjá (vidya) – igaz tudás, felismerés, amivel nem lehet vitatkozni, mert belátásból és tapasztalatból fakad, nem könyvekből
Víná (veena) – indiai húros hangszer
Vrat (vrat) – fogadalom, döntés, ígéret; a lemondás vagy fegyelem egy típusa
Vriksa (vriksha) – fa
Zamíndárí (zamindari) – egyfajta földbirtoklási és adófizetési rendszer, hasonló a feudális rendszerhez

Swami Dharmashakti Saraswati 1924-ben, a Buddha púrnimá áldott napján született Indiában, a Madhya Pradesh állambeli Sahaspur Loharában, és 2013. február 12-én érte el a mahászamádhit a Ganga Darshan Vishwa Yogapeethben, Mungerben.

Először 1953-ban került kapcsolatba Swami Satyananda Saraswatival, és ezzel egy rendíthetetlen odaadással teli életút vette kezdetét. 1958-ban mantra díksát kapott Srí Szvámídzsítől, és ezzel abban a megtiszteltetésben részesült, hogy ő lett az első tanítványa. 1960-ban életet adott annak a gyermeknek, akit később Swami Niranjanandaként, Srí Szvámídzsí spirituális utódjaként ismerhetünk. 1967-ben beavatást kapott a Dasnámí szannjásza hagyományba.

Swami Dharmashakti a kezdetektől fogva Srí Szvámídzsí missziójának egyik alappillére volt, és különböző szerepeket töltött be a misszió fejlődésében. 1963-tól 1976-ig a Yoga és Yoga Vidya magazinok szerkesztőjeként, kiadójaként és terjesztőjeként szolgált Rajnandgaonban. 1972-ben kinevezték a Rajnandgaon School of Yoga védnökévé és az International Yoga Fellowship Movement titkárává. 1985-ben a Mungerben lévő Ganga Darshanba költözött, majd 1990-ben kinevezték ácsárjává és a Sri Panch Dashnam Paramahamsa Alakh Bara, Rikhia elnökévé.

Swami Dharmashakti, akit szeretettel Ammadzsíként emlegettek, élete a lemondást és a guru küldetésének való teljes odaadást példázta. A spiritualitás legkitűnőbb erényeit csendes méltósággal és alázattal képviselve, erő és remény forrása volt mindazok számára, akik útmutatását keresték. Ritka lélek volt; nevét e század legjelentősebb női szentjei között fogják számon tartani.

Ez a Sri Swami Satyananda Saraswati életéből származó inspiráló eseményeket és anekdotákat tartalmazó gyűjtemény kincsesbánya az őszinte kereső számára. A szentek élete mindig is állandó inspirációs forrásként szolgált az emberiség számára, és ez alól Srí Szvámídzsí sem kivétel.

Swami Satyananda egy páratlan szent és jógi. Még azután sem töltötte életét az idilli szamádhi állapotában, miután a jóga csúcsára emelkedett és elnyerte annak ígért gyümölcseit, hanem jógikus képességeit szüntelenül és fáradhatatlanul az emberiség felemelkedésére és jobbítására használta. Ugyanakkor szabad maradt mindezektől.
E páratlan jógi milliók szívét hódította meg világszerte nagylelkű tetteivel. Aki kapcsolatba került vele, azonnal és végérvényesen átalakult.

Spirituális szempontból a *Méré árádhja: Szeretett Gurum* értéke nem kisebb, mint bármelyik ősi indiai szentírásé. Szívből reméljük és kívánjuk, hogy ezek a Srí Szvámídzsí életéből származó spirituális gyöngyszemek fényt, örömet és bölcsességet hozzanak minden őszinte törekvő életébe a spirituális úton.

ISBN 978-615-81062-6-9